မြန်မာ စာအုပ်များ

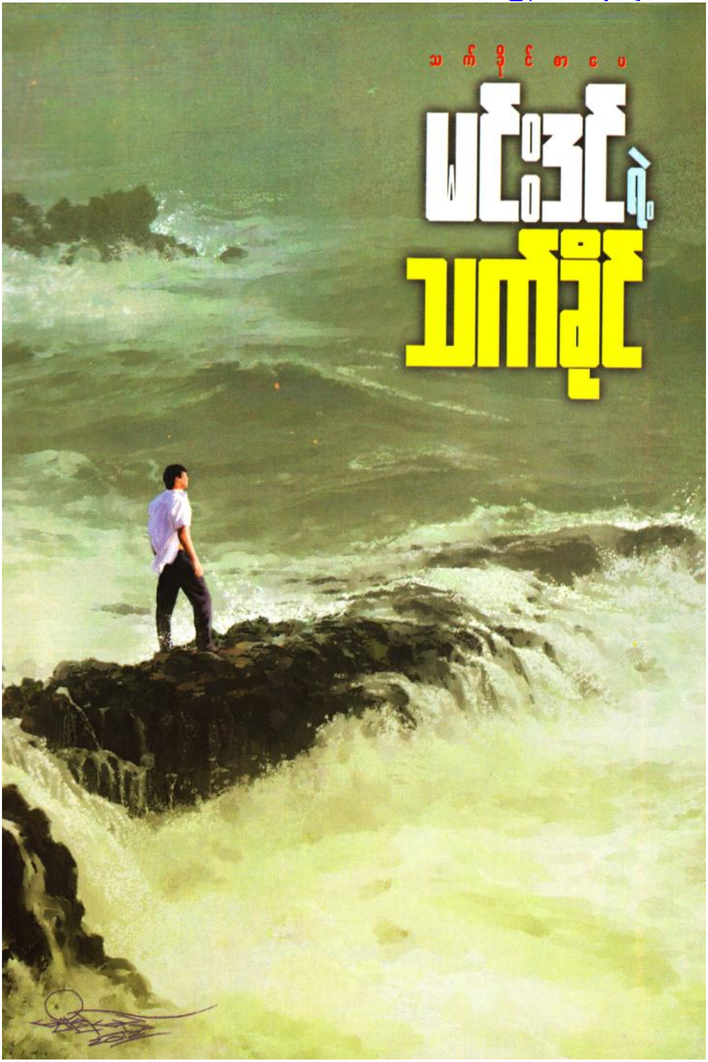

မြန်မာ စာအုပ်များ

မင်းဒင်

ရဲ့

သက်ခိုင်

အပိုင်း(၄) ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

မင်းဒင်

ရဲ့

သက်ခိုင်

အပိုင်း(၄) ၊ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၈၈)

ဘဝတခု ဖျက်သုဉ်းခြင်း

ကျနော်ဟာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေအဆင်ပြေနေချိန်မှာ သောက်စားမူးယစ်ပြီး ဘဝမေ့နေခဲ့သူတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဆင်ပြေနေချိန်မှာ လှူရေးတန်းရေးလေးလုပ်ဦးမယဆိုပြီး ကျနော့် အစ်ကိုကြီးက မွေးတဲ့သားတွေကို ရွာပြန်ပြီး ခမ်းခမ်းနားနားအလှူပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျနော့်အထက် အစ်ကိုဟာ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျပြီးကတည်းက ရွာမှာရှိတဲ့ အမေ့အမွေ၊ ယာတွေနဲ့ ရွာပြန်ပြီး တောင်သူ လုပ်နေခဲ့ပါတယ်။ အဖေရှိတုန်းကတော့ ကျနော့်အစ်ကိုဟာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကျလိုက်၊ ရွာပြန်ပြေး လိုက်လုပ်နေတာကို အဖေကကြည့်မရဘူးထင်ပါရဲ့။ ဇိကုပ်နတ်ပြည်တင်တာကို တောမှာပြန်ပျော်ချင် တဲ့ တောနွားဆိုပြီး ခဏာခဏကြိမ်းမောင်းသဗျာ။

အေးဗျာ၊ ကျနော်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လေတော့ သာသနာ့အမွေခံတာတို့ဘာတို့ကို စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုသလို အစဉ်အလာမပျက်လုပ်သင့်တယ်မဟုတ်လား။ ညီအစ်ကို မောင်နှမခုနှစ်ယောက်အနက် ကျန်ခြောက်ယောက်မှာသာ သားတွေထွန်းကားပေမယ့် ကျနော့်မှာက တဦးတည်းသော သမီးဖြစ်နေခဲ့တာကိုး။

အလှူအတွက် ကျနော့်ဇာတိ မှိုက်ပင်ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ ကျနော်နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါးကင်းကွာခဲ့တဲ့ ကျနော့်ဇာတိမြေဟာ တယ်ပြီး ထူးထူးခြားခြားအပြောင်းအလဲမရှိလှပါဘူး။ ရွာမီးလောင်လို့ ရွာကို နည်းနည်းထပ်ချဲ့ထားတာကလွဲရင် ဒီရွာခရိုး၊ ဒီယာကွင်းနဲ့ ဒီဝင်း၊ ဒီဝိုင်းတွေပါပဲ။ ရွာအပြင်က နှမ်းခင်းပြောင်းခင်း ပဲခင်းတွေရဲ့ရှုခင်းတွေကလည်း ကျနော်ငယ်ငယ်ကလိုပါပဲ။ ရွာမှာလုပ်တဲ့ ကျနော့်အစ်ကိုအလှူကို ကျနော်တို့ညီအစ်ကို မောင်နှမအားလုံးစုံစုံညီညီ ရောက်နေကြတော့ တရွာလုံးဟာ အမျိုးလိုဖြစ်နေကြတာမို့ ထွက်ကြိုလိုက်ကြတာ တကယ့် မျောက်ပွဲနဲ့တောင်တူနေသေးဗျာ။

ကျနော့်အဖေရဲ့ ကြီးဒေါ်၊ ဖွားရွှေနွဲ့ကတော့ တုန်ချိတုန်ချိနဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါသေးတယ်။ ကျနော်တို့ သူ့အိမ်သွားမလည်ခင် ကျနော်တို့တည်းတဲ့အိမ်ကို တောင်ဝှေးတချောင်းနဲ့ပေါက်ချလာပြီး

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဟဲ့ ဘယ်မတုန်း၊ အောင်မြ သားသမီးတွေ၊ အမလေး တကယ့်မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသားပုံစံတွေပါလား။ တတ်ရှင်ထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေကျနေတာပဲတော့၊ အောင်မြရေ လာကြည့်လှည့်ပါအုံးဟဲ့ ဆိုပြီး ငိုချင်းချတော့တာပါပဲဗျာ။ ဘိုကျော်ဆိုတဲ့ ကျနော့်ညီဝမ်းကွဲတယောက်ကတော့ ကျနော့်အဝတ်အစား တွေကိုကြည့်ပြီး ကိုကြီးသက်ခိုင်ဝတ်တဲ့ပုဆိုးမျိုးတော့ ကျုပ်ကဝယ်ဝတ်ဖြစ်အောင် ဝယ်ဝတ်အုံးမှာဆိုပဲ။ ရွာမှာ ကျနော်တို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတတွေရဲ့ပုံစံဟာ လူထူးလူဆန်းပုံပေါက်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။

နေလောင်ထားတဲ့ကျောပြောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ပုဆိုးကြမ်းတထည်တင်ပြီး နေထွက်နေဝင် တောင်သူအလုပ်လုပ်နေကြရတဲ့ ကျနော့်ရွာသားတွေကို ကျနော်မြင်ရတော့ ကျနော်ဟာ ဒီရွာနဲ့ကင်း ကွာပြီး မြို့ကြီးပြကြီးကိုရောက်နေခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းသာသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလိုခံစားရတာတော့ အမှန်ပါပဲဗျာ။

ရှင်လောင်းလှည့်ပြီး ဆံချတဲ့နေ့မှာ ကျနော့်အဖေငယ်ငယ်ကစာသင်ခဲ့တဲ့ တောကျောင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဖက်ကို ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဖေ့ကိုစာသင်ပေးခဲ့တဲ့ တောကျောင်းဘုန်းကြီး ဦးချစ်လှကတော့ ပျံလွန်တော်မူသွားရှာပါပြီ။ အခုကျောင်းထိုင်နေတာက ကျနော်တို့နဲ့ဆွေမျိုးမကင်း တဲ့ တောထွက်ဘုန်းကြီးတပါးပါပဲ။ ကျနော်ငယ်ငယ်က ကျော်လွှားကစားခဲ့ဘူးတဲ့ ကျောင်းရှေ့က လူတဖက်သာသာလောက်ရှိပြီး ဆယ့်ငါးပေလောက်ရှည်တဲ့ အင်ကြင်း ကျောက်တုံးရှည်ကြီးကိုတော့ မတွေ့ပိတော့ဘူးဗျ။ ဘယ်များရောက်သွားသတုန်းလို့ စနည်းနာကြည့်လိုက်တော့ တရုတ်ပြည်ဖက်ကို ပို့မယ့် ကုန်သည်တယောက်က လာဝယ်လို့ ဖြတ်ပိုင်းပြီး ရောင်းလိုက်ကြသတဲ့ဗျ။ အဲဒီ အင်ကြင်း ကျောက်တုံးရှည်ကြီးအကြောင်းခေါင်းထဲဝင်လာမှ ကျနော်ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစ ရွာပြန်ရောက် တုန်း၊ နတ်မောက်ကိုအသွားလမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ အင်းကြင်းကျောက်တောကြီးကို ဖျတ်ကနဲ သတိရမိလိုက် ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းလို အစောင့်အရှောက်ရှိနေတဲ့နေရာက အင်းကြင်းကျောက်တုံးကြီးတောင် လာဝယ်သေးတာ၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့လိုဖြစ်နေတဲ့ အင်းကြင်းကျောက်ငုတ်တိုတွေကို ကုန်သည်တွေက ဘယ်မှာလာအလွတ်ပေးပါတော့မလဲ။ ကျနော်ဖတ်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံတခုဗျက်သုဉ်းခြင်းဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပါလက်စတိုင်းနယ်မြေကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဂျူးတွေဟာ ပါလက် စတိုင်းမှာ တွေ့တွေ့သမျှရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို တန်ဘိုးကြီးကြီးပေး၊ မရအရစုဆောင်းပြီး ပါလက် စတိုင်းနယ်မြေဟာ သူတို့နယ်မြေဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း သက်သေပြတဲ့နေရာမှာ သုံးခဲ့ကြတာကို သတိရမိ ပြန်ပါတယ်။

ကျနော်တို့လူမျိုးဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတန်ဘိုး၊ သမိုင်းတန်ဖိုးကို အခြားလူမျိုးတွေလောက် မသိကြတာလား။ ဝမ်းရေးပြေလည်ဖို့သာ အဓိကဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူခိုးနွားကောင်းမသိဖြစ်နေကြရော့ သလား မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။ အင်း၊ တရုတ်စနက်က ကျုပ်တို့ရွာကိုလည်း ချမ်းသာမပေးပါလား။ တကယ်တော့ တရုတ်တင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တကယ့်ကို တန်ဖိုးထားအပ်ပြီး သမိုင်းမှတ်တမ်းမှာ အရေးပါလှတဲ့ မြန်မာ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအတော်များများဟာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကမ္ဘာအနှံ့ကိုရောက်ကုန်ပြီ ဆိုတာ ကျနော်သိနေကြားနေတာကြာပါပြီ။ ဒီလိုသာဆိုရင်ဖြင့် 'ငါတို့လူမျိုးဟာ သမိုင်းထဲကနေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားရတော့မယ့်လူမျိုးပါကလား'လို့ ပူပန်မိရုံအပြင် ကျနော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။

ရွာမှာ ငါးရက်လောက်နေပြီးတော့ ဆွေမျိုးတွေတောင် အားလုံးစုံအောင်နှုတ်မဆက်ရခင် မှာ ရန်ကုန်ကအလုပ်တွေသံယောဇဉ်ကြောင့် ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကတော့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေရဲ့။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော်ရွာအလှူကပြန်ရောက်လို့ တပတ်အသောက်အကြာမှာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနဲ့ ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာနဝန်ကြီး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်လှအပါအဝင် ဝန်ကြီး ရှစ်ယောက်တွဲ ပြုတ်တဲ့အကြောင်း သတင်းစာတွေမှာပါလာခဲ့ပါတယ်။ ပြုတ်သွားတဲ့ဝန်ကြီးတွေရဲ့ ခွင့်ပြုမိန့်နဲ့ ဆောက်လုပ်နေကြတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းအပါအဝင် လုပ်ငန်းအားလုံးကို ပြန်သိမ်းမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေလည်း ထွက်လာပါတယ်။

အင်း၊ လောကကြီးမှာ တက်ကြွားကြွကြွ၊ ရှိလွန်းကလည်း၊ လျှောကျနောက်ဆုံးရှိချေ၏လို့ ဆိုကြတာများ တယ်မှန်သကိုး။ ရွာပြန်ပြီး အလှူပေးလို့ပြန်လာကာစရှိသေး၊ ဒုက္ခမျိုးစုံက အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေတာတော့ပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ် စက်ကြည်စနက်ကြောင့် မောင်ဝိတ်ငွေတွေလည်း အပြည့်ပြန်မဆပ်နိုင်ရှာမက၊ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဆိုသလို ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကောင်းမှုကြောင့် မေမြို့က အိမ်ဖိုးစရံလည်းဆုံးတော့မဲ့အပြင် လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေတဲ့ စီမံကိန်းတွေပါ အသိမ်းခံရမယ့် အခြေအနေကိုရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီနှစ်မှာ ဒုက္ခရောက်တာ ကျနော်တယောက်တည်းတော့မဟုတ် ပါဘူးဗျာ။ နအဖ ဝန်ကြီးတွေလည်း အစုလိုက်အပြုံလိုက်ကို ပြုတ်ကြတာပဲလေ။ မှတ်မိသလောက် တော့ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထွန်းကြည်။ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျော်ဘ၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျော်မင်း၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်သင့်၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး အေးသောင်တို့အပါအဝင် တခြား၊ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဝန်ကြီးတွေလည်း အပြုံလိုက်ပါသွားကြသဗျ။

ပြုတ်သွားတဲ့သူအားလုံးကို ပုဒ်မတပ်တာကတော့ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုဆိုပေမယ့် တကယ့် တကယ်က သူတို့အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် အချင်းချင်း အုပ်စုဖွဲ့ရန်စောင်ကြရာကနေ အင်အားကြီး တဲ့အဖွဲ့က အင်အားနည်းတဲ့အဖွဲ့ကို နှိပ်ကွပ်လိုက်တာပါပဲဗျာ။ ကျနော်သိသလောက် ဗိုလ်ချုပ် ထွန်းကြည်ဟာ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ အစွာဆုံး အထက်ဆုံးလို့ဆိုကြသဗျာ။ အပင်လဲတော့ အကိုင်း ထင်းဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ် ထွန်းကြည်ပြုတ်တော့ သူထူထောင်ထားတဲ့ ဂရုဏာ ဖောင်ဒေးရှင်းဆိုတာလည်း ပျက်ကရောဗျ။ စီးပွားကူးသန်းနဲ့ဖက်စပ်လုပ်ထားတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတွေ အဆောက်အဦကြီးတွေပါ ထိုးရပ်ကုန်ပြီး အားလုံးဆုံးရှုံးကြတာပေါ့ဗျာ။ တခြားဝန်ကြီးဌာနတွေမှာလည်း ထို့နည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ ဝန်ကြီးပြုတ်တဲ့ဌာနမှန်သမျှ ဝန်ကြီးနဲ့လုပ်ထားတဲ့လုပ်ငန်းမှန်သမျှ အားလုံး ရပ်ဆိုင်းကုန်ကြတဲ့အထဲမှာ ကျနော်လည်း ဘာသားနဲ့ထုတာတဲ့ကောင်မို့ကျန်နေမလဲဗျာ။

ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်လှလည်း ပြုတ်ကရော ကျနော့်ဆောက်လက်စ မန္တလေးလဝက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း နိဋ္ဌိတံတော့တာပါပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်ဝယ်ရာအဆစ်ပါဆိုသလို အဲဒီဝန်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့ လူယုံတပည့်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ထောင်ကျတဲ့သူကျ အလုပ်ပြုတ် တဲ့သူ ပြုတ်ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ ကျနော်နဲ့အလုပ်အတူလုပ်နေတဲ့ မန္တလေးတိုင်း လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးဌာနက တိုင်းဦးစီးမှူး ဗိုလ်ကြီးဝင်းဇော်လည်းပြုတ်တဲ့အထဲ ပါသွားသေးဗျာ။

အမှန်တော့ လုပ်ငန်းရှင်တော်တော်များများဟာ ဌာနတခုရဲ့ အမြင့်ဆုံးလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူ ဝန်ကြီးရဲ့ခွင့်ပြုမိန့်နဲ့ စီမံကိန်းလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေကြပေမယ့် သူတို့ရပ်ချင်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီလုပ်ငန်း တွေဟာ မြန်မာနိုင်ငံရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုကော်မရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရှိတာကြောင့် သိမ်းယူရပါတယ်လို့ အကြောင်းပြသဗျာ။ ကံဆိုးချင်တော့ လုပ်ငန်းကိုပြန်သိမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ထွက်လာတော့မဲ့ အချိန်မှာ ကျနော်တာဝန်ယူနေတဲ့စီမံကိန်းဟာ အဆောက်အဦလုပ်ငန်းတွေသာမက ရေမီးအပြင် လမ်းလုပ်ငန်းတွေပါ ပြီးစီးနေတဲ့အချိန်မို့ ရှိရှိသမျှအသိမ်းခံရတဲ့သဘောပါပဲ။ ကျနော်ရမယ့်မြေနေရာကို အပစ်ရပ်အဖွဲ့တခုက သိန်းတထောင် နှစ်ရာနဲ့ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းနေတာကို ဈေးညှိနေတုန်းပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ အာမခံချက်ရှိတဲ့ စီးပွားရေးစနစ် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် ကျနော်တို့နိုင်ငံမှာ ရှိစေချင်လှပါတယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ရှိလည်းရှိသင့်ပါတယ်။ ဒီလိုစံနစ်မျိုးသာရှိရင် ကျနော့်မှာရှိနေတဲ့ မွေးရာပါအရည်အချင်းတချို့ကို နိုင်ငံတကာနဲ့ယှဉ်ပြိုင်တဲ့နေရာမှာ ဝင်နွှဲပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဒီစံနစ်ကြီးရှိနေသေးသမျှ ဒီအဖြစ်တွေ ဆက်ကြုံနေရအုံးမှာမို့ ဒီစနစ်ကြီးချုပ်ငြိမ်းစေ့ချင်တာတော့ အမှန်ပဲဗျာ။

ကျနော်တို့လူမျိုး မညံ့တဲ့အကြောင်း ကျနော်မိတ်ဆွေတယောက်ပြောဖူးတဲ့စကားတခွန်း တောင် သတိရမိသေးဗျာ။ ဘာတဲ့။ တကယ့်ဈေးကွက်စီးပွားရေးသာ ဖွင့်ပေးကြည့်ပါလား။ ကမ္ဘာကျော် ကွန်ပြူတာသူဌေးကြီး ဘီလ်ဂိတ်လိုလူမျိုးရဲ့ဉာဏ်ရည်ကို မြန်မာပြည်က ချဲဒိုင်ကတောင် အသာလေး ကျော်တက်သွားနိုင်တယ် ဆိုပဲ။

ကျနော့်လုပ်ငန်းတွေလည်း ဘယ်နေ့အသိမ်းခံရမလဲဆိုပြီး ရင်တမမဖြစ်နေချိန်မှာ ဝန်ကြီးရုံး က ကျနော့်ဆီကို ဖိတ်စာတစောင်ပို့လာပါတယ်။ ဝန်ကြီးရုံးမှာ ကျနော့်အသိအကျွမ်းတွေရှိနေတာ ကြောင့်တကြောင်း၊ မန္တလေးလုပ်ငန်းခွင်ကို ခေတ္တရပ်ထားပါဆိုတဲ့စာက ကြုံထွက်နေတာက တကြောင်း ကြောင့် အဲဒီအစည်းအဝေးဟာ ကျနော့်လုပ်ငန်းတွေကို အပြီးတိုင် ပြန်သိမ်းဖို့ဆိုတာ ကျနော်ကြိုတွက် မိနေပါပြီ။

ပိုဆိုးတာက နောက်တက်လာတဲ့ဝန်ကြီးအသစ်ဟာ တဇောက်ကန်း ကြောင်တောင်တောင် နိုင်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဦးစောထွန်းဖြစ်နေတာပါပဲ။ ဦးစောထွန်းဟာ တပ်မတော်ထောက်လှမ်း ရေးကနေ ဗိုလ်မှူးအဆင့်နဲ့ အနားယူခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ရေတပ်ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ကြီးဘဝ တုန်းက ပြည်ပြေးအဖွဲ့ဝင် ဖုံးခွဲတဲ့တရားခံကို သံလျှက်စွန်းမှာ ဖမ်းတုန်းက ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရခဲ့လို့ အင်္ဂလန်ကိုတောင် ဆေးသွားကု ခဲ့ရဘူးတယ်လို့လည်း ကြားဘူးတယ်ဗျာ။

အရှိအတိုင်းဝန်ခံရရင် ငွေရေးကြေးရေးအကြပ်အတည်းတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကျနော်ဟာ စိတ်ရောလူပါ အတော့်ကို ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပါပြီ။ ရှိရှိသမျှ ပုံအောပြီး လုပ်ကိုင်ထား တဲ့ လုပ်ငန်းအားလုံးအသိမ်းခံရမှာကို ကျနော်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဝန်ကြီးရုံး အစည်းအဝေးမို့ မတက်မနေတက်ရမှာကြောင့် အဲဒီနေ့က ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကို ထိန်းနိုင်လို ထိန်းနိုင်ငြား ဘလက်ဃေဘယ်တထုံးကို တဝက်လောက်သောက်ထားရှုံတင်မက ကျန်တဝက်ကို ကား ပေါ်မှာတင်ပြီး ဝန်ကြီးမှာဆိုကိုထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ အစည်းအဝေးက နေ့လည် တနာရီဆိုပေမဲ့ ကျနော်သောက်နေခဲ့တာထ မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီပေ့ါဗျာ။ လမ်း(၅၀)မှာရှိတဲ့ ကျနော့် ရုံးခန်းကနေ ဝန်ကြီးရုံးအသွား ကားပေါ် မှာလည်း တငွတ်ငွတ် ထပ်သောက်သွားလိုက်သေးဗျာ။ ကျနော့်ဒရိုင်ဘာနဲ့ တပည့်ကျော် ကုလားလေးရာဂျားကတော့ ကျနော့်သောကကို ကိုယ်ချင်းစာဟန် တူပါရဲ့။ စိုးရိမ်ထကြီး မျက်နှာတွေနဲ့ ကြည့်နေကြသပေ့ါဗျာ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်ဖြစ်ချင်လှတဲ့ပြဿနာတွေ ဖြစ်ချင် သလောက်သာ ဖြစ်လိုက်စမ်းကွာ၊ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိကို ကြံဖန်မွေးနေရတာ ပေ့ါ။

အစည်းအဝေးခန်းထဲကို ကျနော်ရောက်တော့ ဝန်ကြီးအပါအဝင် အစည်းအဝေးတက်မယ့်သူ တွေ အားလုံးလူစုံတက်စုံ အဆင်သင့်အနေအထားနဲ့စောင့်နေကြပါပြီ။ ခင်ဗျားမြင်သာအောင် ပြောရရင် အဲဒီအစည်းအဝေးဟာ အစည်းအဝေးနဲ့မတူပဲ သေဒဏ်ကျခံရမယ့် တရားခံတယောက်ကို တရားသူကြီးနဲ့ဂျူရီအဖွဲ့က အမိန့်ချဖို့ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ပုံမျိုးပေါက်နေတာပါပဲ။ ရေချိန်ကိုက်နေတဲ့ ကျနော်ဟာ အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေထိန်းရင်း အစည်းအဝေးခန်းထဲက ကျနော့်အတွက်သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မကြာခင် အစည်းအဝေးစပါတော့တယ်။

ပထမဆုံးအစီအစဉ်အနေနဲ့ ရုံးအဖွဲ့မှူးက ကျနော့်ကို ဝန်ကြီးအပါအဝင် အစည်းအဝေး တက်လာတဲ့အရာရှိကြီးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ဝန်ကြီး ဦးစောထွန်းဟာ အသားဖြူဖြူ အရပ်

မြန်မာ စာအုပ်များ

အမောင်း အနေတော်လောက်ရှိပြီး သူ့မျက်နှာဟာ သူ့မှာရှိသလောက်အာဏာကို အစွမ်းကုန်သုံးလိုက်မယ်ဟဲ့ ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုးပေါက်နေတယ်လို့ ကျနော်ခံစားမိလိုက်ပါတယ်။ အသစ်စက်စက် ဒုဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကတော့ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ကျနော့်ကို ဒိုးကြောင်ခိုးဝှက် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်နဲ့ ဂေါက်သီးရိုက်ဖက် ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးမင်းကတော့ ကျနော်နဲ့တကြိမ်မှမတွေ့ဖူးတဲ့အိုက်တင်နဲ့ ရှူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာပေါ့ဗျာ။ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ညီပုကိုမတွေ့ရပါဘူး။ အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ကျနော် မသိသေးတဲ့ မျက်နှာစိမ်းနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးလို့ မှတ်ထားလိုက်မိတာကတော့ ဗဟိုဥပဒေရုံး ဥပဒေအကြံပေးအရာရှိ ဦးဖေအောင်နဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အသစ် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ငွေးတို့ပါပဲ။

မကြာခင် ဝန်ကြီးအမှာစကားပြောတဲ့အခါ သူပြောနေပုံက အစည်းအဝေးမှာပြောနေပုံနဲ့ မတူပဲ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြောသလိုပုံစံပေါက်နေပါတယ်။ ကြည့်လေ။ စပြောကတည်းက ဦးသက်ခိုင်ဆိုတော့ အသက်တော်တော်ကြီးနေပြီမှတ်တာ၊ အခုတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးလားလို့ စကားစလိုက်ပြီး ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျား ကျနော့်အကြောင်းကြားဖူးသလားတဲ့ဗျာ။

သောက်ထားတဲ့အရှိန်လေးနဲ့ ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေတဲ့ ကျနော်လည်း သေမယ့်အတူတူ အငေါ်တူးလိုက်အုံးမဟ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက ရုတ်တရက်ဝင်လာတာကြောင့်၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျနော်ဝန်ကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြားဘူးပါတယ်လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် သူ့တအံ့တဩမျက်နှာနဲ့၊ ဩ ခင်ဗျားက ကျနော့်ကိုကြိုသိနေပါလား၊ လုပ်စမ်းပါအုံးဗျ။ ဘာတွေများ သိထားသတုန်းတဲ့။ ဒီတော့ ကျနော်က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ဝန်ကြီးဟာ တပ်မတော်မှာ တာဝန်ထမ်းကတည်းက သူ့ရဲကောင်းစာရင်းဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျနော်ကြားဖူးနေပါတယ်လို့လည်း ဖြေလိုက်ရော ဦးစောထွန်းရဲ့ မျက်နှာဟာ ဖိုးလမင်းကြီးလို ပြည့်ရွှန်းဝင်းပသွားတော့တာပါပဲ။

သူ့ ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာပေးနဲ့၊ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားကြားထားတဲ့ သတင်းလေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုပ်စမ်းပါအုံးဗျ။ ကျနော့်အကြောင်း သတင်းတွေထဲမှာပြုတ်သွားတဲ့ ဝန်ကြီးတွေလို နန္ဒာလှိုင်တို့ ဘာတို့နဲ့ တွဲတဲ့ သတင်းလေးဘာလေးများမပါဘူးလားဆိုပြီး မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြန်ပါတော့တယ်။

ကျနော်လည်း ဒီလောက် အပြောက်ကြိုက်လှတဲ့ဝန်ကြီး ဆက်တွန်းလိုက်အုံးမှပဲဆိုပြီး၊ ဟုတ်ကဲ့ အဲသလို အညီအဟောက်သတင်းတွေတော့ မကြားမိပါဘူး။ ပြည်ပြေးဖုံးခွဲတရားခံဖမ်းတဲ့ကိစ္စမှာ ဝန်ကြီး ဗိုလ်မှူးဘဝနဲ့ စွမ်းစွမ်းတမံတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာ၊ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရခဲ့တာ၊ နိုင်ငံခြားအထိဆေးသွား ကုရတဲ့အကြောင်းတွေ ကျနော် တော်တော်များများသိနေပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်တော့သူက ပြုံးဖြီးဖြီး မျက်နှာပေးနဲ့ ဩ၊ အပြင်က လူတွေလည်း ဒီအကြောင်းသိနေကြသကိုးတဲ့ဗျာ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူးဗျာ။ ဝန်ကြီး ဦးစောထွန်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်တင်လို့လည်းပြီးရော တခြားသူတွေမကောင်းကြောင်း ဖော်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားပါတော့တယ်။ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားက ကျနော့်အကြောင်းတောင် ဒီလောက်သိနေရင် ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ကိုအောင် (ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်ကို ဆိုလိုသည်။) ကိုညီပုတို့ ကိုမျိုးမင်းတို့အကြောင်းဆို ပိုသိမှာပေါ့ဆိုပြီး မြှားဦးကို တခြားသူတွေဖက် လှည့်လိုက်ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ ကျနော့်ကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှဆွဲမထည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်တာမို့ ဘာတခွန်းမှ စကားမပြန်ပဲ ငြိမ်နေလိုက်ချိန်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်အောင်က၊ ဝန်ကြီးခင်ဗျာ၊ သူ့ကို ကိုညီပုမိတ်ဆက်ပေးလို့ တကြိမ်ပဲဆုံဘူးပါတယ်။ ကျနော်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူးဆိုပြီး အလန့်တကြား ထလုပ်ပါတော့တယ်။ ဒီတော့ ဦးစောထွန်းက ခပ်မာမာမျက်နှာပေးနဲ့ ခင်ဗျား အသာနေစမ်းပါ ကိုအောင်ရာ၊ ကျနော် ခင်ဗျားကိုမေးနေတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ခပ်ငေါက်ငေါက်

မြန်မာ စာအုပ်များ

လှမ်းပြောလိုက်တော့ ဒုဝန်ကြီးခမျာ ငြိမ်သွားရှာသဗျ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဟ ဘယ်လိုတုန်း တပ်မတော်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နဲ့ နေလာခဲ့သူက ဗိုလ်မှူးအဆင့်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဝန်ကြီးဖြစ်လာတော့ အသေကြောက်နေရတာပါပဲလားလို့ တွေးမိလိုက်သဗျ။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးမင်းကတော့ သူပိုင်တဲ့ သံလျှင်ကအိမ်ကို လက်စသတ်တဲ့နေရာမှာ အလုပ်သမားရှာမရလို့ ကျနော့်ကို တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး အလုပ်အပ်ခဲ့တာကလွဲရင် ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူးလို့ ငါးဖယ်တိုးလေးနဲ့ ရှောင်သဗျာ။ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတခွန်းမှ ကျနော် စကားမပြန်တော့ပါဘူး။ ဒါ ကျနော့်အကျင့်ပဲဗျ။ အမှုတခုဖြစ်လို့ အမှုတွဲတွေပါလာရင် ပိုပြီးစိတ်ညစ်ရတာပဲ အဖတ်တင်တာပါပဲဗျာ။ လျှောက်ဖော်နေရင်လည်း ကိုယ်ကလွတ်မှာမဟုတ်ပဲ တရားခံတွေ ထပ်တိုးလာတာသာ အဖတ်တင်မှာမဟုတ်လား။

အတိုချုပ်ရရင် အဲဒီနေ့အစည်းအဝေးကနေ မန္တလေးမှာ ကျနော်လုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကော်မရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရှိတာကြောင့် ဝန်ကြီးဌာနက အပြီးတိုင် သိမ်းယူလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ဆောက်လုပ်ပြီးခဲ့တဲ့ အဆောက်အဦတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆက်လက်ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာကို အကြောင်းကြားမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ကျနော့်ကို တရားဝင်အသိပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ဘယ်လောက် တရားလက်လွတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ ခင်ဗျားသာစဉ်းစားကြည့်ပါတော့။

နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေကို ဆက်တိုက်ရှင်းရတော့မှာမို့ ကျနော့်အတွက် ဒုက္ခနဲ့လှလှတွေ့ကြပြီပေါ့ဗျာ။ အဆိုးတကာ့အဆိုးဆုံးက မန္တလေးကလုပ်ငန်းတွေအပြီးမှာ ရန်ကုန်ဖက်ကို ခြေဦးလှည့်ပြီး အလုပ်အကိုင်နေရာချမယ့် ဆိုပြီး ကချင်ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဆီက ဆောက်လုပ်ရေးပါမစ်တခုကို ကျနော်ဝယ်ထားမိလို့ပါပဲဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ရန်ကုန် ၅၁ လမ်း ၅၂ လမ်းကြားမှာ ခြောက်ထပ်ရှစ်ခန်းတွဲ အဆောက်အဦဆောက်ဖို့အတွက် မြေနေရာတောင် အဆင်သင့်ရှင်းထားပြီးပါပြီ။ အဲဒီအလုပ်ကို ကချင်အပစ်ရပ်အဖွဲ့ ဦးဇခုန်တိန်ယိန်းဆီက ဝယ်ထားလိုက်မိတာပေ့ါ။ အလုပ်ကို ဝယ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပွဲစားလုပ်တဲ့ ဟိန္ဒူကုလား မင်းသစ်နဲ့မှုဆလင်ကုလားလေး ဇော်ဝင်းတို့ကတဆင့်ဝယ်လိုက်တာမို့ ဦးဇခုန်တိန်ယိန်းကိုတော့ ကျနော်တိုယ်တိုင်မဆုံလိုက်ရပါဘူး။

အဲဒီစီမံကိန်းက ရန်ကုန်ပုဇွန်တောင်မြို့နယ် ၅၁ လမ်းနဲ့ ၅၂ လမ်းကြားက အဆောက်အဦနှစ်လုံးကို ရှစ်ခန်းတွဲ ခြောက်ထပ်ဆောက်ဖို့ပါပဲ။ ပါမစ်တန်ဖိုး သိန်းတရာ့ငါးဆယ်ကျရာမှာ သိန်းလေးဆယ် စရံငွေပေးပြီးပါပြီ။ အခုလို အလုပ်တွေ အားလုံးရပ်လိုက်ချိန်မှာ ကျန်ငွေကို ကျနော်ဘယ်လိုရှာပေးနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ တခြားခွင်(ဂွင်)ရှာရိုက်ရအောင်ကလည်း တနိုင်ငံလုံး စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်ကြောင့် နလံမထူ နိုင်အောင်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ကို ရောက်နေပါပြီ။

ပြဿနာက ဒီမှာတင်မရပ်ပြန်ပါဘူး။ မောင်ဝိတ်ဆီကနေ သုံးလဆိုင်းနဲ့အကြွေးယူထားတဲ့ ဘိလပ်မြေနဲ့သံချောင်းပိုးတွေ တတ်နိုင်သလောက်ချေဖို့ မန္တလေးကိုပို့ထားတဲ့ပစ္စည်း ရောင်းရငွေတွေကို ဒေါ်စက်ကြည်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြန်တောင်းတဲ့အခါ ဒေါ်စက်ကြည်က အတိတ်မေ့သလိုလို ရွှေဖျောက်သလိုလို ရှူးကြောင်ကြောင်လုပ်နေပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဒေါ်စက်ကြည်ကို လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး စာရင်းရှင်းနိုင်အောင် မန္တလေးကိုတက်သွားပေမယ့် မန္တလေးကိုရောက်တော့လည်း ဒေါ်စက်ကြည်ကို မတွေ့ရပြန်ပါဘူး။ အလုပ်ကိစ္စတခုနဲ့ မေမြို့ကိုတက်သွားတယ်လို့ ကြားရတာကြောင့် မေမြို့ကိုတက်လိုက် သွားရပြန်ပြီး မေမြို့တခွင် ပြုပြစ်အောင်ရှာလိုက်မှ ဟိုတယ်တခုမှာ ဒေါ်စက်ကြည်ကို မျက်လုံးမှာ ပတ်တီးစီးလျက်တွေ့ရပါတော့တယ်။ သူ့အပြောအရတော့ မျက်စိကိုအကောင်

မြန်မာ စာအုပ်များ

တကောင်ကိုက်လို့ဆိုပေမယ့် ဒီအကွက်မျိုးတွေ ရိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ ကျနော့်အတွက်ကတော့ ဒါဟာ ကလေးကစားကွက်နဲ့ ရှုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မောင်ဝိတ်ဆီက ဝယ်ပြီးပို့ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ငွေစာရင်းရှင်းဖို့ ခပ်တင်းတင်း ပြောတဲ့အခါ ညောင်နာနာလေသံနဲ့ အမေစက်နေကောင်းမှ မောင်လှဦးနဲ့စာရင်းတွေလုပ်ပြီး ပို့နိုင်းလိုက်မယ်လို့ ထမင်းရည်ပူလျှာလွှဲပါတော့တယ်။ ထူးဆန်းတာတခုကတော့ ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့ အတူ ကျနော့်တပည့်ကျော် လှစိုးအောင်နဲ့ နောင့်နောင့်ဆိုတဲ့ချာတိတ်မလေးကို တွေ့ရတာပါပဲ။ ကြည့်ရတာ ဒေါ်စက်ကြည်ဟာ ကျနော့်ကိုခံတွန်းနိုင်ဖို့ ကျနော့်တပည့်ကျော်ကို လက်သပ်မွေးထားခဲ့ပုံရပါတယ်။

ဇဲဒီအချိန်က ကျနော်လှစိုးအောင်ကို အလုပ်ကနေ ထုတ်ပစ်ထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ထုတ်ပစ်ရတဲ့ ကိစ္စကလည်း နောင့်နောင့်ကိစ္စပါပဲ။ နောင့်နောင့်ဟာ ကျနော်နဲ့လှစိုးအောင် မန္တလေးကိုတက်လာတဲ့ အစေခါက်တုန်းက တည်းခိုခန်းမှာဆုံခဲ့တဲ့ လိုင်းကလေးပါ။ တွေ့တွေ့ချင်း ကျနော့်ကိုပစ်မှတ်ထားပြီး ဝင်လုံးတာမို့ ကျနော်နဲ့လည်း ဟိုကိစ္စဒီကိစ္စမကင်းလှဘူးပေါ့ဗျာ။

နောက်ပိုင်း ကျနော်က ခပ်ခွာခွာဆက်ဆံတဲ့အခါ နောင့်နောင့်ဟာ လှစိုးအောင်ဖက်ကို ပြားဦးလှည့်သွားပါတော့တယ်။ နောင့်နောင့်နဲ့ထည်တွဲခွင့်ရခရာ ရော့ကစစ်ဟာ တရုတ်ကို အပဲသား ကျွေးမိသလို နောင့်နောင့်ကို တန်းတန်းစွဲမြန်သွားပါတော့တယ်။ အမှန်တော့ လှစိုးအောင်အသက်ဟာ ငယ်လှတဲ့ အရွယ်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူ့သမီးတောင် အိမ်ထောင်ကျနေပါပြီ။ သူ့မိန်းမ လူမမာက ကျနော့်အိမ်ကို လာလာပြီးမကြာမကြာငိုချင်းချတတ်လို့ လှစိုးအောင်ကို နောင့်နောင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အလွန်အကျွံ စွဲစွဲလမ်းလမ်းမဖြစ်ဖို့ ကျနော်အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးခဲ့ပေမယ့် ကိုသာဆိုးပါပဲဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ ဟော့ကောင်လှစိုးအောင် နောင့်နောင့်ဘယ်လိုဟာမျိုးဆိုတာ ငါရှင်းပြစရာ လိုသေးသလား။ ငါနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာလည်း မင်းမျက်မြင်။ မင်းက နောင့်နောင့်ကို အချစ်ရေး၊ မိန်းမရေးဆိုပြီး ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်နေ၊ သွားလေရာ နောင့်နောင့်၊ စားလေရာ နောင့်နောင့် ငါက ဘယ်လိုမျက်နှာထားပြီး မင်းနဲ့အလုပ်ဆက်လုပ်မလဲ မြောင်ဖွင့်မေးတော့ ကျနော်တို့နှစ်ယောက်က ဖူးစာထင်ပါရဲ့ ဆရာသမားရယ်တဲ့။ ကဲ ကောင်းကြရောပေါ့ဗျာ။

လှစိုးအောင်ဟာ နောင့်နောင့်ကို စားလေရာသွားလေရာ ခေါ်သွားရုံနဲ့တော့ အလုပ်ထုတ် စရာအကြောင်းဘယ်ရှိမလဲဗျာ။ ခက်တာက မန္တလေးမှာ လှစိုးအောင်နဲ့လွှဲထားတဲ့အလုပ်တွေမှာ နောင့်နောင့်ဩဇာ ပါလာပါတယ်။ အလုပ်တခုမှာ မိန်းမတယောက်ရဲ့ဩဇာပါလာရင် တယ်ပြီး လုပ်ရကိုင်ရ အဆင်မပြေတတ်ဘူးဗျာ။ ဒါ့အပြင် မန္တလေးစည်ပင်သာယာလို နေရာမျိုးကို လုပ်ငန်းကိစ္စ၊ ရုံးကိစ္စတွေအတွက်သွားတဲ့အခါ နောင့်နောင့်နဲ့အတူ ချိတက်နေပြန်ပါရော။ ခက်တာက နောင့်နောင့် ဘာလဲဆိုတာ မန္တလေးမှာ မသိသူမရှိသလောက်ဖြစ်နေတာကြောင့် ကျနော်တို့အဖွဲ့ဟာ ကြင်ခက် ကုမ္ပဏီလို့နံမည်ပြောင်းရမလို ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ကြက်ကလေးကို ခင်တဲ့ ကြင်ခက်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း နားဝေးလိုက်တာ။

မေမြို့မှာ ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့တွေ့ပြီး လက်ချည်းဝလာပြန်လာရတဲ့ကျနော့်ကို ရန်ကုန်မှာ အမှု တခုက အဆင်သင့်ဆီးကြိုနေလေရဲ့ဗျာ။ အဲဒီအမှုကတော့ ဦးဇခုန်တိန်ယိန်းတို့အဖွဲ့က လုပ်ငန်းပါမစ် ရောင်းထားတဲ့ ကျန်ငွေရလိုမှုပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ကျနော်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ဥပဒေအကြောင်းကို ပြောရအုံးမယ်။ ကျနော်တို့တိုင်းပြည်မှာ ဥပဒေနှစ်မျိုးရှိနေတာကလား။ အဲဒါကတော့ လိုရင်တမျိုး မလိုရင်တမျိုး စုစုပေါင်းဥပဒေနှစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။

ကြည့်လေ။ အဲခုကျနော့်ကို အမှုဖွင့်ထားတာက ပုဒ်မ (၄၀၆)တဲ့။ တကယ်တော့ တပိုင်းတစ

ဆောင်ရွက်ထားခြင်းဟာ ဥပဒေမှာ ဒိုင်းအဖြစ်သာသုံးနိုင်ပြီး ဓားအဖြစ်မသုံးနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားနားလည်လွယ်အောင်ပြောရရင် ကျနော်နဲ့ ကချင်ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဟာ လုပ်ငန်းတခုကို အရောင်းအဝယ်လုပ်ထားတယ်။ စရံငွေ သုံးပုံတပုံ ပေးထားတယ်။ ဒါဟာ တပိုင်းတစ ဆောင်ရွက်ထားခြင်းဖြစ်တာမို့ သူဟာ ကျနော့်ကို ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ တရားစွဲခွင့်မရှိပါဘူး။ သူတို့ဖက်က စွဲချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျန်ငွေအပေြရလို့မှ တရားမကြောင်း အရသာ စွဲခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကျနော်တို့တိုင်းပြည်မှာတော့ ကျနော့်အမှုကို (၄၀၆) တပ်သတဲ့ဗျာ။ ရဲစခန်းတို့၊ ဥပဒေရုံးတို့ကို စနည်းနာလိုက်တော့လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ဖြစ်တဲ့အမှုမို့ အဲဒီပုဒ်မနဲ့စွဲဖို့ အထက်က ညွှန်ကြားထားလို့ပါတဲ့ဗျာ။ ကောင်းကြရောပေါ့ဗျာ။ ဇာတ်လမ်းကို အတိုချုပ်ရရင် ကျနော်ပုဇွန်တောင်အချုပ်ထဲ ရောက်တော့တာပေါ့။

တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်ဟာ အချုပ်တို့ထောင်တို့ဆိုတာကို သိပ်တော့ ဂရုမစိုက်လှတော့ပါဘူး။ ဝင်တဲ့ရက်ရှိရင်ထွက်တဲ့ရက်ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ လူမိုက်အတွေးနဲ့ပဲ လွတ်လမ်းကို ရှာရတော့တာပေါ့ဗျာ။ အင်းစိန်ထောင်လိုနေရာမျိုးမှာတောင် နေတတ်အောင်နေလာဘူးတာမို့ ပုဇွန်တောင်အချုပ်မှာလည်း ကျနော်ဟာ အချုပ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း၊ ဆရာကြီးနေရာ ရတာပါပဲဗျာ။

အဲဒီအချုပ်ထဲမှာ နီတွတ်ကျော် (ယခု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ရောက်ရှိနေသည်)ဆိုတဲ့ လူငယ်တယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ။ သူဟာ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသား သမဂ္ဂကဆိုပဲ။ သူဟာ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းအပြီးမှာ တောခိုခဲ့ဘူးပြီး တောခိုရာက ပြည်တွင်းကိုပြန်ရောက်လာပေမယ့် လှုပ်ရှားမှုတွေဆက်လုပ်လို့ ထောင်ခုနှစ်နှစ်ကျခဲ့သတဲ့။ သူက သရက်ထောင်မှာနေခဲ့ရတာဆိုတော့ ကျနော့်မိတ်ဆွေကြီး ဦးဇော်မျိုးဝင်းနဲ့တောင်ဆုံခဲ့သေးဆိုပဲ။ နီတွတ်ကျော်ဟာ ထောင်ဇာတာပါရှာတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ထောင်က လွတ်လို့မှ တလမပြည့်သေးခင် သူ့အပေါင်းအသင်းတယောက်ရဲ့ တက္ကစီကို ညဖက်ဆွဲရင်း လမ်းဖြတ်ကူးသူတယောက်ကို ကားတိုက်မိရာက လူသေမှုဖြစ်ပြန်တာမို့ ပုဇွန်တောင်အချုပ်ထဲ ရောက်နေပြန်တာပဲဗျာ။

အချုပ်ထဲရောက်လည်း အလုပ်က နားရတယ်မရှိပြန်ဘူးဗျ။ လာလိုက်တဲ့ညှိသည်တွေ အပေါင်းအသင်းတွေရော နယ်ဖက်စစ်ဖက် မိတ်ဆွေတွေရောစုံလို့ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်နဲ့ အလုပ်လုပ်ထားတဲ့ ညှိသည်တွေပေါ့။ ပုဇွန်တောင်ရဲစခန်းကဆို ကျနော့်ကိုအချုပ်ထဲကနေ ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက် လုပ်နေရတာ စိတ်မရှည်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ မိုးလင်းမိုးချုပ် ညှိသည်တွေတွေ့နိုင်အောင် သီးခြားစားပွဲ တလုံးချပေးပြီး ညှိတွေ့ခိုင်းတော့တာပဲဗျာ။ ခင်ဗျားရိပ်မိမှာပါ။ ဒါမျိုးက အဝင်အထွက်တတ်ရင် မြို့ထဲတောင် လျှောက်လည်လို့ရသေးတာပဲဗျာ။

ဒီမှာတင် ကျနော်ဟာ ဒါ အချုပ်ထဲမှာ ကြာကြာနေလို့မဖြစ်ချေဘူး။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထွက်မှလို့ စိတ်ကူးမိတာကြောင့် အလုပ်ပွဲစား မင်းသစ်နဲ့ ဇော်ဝင်းကို မရရအောင်ခေါ်ခိုင်းပြီး မင်းတို့ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ပြောဆိုတော့ သူတို့က ကျန်ငွေပေးနိုင်ရင်ပေး မပေးနိုင်ရင် လုပ်ငန်းကိုပြန်အပ် ဖို့ပြောလာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အထွေထွေအကြပ်အတည်းဆိုက်နေတဲ့ ကျနော်ဟာ ကျန်ငွေကို ရုတ်တရက် ပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိတာကြောင့် လုပ်ငန်းပြန်အပ်ဖို့လမ်းကို သာရွေးလိုက်ရပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ လုပ်ငန်းပြန်အပ်တယ်ဆိုတာ ကျနော့်အဖို့ မိအေးနှစ်ခါနာတဲ့ဇာတ်လမ်းပါပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီလုပ်ငန်းကို ဒီအဆင့်ရောက်ဖို့ ကျနော့်အိတ်ကပ်ထဲကငွေ သိန်းရာချီပြီး ကျနော် စိုက်ထားပြီးတဲ့အချိန်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျနော်အပြင်ရောက်ဖို့သာ အဓိကကျတာမို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး လုပ်ငန်းကို ပြန်အပ်တဲ့အကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တာကြောင့် အချုပ်ထဲမှာ နှစ်ပတ်နေပြီး ကျနော်ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်လာပါတော့တယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော်ဟာ ဘဝကို ဘယ်တုန်းကမှ အရှုံးပေးလက်မြှောက်ပို့ စိတ်ကူးခဲ့တဲ့သူမဟုတ်ပေမယ့် လောကဓံကတော့ ကျနော့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အကဲစမ်းနေပါပြီ။ ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် မောင်ဝိတ်ကို ငွေတချို့တဝက်ပြန်ဆပ်နိုင်ကောင်းရဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဟာလည်း ဒေါ် စက်ကြည့်လှည့်ကွက်ကြောင့် လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ရမယ့်နည်းလမ်းမမြင်ပါဘူး။ မန္တလေးက အဆောက်အဦတွေမှာ ရှိသမျှ ငွေပုံအောပြီး ထည့်ထားခဲ့တာဟာလည်း ရေထဲခဲပစ်သလို ပလုံတောင်အသံမမြည်ပဲ ဆုံးရှုံးကုန်ပါပြီ။ နောက်ဆုံးခံစစ်စည်းအဖြစ် မျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့ (၅၁)လမ်း (၅၂)လမ်း စီမံကိန်းကလည်း သူများလက်ထဲကို ပြန်ထည့်လိုက်ရပြန်တာကြောင့် ကျနော်ဟာ မျောက်သစ်ကိုင်းလက်လွတ်ဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးကို ရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက ကျနော့်စိတ်ဓာတ်ဟာ ကြာရှည်ယိမ်းယိုင်မသွားခဲ့ဘူးဗျာ။ တနေ့နေ့ တချိန်မှာ ပြန်ပြီးနလံထူလာအောင်ကြိုးပမ်းနိုင်အုံးမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်နေတုန်းပါပဲ။

ဒါကလည်း တဖြည်းဖြည်း အကျင့်ဖြစ်လာတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျနော် ကျောင်းဆရာဘဝတုန်းကဆို ငွေခြောက်ထောင်အကြွေးတင်နေတာကို အိပ်လို့မပျော်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ဘူးတယ်ဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော် ကျောင်းဆရာဘဝက ကိုယ်ပိုင်ကျူရှင်တခုထောင်ထားပြီး မှတ်စုစာအုပ်တွေရိုက်ရောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တုန်းကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာတယောက်ရဲ့ လစာဟာ နှစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်သာရတာမို့ စာအုပ်ရိုက်ဖို့အတွက် လိုတဲ့ငွေကို ညီတော်မောင်သက်နိုင်ဆီက ချေးငှားရတာပေါ့ဗျာ။ စာအုပ်တွေလည်းရိုက်ပြီးရော ငါ ဒီအကြွေးကိုဆပ်မှ ဆပ်နိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး တွေးတွေးပူလိုက်တာ ညညဆိုအိပ်မပျော်တော့ဘူးဗျာ။ မပျော်ပျော်အောင် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီးအိပ်တော့လည်း အဲဒီအကြွေးခြောက်ထောင်အကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာတာနဲ့ ခေါင်းမြီးခြုံထားတဲ့စောင်ကို လန့်လန့်ခွာမိတဲ့အထိပါပဲ။ ကျနော့်ကျောင်းသုံးသင်ခန်းစာ စာအုပ်တွေဟာ အုပ်ရေ ငါးထောင်လောက်ရိုက်ရတဲ့အထိ အောင်မြင်ခဲ့တာကြောင့် ပူပင်သောကဆိုတာ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကျော်ဖြတ်ကုန်ဆုံးသွားတာမျိုးပါလားဆိုတာ ကျနော်သဘောပေါက်ခဲ့ဘူးတယ်ဗျ။ အဲဒီအဖြစ်နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်ဟာ သိပ်အပူအပင်မကြီးတော့ဘူးဗျာ။

ကျနော်အချုပ်က လွတ်လာပြီးတပတ်လောက်ကြာတော့ ကျနော့်ရုံးခန်းကို ဖုန်းအောင်နဲ့ မြသောင်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ရောက်လာပါတယ်။ အကြောင်းကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်သူမှ မရှင်းနိုင်တဲ့ အမှုတခု၊ ကျနော့်လက်ထဲကို အပ်ချင်လို့ပါတဲ့ဗျာ။ ဖုန်းအောင်နဲ့ကျနော်ဟာ လူချင်း အဲဒီတုန်းကမှ၊ သေချာတွေ့ဘူးကြပေမယ့် တယောက်အကြောင်းတယောက် အပြန်အလှန်သိထားကြတာတော့ ရှိသဗျာ။ အဲဒါကလည်း ဇာတ်လမ်းလေးတခုဆိုပါတော့။

၁၉၉၄ ဝန်းကျင် မြန်မာပြည်မှာ ချဲဒိုင်တွေ အကြီးအကျယ်ခေတ်စားခဲ့တဲ့ကာလ၊ ဖုန်းအောင်ဟာ ချဲအောဒိုင်အဖြစ် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ အမှန်က မြန်မာပြည်မှာ ချဲကို အောဒိုင်ကိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာငွေပင် ငွေရင်းမှမလိုဘူးဗျ။ လက်ခွဲဒိုင်လေးတွေကို လိုက်စုပြီး ပေါက်ရင်လျော်မယ် ပိုရင်စားမယ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပါပဲ။ အရပ်ထဲမှာတော့ ဒိုင်ချုပ်ဟာ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ချမ်းသာတယ်၊ ဘယ်လောက်အရာရောက်တယ်ဆိုတာ မိုးတလုံးလေတလုံး လျှောက်ပြောကြတာရှိပေမယ့် ရေဆုံးရေဖျားလိုက်ကြည့်ရင် အားလုံးလိုလိုဟာ အလံရှူးနဲ့ အာဝါလားတွေချည်းပါပဲ။

ဖုန်းအောင်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဘူးတာက ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းထိပ်မှာ အထပ်သားခနီ ဘရောင်းဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ သန်းဝင်းဆိုတဲ့မောင် လက်ခွဲချဲဒိုင်ကိုင်ရာက စတာပဲဗျာ။ ကျနော်ဟာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးနဲ့ အဆင်ပြေနေချိန်မှာ အလောင်းအစားကို သိပ်စိတ်မဝင်စားလှပေမယ့် သူ့ဆိုင်ကို ဝင်ထွက်

မြန်မာ စာအုပ်များ

သွားလာနေကျမို့ တနိုင်ငံလုံး အုံးအုံးကျွက်ကျွက်ဖြစ်နေတဲ့ ချဲဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးပါလိမ့်ဆိုပြီး ကျနော့်ဝသီအတိုင်း စပ်စုလိုက်မိပြန်ပါရောဗျာ။

လက်စသတ်တော့ ချဲထီဆိုတာ ထိုင်းနိုင်ငံမှာဖွင့်တဲ့ အောင်ဘာလေထီကို ရေဒီယိုကနေ ဝမ်ထိနိမ် အစချီ ထိုင်းဘာသာနဲ့ နောက်ဆုံးဂဏန်း သုံးလုံးကြေညာတာကို နားထောင်ပြီး ဒိုင်ခံလိုက်၊ ထိုးလိုက်လုပ်နေကြတာကလား။ မြန်မာပြည်မှာဖွင့်တဲ့ အောင်ဘာလေထီကို ဘယ်ဂဏန်းထွက်မယ်ဆိုတာ တွက်တဲ့ချက်တဲ့သူမရှိပေမယ့် ထိုင်းချဲထီကိုတော့ တွက်ချက်ပြီးထိုးကြသဗျာ။ အဲသလိုတွက်နိုင်ဖို့လည်း အတိတ်စိမ်းတွေကိုဖော်ပြတဲ့ ချိုင်းဆိုတာတွေလည်း ရှိသေး။ ချိုင်းဆိုတာ ဂဏန်းတွေ ရုပ်ပုံတွေရောထားတဲ့စာရွက်ပါဗျာ။ ဘမယ်၊ ချိုင်းအမျိုးကလည်း စုံပါ့ဗျာ။ ဘာတဲ့၊ ဘိုမ ချိုင်း၊ အောချိုင်း၊ တောင်ကျော်ချိုင်း၊ ဘာချိုင်းညာချိုင်းနဲ့ ရေတွက်လို့မကုန်နိုင်တဲ့ ချိုင်းတွေပါပဲဗျာ။

ဒီလောက်တနိုင်ငံလုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ထိုးလိုက်ကြ လျော်လိုက်ကြ စားလိုက်ကြဖြစ်နေတဲ့ ချဲဆိုတာကို ဒိုင်ကိုင်တဲ့သူတွေဟာ ဘယ်လိုအတွေ့အကြုံတွေ ကျွမ်းကျင်မှုတွေနဲ့ လုပ်နေကြသလဲဆိုတာကိုလည်း ကျနော်သိချင်စိတ်ပေါက်လာပြန်သဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း သန်းဝင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ဝင်းဆိုတဲ့မောင်ကို နေပါဦး ခင်ဗျားတို့ချဲဒိုင်ကိုင်နေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ချဲထီ ဘယ်လိုဖွင့်တယ်ဆိုတာကော သိပါရစေဗျာလို့ မေးမိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရုပ်မြင်သံကြားမှာ နိုင်ငံခြားနိုင်ငံက အစီအစဉ်တွေကိုဖမ်းယူနိုင်တဲ့ စလောင်းတွေ ခေတ်မစားသေးဘူးဗျ။ ဒီမှာတင် ခင်မောင်ဝင်းက ဟာ ဆရာသမား ခေတ်နောက်ကျနေပြီ၊ ချဲထီဖွင့်မယ့်နေ့မှာ ထိုင်းဘုရင့်မိသားစုက ချဲထီဖွင့်တဲ့ အခမ်းအနားကိုတက်ရောက်ပြီး သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ တယောက်ဂဏန်းတလုံးစီ ပေးလိုက်ကြတာဆိုပဲ။ ဒီတော့ ကျနော်က၊ ဟာ ဒါဆို ချဲထီဂဏန်းတွေဟာ ထိုင်းဘုရင့်မိသားစုကြိုသိပြီးသား ဂဏန်းတွေ ဖြစ်မနေဘူးလားဗျာလို့လည်း မေးလိုက်ရော အေးလေ သူတို့သိပြီးသားတွေဗျတဲ့။ ဒါကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ထိုင်းအိမ်ရှေ့မင်းသမီး သီရိဒုံလာတုန်းက ချဲဂဏန်းရအောင် တောင်းကြတာပေါ့ဗျာတဲ့။

ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်မောင်ဝင်းပြောတာကို သိပ်တော့ အယုံအကြည်မရှိလှပါဘူး။ ချဲထီ ဘယ်လိုဖွင့်တယ်ဆိုတာ ကျနော်သေချာမသိပေမယ့် သူပြောသလိုမျိုး မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း ကျနော်သိနေပါတယ်။ ခက်တာက ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှသေချာနားမလည်တဲ့ကိစ္စဆိုတော့ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်ရပါတယ်။ အင်းလေ၊ အဲဒီလို ခပ်တုံးတုံးလူတွေရှိနေလို့ထည်း လောကကြီးမှာ လူလည်တွေ စားသာနေကြတာပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ ချဲဖွင့်ဖို့ သုံးလေးရက်လောက်ဘလိုမှာ သန်းဝင်းဆိုင်ထဲကို ကျနော်ဝင်သွားတော့ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ဆိုင်ထဲက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်နေတာကို တွေ့ရပါရော။ သန်းဝင်းမိတ်ဆက်ပေးတာကတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူတို့ရဲ့ဒိုင်ချုပ်ကြီး သူဌေး ကိုဖုန်းအောင်ဆိုပဲ။ ကုန်စျေးတန်းလမ်းမှာနေတဲ့ သူဌေးဆိုတာလည်း ပါသေးဗျာ။ လောကကြီးမှာ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်မှန်သဗျ။ သူနဲ့ကျနော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတုန်း မှာပဲ သူ့မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်လိုက်တော့ ဒီလူဟာ ကျားပဲဆိုတာ ကျနော်ချက်ချင်း သိလိုက်ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲက မရိုးမသားမှုတွေကို ကျနော်ချက်ချင်း အဓိပ္ပါယ်ဖော်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ သူလည်း မခေဘူးဗျ။ ကျနော့်ကို သိရတာဝမ်းသာပါတယ်ဆိုတာလောက်နဲ့ပဲ စကားကို တိုတိုဖြတ်သွားသဗျ။

ဒါနဲ့ ဖုန်းအောင်လည်းပြန်သွားရော ကျနော်က ကိုသန်းဝင်းကိုခေါ်ပြီး ခင်ဗျား ကိုဖုန်းအောင်ကို ချဲရောင်းရတဲ့ငွေတွေကို ဘယ်လိုအာမခံချက်နဲ့ အပ်သလဲလို့ မေးလိုက်မိပါတယ်။ ဒီတော့ သူက ကိုသက်ခိုင်ရာ သိန်းထောင်နဲ့ချီပြီး အလျော်အစားလုပ်နေတဲ့ အောဒိုင်ဗျ။ ကျနော်က ဘာအာမခံချက်

မြန်မာ စာအုပ်များ

တောင်းရမှာတုန်းတဲ့။ ဒီမှာတင် ကျနော်ဟာ ကိုသန်းဝင်းအတွက်ရော ထိုးသားတွေ အတွက်ပါ မသိမသိုင် စိတ်ပူသွားမိပါတော့တယ်။ လက်စသတ်တော့ ချဲဒိုင်ဆိုတာ နံမည်ကြီးဖို့ပဲ လိုတာကလား။ လျော်နိုင်တာမလျော်နိုင်တာက ချဲဂဏန်းဖွင့်ပြီးမှ မီးစင်ကြည့် ကကြတာပါကလား ဆိုတာ သေချာသဘောပေါက်ပါတော့တယ်။ ဒီမှာတင် ကျနော့်ရဲ့ လူလည်လုပ်ချင်စိတ်ကလည်း ခေါင်းထောင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီအပတ် ကိုဖုန်းအောင်ကို ဘယ်လောက် အပ်မှာတုန်းလို့ ဆက်မေးလိုက်မိပါတယ်။

ဒီတော့ သူက သိန်းတရာကျော်လောက်တော့ ရှိမယ်ဆိုပါတယ်။ ဒီမှာတင် ကျနော်က ဒီလို ဆိုရင်ဗျာ။ အခုအပတ်ဖွင့်မယ့်ချဲကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သာ ကိုင်လိုက်ပေတော့။ ခင်ဗျားစိတ်မပူရအောင် အာမခံချက်အဖြစ် ကျနော်က ခင်ဗျားကို သိန်းတရာငွေသားချည်းပဲ လက်ထဲကိုထည့်ထားမယ်။ ရှုံးတာမြတ်တာ ခင်ဗျားနဲ့ကျနော် တယောက်တဝက်ဆိုရင် ခင်ဗျားသဘောတူသလားလို့လည်း မေး လိုက်ရော ကိုသန်းဝင်းဟာ တချက်တည်း ငိုင်ဆင်းသွားပြီး မပွင့်တပွင့်လေသံနဲ့ ကိုသက်ခိုင် တကယ် ပြောတာလားဗျာတဲ့။ ကျနော်လည်း သူ့မေးခွန်းကို ဘာမှပြန်မဖြေမနေတော့ပဲ အိမ်ပြန်ပြီး ဇနီးသည်ဆီက ငွေသိန်းတရာကို ကိုသန်းဝင်းရှေ့မှာ ပုံချပေးလိုက်တယ်။

ကဲ၊ ခင်ဗျားဖက်ကသာ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပေတော့။ ကျနော့်ဖက်က အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလို့လည်း ပြောလိုက်ရော သူက ကျနော်တရက်လောက် စဉ်းစားပါရစေလို့ဆိုပါတယ်။ အင်း စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ မှားတဲ့အလုပ်မဟုတ်တာကြောင့် ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ပြီးရင်သာ ကျနော့်ကို အကြောင်း ပြန်ပါလို့ မှာခဲ့ပြီး ကျနော်အသာလေးငြိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုသန်းဝင်းဘေးမှာ ခြံရံနေတဲ့ ဘော်ဒါ ဘော်ကျွတ်တွေကတော့ လုပ်သင့်တယ်။ မလုပ်သင့်ဘူး အသံမျိုးစုံထွက်ပြီး ကျန်ခဲ့လေရဲ့ဗျာ။ အော် နေဦး၊ ကျနော်ပြန်ခါနီးမှာ သန်းဝင်းဆီက မှတ်မှတ်ရရ နှစ်ရာတန်ချဲတကွက်ကို ထင်ရာမြင်ရာ ဂဏန်းတခုနဲ့ ထိုးခဲ့မိသေးတယ်ဗျ။

နောက်တရက်မှာလည်း သန်းဝင်းဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ရှာပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ကျနော့်ကို ဘာအကြောင်းမှမပြန်ခဲ့ပါဘူး။ ကျနော့်ဖက်ကတော့ ချဲဖွင့်မယ့်ရက် ဖုန်းအောင်ဆီကို သူ ငွေသွား မအပ်ခင်အချိန်အထိ ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သန်းဝင်းဟာ ကိုဖုန်းအောင်ဆီကို ချဲဖိုးငွေတွေ သွားအပ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျနော်လည်း သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံရှိပါစေတော့ဆိုပြီး အဲဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ချဲဖွင့်ပြီး နောက်တနေ့မနက်အစောကြီးမှာ သန်းဝင်း တယောက် ကျနော့်အိမ်ကိုပေါက်ချလာပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ စုတ်တိစုတ်ဖွားပုံစံနဲ့မို့ မျက်နှာတောင် သစ်ခဲ့ပုံမရပါဘူး။

သူလာရတဲ့အကြောင်းရင်းက သူ့ဆီမှာ ကျနော်ထိုးခဲ့တဲ့ ချဲနှစ်ရာကွက်က တွတ်ပေါက်လို့ အလျော်လာပေးတာတဲ့ဗျာ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖုန်းအောင်ကို သူအပ်ခဲ့တဲ့ငွေ သိန်းနှစ်ရာထဲမှာ လျော်ရတာဆိုလို့ ကျနော့်အတွက် ငွေနှစ်ထောင်ပဲရှိသတဲ့ဗျာ။ သူကျနော့်ကို ငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ပေး ရင်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ်နေတဲ့ လေသံနဲ့ အေးဗျာ၊ ကိုသက်ခိုင်စကားကို နားမထောင်မိတာ ကျနော့်အမှားပါပဲတဲ့။

သူမှားရင် သူခံတော့ပေါ့ဗျာ။ ဒါမျိုးက နောင်တရပြီး ထိုင်ညည်းလို့ပြီးသွားတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်ပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်သိရတာကတော့ ဖုန်းအောင်ဆိုတဲ့မောင်ကလည်း ခေသူမဟုတ်လို့ ဆိုရမယ်ဗျာ။ ကျနော်သန်းဝင်းကို ငွေသိန်းတရာချပေးပြီး အရှုံးအမြတ်တယောက်တဝက်ခွဲမယ်လို့ စည်းရုံးတဲ့ သတင်းကို သန်းဝင်းတပည့်တချို့ဆီကနေ ရသွားတာကြောင့် ဖုန်းအောင်ဟာသန်းဝင်းကို သူ့အိပ် ချက်ချင်းခေါ်ပြီး (Yamaha)တံဆိပ် အသစ်စက်စက် ပော်တော်ဆိုင်ကယ်တစီးကို စောင်ခြုံထား

ရာကနေ လှုပ်ပြခဲ့သတဲ့။ ပြီးတော့ ဒီဆိုင်ကယ်ဟာ ဒီအပတ်ရှုံးသည်ဖြစ်စေ မြတ်သည်ဖြစ်စေ သန်းဝင်းကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ထားတာဆိုတာလည်း ပြောသေးတယ်ဆိုပဲဗျ။ ဒီတော့ သန်းဝင်းဆိုတဲ့မောင်ကလည်း ခပ်တုံးတုံးမို့ ခေါင်းငြိမ့်ပြန်လာပြီး ချဲဖိုးတွေ အကုန်ထိုးအပ်လိုက်တာတဲ့ဗျာ။

အော်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လား။ တကယ်တမ်း သန်းဝင်းကို ဘယ်ပေးပါ့မလဲဗျာ။ တောင်ပြောမြောက်ပြောနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားတာပေါ့။ အမယ်၊ ဒါတောင် သန်းဝင်းဟာ ကျနော့်ဆီက ပြန်ခါနီးမှာ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားက ချဲကို တော်တော်ကျွမ်းကျင်တာပဲဗျ။ အမှန်က ကိုသက်ခိုင်ထိုးတဲ့တကွက်တည်းကို ရုံပြီးအောလိုက်ရင် တချက်တည်း ကိစ္စပြတ်မှာ၊ ဆိုပြီးလုပ်နေသေးဗျာ။ အမှန်က ကျနော်ဟာ ချဲအကြောင်းဘာမှနားမလည်ပဲ ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ထိုးခဲ့လို့တွတ်ဝင်တာကို သက်သက်မယ့် အထင်ကြီးနေတာကလား၊ ကောင်းကြရောပေါ့ဗျာ ။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကိုဖုန်းအောင်နဲ့ ငါးနှစ်နီးပါး မဆုံဖြစ်တော့ရာကနေ အခု မြို့နီးဆို ကျနော့်ရှေ့ကို ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ အမှုတွဲကြီးနဲ့အတူ ပေါက်ချလာတာပါပဲဗျာ။

■

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၈၉)

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်

ရဲဘက်စခန်းထုံးစံကား ညကိုးနာရီတွင် အိပ်ချိန်သတ်မှတ်သဖြင့် စခန်းမီးအားလုံးပိတ်သည်။ နံနက်ငါးနာရီခွဲတွင် အိပ်ယာထ သံချောင်းခေါက်၍ ဘုရားဝတ်ပြုချိန်ဖြစ်သည်။ နံနက်ခြောက်နာရီတွင် နံနက်စောစာစားချိန်ဖြစ်၏။ ဘုတ်ဆင်းချိန်ကား နံနက်ခုနစ်နာရီ၊ ခေတ္တဘုတ်သိမ်း၍ ထမင်းစားချိန်ကား နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီဖြစ်လေသည်။ နေ့လည် တစ်နာရီအထိ အဆောင်ပေါ်တွင်နားနေနိုင်ပြီး နေ့လည်တစ်နာရီမှ ညနေငါးနာရီအထိဘုတ်ဆင်းကြရသည်။ ခြောက်နာရီတွင် ညစာစားပြီး ညကိုးနာရီတွင် အိပ်ယာဝင်ကြရသည်။ ထိုသည်ကား ရဲဘက်စခန်း၏ တနေ့တာ သံသရာဖြစ်လင့်ကစား သီးခြားအဆောင်တွင် နေခွင့်ရသော ကိုသက်ခိုင်မှာမူ ထိုသံသရာနှင့် ကင်းလွတ်နေလေသည်။

ကိုသက်ခိုင်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးကို မည်သို့သတင်းပို့သည်မသိ။ ကျနော် ကိုသက်ခိုင်နှင့် တညတာ အတူအိပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုညက ကိုသက်ခိုင်သည် ညကိုးနာရီထိုးပြီးသည့်တိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်မီး မှိန်မှိန်အောက်တွင် ဖိုင်ထူထူကြီးတဖိုင်ထဲမှ စာရွက်များကို စိတ်ဝင်တစားသဲသဲမည်းမည်း ဖတ်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ကျနော်ကား အိပ်ချင်စိတ်မရှိသေးသည်နှင့် ကိုသက်ခိုင်ကို နားပူလိုက်မိသည်။

'အေးဗျာ၊ မီးပိတ်ထားကာမှ အိပ်ကာနီး ကော်ဖီမစ်ကလေးသောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်'

ကိုသက်ခိုင်က စာဖတ်မပျက်ပဲ

'ခင်ဗျားကတော့ လုပ်ပြီ၊ ခင်ဗျားက အိပ်ကာနီး ကော်ဖီမစ်သောက်နေကျလားဗျ'

'ဟုတ်တယ်ဗျာ'

'ဒါဆိုလည်း နည်းလမ်းတော့ရှိတယ်၊ မိန်းချထားတာမို့ လျှပ်စစ်မီးပလပ်ကို သုံးလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ နံရံပေါ်က အိပ်ကြီးထဲက ကျွတ်ကျွတ်အိတ် သန့်သန့်တလုံးယူလိုက်ပါဗျာ'ဟုဆိုသဖြင့် ကျနော်က ကိုသက်ခိုင်ပြောသလို ပြောသည့်အတိုင်း ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ငယ်တခုကို ယူပေးလိုက်ရာ ကိုသက်ခိုင်သည် ကော်ဖီမစ်နှစ်ထုပ်ကိုဖွင့်လျက် ဖန်ခွက်တခုတွင် ရေအနေတော်ထည့်ကာ သမအောင် မွှေနေလေသည်။ ခဏအကြာတွင် ထိုရေစိမ်းနှင့် သမအောင်မွှေထား သည်ကော်ဖီမစ်များကို ကျနော်

မြန်မာ စာအုပ်များ

ပေးသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွင်ထည့်ကာ ဖယောင်းတိုင်မီးပေါ်တွင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို တင်လိုက်သဖြင့်၊ ကျနော်က အလန့်တကြားနှင့်

'ဟေ့လူ၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို မီးလောင်သွားမှာပေါ့ဗျ'ဟု သတိပေးလိုက်သော်လည်း ကိုသက်ခိုင်ကား ခပ်အေးအေးလေသံနှင့်

'ဟုတ်တယ်၊ ဖယောင်းတိုင်မီးတောက် အပေါ်ခပ်လှမ်းလှမ်းကတင်ထားရင် မီးလောင်သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကျနော်လုပ်သလို ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်နဲ့ အိတ်ကို သေသေချာချာထိထားရင် မလောင်ဘူး၊ မကြာခင် ကော်ဖီမစ်ဆူလာလိမ့်မယ်။ အပူရှိန်အပူမြှတ်သဘောပေါ့ဗျာ၊ ထောင် သဘာရင့်သူတိုင်း လုပ်တတ်ပါတယ်၊ သိပ်ဆန်းတဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး'

ကျနော်က တအံ့တသြဖြစ်နေသော်လည်း ကိုသက်ခိုင်ပြောသကဲ့သို့ပင် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲက ကော်ဖီမစ်သည် ဆူလာလေ၏။ နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီမစ်ခွက် ကိုယ်စီနှင့် တင့်ချင်း သောက်နေကြချိန်တွင် ကျနော်က သူ့ကိုစကား စလိုက်ပိသည်။

'ခင်ဗျားဖတ်နေတဲ့ ဖိုင်အထူကြီးက ဘာတွေတုန်းဗျ'

'အမှုတွဲတွေလေ'

'ခင်ဗျား အမှုတွဲတွေကလည်း များလှချည်လား၊ ရဲတက်တောင် ရောက်နေပြီ၊ အမှုတွဲက ဖတ်နေရတုန်းလား'

'အခုဖတ်နေတာ ဖိုင်တခုပဲရှိသေးတယ်၊ အမှန်က အဲဒီအမှုနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ ဖိုင်တွဲပေါင်း ငါးဆယ်နီးပါး ကျနော့်ဆီမှာရှိတယ်၊ တဖိုင်စီမှာ အမှုစီရင်ချက်၊ တရားရုံး မှတ်တမ်း၊ တင်ပြလွှာ၊ အားလုံးပေါင်းရင် စာရွက်ရေ သောင်းချီရှိနိုင်တယ်ဗျာ၊ အခုအမှုက ကျနော်ထောင်ကျလာတဲ့အမှု မဟုတ်ဘူး၊'

'ဒီလောက်တောင် အမှုဖိုင်တွဲတွေများရအောင် ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တဲ့ အမှုမို့လို့လဲဗျာ'

'တနိုင်ငံလုံးနီးပါးသိနေကြတဲ့ နိုင်ငံကျော် တရားမမှုကြီးဆိုပါတော့'

'သေချာ ရှင်းစမ်းပါအုံးဗျာ'

'ဒီမယ် ကိုမင်းခင်၊ နေရာတကာ မစပ်စုပါနဲ့လားဗျာ၊ လောကကြီးမှာ တချို့ကိစ္စတွေဟာ မသိပဲနေတာ ပိုကောင်းတာမျိုးရှိတတ်တယ်၊ အမှန်ပြောရရင် ဒီအမှုမျိုးဟာ မသိတာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ခင်ဗျားသိလာရင် ခေါင်းခြောက်တာသာ အဖတ်တင်မယ်၊ လောဘစိတ်ဝင်လာမယ်၊ ခင်ဗျားသိလို့လည်း ဘာမှအကြောင်းထူးပြီး ကောင်းကွက်ပေါ်လာစရာ မမြင်ဘူးဗျာ'

'ခက်တာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက မသိချင်ပါနဲ့ဆိုကာမှ ကျနော်က ပိုသိချင်လာပြီ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ခင်ဗျား ဘဝအပြည့်အစုံကိုပြောပြမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား'

'ခင်ဗျား အကြပ်ကိုင်နေရင်လည်း ကျနော်ကပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုတွဲအကြောင်းမပြောခင် ခင်ဗျားကို ပသိပုံပြင်ထဲက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကိုစပ်စုလို့ ကျောနဲ့ရင်ဘတ်မှာ ပြာသုတ်ပြီး ညတိုင်း ငိုရတဲ့ဇာတ်လမ်းတိုလေးတခုကိုတော့ ကြိုတင်ပြောပြထားချင်တယ်'

'ဒါဆိုလည်း ပြောဗျာ၊ အိပ်ယာဝင်ပုံပြင်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်'

'ဒီလိုဗျ၊ တခါတုန်းက အီရတ်နိုင်ငံဘဂ္ဂဒက်မြို့မှာ တောင်းရမ်းစားသောက်နေတဲ့ သူတောင်းစားတယောက်ရှိသတဲ့။ အဲဒီသူတောင်းစားဟာ မြို့ပြင်မှာနေတဲ့သူဖြစ်လေတော့ မြို့ထဲမှာ လှည့်လည်တောင်းရမ်းရင်း နေဝင်မိုးချုပ်ဖြစ်သွားတာကြောင့် တညဥ့်တာ တည်းခိုစရာနေရာ ရှာသတဲ့၊ ဒီမှာတင် အိမ်တအိမ်က မီးရောင်ကိုတွေ့တာနဲ့ ဝင်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြ၊ တညဥ့်တာ တည်းခိုခွင့်တောင်းလေတော့ အိမ်ပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားတည်းခိုချင်တယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်၊ သို့သော် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို မစပ်စုပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ပေးရမယ်လို့ ဆိုသတဲ့ဗျာ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

တညဦးတာ တည်းခိုဖို့သာအရေးကြီးနေတဲ့ သူတောင်းစားဟာ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ တောင်းတဲ့ ကတိကိုပေးလိုက်ပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်မယ်အလုပ်မှာ အိမ်ရှင်ဟာ ဘယ်ဖက်မျက်လုံးတလုံး ကွယ်နေတာကို သတိထားလိုက်မိသတဲ့။ အိမ်ထဲရောက်တော့လည်း နောက်ထပ် ဘယ်ဖက်မျက်လုံးကွယ်နေတဲ့ လူ ခြောက်ယောက်ကိုလည်း ထပ်တွေ့ပြန်ရောတဲ့ဗျာ။ ထူးခြားတာက အဲဒီအိမ်မှာ မိန်းမတယောက်မှ မတွေ့ရပဲ မျက်စိတဖက်လပ်အားလုံးဟာ ယောကျ်ားတွေချည်းပဲတဲ့ဗျာ။ သူတောင်းစားလည်း ဒီလူ ခုနှစ်ယောက်စလုံး ဘာကြောင့် ဘယ်ဖက်မျက်စိကွယ်နေရသလဲဆိုတာ သိချင်ပေမယ့် မစပ်စုပါဘူးဆိုတဲ့ကတိကြောင့် ဘာမှ မမေးလိုက်ပါဘူးတဲ့။

အိမ်ရှင်တွေဟာ ဧည့်သည်သူတောင်းစားကို စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေနဲ့ သေချာဧည့်ခံတဲ့ အပြင် အိပ်ယာနေရာကိုလည်း သေချာပြင်ဆင်ပေးပြီး ညဆယ်နာရီလောက်မှာ အိပ်ယာဝင် စေပါသတဲ့။ သူတောင်းစားလည်း မောမောပန်းပန်းနဲ့လာတာမို့ အစားအသောက်ကောင်းတွေ စား၊ အိပ်ယာ သန့်သန့်မှာအိပ်ရတာကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေချိန်၊ ညသန်းခေါင်ယံမှာ ငိုသံတွေကြားရလို့ ထန့်နိုးလာသတဲ့။ ဒါနဲ့ အိပ်ယာကထပြီး ငိုသံတွေကြားနေရတဲ့ အိပ်ရှေ့ခန်းမ ကျယ်ကြီးဖက်ကို လျှောက်လာလိုက်တော့ အိပ်ရှင် ရေမန်ကန်းခုနှစ်ယောက်ဟာ မီးပုံကြီးတခုအေးမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြရင်း မီးဖိုထဲကပြာတွေကို ရင်ဘတ်နဲ့ကျောကုန်းမှာ သုတ်ရင်း ရင်ဘောကျောပါ လက်သီးနဲ့ ထုထုပြီး ငိုနေကြတာကို တွေ့ရသတဲ့ဗျာ။

ဧည့်သည်သူတောင်းစားဟာ အံ့ဩလွန်းလို့ ငေးကြည့်နေရာကနေ ဘာကြောင့်များ ဒီလို ရင်ဘတ်နဲ့ကျောကို ပြာသုတ်ပြီး ထုနှက်ငိုကြွေးနေကြသလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ပေါ်လာတာကြောင့် မီးပုံနားကို လျှောက်သွားပြီး ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ ရေမန်ကန်းကို

'ဟေ့လူ ဘာကြောင့် ဒီလိုငိုနေကြတာလဲဗျ' လို့ မေးလိုက်တော့ အမေးခံရသူဟာ မစပ်စု စေချင်တဲ့အမူအယာနဲ့ ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်သတဲ့၊ ဒီမှာတင် သူတောင်းစားဟာ သိချင်စိတ်ပိုဖြစ် လာပြီး၊ နောက်တယောက်ကို မေးပြန်တော့လည်း အလားတူအမူအယာနဲ့ ခေါင်းယမ်းတာပါပဲတဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူတောင်းစားဟာ လက်မလျှော့ပဲ ကျန်တဲ့ရေမန်ကန်းတွေကိုပါ တယောက်ပြီးတယောက် ဆက်တိုက်မေးလိုက်တာ နောက်ဆုံးခုနှစ်ယောက်မြောက်လူကိုလည်း မေးလိုက်ရော ကျန်တဲ့သူခြောက် ယောက်ပါ ဝုန်းကနဲထလာကြပြီး သူတောင်းစားကို သိုးရေတထည်နဲ့ အုပ်၊ ကြိုးအထပ်ထပ်နဲ့ တုပ်နှောင် ပြီး အိပ်ရှေ့မှာ ပစ်ထားလိုက်ကြပါရောတဲ့။

နောက်တနေ့မနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ ရောမငှက်စွန်ကြီးတကောင်ဟာ အဲဒီသိုးရေထုပ်ကြီးကို အစာအမှတ်နဲ့ သုတ်သွားပြီး ဘယ်နေရာမှန်းမသိတဲ့ တောင်ထိပ်အမြင့်ကြီးဆီကို ချီသွားပါရောတဲ့။ အဲဒီတောင်ထိပ်မှာ ငှက်စွန်ကြီးဟာ သိုးရေထုပ်ကိုချပြီး ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေကို နှုတ်သီးနဲ့ဖြည်လိုက်တဲ့ အခါ အထဲမှာရှိနေတဲ့သူတောင်းစားက အသံပေးခြောက်လှန့်လိုက်တာကြောင့် လန့်ပျံသွားရောတဲ့ ဗျာ။ ဒီမှာတင် သူတောင်းစားဟာ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်လံကြည့်ရှုတဲ့အခါ တနေရာ အရောက်မှာတော့ အလွန်တရာကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှတဲ့ နန်းတော်ဆောင်ကြီးတခုကို တွေ့ရသတဲ့။ အဲဒီနန်းတော်ဆီကို လျှောက်အသွားမှာ နန်းဆောင်ကြီးထဲက နတ်သမီးတမျှချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျို အယောက် သုံးဆယ်ထွက်လာပြီး 'မောင်တော် ရောက်လာမယ်ဆိုတာကြိုသိနေလို့ ဧည့်ခံဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်နေကြောင်းပါ'လို့ ဆိုကြသတဲ့ဗျာ။

နောက်တော့ မိန်းမပျိုသုံးဆယ်ဟာသူတောင်းစားကို နန်းတော်ထဲမှာ၊ ကောင်းပေ့ ညွှန့်ပေ့ဆို တဲ့ ဝိုင်အရက် အစားအသောက်အပြင် ကြည့်မငြီးနိုင်တဲ့ အကတွေနဲ့ဖျော်ဖြေပြီး၊ ညအချိန်အရောက် မှာတော့ မိန်းမပျို အယောက်သုံးဆယ်ထဲက အနှစ်သက်ဆုံးတယောက်နဲ့ အိပ်ယာဝင်စေပါသတဲ့။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဒီလိုနဲ့ သူတောင်းစားဟာ နတ်အုံနဲ့တူတဲ့နေရာမှာ မိန်းမချောလေးတညတယောက်နဲ့ ဇိမ်ကျနေလိုက်တာ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မိန်းမချောလေးတွေက ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားဆိုလာပါသတဲ့။

သူတို့ပြောတာကတော့ ကျမတို့ဟာ ဒီနေရာမှာ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်သာ တာဝန်ကျပါတယ်၊ ဒီ ကနေ့မှာ ကျမတို့ နေရင်းဒေသကိုပြန်ရပါလိမ့်မယ်၊ ခုနှစ်ရက်ပြောက်တဲ့နေ့မှာတော့ နောက်ထပ် မိန်းမပျိုအသစ်သုံးဆယ် ထပ်ရောက်လာပြီး မောင်တော်ကို အခုလိုနည်းအတိုင်း ဆက်လက်ပြုစုကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်တော်ဟာ ဒီနန်းတော်ကြီးထဲမှာ ခုနှစ်ရက်တိတိ တကိုယ်တည်း ကျန်နေခဲ့ရပါမယ်၊ အဲဒီအခါ မပျင်းမရိရလေအောင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်အတိနဲ့ပြည့်နေတဲ့ အခန်းခုနှစ်ခန်းရဲ့ သော့ခုနှစ်ချောင်းကို မောင်တော့်ထံမှာ အပ်ထားခဲ့ပါ့မယ်။ မောင်တော်ဟာ ပျင်းရိတယ်လို့ခံစားရချိန်မှာ အခန်းခြောက်ခန်းကို ဖွင့်ကြည့်နိုင်ပေမယ့် နောက်ဆုံး ခုနှစ်ခန်းမြောက်အခန်းကိုတော့ အယ်သောအခါမှ မဖွင့်မိပါစေနဲ့၊ တကယ်လို့ နံပါတ်ခုနှစ်အခန်းကိုဖွင့်ကြည့်မိခဲ့ရင် လက်ရှိခံစားနေရတဲ့ စည်းစိမ်တွေအားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံးကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ မောင်တော် နောင်တကြီးစွာရရပါလိမ့်မယ်လို့ သတိ အတန်တန်ပေးပြီး ခရီးထွက်သွားကြပါလေရောတဲ့။

အဲသလိုနဲ့ တကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတဲ့ သူတောင်းစားဟာ လက်ရှိခံစားနေရတဲ့ နတ်စည်းစိမ်လေးပျောက်သွားရင် ခက်ရချည့်ရဲ့ဆိုပြီး အခန်းခုနှစ်ခန်းကို တခန်းမှ ဖွင့်မကြည့်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ညနေစောင်းလေ၊ သူနေ့စဉ်ခံစားခဲ့ရတဲ့စည်းစိမ်တွေကို သတိရပြီး အထီးကျန်စိတ် ပေါ်လာလေ၊ ဖြစ်လာတာကြောင့် ခုနှစ်ခန်းတောင်ရှိတာပဲ၊ တခန်းဖွင့်ကြည့်တာတော့ ဘာမှ ပြဿနာမပေါ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ပထမဆုံးအခန်းကို ဖွင့်ကြည့်မိပါလေရောတဲ့။

အခန်းကိုလည်းဖွင့်လိုက်ရော အခန်းထဲမှာ အလွန်သေးငယ်တဲ့ လူလေးတွေလှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ ကမ္ဘာငယ်လေးတခုကို တွေ့ရဆိုပဲ၊ လယ်ထွန်တဲ့သူက လယ်ထွန်၊ ကောက်စိုက်သူတွေက ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနှုတ်သူက နှုတ်၊ သစ်ပင်ပန်းမာလ်တွေကလည်း သူတို့သဘာဝ ဖူးပွင့်နေကြ၊ ကျေးငှက်သာရကာတွေကလည်း ဘာသာဘာဝ တွန်ကျူးနေကြတာကို တအံ့တဩတွေ့ရပါသတဲ့။

သူတောင်းစားဟာ ထူးဆန်းလွန်းလှတဲ့ အခန်းထဲကမြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားလွန်းတာကြောင့် အဲဒီတညကို ဘယ်လို ကုန်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာတောင်မသိလိုက်ပဲ နောက်တနေ့ညနေ့ကျပြန်တော့ ပထမအခန်းတောင် ဒီလောက်အံ့ဩစရာကောင်းတာ နောက်အခန်းဆို ဒီထက်ထူးဆန်းအုံးမှာပဲဆိုပြီး ထပ်ဖွင့်ကြည့်ပြန်တော့ ပထမအခန်းထက် အံ့ဩစရာတွေ တွေ့ပြန်ရောပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ စပ်စုချင်တဲ့ စိတ်ကထိန်းမရတော့ပဲ တနေ့ကို တခန်းဆက်တိုက်ဖွင့်သွားလိုက်တာ ခြောက်ခုမြောက်အခန်းကို ဖွင့်ပြီးချိန်မှာတော့ နောက်ဆုံးအခန်းကို မဖွင့်ပါလေနဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုတွေရဲ့သတိပေးစကားကို ကြားယောင်ပြီး ဖွင့်မကြည့်ဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်ပါသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ သူတောင်းစားဟာ နောက်ဆုံးအခန်းကိုဖွင့်မကြည့်ဖြစ်အောင် အားတင်းနေရင်းကြားက နောက်ဆုံး မိန်းမပျိုအသစ်တွေရောက်လာခါနီး၊ နာရီပိုင်းလောက်ပဲလိုတဲ့အချိန်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ မိန်းမပျိုတွေရောက်လာကာနီးလေ ဖွင့်ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ ပြင်းထန်လာလေပါပဲတဲ့။ သူတောင်းစားဟာ ဖွင့်ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်ကို အယ်လိုမှ တားဆီးထိန်းချုပ်လို့မရတဲ့အဆုံး၊ ငါဖွင့်ကြည့်နေတုန်း သူတို့ရောက်လာကြမှာဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးလေလို့တွေးပြီး နောက်ဆုံးနံပါတ်ခုနှစ်အခန်းကို ဖွင့်လိုက်ပါလေရောတဲ့ဗျာ။

ဖွင့်ပြီးလို့ အခန်းထဲလည်းကြည့်လိုက်ရော ကျောက်သားနဲ့ ထုထားတဲ့ မြင်းကြီးတကောင်နဲ့ ကြာပွတ်တချောင်းသာတွေ့ရပြီး ဘာမှအံ့ဩစရာမရှိဘူးဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ သူတောင်းစားဟာ အယ်နှယ့်ကျန်တဲ့ခြောက်ခန်းကတော့ အံ့ဩထူးဆန်းစရာတွေရှိလျက်နဲ့ ဒီအခန်းကျမှ ကျောက်မြင်းကြီး

တကောင်နဲ့ ကြာပွတ်ပဲတွေ့ရသတုန်းဆိုပြီး ကျောက်မြင်းကြီးကို တောင်ကိုင် မြောက်ကိုင်လုပ်ရာက တက်စီးကြည့်ချင်စိတ်ပေါ် လာပြီး ကြာပွတ်ကိုကိုင်ရင်း ကျောက်မြင်းကြီးကျောပေါ် ကို တက်လိုက်ပါလေရောတဲ့ဗျာ။ ရွှေကိုယ်တော်ဟာ ကျောက်မြင်းကြီးပေါ် လည်းရောက်ရော စိတ်ရူးပေါက်ပြီး သူ့ညာဘက်လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ကြာပွတ်နဲ့ မြင်းရဲ့ညာဖက်တင်ပါးကို၊ ခတ်ဆတ်ဆတ်ရိုက် လိုက်မိပါသတဲ့။ ဒီမှာတင် ကျောက်မြင်းကြီးဟာ ထူးဆန်းစွာအသက်ဝင်လာပြီး အမြီးကို ရှတ်တရက် ခပ်မြန်းမြန်း၊ ရမ်းလိုက်တာကြောင့် သူတောင်းစားရဲ့ ဘယ်ဖက်မျက်စိကို အမြီးဖျားနဲ့ တည့်တည့် ဖြောင်းကနဲနေအောင် ရိုက်မိပြီး မျက်စိထဲမှာ ကြယ်တွေလတွေပွင့်သွားရုံမက လောကကြီးကိုပါ မေ့သွားရောတဲ့ဗျာ။

သူတောင်းစားဟာ သတိပြန်ရလို့ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သူလာခဲ့တဲ့ဘက္ကဒက်မြို့ထဲက အိမ်ရှေ့ကိုရောက်နေပြီး၊ ဧရမန်ကန်းခုနှစ်ယောက်က သူ့ကို ဘယ့်နှယ့်ရှိစဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးတွေနဲ့ အပေါ် စီးကမိုးပြီး ဂရုဏာကြည့်၊ ကြည့်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရပါသတဲ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဘက္ကဒက်မြို့က အိမ်ကြီးမှာ ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက်တိုင်း ကျောနဲ့ရင်ဘတ်ကို ပြာသုတ်ပြီး ထုနှက်ငိုကြွေးသူ စုစုပေါင်းရှစ်ယောက်ဖြစ်လာပါရောတဲ့ဗျာ'

'ကဲ၊ ခင်ဗျားကော ကျောမှာပြာသုတ်ပြီး ရင်ပတ်စည်တီးဖြစ်ချင်သေးသလားဗျ'

ကိုသက်ခိုင့်အမေးကြောင့် သူ့ပုံပြင်မှာ အာရုံနစ်နေသောကျနော် သတိပြန်ဝင်လာသည်။

'ခင်ဗျားပြောတဲ့ပုံပြင်က တထောင့်တညထဲက ပုံပြင်ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားအမှုတွဲကို နားထောင်ရုံနဲ့တော့ ရင်ဘတ်နဲ့ကျောကို ပြာသုတ်ပြီး မထုရလောက်ပါဘူးထင်ပါတယ်'

'ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျနော်က ဥပမာပေးတဲ့သဘောပါ၊ ခင်ဗျားနားထောင်ချင်သပဆိုရင်လည်း ကျနော့်ဖက်ကပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို သိုးရေနဲ့ထုပ်ပြီး ရဲဘက်စခန်းရှေ့ ပစ်ချမထားဘူးဆိုတာလည်း စိတ်ချပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို အဲဒီအမှုတွဲအကြောင်းမပြောခင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဖတ်သင့်တဲ့အမှုတွဲတွေတော့ ရှိတယ်၊ ဒါတွေကိုအရင်ဖတ်မှ ကျနော်ပြောမယ့်အမှုအခြေအနေကို ခင်ဗျားနားလည်နိုင်မယ်၊ ရော့၊ ဒီမှတ်တမ်းနဲ့ စီရင်ချက်လေးခုဟာ ကျနော့်မှာ အပိုကူးထားတာရှိတာကြောင့် ခင်ဗျား အပြီးယူထားလိုက်ပေတော့၊ အခုပထမဆုံး တရားရုံးနေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို အရင်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဗျာ'

ပြောပြောဆိုဆို ကိုသက်ခိုင်က သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော စာရွက်ဖိုင်များကို ကျနော့်လက်ထဲသို့ကမ်းပေးလာလေရာ သူညွှန်ပြသော ပထမဆုံးစာရွက်များဖြစ်သည့်တရားရုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတခုကို ဖတ်ကြည့်မိလိုက်သည်။ (အဆိုပါ တရားရုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်းနှင့် အခြားဖိုင်နှစ်ခု၊ စုစုပေါင်းအမှုတွဲလေးဖိုင်မှာ ယနေ့တိုင် ကျနော့်လက်တွင်ရှိနေရာ မူရင်းအတိုင်း ကူးယူဖော်ပြလိုက်ပါသည်။)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး

တရားရုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

၁၉၇၇ တရားမကြီး ၃၂၉

ဒေါ်ကြည်ကြည် ဦးကိုကိုကြီးပါ (၇)

၈-၈-၂၀၀၂ အမှုခေါ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

တရားလို၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးမင်းဟန်လာသည်။ တရားလိုရှေ့နေကိုယ်စား အထက်တန်းရှေ့နေ ဦးတင်ထွန်းလာသည်။ တရားပြိုင် (၇)နှင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးစံလှလာသည်။ ပစ္စည်းထိန်းအရာရှိ ဦးဝင်းစိန်လာသည်။

အမွေပုံပစ္စည်းတခုဖြစ်သော ဗဟန်းမြို့နယ်၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃၅/အီး၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၅/ ဒီဟုခေါ်သော မြေကွက်နှင့်အဆောက်အဦအား ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးသို့ တန်ဖိုးကျပ်သိန်း (၃၆၀)ဖြင့် ရောင်းချရန် ဤတိုင်းတရားရုံးမှချမှတ်ထားသော (၄-၁၀-၂၀၀၀)ရက်စွဲပါ ပစ္စည်းရောင်းချရန်အမိန့် (Sale Order)တည်နေသည့် အခြေအနေ၌ တရားလိုဒေါ်ကြည်ကြည်က ဦးစွာ ဝယ်ယူခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ လက်ခံရန်မဖြစ်နိုင်၍ ပယ်ကြောင်းချမှတ်သော ဤတိုင်းတရားရုံး၏ (၂၅-၂-၂၀၀၂)ရက်စွဲပါ အမိန့်ကိုအခြေခံပြီး အောက်ပါ အတိုင်းဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်

အမိန့်

ဤတိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်ထားသော (၂၅-၂-၂၀၀၂)ရက်စွဲပါ အမိန့်တွင် အတည်ဖြစ်နေသည့် (၄-၁၀-၂၀၀၀)ရက်စွဲပါ ရောင်းချရန်အမိန့်နှင့်အညီ ပစ္စည်းထိန်းအား အောက်ပါအတိုင်းညွှန်ကြားသည့် အချက်လည်း ပါဝင်ချမှတ်ထားသည်။

(က) တရားရုံးအမိန့်အရ ဝယ်ခွင့်ရသူ ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးအား ပစ္စည်းထိန်းမှ တဆင့်အရောင်းတန်ဖိုး ငွေကျပ်သိန်း (၃၆၀)ကို တရားရုံး ဘီးလစ်သို့ နည်းလမ်းတကျပေးချေစေရန်။

(ခ) ထိုသို့ပေးချေပြီးပါက ဝယ်ယူခွင့်ရသူ ဦးသက်ခိုင်ပါ(၃)ဦးအား တရားရုံးအမိန့်အရ ဝယ်ခွင့်ရသည့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အဆောက်အဦကို အရောင်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်း၊ ပစ္စည်း လက်ရောက်အပ်ပေးခြင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် မြေပေါ်ငှားရမ်း ရုံးဖွင့်အသုံးပြုလျက်ရှိသူ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း (မော်ကွန်း ရုပ်ရှင်)နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်းတာ သတ်မှတ်တင်ပြရန်။

(ဂ) ထိုသို့ချမှတ်ခဲ့သော တိုင်းတရားရုံး၏ တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည် (အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးမင်းဟန်)က တရားရုံးချုပ် တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၉၈/ ၂၀၀၂ တွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ်မှ (၈-၇-၂၀၀၂)ရက်စွဲပါ အမိန့်ပြင်ဆင်မှုကို ပယ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အဦဝယ်ခွင့်ရသူ ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးက တန်ဖိုးငွေကျပ်သိန်း (၃၆၀)ကို (၁-၃-၂၀၀၂)နေ့တွင် တရားရုံး ဘီးလစ်ထံပြေကျေအောင်ပေးချေပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည့်အပြင် ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီ (မြို့ပြစီမံကိန်းနှင့် မြေစီမံခန့်ခွဲမှုဌာန)ဌာနမှူးကလည်း ၎င်းရုံး၏ (၃-၇-၂၀၀၂)ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ရကစ/ မြို့ပြမြေ / (စီမံ)၂၀၀၂ (၂၂၂၆)ဖြင့် အချင်းဖြစ် ဗဟန်းမြို့နယ်၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃၅/အီး၊ မြေကွက် အမှတ် ၄၅/ဒီ၊ ဧရိယာ (၃.၄၀၄) ဧက မြေကွက်အား ၎င်းဌာနမှ တိုင်းတာပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားဝင် မြေတိုင်းမြေပုံပူးတွဲ လျက်ပေးပို့ပြန်ကြားလာကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ အဆိုပါ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်၏ မြေတိုင်း မြေပုံတွင် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းသို့ လွှဲအပ်ရမည့် မြေအစိတ်အပိုင်းမှာ အဝါရောင်ပြထားသော ဧရိယာ (၀.၂၉၀)ဧကဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။ ယင်းမြေတိုင်း မြေပုံအပေါ် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းမှ သဘောတူကြောင်းလည်း ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ငန်း (ရုံးချုပ်)၏ (၂၆-၇-၂၀၀၂) ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ၁-၄/၃-၈-၄/ ၂၀၀၂ (၂၃၉၀)ဖြင့် ပြန်ကြားစာပေးပို့လာကြောင်းလည်း တွေ့ရ သည် ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို တန်ဖိုးကျပ်သိန်း (၃၆၀)ဖြင့်ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးအား ရောင်းချခြင်းကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁ နည်း ၉၂ အရအတည်ပြုကြောင်းနှင့် မြို့တော်

စည်ပင် သာယာရေးကော်မီတီမှ ပေးပို့သော မြေတိုင်းမြေပုံပါ အတိုင်း အမိန့် ၂၁ နည်း ၉၄ အရ အရောင်းလက်မှတ် (Sale Certificate) ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

× × × × ×

(အောင်ငွေ)
တိုင်းတရားသူကြီး
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး

ကိုသက်ခိုင်ဖတ်စေသော အထက်ပါ တရားရုံးနေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုဖတ်အပြီးတွင် ကျနော်က

'အော်၊ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းမြို့နယ်လိုနေရာမျိုးမှာတောင် မြေနှစ်ကေကျော်ဝယ်နိုင်တဲ့ တကယ့်သူဌေးကြီးပါလားဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နှစ်ဧကကျော်ကို ကျပ်သိန်း သုံးရာခြောက်ဆယ်နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်ဆိုတာတော့ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျနော်လိုတောသားတောင် သိနေတယ်ဗျာ'

'အေးပေါ့ဗျာ၊ သွေးရိုးသားရိုးအမှုမဟုတ်လို့လဲ မြန်မာပြည်မှာ သက်တမ်းအရှည်ကြာဆုံး အမှုဖြစ်ခဲ့တာပေါ့'

'ဘယ်နှစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့လို့လဲဗျာ'

'အခု လက်ရှိအခြေအနေအထိ ၄၆ နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီဆိုပါတော့'

'ဟာ၊ ကြာလှချည်လား၊ ဒီအတိုင်းဆို ကျနော်တို့တသက်တောင် ကျော်နေပါရော့လားဗျာ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီမြေကွက်က အမှန်တကယ်ကာလပေါက်ဈေး ဘယ်လောက်တန်သတုန်းဗျ'

'အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီမြေကွက်ဟာ ကာလပေါက်ဈေး သိန်းပေါင်း တသောင်းခွဲလောက်တန်မယ်ဗျာ'

'ဟာ တန်လှချည်လားဗျ။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီတကွက်တည်းနဲ့ သူဌေးဖြစ်ပြန်ပြီပေါ့ဗျာ'

'ဟော့လူ သိပ်မလောနဲ့ဗျ၊ ကျနော်က အဲဒီအမှုမှာ ငွေစိုက်ထုတ်သူမဟုတ်ဘူး။ ကြားဝင်စေ့စပ်ညှိနှိုင်းသူသာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအမှု ကျနော့်လက်ထဲရောက်လာချိန်ဟာ ကျနော့်လက်ထဲမှာ ဖြူးတပြားတောင်မကပ်ပဲ ဘကြိုင် ဘိုင်ကျနေတဲ့အချိန်လေဗျာ'

'ခင်ဗျားက ကြားဝင်ညှိနှိုင်းသူလို့သာပြောတယ် တရားရုံးအမိန့်မှာ ခင်ဗျားနာမည်က ထိပ်ဆုံးက ပါလားဗျာ'

'အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဒီအမှုအကြောင်းမစပ်စုပါနဲ့လို့ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ထကယ်တော့ ဒီအမှုကို လူအများကြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြတယ်။ ပတ်သတ်ခဲ့ကြတယ်၊ ရတနာသိုက်တခုလို ထင်မှတ်ပြီး လောဘနောက်လိုက်ကြလို့ ငွေကုန်လူပန်းဖြစ်ခဲ့ကြရတဲ့သူတွေ ထောင်ချီရှိနိုင်တယ်ဗျာ'

'သိန်းပေါင်း တသောင်းခွဲကျော်ဆိုတော့ ကျနော်တောင် တော်တော်စိတ်ဝင်စားလာပြီ'

'အင်း၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလာရင် ကျောနဲ့ရင်ဘတ်မှာ ပြာသုတ်ပြီး ဝိုရယ်ပ်ကိန်းနီးလာပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့၊ ဒီအမှုဟာ ခင်ဗျားထင်ထားတာထက် အများကြီးရှုပ်ထွေးတယ်။ နက်ရှိုင်းတယ်၊ ကြားတယ်လို့ခင်ဗျား ထင်ချင်ထင်ပေတော့၊ ဒီအမှုကို ဒီအခြေအနေအထိရှင်းနိုင်တာဟာ တခြားနိုင်ငံမှာသာဆိုရင် ဥပဒေရေးရာ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးပညာတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒေါက်တာဘွဲ့တခုတောင် ရလောက်တယ်ထင်ပါရဲ့'

'ဟာ၊ ဆိုလှချည်လား'

မြန်မာ စာအုပ်များ

'အပိုဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအမှုရဲ့ဖြစ်ပွားပုံက ထူးခြားနေတဲ့အပြင် အမှုမှာပါဝင်ကြတဲ့ အမွေဆိုင်တွေ၊ ရှေ့နေတွေဟာ လောဘသားတွေချည်းဖြစ်နေတာကြောင့် တကယ့်ကို ဆူးလှည်းနဲ့ ဇာတ်လှေတိုက်မိကြတဲ့ အလုပ်ရှုပ်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။ ခင်ဗျားရိတ်ပတ်လည်လောက်အောင် ကျနော် တတ်နိုင်သလောက် ပြေပြေချင်း ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ရှင်းမပြခင် ဒီအမှုမှာ ကျနော်က ဒေါက်တာဘွဲ့ ရလောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ခင်ဗျားလက်ခံလာနိုင်အောင် အမှုရဲ့နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ခင်ဗျားသိဖို့လိုလိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ ဥပဒေဘွဲ့ကို စာပေးစာယူနဲ့ရခဲ့ပေမယ့် ကျနော့်မှာ တရားရုံးအတွေ့အကြုံဘာမှ မရှိဘူး၊ တရားရုံး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကိုလည်း ကျနော်ဘာမှမသိဘူး၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေဖြစ်လာဖို့ ချိန်ဘာ (Chamber) လည်း မဆင်းခဲ့ဘူးပါဘူး၊ အဲဒီဇာတ်ရှုပ်ကြီးထဲကို ဝင်သွားပြီးမှ တရားမမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ပါရဂူမြောက်တတ်လာအောင် မုဆိုးစိုင်သင်ဆိုသလို အဲဒီ အမှုကြီးက ကျနော့်ကို သင်ကြားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါ့အပြင် အလုပ်တခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကျနော့်အမူအကျင့်နဲ့ ကျနော့်ဘဝပေးကုသိုလ်ကံကြောင့်လို့ဆိုရင်လည်း ရနိုင်ပါတယ်၊ အဲ နောက်တချက်က ကျနော်ဟာ အဲဒီအမှုကို နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးတမျှင်အနေနဲ့ဆွဲကိုင်ပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ကြောင့်လည်း အောင်မြင်သွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အခုတော့ ခင်ဗျားလက်ထဲက အခွန်တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းကျော်ဆောင်ထားတဲ့ စာချုပ်မိတ္တူတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါအုံး။ အဲဒီစာချုပ်တွေဟာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးကနေ စောစောက နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထွက်အပြီး ငါးရက်အကြာမှာ တရားရုံးအီးလစ်က ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ အရောင်းသက်သေခံ လက်မှတ်ပါပဲဗျာ'

(ကိုသက်ခိုင် ဖတ်စေသော အရောင်းသက်သေခံလက်မှတ် မူရင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။)

တရားမပုံစံ (၁၀၄)

အရောင်းလက်မှတ်အတွက်၊ ရောင်းဈေးကျပ် ၃၆၀၀၀၀၀၀/- (ကျပ် သိန်းသုံးရာ့ခြောက်ဆယ် တိတိ)အပေါ်တွင် တံဆိပ်ခေါင်းခွန် ကျပ် ၂၅၂၀၀၀၀ /-(ကျပ် နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်း နှစ်သောင်း တိတိ) ထမ်းဆောင်သည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ရောင်းကြောင်း လက်မှတ်စာ
(တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ဥပဒေ ၉၄)
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု • အမှတ် ၃၂၉

ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့်

(၁)ဦးကိုကိုကြီး (ခ)ဟယ်ရီဝိန် ၄င်းကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဂျိမ်းဝိန်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)
(၂) ဒေါ်ဒေစီဝိန်
(၃) ဒေါ်အဲမာအင်ဒရူး
(၄) ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ
(၅) ဒေါ်အင်မာ(ခ)ဒေါ်မြမြသန်း

(၆) ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်
(၇) ဦးမင်းဆွေ
(၅/၆/၇ တရားပြိုင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းမေ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ ဖြစ်ကြသည်)
(၇- တရားပြိုင်ဦးမင်းဆွေ ကိုယ်တိုင်နှင့် ကျန်၁/၂/၃/၄/၅/၆ တို့၏ အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်)

တိုက်(၂၇) အခန်း(၄)
လှိုင်မြင့်မိုရ်အိမ်ယာ၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကုန်တိုင်း

အမှတ် - ၃/ဒီ၊ သံလွင်ဥယျာဉ်ခြံလမ်း
ဘိုကုန်းရပ်၊ မော်လမြိုင်မြို့
မွန်ပြည်နယ်

ဤအမှုတွင် ဒီကရီအတည်ပြုရာ၊ အောက်ခြေ၌ ဖော်ပြထားသော ပစ္စည်းများကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၄)ရက်နေ့တွင် တရားရုံး၏ရောင်းချရန် ချမှတ်သော အမိန့်အရ ရောင်းချသည့်အခါ၊ အောက်အမည်ပါသူများသည် ဝယ်သူများဖြစ်ကြပါသည်။

၁။ ဦးသက်ခိုင် (ဘ) မန်နေးဂျင်းဒါရိုက်တာ (---)ကုမ္ပဏီလီမိတက် အခန်းတိုက်၊ အိမ်ရာ၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၂။ ဦးကြီးစိန် (ဘ) ဦးကျင်ဝမ်း ၁၂/လမတ (နိုင်) ၀၂၈၅၇၀ မန်နေးဂျင်းဒါရိုက်တာ။ Golden Shell ကုမ္ပဏီလီမိတက် အမှတ် (၁၇/၁၈)ဝဟိုစည်အိမ်ယာဝင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
၃။ ဦးလှမောင်ရွှေ (ဘ)ဦးကျော်ရွှေ ၉/သစန (နိုင်)၀၀၃၈၈၆ မန်းနေးဂျင်းဒါရိုက်တာ၊ ရွှေမိသားစု ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီလီမိတက် အမှတ် ၆၆၊ မဂ်လာလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

× × × × ×
(အောင်ငွေ)
တိုင်းတရားသူကြီး
ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး

ထို့ပြင်၊ ၎င်းရောင်းချခြင်းကို ဤရုံးတော်က အတည်ပြုပြီးကြောင်း၊ သက်သေခံစာရေးပေးသည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဤရုံးတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်၍ လက်မှတ်ရေးထိုး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

× × × × ×
(အောင်ငွေ)
တိုင်းတရားသူကြီး၊
ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊

ပစ္စည်းစာရင်း

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃၅/အီး၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၅/ဒီ [ဧရိယာ (၃.၄၀၄)ဧကရှိ မြေကွက်အနက် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းသို့ လွှဲအပ်ရမည့် အစိတ်အပိုင်း (၀.၂၉၀)ဧကကို ချန်လှပ်၍ ကျန်မြေအစိတ်အပိုင်း]ဧရိယာ (၃.၁၁၄)ဧကရှိမြေကွက်။

အထက်ပါ အရောင်းသက်သေခံလက်မှတ်ကို ကျနော်ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျနော့်ခေါင်းထဲသို့ ဒေါ်ကြည်ကြည် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

'နေပါဦး၊ ကိုသက်ခိုင်ရ၊ တရားလိုကတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်တယောက်တည်းဖြစ်နေပြီး တရားပြိုင်တွေက များလှချည့်လား၊ ဘယ်လိုကြောင့်တုန်း'

'အင်း၊ တကယ်တော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ အခုခင်ဗျားနဲ့ကျနော် စကားပြောနေချိန်အထိ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေလို့ပေါ့ဗျာ၊ တရားပြိုင်စာရင်းမှာ လူနာမည်တွေများနေတာကတော့ ဦးထင်ဝိန်က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့သားသမီးမြေးမြစ်တွေပေါ့'

'အော်၊ ဒါဆို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ တွေ့ဖူးတယ်ပေါ့'

'တွေ့ဖူးလိုက်သမှ အကြိမ်ပေါင်းတောင် မရေတွက်နိုင်ပါဘူးဗျာ'

'ဒါဆို ဒေါ်ကြည်ကြည်အကြောင်း သိချင်လှသဗျာ'

'ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ အခု အသက်ရှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပါပြီဗျာ၊ သူ့လက်ရှိ ရုပ်ရည်ကို ဆက်စပ်ခန့်မှန်းရရင် သူဟာ နုပျိုစဉ်က မိန်းမချောမိန်းမလှတယောက် စာရင်းဝင်ခဲ့ဟန်တူပါရဲ့။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူ မင်းကတော်ရုပ်ရှိနေတုန်းပါပဲဗျာ၊ အခုထက်ထိတောင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတုန်း၊ မျက်ခုံးမွှေး ဆွဲတုန်းပါဗျာ။

ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ ဦးထင်ဝိန်ဟာ ၁၉၄၅ ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ခဲ့ကြဟန်တူပါတယ်။ ဦးထင်ဝိန်ဟာ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို အပျော်မယားသဘောမျိုးထားခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း သေချာတဲ့အချက်ပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ တခုလပ် သို့မဟုတ် မုဆိုးမဖြစ်ဟန်ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဦးထင်ဝိန်နဲ့ရတာမဟုတ်တဲ့ သားသမီးသုံးယောက်ရှိနေပြီး သူတို့က ကျနော့်အသက်ထက်တောင် ကြီးနေလို့ပဲဗျာ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ ဦးထင်ဝိန်နဲ့သားသမီးမရခဲ့ဘူးဆိုတာ တရားရုံးမှတ်တမ်းတွေကို လေ့လာရင်သိနိုင်ပါတယ်။ ဦးထင်ဝိန်ဟာ မော်လမြိုင်ဇာတိ ကျူးကပြားလို့ဆိုပါတယ်။ ဦးထင်ဝိန်ဟာ သင်္ဘောကိုယ်စားလှယ်အလုပ်၊ မိုင်းလုပ်ငန်း ကန်ထရိုက်စတာတွေလုပ်ခဲ့ပြီး အတော်ကို ကြွယ်ဝချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။

အခုလက်ရှိမှာတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ သူ့သားသမီးမြေးမြစ်တွေဟာ ဘာ အလုပ်မှ မယ်မယ်ရရလုပ်ကိုင်တာမတွေ့ရပါဘူး၊ တသက်လုံး ဒီအမွေဆိုင်အမှုက ရလာတဲ့ဝေစုပေါ်မှာသာ မှီခိုစားသောက်ခဲ့ကြတာပါ။ ငွေရှင်ကြေးရှင်လောဘသား တော်တော်များများက ဒေါ်ကြည် ကြည်ရဲ့ အမွေစုစာရင်းကိုကြည့်ပြီး အမှုပြီးလေနီးနီး၊ ရတနာပုံဆိုက်နီးနီးနဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို ထောက် ပံ့ကြ၊ အမှုထဲမှာ ဝင်ပါလိုက်ကြ၊ ရှိတဲ့ ငွေကုန်သွားလိုက်ကြ၊ နောက်တယောက် ဝင်လာလိုက်ကြနဲ့၊ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်သလိုဖြစ်နေတာကြောင့် အမှုက ပိုရှည်သထက်ရှည် ကြာသထက် ကြာနေရောဆိုပါ တော့၊ ပိုဆိုးတာက တရားလိုနဲ့ တရားပြိုင်တွေဟာ တဇောင်းစေးနဲ့မျက်ချေးလို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လို့မရပဲ ကမ္ဘာ့ရန်တွေဖြစ်နေတာကြောင့် ဒီအမှုဟာ ရှင်းလို့မရနိုင်အောင် ရှုပ်ကုန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်နာမည်ကြီးချင်တော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့အမှုတွဲ စီရင်ထုံးကြောင့် 'မယားငယ်ဆိုတဲ့ စကားအစား မယားပြိုင်'ဒေါ်ဝေါ် သုံးစွဲဖို့ တရားရုံးစီရင်ထုံး ထွက်ခဲ့တာကြောင့်ပါပဲဗျာ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

'အော်၊ ဒါဆို မယားပြိုင်အစ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကလို့ ဆိုရမှာပေါ့'

'ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မယားပြိုင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးပေါ်လာတာဟာ ဒေါ်ကြည်ကြည့် အမှုကြောင့်ပါပဲ၊ သေချာရှင်းပြရရင် ဒီလိုဗျ'

■

အခန်း (၉)

မယားပြိုင်ဟု ခေါ်တွင်စေရမည်

အဲဒီ စီရင်ထုံးထွက်လာခဲ့တဲ့အမှုကတော့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ဆိုတဲ့ အမှုပါပဲဗျာ။ စီရင်ထုံးဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်လွယ်အောင်ပြောရရင် နောင်အလားတူအမှုမျိုးတွေမှာ သက်သေ အကိုးအကားပြုနိုင်အောင် တရားရုံးချုပ်ကထူးခြားပြီး စံနမူနာထားလောက်တဲ့အမှုတွေကို နှစ်အလိုက်စုစည်းပြီး ပုံနှိပ်စာအုပ် (စီရင်ထုံးတွေ)အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားတာကို ဆိုလိုတာပေါ့ဗျာ။

မယားပြိုင်ဆိုတဲ့စကားဟာ တရားရုံးဆုံးဖြတ်ချက်ဗျ။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း နိုင်ငံတော် သမတဟောင်း ဒေါက်တာမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် စီရင်ချက်ချလိုက်တာတဲ့ဗျာ။ အဲဒီစီရင်ချက် ချပြီး၊ နောက်တနေ့ထုတ် သတင်းစာတိုင်းလိုလိုမှာ မယားပြိုင်ဆိုတဲ့စကားလုံးကြီး ပြူးတူးပြဲတဲလည်း ပါလာရော၊ အဲဒီတုန်းက ဥက္ကာကြီး ဦးနေဝင်းရဲ့ဇနီး ဒေါ်ခင်မေသန်းကတောင် ဒေါက်တာမောင်မောင် ဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ကိုမောင်မောင် ရှင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာတုန်းလို့ ကြိမ်းဘူးသေး သတဲ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်က သူက ဦးနေဝင်းရဲ့ မယားငယ်နေရာမှာရှိနေသကိုး။ ဦးနေဝင်းရဲ့ပထမအိမ်ထောင်က ဒေါ်တင်တင်တဲ့ဗျ။ ဒေါ်ခင်မေသန်းဟာ ဦးနေဝင်းနဲ့မယူခင် (ဒေါက်တာ)ဦးတောင်ကြီးဆိုတဲ့သူနဲ့ အရင်အိမ်ထောင်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ကြားဘူးသဗျာ၊ မဆလ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးနေဝင်းဟာ တရားဝင် ပွဲတက်မယားလေးယောက်တောင်ရှိခဲ့ဆိုပဲ။ သူတို့ကတော့ ဒေါ်တင်တင်၊ ဒေါ်ခင်မေသန်း၊ ရတနာနတ်မယ်၊ ဒေါ်နီနီမြင့်တို့ပါပဲတဲ့ဗျာ။

အမှန်တော့ အဲဒီစီရင်ချက်ဟာ နိုင်ငံခြားသားဘာသာကွဲတွေနဲ့လက်ထပ်မိတဲ့ မြန်မာအမျိုး သမီးတွေရဲ့အခွင့်အရေးကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပေမယ့် လူတွေရဲ့နားမှာ တမျိုးကြီးဖြစ်နေ တာကြောင့် အဓိပ္ပါယ်တလွဲ ဖွင့်ကြဟန်တူပါရဲ့ဗျာ။

အမှုအနေအထားဟာ ရှုပ်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်တယ်ဆိုရမယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လည်းဆို တော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ အမှုစဖြစ်တာနဲ့ သူငှားလိုက်တဲ့ရှေ့နေဟာ ဂျပန်ခေတ် နန်းရင်းဝန်ဟောင်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဒေါက်တာအမော်ရဲ့ အကိုအရင်း၊ လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကျော်ကြားဆုံး အင်္ဂလိပ်မြန်မာအဘိဓာန် ကျမ်းပြုဆရာကြီး၊ တကယ့် ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ နိုင်ငံကျော်ရှေ့နေကြီး ဒေါက်တာ ဘဟန်တဲ့ဗျာ။

အေးပေါ့ဗျာ၊ အမှုမှာပါတဲ့ ဝေစုကလည်းများ။ တဖက်နဲ့တဖက် ဘာယာတကြီးကြီးနဲ့ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် နာမည်ကြီးရှေ့နေတွေ အပြိုင်အဆိုင်ငှားကြတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ကျနော့်စိတ်ထင် မစ္စမေရီဝိန် ငှားတဲ့ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်မြင့်ဆိုတာလည်း နိုင်ငံတော်တရားသူကြီးချုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဦးကျော်မြင့်များ ဖြစ်လေမလားပဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ နှစ်ဖက်ရှေ့နေတွေဟာ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲတွေ ဖြစ်နေတာက တကြောင်း၊ အမှုက တနိုင်ငံလုံးဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေတာကတကြောင်းကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ နိုင်ငံ တော် တရားသူကြီးချုပ်၊ (နိုင်ငံတော်သမ္မတဟောင်း)ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဟာ ဒီအမှုကို အပြီးသတ် စီရင်ချက်ချရာမှာ သူတယောက်တည်းမဆုံးဖြတ်ပဲ၊ ရုံးသဟာယအဖြစ် ကျမ်းပြုရှေ့နေကြီး ဒေါက်တာ မောင်နဲ့၊ လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ် ဦးလှသင်းတို့ပါ ဖိတ်ကြားအကြံပြုစေပြီးမှ အပိန့်ချမှတ်ခဲ့တာကို တွေ့သဗျာ၊ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ချမှတ်ခဲ့တဲ့အမိန့်ကတော့ စာစောက ကျနော် ခင်ဗျားကို ပေးထားတဲ့ဖိုင်တွေထဲက နံပတ်သုံးမြောက်ဖိုင်ပေါ့ဗျာ၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါအုံး။

(ထိုစဉ်က နိုင်ငံတော်တရားသူကြီးချုပ်၊ (နောင် သမ္မတဖြစ်လာခဲ့သူ)ဒေါက်တာမောင်မောင် ကိုယ်တိုင် ဒေါက်တာ မောင်နှင့်၊ နိုင်ငံတော်လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ် ဦးလှသင်းတို့ကို ရုံးသဟာယ လူကြီးများအဖြစ်ဖိတ်ခေါ်လျက် စီရင်ချမှတ်ခဲ့သော 'ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည် စီရင်ထုံးမှုရင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။)

နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်
၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အခွင့်ထူးတရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၇-၈
၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၀၄ တွင်၊ နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်ရုံးတော် ၏၊ ချမှတ်သောအယူခံဝင်မှု

ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့်	မစ္စစ်မေရီဝိန်-ပါ (၉)
မစ္စစ်မေရီဝိန်-ပါ ၇	ဒေါ်ကြည်ကြည်ပါ- ၃
အယူခံတရားလို။	အယူခံတရားခံ။

အယူခံတရားလိုအတွက်	ဦးမောင်မောင်၊
အယူခံတရားခံအတွက်	ဦးကျော်မြင့်၊

ရုံးသဟာယ ဒေါက်တာမောင်၊ ဦးလှသင်း(လက်ထောက်ရှေ့နေချုပ်)။

'စီရင်ချက်'

နေ့စွဲ။ ရန်ကုန်မြို့ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၅ ရက်နေ့

ဒေါ်ကြည်ကြည်က မိမိသည် ဦးထင်ဝိန်၏တရားဝင် မယားတယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသောကြောင့်၊ ဦးထင်ဝိန်ကွယ်လွန်ပြီးနောက်၊ ကျန်ရစ်သောအမွေပုံကို ဦးထင်ဝိန်၏ ပထမမယား မစ္စစ် မေရီဝိန်နှင့် အချိုးကျ ခွဲဝေရရှိထိုက်ပါသည်ဟု၊ ရန်ကုန်မြို့တရားမရုံးတွင် တရားစွဲဆိုခဲ့လေသည်။ ဦးထင်ဝိန်နှင့်

မစ္စစ် မေရီဝိန်တို့သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာကိုကိုးကွယ်ကြသော မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်ကြ၍ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တဦးဖြစ်သည်။

မစ္စစ်မေရီဝိန်တို့က အမှုတွင်ခုခံချေပရာ၌ ၎င်းနှင့် ဦးထင်ဝိန်တို့သည် ခရစ်ယာန်လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း အက်ဥပဒေ (Chirstian Marriage Act)အရ ထိမ်းမြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဥဒေအရ တလင်တမယားသာရှိရသဖြင့် ဦးထင်ဝိန်သည် ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို တရားဝင်မယားအဖြစ် ထိမ်းမြားခြင်းမပြုနိုင်ပါ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် အမွေရနိုင်သောတရားဝင်မယားမဟုတ်ခဲ့ပါဟု မြွက်ဆိုကြသည်။

မူလရုံးက ကောက်ချက်အရပ်ရပ်ထုတ်နှုတ်စစ်ဆေး၍ ဦးထင်ဝိန်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့သည် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ လင်မယားအရာမြောက်စေမည့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်မှုမျိုးဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်းထင်ရှားသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှု အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ အရ တရားဝင်လင်မယား အရာမြောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးထင်ဝိန်ရေးသားခဲ့သော သေတမ်းစာပျက်ပြယ်၍ ၎င်း၏အမွေပုံကို ဒေါ်ကြည်ကြည်ပါ တရားဝင်မယားတဦးအနေဖြင့် ခွဲဝေရထိုက်သည်ဟု ဒီဂရီချမှတ်ခဲ့သည်။

မစ္စစ်မေရီဝိန်တို့က ဤရုံးသို့အယူခံဝင်ရာ အယူခံကိုကြားနာသော တဦးထိုင်တရားသူကြီးက ဦးထင်ဝိန်နှင့်ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့သည် လင်မယားအဖြစ် အတူတကွပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်းကို အထင်အရှားတွေ့၏။ ယင်းသို့ပေါင်းသင်းခြင်းသည် အထက်တွင်ရည်ညွှန်းထားသော အက်ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်သော ပေါင်းသင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း တွေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် 'မယားငယ်'အဆင့်သာ ရှိခဲ့သည်။ အမွေပုံကိုစုံစမ်းစေပြီးနောက် ဒေါ်ကြည်ကြည်က ငါးပုံ နှစ်ပုံ၊ မစ္စစ်မေရီဝိန်က ငါးပုံ သုံးပုံရထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကလည်းကောင်း၊ မစ္စစ် မေရီဝိန်တို့ကလည်းကောင်း၊ အခွင့်ထူးတောင်းခံ၍ အယူခံတင်လာကြသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်က လည်းကောင်းအား 'မယားငယ်'သတ်မှတ်သည်ကို မကျေနပ်၊ မစ္စစ် မေရီဝိန်တို့က ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် အမွေရထိုက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်ကိုပင် မကျေနပ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှု အက်ဥပဒေကို အများပြည် သူသိကျွမ်းခြင်း၊ သုံးစွဲခြင်း၊ ယင်းဥပဒေနှင့်ပတ်သက်၍ စီရင်ထုံးပြုထားခြင်း နည်းပါးသေးသည်ဖြစ်၍ စုံညီခုံဖြင့် နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ်နှင့် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေကျွမ်းပြုပါရဂူ ဒေါက်တာမောင်မောင်တို့အား ရုံးသဟာယအဖြစ်ဖိတ်ကြားပြီးနောက် အခွင့်ထူးအယူခံများကို ကြားနာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက်အပြိုင်တင်သောအယူခံများတွင် ပြဿနာများထပ်တူဖြစ်ကြ၍ တပေါင်းတည်းကြားနာကာ ဤစီရင်ချက်တရပ်တည်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်သည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ရှေ့နေကြီး ဦးမောင်မောင်က အထူးဥပဒေတရပ်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သည့် ယောကျာ်းနှင့်ပေါင်းဖက်နေထိုင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းမများ၏ အခွင့်အရေးများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရန်ဖြစ်ပါသည်။ မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့က ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် ယင်းအထူး ဥပဒေအရ ဦးထင်ဝိန်၏မယားဖြစ်သည်ဟု တထပ်တည်းဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါလျက် ပထမအယူခံကို ဆုံးဖြတ်သော တရားသူကြီးကတဆင့်တက်၍ မယားဖြစ်စေကာမူ မယားငယ်သာဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အထူးဥပဒေဖြင့်ပေးသော အခွင့်အရေးမှထုတ်နှုတ်ရာ အထူးဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မှားယွင်းပါသည်ဟု တင်ပြသည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် ဦးထင်ဝိန်နှင့် တအိုးတအိမ်ထူ၍ အထင်အရှားလင်မယားအဖြစ် နေထိုင်သွားလာခြင်း၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများကို ညှေ့ခံခြင်း၊ ဦးထင်ဝိန်က လည်းကောင်းတို့အတူနေရာအိမ်နှင့် အိမ်ရှိတယ်လီဖုန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၏ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော လိပ်စာ၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့် သုံးခြင်း၊ ဦးထင်ဝိန် နောက်ဆုံးမမာမကျန်းဖြစ်စဉ်ကလည်း ဒေါ်ကြည်ကြည်ကပင် ဆေးရုံတင်ပြုစုခြင်း စသည့်ထင်ရှားခိုင်လုံသော အထောက်အထားများရှိသဖြင့် မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့က ဒေါ်ကြည်ကြည်သည်မယားဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းခြင်းရာအားဖြင့် တသဘောတည်း ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းသည် မှန်ကန်ပါသည်ဟုလည်း ဦးမောင်မောင်ကတင်ပြသည်။

မစ္စစ်မေရီဝိန်၏ ရှေ့နေကြီး ဦးကျော်မြင့်က ဦးထင်ဝိန်သည် ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့်အတူနေခဲ့သည်ကို မငြင်း။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်အား ဦးထင်ဝိန်က မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါလျှင် ဒေါ်ကြည်ကြည်အား ထိုက်သင့်သော အမွေကိုပေးရန် သေတမ်းစာတွင် ရေးသားခဲ့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်အားရန်ကုန်မြို့တွင် တိုက်ခန်းငယ်၌ ထားပါသည်။ ဦးထင်ဝိန်တွင် တိုက်တာအိမ်မြေရှိပါလျက် မယားနှင့်ထိုက်သောနေရာတွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို မထားပါ။ မော်တော်ကားတစီးကိုပင် ဒေါ်ကြည်ကြည်အား ရောင်းချလိုက်သေးသည်ဟု အထောက်အထားရှိပါသည်။ မယားသာဆိုလျှင် ကားကို မရောင်းပဲပေးဖို့ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာအရ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် မယားမဟုတ်၊ အပျော်ထားသည့် မိန်းမ (Mistress)မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမနှင့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်သော ဟိန္ဒူ၊ အစ္စလာမ်၊ ဘာသာဝင် ယောက်ျားများနှင့်သက်ဆိုင်စေရန် မူလကရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။ ခရစ်ယာန်ယောက်ျားများကို ဥပဒေရေးဆွဲစဉ်က ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ဟန်မတူပါဟု ဦးကျော်မြင့်ကတင်ပြသည်။

ဒေါက်တာမောင်က မယားကြီး၊ မယားငယ်ခွဲခြားခြင်းသည် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေနှင့် မညီပါ။ ရှေးဓမ္မသတ် စကားရပ်အချို့ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် လွဲမှားခဲ့သဖြင့် အတွေးအခေါ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဓမ္မသတ်တို့တွင် မယားကြီး၊ တော်ပြောင် (သို့မဟုတ် အပြောင်)ကျွန်မ စသည်ဖြင့်ပါသော်လည်း မယားအရာရောက်သောမိန်းမသည် မယားပြိုင်သာဖြစ်ပါသည်။ တန်းတူရည်တူ လင့်အမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ ယင်းမယားတို့ကို ပထမ မယား၊ ဒုတိယမယား စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းက မယားကြီးမယားငယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းထက် တိကျရှင်းလင်းပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမနှင့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သည့် ယောက်ျားဟူသမျှနှင့်သက်ဆိုင်ပါသည်။ ခရစ်ယာန်ယောက်ျားလည်း ပါဝင်ပါသည်၊ ခြွင်းချက်မရှိပါ။ ယင်းဥပဒေတွင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲမှု တိကျပြည့်စုံခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပုဒ်မ ၂၄ တွင် 'ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အတိုင်းဆုံးဖြတ်ရမည်။ 'ပုဒ်မ ၂၅ တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်၏ဆုံးဖြတ်ချက်များသည်'စသည်ဖြင့် သုံးစွဲထားပါသည်။ အမှန်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတို့နှင့်သက်ဆိုင်သော မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေသည် ဓမ္မသတ်များချည်းမဟုတ်ပါ။ ဓမ္မသတ်တို့မှ ညီညွတ်သောအနှစ်သာရတို့ကို ထုတ်နှုတ်၍ ခေတ်နှင့်အညီ စီရင်အသုံးပြုခြင်း၊ ပြုပြင်ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် အမြဲတိုးတက်လျက်ရှိသော ထုံးတမ်းဓလေ့ ဥပဒေဖြစ်ပါသည် စသည်ဖြင့် အကျယ်တဝင့်ကျမ်းကိုးဖြင့် တင်ပြသည်။

လက်ထောက်နိုင်ငံတော် ရှေ့နေချုပ်ဦးလှသင်းက ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အမျိုးသမီးတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးရပိုင်ခွင့်တို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် အထူးပြဋ္ဌာန်းရသော ဥပဒေဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဥပဒေတွင် အတိအလင်းပါရှိသည့်အတိုင်း၊ ယင်း ဥပဒေတွင် အကြုံးဝင်သော ထိမ်းမြားခြင်းတို့သည် အခြားဥပဒေများ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းများကိုလွှမ်းမိုးပါသည်။ ထိုသို့ လွှမ်းမိုး

မြန်မာ စာအုပ်များ

ခြင်းသာမရှိခဲ့ပါမူ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဦးထင်ဝိန်သည် ဒေါ်ကြည်ကြည်အား တရားဝင်ထိမ်းမြား နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ မယားလက်ရှိနှင့် ဥပဒေအရ အတည်မဖြစ်နိုင်သောထိမ်းမြားခြင်းကို ပြုလျှင် ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၄၉၄ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာပင်ရောက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၅၄ အက်ဥပဒေက တည်ဆဲဥပဒေဓလေ့ထုံးတမ်းတို့ကို လွှမ်းမိုးသဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဦးထင်ဝိန်နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းသည် ၄င်းတို့အား တရားဝင်ထိမ်းမြားထားသည့် လင် မယားဖြစ်စေပါသည်။ ထိမ်းမြားခြင်းတရားဝင်သဖြင့် ဦးထင်ဝိန်အား ပြစ်မှုမမြောက်ပဲ အထူးဥပဒေဖြင့် ဖန်တီးလိုက်သော လင်မယားဘဝဖြစ်သဖြင့် မယားကြီးမယားငယ်ဟု အဆင့်အတန်းခွဲ၍မရပါ။ မယား၏ အခွင့်အရေးအပြည့်အဝကို ဒေါ်ကြည်ကြည်ရရန်ဖြစ်ပါသည်။

အထူးဥပဒေသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ယောကျ်ားများကို ခြွင်းချက်မပြုပါဟု ဦးလှသင်းက တင်ပြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော ယောကျ်ားများနှင့်ပေါင်းဖက်နေထိုင်ကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်မိန်းမများ၏ ရသင့်ရထိုက်သောအခွင့်အရေးများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ရန်အတွက် ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင်မှသာ အထူးအက်ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်မဟုတ်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်ကတည်းကပင် အထူး အက် ဥပဒေပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ (Buddish Women's Special Marriage and Succession Act of 1939) သခင်ဥပဒေမပြည့်စုံ၍ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေကြမ်းကိုရေးဆွဲခဲ့ရာတွင် ဥပဒေကြမ်းစိစစ်ရေး ပါလီမန် ကော်မီတီက အောက်ပါကဲ့သို့ ပါလီမန်သို့တင်ပြခဲ့လေသည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှု အက်ဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သည့်ယောကျ်ားနှင့် အိမ်ထောင်ပြုကြသည့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမ အတွက် လင်မယားကွာရှင်းရေး၊ ပစ္စည်းခွဲဝေရေး၊ သားသမီးထိန်းသိမ်းရေးနှင့် အမွေဆက်ခံရေး စသည့် လူမှုရေးရာအရေးများတွင် တရားမျှတသည့် အခွင့်အရေးများပေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အဆိုပါအက်ဥပဒေရည်ရွယ်ချက် ကောင်းပင်ကောင်းငြားသော်လည်း ဥပဒေအချက်အလက် များ ပြည့်စုံခြင်းမရှိသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမတို့မှာ အက်ဥပဒေ၏ အကျိုးအာနိသင်ကို ခံစားခွင့် မရရှိခဲ့ကြပေ။

(၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့စွဲပါ၊ မြန်မာနိုင်ငံပြန်တမ်း၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော် ညီလာခံ မှတ်တမ်း၊ စာတွဲ - ၄- အစည်းအဝေး ၃၁၊ စာ-၂ ၅ ၆ ၇ ။)

ဤအမှုနှင့်ဆီလျော်သော ယင်းဥပဒေပုဒ်မတို့သည် အောက်ပါတို့ဖြစ်သည်။

၄။ အခြားတည်ဆဲ တရားဥပဒေများတွင်သော်လည်းကောင်း၊ တရားဥပဒေကဲ့သို့ အာဏာရှိ သော ဓလေ့ထုံးစံများတွင်သော်လည်းကောင်း၊ မည်သို့ပင် ဆန့်ကျင်လျက်ပါရှိစေကာမူ ဤဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမနှင့် ထိုမိန်းမ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော လင်ယောကျ်ား တို့အပေါ်၌ အာဏာသက်ရောက်ရမည်။

၂၀။ (၁)ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သည့် ယောကျ်ားတဦးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမတဦးတို့ ပေါင်းဖက်နေထိုင်ပြုမူကြပုံသည် အကယ်၍ ထိုသူနှစ်ဦးလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ခဲ့ သော် ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ လင်မယားအရာမြောက်မည့် ပေါင်းဖက်နေထိုင် ပြုမူကြပုံမျိုးဖြစ်လျှင် ထိုသူတို့သည် ထိုသို့ပေါင်းဖက်စကပင် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူရမည့်အပြင် ထိုသူတို့သည် အက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟုလည်း မှတ်ယူရမည်။

၂၅။ (၁)လင်မယား ကွာရှင်းမှုကိစ္စ၊ ပစ္စည်း ခွဲဝေမှုကိစ္စ၊ သားသမီး ထိန်းသိမ်းမှုကိစ္စတို့ဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့အပေါ် သို့၊

မြန်မာ စာအုပ်များ

သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့အပေါ် သို့၊ ထိုသူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ အာဏာသက်ရောက်ရမည်။

၂၆။ ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ်၊ ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့်ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ပါသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်းဆုံးဖြတ်ရမည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် ပုဒ်မ ၂၀ (၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဦးထင်စိန်နှင့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်ခဲ့သည်ဟု မူလရုံးနှင့်ပထမအယူခံရုံးတို့က တသဘောတည်းတွေ့ရှိပြီး၍၊ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အထူးဥပဒေအရ ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူရန်သာရှိသည်။ တနည်းဆိုသော် ၎င်းတို့အား ဥပဒေအာနိသင်ဖြင့် (By operation of law)ထိမ်းမြားပြီးသော တရားဝင်လင်မယားအဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏အမွေဆက်ခံမှုကို မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရသာ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်လာတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ပထမအယူခံကိုဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ဤရုံးတရားသူကြီးသည် အက်ဥပဒေက အတိအလင်းပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းကိုကျော်၍ ရှေးစီရင်ထုံးအချို့ကိုကြည့်မိကာ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် မယားငယ်မျှသာဖြစ်ရမည်ဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် အထူးအက်ဥပဒေ၏ရည်ရွယ်ချက်စေတနာကို မျက်ခြေပြတ်ခဲ့လေသည်။ အထူးအက်ဥပဒေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အမျိုးသမီးများကို မယားငယ်များဖြစ်အောင် ပြဋ္ဌာန်းပေးသည်မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော ယောက်ျားများ၏အငယ်အနှောင်းသဖွယ် သို့မဟုတ် ရှေးဓမ္မသတ်အဆို 'တော်ပြောင်၊ ကျွန်မ၊ သဖွယ်နေရသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အမျိုးသမီးများအား ယင်းဘဝမှလွတ်မြောက်၍ တရားဝင်မယားအဖြစ်သို့ရောက်စေအောင်' ပို့ဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းသို့ပို့ဆောင်ရာတွင် အခြားဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေများ၊ အခြားဥပဒေများက မည်သို့ပင် ဆိုစေ၊ ဖော်ပြသည့်နည်း ပေါင်းဖက်နေထိုင်ကြလျှင် တရားဝင်ထိမ်းမြားခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်။ အမွေဆက်ခံခွင့်စသည့်အခွင့်အရေးများကို မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ရရှိစေရမည်၊ ဟု အထူးဥပဒေက လွှမ်းခြုံ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

အထူးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ (၁) တွင် 'လင်မယားအရာမြောက်မည့် ပေါင်းဖက်နေထိုင်ခြင်း' ရှိလျှင် ယင်းဥပဒေအရ ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဆိုသည်။ 'လင်မယား'ဆိုသော 'စကားရပ်'၊ 'ထိမ်းမြား'ဆိုသော စကားရပ်တို့သည် 'မယားငယ်'ဘဝနှင့် အပ်စပ်သည်မဟုတ်။ ပုဒ်မ ၁၅ တွင် မှတ်ပုံတင်အရာရှိရှေ့၌ ထိမ်းမြားကြပုံကို သတ်မှတ်ရာ' ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားဝင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းဖက်ပါမည်'ဟု ပြောဆိုရမည်ဆိုထားသည်။ တရားဝင်မယားသည် 'မယားငယ်' မဟုတ်နိုင်ချေ။ 'မယားငယ်'ကို ထိမ်းမြားသည်ဟု ဆိုလေ့မရှိ။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဥပဒေကို အင်္ဂလိပ်လိုပြဋ္ဌာန်းထားရာလည်း ထိမ်းမြားသည်၊ (Marry)ဟုလည်းကောင်း၊ တရားဝင်မယားသို့မဟုတ် လင်(Lawful wife or husband)ဟုလည်းကောင်း၊ ဒေါ်ဝေါ် သုံးစွဲထားသည်။ 'မယားငယ်'ဆိုသည့်စကားသည် တိကျရှင်းလင်းခြင်းမရှိ၍ ယင်းစကားကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဆိုသောအခါ (Lesser wife, inferior wife)စသည်ဖြင့် ပိုမိုရှုပ်ထွေးစေကာ၊ ရှေးစီ ရင်ထုံးတို့ ချွတ်ချော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ မယားအဖြစ်သို့ တရားဝင်ရောက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အမျိုးသမီးသည် အခြားတရားဝင်မယားနှင့် မယားပြိုင်အဖြစ် တန်းတူရည်တူ လင့်အမွေကိုခံယူထိုက်သည်။ ယင်းသို့မယားများကို ပထမမယား၊ ဒုတိယမယားစသည်ဖြင့် ရည်ညွှန်းခြင်းက ပို၍

တိကျမှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။ မယားကြီးမယားငယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သည်နှင့် အဆင့်အတန်းကွာခြင်း အခွင့်အရေးခြားနားခြင်း သဘောများယွင်းစွာဝင်လာနိုင်သည်။

ဒေါ်လှအုန်းနှင့် မညွန့် (၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်စီရင်ထုံးများ ၄၁၀)တွင် မယားပြိုင်နှစ်ယောက်၏ အမွေဆက်ခံမှုကို တိကျစွာဖော်ပြထားသည်။ စော၍ ထိမ်းမြားသောမယားဟူ၍ အချိန်အားဖြင့် ခြားနားစေကာမူ ဒုတိယမယားသည် မယားငယ် (lesser wife, junior wife)မဟုတ်၊ ဟူ၍ ရှင်းလင်းပြထားသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ စီရင်ထုံးထက်စောသော မသိန်းရင်နှင့် မောင်သာခွန်း (Vol.2. Rgn .62) စီရင်ထုံးတွင်လည်း မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ယောကျာ်းတယောက်သည် မယားနှစ်ယောက်သို့မဟုတ်၊ ထို့ထက်ပို၍ ထိမ်းမြားယူနိုင်သည်။ လင်မယားတို့သည် လင်နှင့်အတူနေသူ၊ မနေသူမခွဲ၊ လင့်အမွေကို တန်းတူဆက်ခံကြသည်ဟု ညွှန်ပြထားသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အထူးအက်ဥပဒေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမကို တရားဝင်ထိမ်းမြားပြီးသည့် မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု၏။ အခြားတရားဝင်မယားများရှိနေလျှင် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ တန်းတူရည်တူ လင့်အမွေကိုဆက်ခံနိုင်ခွင့်ရှိသည့် တရားဝင်မယားပြိုင်အဖြစ်ကို ပေး၏။ အထူးဥပဒေက ပေးသောအခွင့်အရေးကို တရားရုံးက နှုတ်ပယ်၍မရ။ လင်ဖြစ်သူ၏ သေတမ်းစာဖြင့် ဖျက်၍မရ၊ အပြည့်အဝ ခံစားရမည်သာဖြစ်သည်။ မူလအမှုတွင် ဒေါ်ကြည်ကြည်က မိမိသည် မယားပြိုင် (co. wife)ဖြစ်၍ မစွစ်မေရီဝိန်နှင့် တန်းတူဦးထင်ဝိန်၏အမွေကို ခံစားခွင့်ရှိကြောင်း စွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မစွစ်မေရီဝိန်တို့ကလည်း ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် မယားမဟုတ်၊ လုံးဝအမွေဆက်ခံခွင့်မရှိသော တော်ပြောင်အဆင့် (Mistresss)မျှသာဖြစ်ကြောင်း ချေပခဲ့ကြသည်။ အမွေပုံ၏ ငါးပုံနှစ်ပုံသာရထိုက်သော 'မယားငယ်'ဖြစ်သည်ဟု မချေခဲ့ကြချေ။

အထောက်အထားများအရ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေအရ ဦးထင်ဝိန်၏ တရားဝင်မယားအဖြစ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီးသည်ဟု မူလရုံးနှင့်ပထမအယူခံရုံးတို့က တသဘောတည်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ထိုသို့ပင်မြင်တွေ့ဆုံးဖြတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပထမအယူခံရုံးက လွဲချော်၍ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် 'မယားငယ်' ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရပေမည်။

အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေတွင် 'ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်'ကိုသာ ညွှန်းထားခြင်းသည် အခေါ်အဝေါ်လွဲမှား၍ ဥပဒေရေးဆွဲရာ အနည်းငယ်ချွတ်ယွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ချက်ပြုလိုသည်။ အက်ဥပဒေက မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ (Burmese Customary Law)ကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ယင်းဥပဒေသည် ဓမ္မသတ်တို့မှ အဓိကအားဖြင့်သက်ဆင်းသည်ဟုဆိုကြသော်လည်း မြန်မာ့သမိုင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူနေမှုတို့မှ အားယူကာ အစဉ်ရှင်သန်ကြီးထွားလျက်ရှိသော ဥပဒေဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေသည် ဓမ္မသတ်ထက်ကြီး၏၊ ကျယ်ဝန်း၏၊ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသည်လည်း မှားယွင်းပေသည်။

မြန်မာအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတို့နှင့်သက်ဆိုင်သော ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေသည် ဘာသာရေးဥပဒေမဟုတ်ချေ။ (Law and Custom in Burma and the Burmese Family by Dr.Maung Maung , The Hague, 1963.)(ဦးမြစိန်ရေး မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ။)

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုဥပဒေသည်လည်း ဘာသာရေးကိစ္စမဟုတ်၊ အိမ်ထောင်ရေးလူမှုရေးကိစ္စဖြစ်သည်။ သိမ်မွေ့မျှတသောမှုတို့ကိုဆောင်သော အိမ်ထောင်ရေးဆိုင်ရာ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို အက်ဥပဒေဖြင့်

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျယ်ပြန့်စေခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပဒေကြမ်းကို စိစစ်သောကော်မီတီက အစီရင်ခံခဲ့ရာ၌ ထိုအချက်ကို အောက်ပါကဲ့သို့ ဖော်ပြခဲ့သည်။

'(ကော်မီတီက)ဆွေးနွေးစဉ်းစားရာတွင် ဥပဒေကြမ်းနှင့်သက်ဆိုင်သည့် တည်ဆဲ အက်ဥပဒေများ၊ ဘာသာရေးတရား ဥပဒေများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေကို ကိုးကားကြပါသည်။ ဤဥပဒေကြမ်းသည် ဘာသာရေးကိစ္စများနှင့်မသက်ဆိုင်သည့်အပြင် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအဖြစ် အခြေခံဥပဒေအရခွင့်ပြုသည့် ဘာသာရေးအခွင့်အရေးများကိုလည်း ထိခိုက်ခြင်းမရှိသည့် လူမှုရေးရာကိစ္စများနှင့်သာသက်ဆိုင်သော ဥပဒေကြမ်းတရပ်ဖြစ်သည်ဟု ကော်မီတီကယူဆပါသည်။ ကော်မီတီသည် ဥပဒေကျမ်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နိုင်ငံအချို့တွင် ဆောင်ရွက်လိုက်နာပုံများနှင့် အထူးသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘာသာရေးဓလေ့ထုံးစံကွဲခြားမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လူမှုရေးရာပြဿနာများကို ဆွေးနွေးစဉ်းစားကြပါသည်။'

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စသည် အဓိကအားဖြင့် လူမှုရေးကိစ္စဖြစ်သဖြင့် နိုင်ငံ၏လူအများလက်ခံကျင့်သုံးသော အိမ်ထောင်ရေးဓလေ့ထုံးတမ်းတို့ကို နိုင်ငံတွင်အိုးအိမ်စိုက်ထူနေသူအများနှင့်သက်ဆိုင်သော ဥပဒေအာဏာသက်ဝင်စေအောင်၊ လိုအပ်သော ဥပဒေများပြုစုပြဋ္ဌာန်းပေးရန် သင့်မသင့်ကို ဥပဒေပြုအာဏာပိုင်တို့က လေးနက်စွာစဉ်းစားသင့်သည်။

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ဘာသာရေးရောနှောရှုပ်ထွေးခြင်း၊ ကိုယ်ရေးဥပဒေ (Personal law)စသည်တို့သည် ခေတ်နှင့်မလျော်တော့ပြီ။

အခွင့်ထူးအယူခံများအနက် မစွစ် မေရီဝိန်၏အယူခံကို ပယ်သည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ အယူခံကို စားရိတ်နှင့်တကွခွင့်ပြု၍ ပထမအယူခံရုံး၏ဆုံးဖြတ်စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်သည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် ဦးထင်ဝိန်၏တရားဝင်မယားအဖြစ် ၄င်းကျန်ရစ်သောအမွေပုံမှ မစွစ် မေရီဝိန်နှင့် ခွဲဝေရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ဝေစုသည် ဦးထင်ဝိန်နှင့် ပေါင်းသင်းစဉ်ကရရှိခဲ့သော လက်ထက်ပွားပစ္စည်းမှ ထက်ဝက်၊ မပေါင်းသင်းမီ၊ မစွစ်မေရီဝိန်နှင့် ဦးထင်ဝိန်တို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းမှ သုံးပုံတပုံတို့ဖြစ်သည်။

မူလရုံးက မည်သည့်ပစ္စည်းတို့သည် ဦးထင်ဝိန်မယားနှစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းစဉ်ကရသော လက်ထက်ပွားဖြစ်သည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းသည် မစွစ် မေရီဝိန်တဦးတည်းနှင့်ပေါင်းသင်းစဉ်ကရသော လက်ထက်ပွားဖြစ်သည်ဟု ပဏာမဒီဂရီတွင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဖြစ်၍ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်သည်။ ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်လိုအပ်သလို စာရင်းရှင်းလင်း စုံစမ်းစေရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဤရုံးရှေ့နေ ၁၇၀/-အယူခံ ၂ မှုကို တပေါင်းတည်းကြားနာသဖြင့် စားရိတ်တရပ်သာခွင့်ပြုသည်။ ရုံးအဆင့်ဆင့် တရားစားရိတ်တို့ကို အမွေပုံမှထုတ်ယူနိုင်သည်။

ရုံးသဟာယအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ကာ ရုံးအားကူညီကြသော ရှေ့နေကြီးဒေါက်တာမောင်နှင့် လက်ထောက်နိုင်ငံတော်ရှေ့နေချုပ် ဦးလှသင်းတို့အား အထူးကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်သည်။

ပုံ/ - သက်ဖေ	ပုံ/-ကျော်ဇံဦး	ပုံ/-ဒေါက်တာမောင်မောင်
တရားသူကြီး	တရားသူကြီး	တရားသူကြီးချုပ်

ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာတော့ ဒေါက်တာမောင်မောင်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ရုံးသဟာယတွေကိုဖိတ်ပြီး ချမှတ်လိုက်တဲ့စီရင်ချက်မို့ တခါတည်း ဇာတ်လမ်းပြတ်ပြီလို့ထင်မှာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမွေပစ္စည်းစာရင်းတွေဟာ ရှုပ်ထွေးများပြောင်လှတာကြောင့် အချိန်အများကြီးကြာသွားပြန်တယ်။ အမွေပုံပစ္စည်း

တွေထဲမှာလည်း အဏ်လက်ကျန်စာရင်း၊ လုပ်ငန်းလည်ပတ်ငွေ၊ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်း၊ မရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ဦးထင်ဝိန်နဲ့ မစွစ် မေရီဝိန်တို့ရဲ့လက်ထက်မှာ၊ ဦးထင်ဝိန်နဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ရဲ့ လက်ထက်မှာဆိုတာတွေပါလာပြန်တော့ ဇာတ်လမ်းက မသန်းဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။ နောက်ဆုံးတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်း စာရင်းရှင်းပြီးခဲ့ယူလိုက်ကြတာ အခုနောက်ဆုံးမှာတော့ မော်ကွန်းရုပ်ရှင်နဲ့ မော်လမြိုင်စမ်းကြီးရပ်က ခြံမြေသာကျန်တော့တယ်ဆိုပါတော့။

အဲဒီကျန်နေတယ်ဆိုတာကလည်း အဲဒီမြေတွေဟာ အစိုးရက ယာယီမြေသိမ်းစာရင်းထဲမှာ ပါနေတာကြောင့် အစိုးရလက်ထဲကမြေကို လက်ရောက်ပြန်ယူနိုင်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းပေါ်မလာလို့ ပေါ့ဗျာ။

ဟုတ်တယ်၊ ဗဟန်းသာသနာ့ရိပ်သာလမ်း အမှတ် ၃၅ (အေ)ဆိုတဲ့မြေကွက်ဟာ အဦးဆုံး ဆောက်လုပ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနကယာယီသိမ်းပြီး မြို့ရွာနဲ့ အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာနကို လွှဲတယ်။ နောက်တခါ မြို့ရွာနဲ့ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနက မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို အငှားချထားပြန်တယ်။ အဆိုးဆုံးက တော့ ဒီမြေကွက်ဟာ ကမ္ဘာ့ရန်တရားလို့၊ တရားပြိုင်တွေ တရားရုံးမှာရင်ဆိုင်တွေ့နေကြတာလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။

ဒီတော့ တော်ရုံလူဟာ ဒီအဆင့်တွေကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ဖို့မလွယ်လှပေဘူးဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော့်လက်ထဲကို အမှုတွဲဖိုင်ကြီးရောက်လာတာကြောင့် ကျနော်လည်း အဲဒီဇာတ်ရှုပ်ထဲကို အတွင်း ကျကျ ပါဝင်ပတ်သက်လာပါတော့တယ်။ အမှန်တော့ အဲဒီအမှုတွဲကိုယူလာတဲ့ ကိုဖုန်းအောင်နဲ့ ကိုမြသောင်းနှစ်ယောက်အနက်ကို ဖုန်းအောင်ဟာ အကွက်သမားသက်သက်ဖြစ်ပေမယ့် မြသောင်း ကတော့ သူ့မှာရှိစုမယ့်ငွေလေးနဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည်အမှုပြီးလိုပြီးငြား အကုန်ခံပြီးပါပြီ။ ဒေါ်ကြည်ကြည် နေဖို့အိမ်၊ လစဉ် စားသောက်စားရိတ်တွေလည်း နှစ်နှစ်ချီထောက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ကျနော့်ဆီ အမှုတွဲနဲ့အတူရောက်လာကြတယ်ဆိုပါစို့။

ဒီနေရာမှာ မြသောင်းအကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်ဆိုရမယ်ဗျာ။ မြသောင်း ဟာ အခြေခံပညာ ခြောက်တန်းလောက်သာတတ်ပေမယ့် သူ့မိန်းမက အလယ်တန်းပြဆရာမဗျ။ သူ့ထက် အသက်ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက် ကြီးမယ်ထင်ရတယ်၊ မြသောင်းနဲ့ကျနော် ရင်းနှီးလာတော့ သူက ကျနော့်ထက် အသက်ငယ်တာတကြောင်း၊ မြသောင်းလို့ခေါ်တာ ရင့်သီးသလိုဖြစ်နေတာ ကြောင့် အဆိုတော် ဂျက်မြသောင်းခေတ်စားနေချိန်မို့ သူ့ကိုကျနော်က နောက်ပိုင်းမှာ ဂျက်လို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျနော့်ကို အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်သဗျ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ မြသောင်းနဲ့ကျနော် စသိတဲ့အချိန်မှာ မြသောင်းဟာ အသက်သုံးဆယ်စွန်းစွန်းလောက်သာ ရှိပါလိမ့်အုံးမယ်။ အရပ် အမောင်းက ကျနော်နဲ့မတိမ်းမယိမ်း ငါးပေ ဆယ်လက်မလောက်ရှိပြီး ကျနော့်ထက်သန်မာထွားကြိုင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ပါ။

သူလုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း တကယ့်ကို သက်စွန့်ဆံဖျားလို့ဆိုရမယ်။ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ သူဟာအဖွဲ့ဝင် သုံးဆယ်လောက်ပါတဲ့ ဆီနိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ ဆီနိုးဂိုဏ်းလို့သာ နာမည်တပ်ထားပေမယ့် သူတပါးပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်မသိအောင် ခိုးယူတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။

ဒီလိုဗျာ၊ ရန်ကုန်ပင်လယ်ဝမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရပ်နားထားရတဲ့ နိုင်ငံတကာက ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးတွေရှိတယ်။ အဲဒီပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွေကလူတွေဟာ သင်္ဘောပေါ်တ လောင်စာဆီတွေကိုရောင်းချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတွေပေါ်က တရားမဝင်ဆီတွေ

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကို ဥပဒေအရ အရောင်းအဝယ်လုပ်လို့မရတာကြောင့် ဆီနိုးကိုက်းတွေက သဘော်ကြီးတွေပေါ်က လူတွေနဲ့ညှိပြီး ညဖက်မှာတရားမဝင် အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတယ်ဆိုပါတော့။

ဆီနိုးလှေကိုက်းရဲ့အလုပ်ဟာ ညသန်းကောင်ယံ အချိန်တွေမှာသာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်မျိုးတဲ့ဗျာ။ အထူးသဖြင့် မိုးလေထန်တဲ့ညတွေမှာဆို ဆိပ်ကမ်းရဲတို့၊ ကမ်းစောင့်တပ်တို့ကို ရှောင်ရတိမ်းရလွယ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ ဆီတင်မယ့် စက်တပ်လှေငယ်လေးတွေနဲ့ ပင်လယ်ဝကို အဖွဲ့လိုက်သွားကြတယ်။ သဘော်ကြီးတွေဆီရောက်တော့ သဘော်ကြီးတွေပေါ်ကနေ ဆီထုတ်ပိုက်ကိုချပေးပြီး ဂါလံဘယ်လောက်ချရောင်းတယ်ဆိုတာကို စက်နဲ့မှတ်ပြီး ငွေချေကြတာတဲ့။ မြန်မာပြည်ထုံးစံအတိုင်း သက်ဆိုင်ရာ ရဲတွေ၊ စစ်တပ်တွေ၊ ထောက်လှမ်းရေးတွေကို ပေးကမ်းထားပေမယ့် အထူးအဖွဲ့တို့ဘာတို့နဲ့ဆုံလာရင် ရှင်းရတဲ့ပြဿနာဟာမသေးလှပါဘူး။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှလို့ အမှုဖွင့်ခံရရင် အနည်းဆုံး အနှစ်နှစ်ဆယ်ပေါ့ဗျာ။

ဂျက်ဟာ အဲဒီအလုပ်ကနေ ပုံမှန်လိုလို မြိုးမြိုးမြက်မြက်လေးရနေရာကနေ ကိုဖုန်းအောင်စကားကိုနားယောင်ပြီး ဒေါ်ကြည်ကြည်အမှုတွဲနဲ့ လာပတ်သက်ခဲ့ဟန်ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဂျက်ဟာ တကယ့်လူကောင်းပါ။ သူ့တပည့်အားလုံးလိုလို ဂျက်ကို အကိုကြီးတယောက်လို ခင်မင်လေးစားကြပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ပီသတဲ့စိတ်ရှိတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ငွေကြေးခက်ခဲတဲ့အခါမှာ ကျနော့်ပါးစပ်က အကူအညီဖွင့်မတောင်းခင်ပေးတတ်တာမို့ ဂျက်ရဲ့စိတ်ရင်းကောင်းကြောင်း ကိုယ်တွေ့လို့ပြောနိုင်ပါတယ်။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းက ဘယ်ဟိုတယ်၊ ဘယ်စားသောက်ဆိုင်မှာမဆို မြသောင်းနာမည်နဲ့ ဘီလ်ဖွင့်ပြီး စားလို့ရတယ်ဗျာ။ တိတိကျကျပြောရရင် ကျနော်ဘဝပျက်နေချိန်မှာ မြသောင်းနဲ့ကျနော်ပတ်သတ်ခဲ့တာမို့ သူ့ဆီက ငွေရေးကြေးရေးအကူအညီတွေ ယူခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ တကယ့်ကို စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်ပြီး အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေအင်မတန်ပေါများတဲ့ ဂျက်ခေါ် မြသောင်းဟာ လူ့လောကကြီးကို အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်မှာ စွန့်ခွာသွားခဲ့ရရှာတယ်။

အင်း၊ သူလူ့လောကကြီးကိုကျောခိုင်းသွားရတဲ့ကိစ္စဟာ ကျနော်နဲ့သက်ဆိုင်တယ်လို့ပြောရင်လည်း ရနိုင်ပြန်ရောဗျာ။ ဖြစ်ပုံက မြသောင်းနဲ့ကျနော်ရင်းနှီးပြီး နှစ်နှစ်ကျော်လောက်အကြာမှာပေါ့။ ညနေလေးနာရီခွဲလောက်မှာ ကျနော်ဟာ နွယ်ခွေက ကျနော်ပိုင်ခြံထဲကိုရောက်နေတုန်း ဂျက်ဆီကနေ ကျနော့်လက်ကိုင်ဖုန်းထဲကို ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ အကိုကြီး ဘယ်ရောက်နေသတုန်းတဲ့။ ဒီတော့ ကျနော်ထည်း ကိုယ်၊ မင်္ဂလာဒုံနွယ်ခွေက ကိုယ့်ခြံကိုရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ဗျာ၊ ကျနော်အစ်ကိုကြီးနဲ့ အရက်သောက်ချင်လို့တဲ့။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း အခု မင်းကဘယ်က နေဆက်နေတာတုန်းဆိုတော့ သူက ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းမှာတဲ့၊ ဒါဆို ကိုယ်အခုပြန်ခဲ့မယ်ဆိုပြီး သူနဲ့ ကျနော် ဘုန်းကြီးလမ်းက ကျနော့်ရုံးခန်းမှာဆုံကြဖို့ ချိန်းလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း နွယ်ခွေခြံကနေ ဘုန်းကြီးလမ်းရုံးခန်းကိုပြန်လာတုန်း လှိုင်မြို့နယ်မှာနေတဲ့ ကိုကြည်ဝင်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အရေးတကြီးတိုင်ပင်စရာရှိလို့ လမ်းကြုံခဏဝင်တွေ့ပါအုံးဆိုပြီး ဖုန်းဝင်လာပြန်တာနဲ့ ကိုကြည်ဝင်းနဲ့ဝင်တွေ့နေလိုက်တာ နာရီဝက်လောက် အချိန်ကုန်သွားပြန်ပါတယ်။ ကျနော်ဘုန်းကြီးလမ်း ရုံးခန်းကိုရောက်တော့ ညနေခြောက်နာရီခွဲလောက်ရှိပါပြီ။ ကျနော်အနားယူနေရင်း ဂျက်အလာကိုမျှော်နေတုန်းမှာ ရုံးဖုန်းကအသံမြည်လာတာနဲ့ ဂျက်ဆက်တယ်ထင်ပြီး ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သက်နိုင်ရှိလား၊ သက်နိုင်ရှိလားဆိုတဲ့ ဦးဇော်မျိုးဝင်းရဲ့ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာအသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

တခါတခါ ဦးဇော်ဟာ အထိတ်တလန့်လုပ်သလိုမျိုး နောက်ပြောင်တတ်တာကြောင့်၊ ဦးဇော် ကျနော်သက်ခိုင်ပဲ။ ဘာတွေ အလန့်တကြားဖြစ်စရာရှိပြန်ပြီတုန်းလို့ ပြန်မေးလိုက်တော့ သက်ခိုင်၊ ဒါနောက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဂျက်သတင်းကြားပြီးပြီလားတဲ့။ ဒီတော့ ကျနော်က ဂျက်နဲ့ကျနော် အရက်သောက်ဖို့ ရုံးခန်းမှာချိန်းထားတယ်၊ မကြာခင် သူရောက်လာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားပါ သောက်ချင်ရင် လာခဲ့လို့ပြောလိုက်တော့ ဦးဇော်ဟာ ဒိုသံပါကြီးနဲ့ သက်ခိုင်၊ မင်းစိတ်ခိုင်ခိုင်ထား၊ စောစောလေးက တင် ဂျက်နဲ့ငါ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းမှာတွေ့တယ်။ မင်းနဲ့အရက်သောက်ဖို့ မင်းရုံးခန်းမှာချိန်းထားတယ် ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ အခုဆယ့်ကိုးလမ်းထိပ်မှာ ကားတိုက်ခံရလို့ဆုံးပြီတဲ့။

ဦးဇော်စကားအဆုံးမှာ ကျနော်ဟာ နားတွေထဲက လေထွက်သလို အူကနဲလည်းဖြစ်သွားပြီး ရုတ်တရက် ငိုင်သွားပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း ဦးဇော်ရာ သေချာရဲ့လား။ စောစောက တနာရီကျော်လောက်ကမှ ကျနော်နဲ့စကားပြောခဲ့သေးတယ်လို့ ပြန်မေး လိုက်တော့ သေချာပါတယ် သက်ခိုင်ရာ။ ငါနဲ့လမ်းမခွဲခင် မင်းနဲ့ ဘုန်းကြီးလမ်းမှာ ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောသွားတယ်။သူက ဆယ့်ကိုးလမ်းထိပ်က ဆိုကုန်သည်ဆီမှာ ငွေဝင်ယူပြီး မင်းဆီသွားမယ်ပြော တယ်။ သူက တက္ကစီငှားပြီးအသွား၊ ဆယ့်ကိုးလမ်းရောက်လို့ တက္ကစီပေါ်ကအဆင်း လမ်းဖြတ်အကူး မှာ နောက်ကားတစီးက ဝင်တိုက်သွားတဲ့အကြောင်း။ သူ့တပည့်လေးငါးယောက်ငါ့ကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပြီးပြီတဲ့ဗျာ။

လောကကြီးဟာ နေပြင်ညပျောက်ဆိုတာ တယ်မှန်တဲ့စကားပါကလား။ ဦးဇော်မျိုးဝင်းဖုန်းချပြီး ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဂျက်မိန်းမ ဆရာမဆီကနေ ဂျက်ဆုံးပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဖုန်းဝင်လာပြန်ပါတယ်။ ကျနော်အပေါ် သိပ်ကောင်းခဲ့လွန်းခဲ့တဲ့ ဂျက်တယောက် လူ့လောကကြီးက မထင်မှတ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာသွားပါပြီ။ ဂျက်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်နဲ့ ကိုးနှစ်အရွယ် သားနှစ် ယောက်ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ဂျက်အလောင်းကို ဆေးရုံမှာသွားကြည့်၊ အလုံက သူ့အိမ်ကိုသွားပြီး သူ့မိန်းမကို အားပေးနဲ့ စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ ညရှစ်နာရီလောက်မှာ အိမ်မပြန်ပဲ ဘုန်းကြီးလမ်းရုံးခန်းကို ပြန်ခဲ့တော့ ထပ်ပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာ ကြုံရပြန်ပါတယ်။

ဖြစ်ပုံက ကျနော်လည်း ရုံးခန်းပြန်ရောက်ရော ဂျက်နဲ့တွဲခုတ်နေတဲ့ မိုးမိုးဆိုတဲ့ကလေးမလေးတ ဂျက်နဲ့ချိန်းထားတယ်ဆိုပြီး ကျနော့်ရုံးခန်းကိုရောက်နေတာပါပဲ။ ကျနော့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ဦးသက်ခိုင်၊ အစ်ကိုမလာသေးဘူးလား၊ ကျမနဲ့ ဒီညချိန်းထားတယ်လို့ ဆီးမေးပါတော့တယ်။ ဂျက်ဆုံးတဲ့သတင်းကို သူမသိသေးပါဘူး။ ဒီတော့ ကျနော်ကိုယ်တိုင် မိုးမိုးကို ဂျက်ကားတိုက်ခံရလို့ ဆုံးပြီဆိုတဲ့အကြောင်း စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားဖို့ သတိပေးရင်း အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြရပါတော့တယ်။

မိုးမိုးဟာ ဆိပ်ကြီးခနောင်ကို ဖက်က ဒလပျော်ဘွယ်ကြီးရွာဇာတိပါ။ အမှန်ပြောရရင် မိုးမိုးဟာ စားသောက်ဆိုင်တခုမှာလုပ်တဲ့ မိန်းခလေးမို့ ဂျက်အဲဒီဆိုင်မှာသွားထိုင်ရာ ကငြိကြတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ သူ့မိဘတွေလည်း သိပ်ပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲမဟုတ်လေတော့ ဘာကြောင့်များလိုင်းလိုဖြစ်နေရသလဲ ကျနော်မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျက်ဟာ မိုးမိုးကို တော်တော်စွဲလန်းဟန်ရှိပါတယ်။ တခါတုန်းက ဂျက်နဲ့ကျနော် အရက်အတူသောက်နေကြတုန်း မိုးမိုးနဲ့တွဲနေတာကို သူ့တပည့်တွေနဲ့ သူ့မိန်းမက အကြီးအကျယ် ဟန့်တားတဲ့အကြောင်း စကားစပ်မိတော့ ဂျက်က အစ်ကိုကြီးရာ သူဟာသာ လိုင်းမက လို့ ဟာဖြစ်နေအုံးတော့ ကျနော်ကတော့ မိုးမိုးကို ချစ်တယ်ဆိုပဲဗျ။

ဂျက်ဟာ မှန်သောစကားကိုဆိုခဲ့ဟန်ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဂျက်ရဲ့အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်တဲ့နေ့က အဖြစ်အပျက်ကြောင့်ပါ။ အဲဒီနေ့က ရေဝေးသုသာန်မှာ ဂျက်ကိုသင်္ဂြိုဟ်မှာမို့ မိုးမိုးလိုက်လာရင်၊ ဂျက်ရဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုနဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့် ကျနော်က

မြန်မာ စာအုပ်များ

မိုးမိုး၊ ညည်းမလိုက်သင့်ဘူးထင်ပါတယ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးနားချပေမယ့် မရတဲ့အဆုံး ရှဥ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ သဘောမျိုးနဲ့ မိုးမိုးကို သီးသန့်ကားတစီး စီစဉ်ပေးလိုက်ရပါတော့တယ်။

မိုးမိုးဟာ ရေဝေးသုသာန်က ဂျက်အလောင်းကိုပြင်ဆင်ထားတဲ့ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲကို ရောမနှင်းဆီပန်းအနီ ပန်းစည်းကြီးကိုကိုင်ရင်း ဣန္ဒြေရရ တလှမ်းချင်းဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘေးမှာရှိနေတဲ့ ဂျက်မိသားစုနဲ့ပရိသတ်ကိုလည်း ရှိတယ်လို့တောင် ဂရုမထားတဲ့ပုံစံနဲ့ပေါ့ဗျာ။ သူဟာ ဂျက်ရဲ့အလောင်းထည့်ထားတဲ့အခေါင်းပေါ်ကို နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးတင်ပြီး သုံးကြိမ်ကန်တော့ပြီးတာနဲ့ ပြန်ထွက်လာပါတယ်။

ကျနော်လည်း မလှမ်းမကမ်းကနေ မသိမသာ သူ့နောက်ကလိုက်သွားပြီး ကားတွေရပ်ထားတဲ့ တားပါကင်အရောက်မှာ ကျနော်က မိုးမိုးဝင်နိုင်အောင် ကားတံခါးကို ကြိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မိုးမိုးလည်း ကားပေါ်ဝင်ထိုင်ပြီးရော ကျနော်က ကားတံခါးကို အသာလေးပြန်ပိတ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်အထွက်မှာ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်တခုကို ကြုံလိုက်ရပါတော့တယ်။

■

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၅၁)

ထူးခြားသောသူများ

အဖြစ်ကတော့ ကျနော်ဟာ မိုးမိုးရှိနေတဲ့ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ပြန်လှည့်အထွက် ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းလောက်လည်း လှမ်းပြီးရော ဝုန်းကနဲ အသံကြားလို့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျနော်ပိတ်ပေးခဲ့တဲ့ ကားတံခါးမှန်ချပ်ဟာ တစစီကွဲကြေသွားတာကို မြင်လိုက်ရလို့ပါပဲဗျာ။ ကျနော် တံခါးပိတ်တဲ့ဒါဏ်ကြောင့် ကားမှန်ကွဲရအောင်တသည်း ငြင်ငြင်သာသာပိတ်ခဲ့တာမို့ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကားဆီကိုပြန်လျှောက်သွားပြီး မိုးမိုး ဘာလိုဖြစ်တာတုန်းမေးတော့ တယောက်ယောက် က ကားမှန်ကို ထိုးခွဲလိုက်တဲ့အသံကြားရပြီး မှန်ကွဲသွားတာတဲ့ဗျာ။ မိုးမိုးကတော့ အစ်ကိုရေ အမျှ အမျှ အမျှဆိုပြီး မှိန်းကြီးတင် ငိုကြွေးနေလေရဲ့ဗျာ။ ထံပါလေ၊ ကျနော်တို့ဝိဇ္ဇာဘာသာမှာ သေပြီးသူရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျနော့်အနေနဲ့ အတွဲအသိန်း အယုံအကြည်မရှိလှပေမယ့် အဲဒီနေ့ကဖြစ်ရပ်ဟာ ထူးဆန်းတာတော့အမှန်ပဲဗျာ။

အထူးအဆန်းဆိုလို့ ကျနော်ကြားဘူးကြုံဘူးတဲ့ အထူးအဆန်းတွေအကြောင်း ပြောရဦး မယ်ဗျာ။ တခါတခါ လောကကြီးမှာ သာမန်ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ထောက်လှမ်းလို့မလွယ်ကူတဲ့ ထူးဆန်း မှုတွေက အများသားကလား။ ဥပမာ ထောင်ထန့်တဲ့ကိစ္စမျိုးဆိုပါတော့။ ထောင်လန့်တယ်ဆိုတာ ထောင်သားတွေ အိပ်မောကျနေချိန် ညသန်းခေါင်တော့မှာ ထောင်သားတယောက်က ရုတ်တရက် အသံနက်ကြီးနဲ့ ထအော်တယ်။ တခါတခါ ဟေး ဆိုတဲ့အသံပြာကြီးနဲ့ ထအော်တယ်။ သူအော်သံကို ကြားတဲ့ ဘေးက အကျဉ်းသားကလည်း သူ့အသံအတိုင်း လိုက်အော်ပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တယောက်ပြီး တယောက်၊ တခန်းပြီး တခန်း။ အသံနက်ကြီးကူးသွားလိုက်တာ တဆောင်လုံးကနေ ထောင်တခု လုံး အသံနက်ကြီး ပြိုင်တူ အော်တုန်ကြရောတဲ့ဗျာ။

တခါတရံမှာတော့ ပထမဆုံး သူရဲအစီးခံရသလိုဖြစ်တဲ့သူဟာ နံရံတွေ၊ မျက်နှာကျက်ထုတ် တန်းတွေပေါ် အထိတွယ်ကပ်ပြီး တက်နိုင်တယ်လို့တည်းဆိုကြသဗျ။ အဲသလို ထောင်ထန့်မှာကို

ထောင်ဘာဏာပိုင်တွေက တော်တော်စိုးရိမ်ကြတာကြောင့် အရင်ဆုံး အသံနက်ကြီးနဲ့ စအော်သူကို ဝိုင်းရိုက်ကြဖို့ တန်းစီးတွေကို ကြိုပြီးအမိန့်ပေးထားသတဲ့ဗျာ။ တိုက်ဆိုင်မှုလေလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ထောင်လန့်တဲ့ရက်ဟာ ထောင်မှာ အသားဟင်း အထူးသဖြင့် အမဲသားဟင်းကျွေးတဲ့နေ့တွေမှာ ဖြစ်တတ်သတဲ့။

ထောင်လန့်တာကို ကျနော်ကိုယ်တိုင်ကြုံဘူးတာမဟုတ်ပေမယ့် ထောင်မင်းသား ထောင်သက်ရှည်အကျဉ်းသားတော်တော်များနဲ့ နေခဲ့ဘူးလို့ သူတို့အပြောအရသိရတာပါပဲ။ ထူးဆန်းတာက ကျနော်ကြားသမျှ ထောင်လန့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းအားလုံးလိုလိုဟာ တထပ်တည်းဖြစ်နေသဗျာ။ နောက်တခုက ဘိုးတော်ကိစ္စ၊ တချို့ဘိုးတော်တွေဟာ ထောင်ထဲရောက်တာတောင် အစွမ်းပြနိုင်နေကြသေးတာလည်း ကြားဘူးတယ်။ တခါတုန်းက အင်းစိန်ထောင်ထဲကိုရောက်နေတဲ့ ဘိုးတော်ချစ်ဟာ ထောင်သားလေးငါးယောက်ကို စုခိုင်းလိုက်ပြီး 'မင်းတို့စားချင်တဲ့ အစားအစာ တယောက်တမျိုးစီ ပြောကြကွာ'လို့ဆိုသတဲ့။ ဒီမှာတင် ထောင်သားတွေလည်း သူတို့စိတ်ထဲရှိရာ ဒန်ပေါက်ထမင်း၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဇံကြော်၊ ထမင်းကြော် စတာတွေလျှောက်ပြောလိုက်တော့ ဘိုးတော်ချစ်ဟာ ထောင်သားတွေမျက်စိရှေ့မှာတင် သူ့လက်ကို လေထဲမှာဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး စောစောက စားစရာတွေကို တထုပ်ချင်း လေထဲကနေ ယူပေးသတဲ့။ ဒီလိုမျိုးနည်းလမ်းနဲ့ အစွမ်းပြတာကို အိန္ဒိယနိုင်ငံက ဆိုင်းဘာဘာဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်းလုပ်ပြနိုင်လို့ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် အင်ဒီယာဂန္ဒီတောင် ဆိုင်းဘာဘာကို ယုံကြည်သတဲ့ဗျား။ အဲဒါကို ပြန်ပြောပြတာကတော့ တကယ့်ထောင် သမ္ဘာ၊ ကျနော့်မိတ်ရင်းဆွေရင်း နွားလေးခေါ် စိုးအောင်ပဲဗျ။

နေဦး။ ဘိုးတော်ချစ် အပြင်မှာလက်စွမ်းပြတာကို မြင်ဘူးတဲ့သူရှိသေးတယ်။ အဲဒါက လှိုင်မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့က တပ်ကြပ်ကြီးထွန်းထွန်း ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရတာကို ကျနော့်ကိုပြန်ပြီး ဖောက်သည်ချဘူးသဗျ။ တနေ့တော့ ဘိုးတော်ချစ်ကို ဖိုးတွပ်တီးအမှုနဲ့ လှိုင်စခန်းကဖမ်းပြီး စစ်ကြောရေးလုပ်တယ်။ ဘိုးတော်ချစ်က သူမလိမ်တဲ့အကြောင်း အလိမ်ခံရသူကသာ စည်းဖောက်လို့ ဒီပြဿနာဖြစ်ရတာ၊ သူ့ပညာကို အားလုံးရှေ့မှာ ပြပါ့မယ်ဆိုသတဲ့ဗျာ။

ပထမဆုံးအနေနဲ့ နယ်ထိန်းရဲအရာရှိ ဦးသန်းထွန်းရဲ့အိပ်ကပ်ထဲက တဆယ်တန် ငွေစက္ကူ တရွက်ကို တောင်းယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီငွေစက္ကူရဲ့နံပါတ်ကို မှတ်ထားခိုင်းတယ်။ နံပါတ်လည်း မှတ်ပြီးရော၊ အဲဒီငွေစက္ကူကို ကျနော်ကိုယ်တိုင်မီးရှို့ရင် နောက်အမှုတခုထပ် တိုးလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကိုယ်တိုင်ပဲ မီးရှို့လိုက်ပါလို့ဆိုသတဲ့ဗျာ။ ဦးသန်းထွန်းလည်း ရဲစခန်းထဲမှာဆိုတော့ အပြင်လူတွေ မသိလောက်ပါဘူးဆိုပြီး အဲဒီငွေစက္ကူကိုမီးရှို့လိုက်တော့ ပြာဖြစ်သွားရောဆိုပါတော့ဗျာ။

အဲဒီပြာတွေကို ဘိုးတော်ချစ်က ရဲမှူးဦးသန်းထွန်းလက်ထဲကနေ လှမ်းယူလိုက်ပြီး လက်သီးဆုပ်ထဲထည့် ဆုပ်လိုက်တယ်။ လက်သီးဆုပ်ကို ဆီမန်းမန်းသလို ပွစိပွစိလျှောက်ရွတ်နေရင်း ချက်ချင်းဆိုသလို ရော့ဆိုပြီး ဦးသန်းထွန်းလက်ထဲကို စက္ကူလုံးလေးတလုံး ပြန်ထည့်ပေးလို့ ဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ စောစောကမီးရှို့ထားတဲ့ တဆယ်တန်ငွေစက္ကူဟာ အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်နေသတဲ့ဗျာ။လူလိမ်လူကောက်တွေကို စစ်ကြောနေတဲ့ရဲတွေပဲဗျာ။ ဒီလောက်နဲ့တော့ မယုံနိုင်ပြန်သေးဘူးဆိုကြတာကြောင့် ဘိုးတော်ချစ်က သေနတ်တလက် ကိုင်ခွင့်ပေးပါလို့ဆိုပြန်သတဲ့။ ဒီတော့ ဦးသန်းထွန်းက ခင်ဗျားကို သေနတ်ထုတ်ပေးလိုက်ရင် ကျနော်ထောင်ကျသွားမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းသတဲ့။ နောက်ဆုံး သေနတ်ကို လက်ထဲမပေးနိုင်ရင်လည်း ဆရာကိုယ်တိုင် သေနတ်ကိုကိုင်ထားပြီး ကျနော့်ကို သေနတ်နဲ့ထိတယ်ဆိုရဲ့ ထိခွင့်ပြုပါဆိုလို့ ဦးသန်းထွန်းက သဘောတူလိုက်သတဲ့။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဦးသန်းထွန်းဟာ ခါးမှာချိတ်ထားတဲ့သေနတ်ကို ထုတ်၊ သေနတ်ခင်ဖက်အပိုင်းကို ကိုင်ထားပြီး သေနတ်ပြောင်းဝကို ဘိုးတော်ချစ်ကို ကိုင်ခွင့်လည်းပြုလိုက်ရော ဘိုးတော်ချစ်ဟာ သေနတ်ကိုလက်နဲ့ ထိတယ်ဆိုရုံ ထိလိုက်ပြီး ကဲ၊ ဆရာ့သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆံတတောင့်ပဲရှိတယ်။ ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒီ ကျည်ဆံကလည်း နံပါတ်သုံးမြောက်အပေါက်မှာရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာအဲဒီသေနတ်နဲ့ကျနော့်ကို ပစ်မယ်ဆိုရင် သုံးချက်ပစ်မှ ကျည်ထွက်လာမယ်။ ဒါဆို ယုံပြီလားလို့မေးလို့ ဦးသန်းထွန်းက သေနတ် ကိုဖွင့်ပြီး စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုးတော်ချစ်ပြောသလို ကျည်ဆံတတောင့်ဟာ နံပါတ်သုံးမြောက် အပေါက်မှာ ရှိနေသတဲ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မယုံနိုင်ပြန်ဘူးဆိုလို့ နောက်တကြိမ် သေနတ်ကိုလက်နဲ့ထိခွင့် တောင်းပြီး ထိရုံထိလိုက်ပြန်ရောတဲ့ဗျာ။ ဒီတခါတော့ ဘိုးတော်ချစ်က ဆရာ့သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆံ မရှိတော့ပါဘူး။ ဖွင့်ကြည့်ပါအုံးဆိုလို့ ဖွင့်ကြည့်ပြန်တော့ ဘိုးတော်ချစ်ပြောသလို ကျည်ဆံက ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူးတဲ့ဗျာ။ ဦးသန်းထွန်းလည်း မျက်ကလဲဆန်ပြာနဲ့ဟာ ဘိုးတော် ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျည်ဆံပြန်ရှာမတွေ့ရင် ကျနော်ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်ဆိုတာကြောင့် ဘိုးတော် ချစ်က ခပ်အေးအေးပဲ မလှမ်းမကမ်းကအမှိုက်ခြင်းကို ညွှန်ပြပြီး ငှက်ပျောခွံကြားထဲမှာ ဆရာ့ကျည်ဆံ ရှိပါတယ်လို့ ပြောသတဲ့ဗျာ။

အဲဒီဘိုးတော်ချစ်ဟာ ကျနော်နဲ့ ကျောင်းဆရာအတူလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘုန်းမြင့်ဦးဆိုတဲ့မောင်ကိုလည်း အစွမ်းပြခဲ့ဘူးသေးသတဲ့ဗျ။ ဘုန်းမြင့်ဦးဟာ ကျောင်းဆရာသာလုပ်နေခဲ့တာ တကယ် ပေါင်းရသင်း ရခက်တဲ့ လူစားထဲမှာပါတယ်။ ၁၉၈၈ အရေးအခင်းတုန်းက ကြံတောသုသာန်မှာ လူသတ်အလောင်း ဖျောက်တဲ့အမှုကြောင့် ထောင်ခုနစ်နှစ်ကျခဲ့သေးတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စကို ယုံလွယ်တဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။

တနေ့တော့ သူနဲ့ဘိုးတော်ချစ် ကြည့်မြင်တိုင်ညဈေးက ဘုန်းမြင့်ဦးမိန်းမဈေးဆိုင်မှာ ဆုံမိ ကြသတဲ့။ ဒီမှာတင် ဘိုးတော်ချစ်က ဘုန်းမြင့်ဦးကို မင်းမိန်းမဈေးရောင်းထားတဲ့ ငွေအားလုံးပေါင်းဟာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှရှိတယ်ဆိုပြီး ပြားဂဏန်းကအစ တိတိကျကျပြောသတဲ့။ ဘုန်းမြင့်ဦးက ဘိုးတော် ဆိုတာ လူလိမ်လောက်သာတွက်ထားတာမို့ သူကိုယ်တိုင် သူ့မိန်းမပိုက်ဆံပုံးထဲကငွေတွေကို ရေတွက် ကြည့်လိုက်တော့ ဘိုးတော်ချစ်ပြောတဲ့အတိုင်း အတိအကျဖြစ်နေသတဲ့ဗျ။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ဘိုး တော်ချစ်က ဘုန်းမြင့်ဦးကို မင်းကြည့်ရတာ ငါ့ကိုယုံကြည်တဲ့ပုံမရဘူးလို့ပြောနေရင်း လမ်းပေါ်က ကျောက်ခဲစလေးတစကို ကောက်လိုက်ပြီး ဘုန်းမြင့်ဦးပါးစပ်ထဲကို ပစ်ထည့်လိုက်တာကြောင့် ဝါးကြည့် လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီကျောက်ခဲဟာ ထန်းလျက်ခဲဖြစ်နေသတဲ့ဗျား။

ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆရာဦးဆန်းလွင်ရေးတဲ့ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်၊ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လာသူတယောက်အကြောင်းဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာဖတ်ဖူးတာတခုလည်း ရှိသေးဗျာ။ ဆရာဦးဆန်းလွင်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေဟာ ဘိုးတော်တယောက်အိမ်ကိုသွားလည်ပြီး အပြန်မှာ သူတို့စီးလာတဲ့ မော်တော်ကားက ဓာတ်ဆီကုန်နေတာနဲ့ကြုံသတဲ့။ ဒီမှာတင် ဘိုးတော်က ဒီကိစ္စလွယ်ပါတယ်လို့ ပြောပြောဆိုဆို ဘာလီပုံးတခုနဲ့ ရေအပြည့်ခပ်လာခိုင်းပြီး ဘာလီပုံးထဲကို တံထွေးနှစ်ချက်လောက် ထွေးထည့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ကဲ၊ အဲဒါ ဓာတ်ဆီပဲ၊ ကားထဲကိုထည့်လိုက်တော့ဆိုလို့ ထည့် ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ ဓာတ်ဆီတွေဖြစ်နေသတဲ့ဗျ။ အပြည့်အစုံသိချင်ရင်တော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အဲဒီစာအုပ်ကို ရှာဖတ်ပေတော့ဗျာ။ ရှေးဘဝ နောက်ဘဝတွေနဲ့ပါတ်သက်ပြီး ယုံရခက်ခဲတဲ့ကိစ္စရပ် တော်တော်များများလည်း ပါလေရဲ့။

အော်၊ ကျနော်က ကြားဘူးဖတ်ဘူးတာတွေပြောနေလို့ ကိုယ်တွေ့မရှိဘူးထင်နေသလား။ ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြုံခဲ့ဖူးတာရှိပါသဗျာ။ အဲဒါကတော့ ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့ဖြစ်ရပ်ပေါ့။ ပုဏ္ဏကဆို

မြန်မာ စာအုပ်များ

တာ ဘီလူးရဲ့နာမည်ဖြစ်တာကြောင့် ဘီလူးတိုက်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ပုဏ္ဏက တိုက်တဲ့အခြစ်ကို မကြာသေးခင်က မြေနီကုန်းအပိုင်း မီးပွိုင့်နားက ရွှေမြေဆိုတဲ့တီဗီအရောင်းဆိုင်တစ္ခုမှာဖြစ်ခဲ့သေးတယ် တဲ့ဗျာ။ အရပ်စကားကတော့ တီဗီတွေထဲက သွေးတွေထွက်လာသလိုလို ထက်တွေထွက်လာသလိုလို ပြောကြပေမယ့် တကယ်တမ်း ပုဏ္ဏကအတိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ အတိုက်ခံရတဲ့ အဆောက်အဦ ခေါင်မိုး ပေါ်ကို ခဲတွေကျတာဆိုတာတော့ လူတော်တော်များများ ပြောကြတာတူကြပါတယ်။

မြေနီကုန်းပုဏ္ဏကအတိုက်ခံရတာက သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ လောက်ကဆိုပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကြုံ ခဲ့ရတဲ့ပုဏ္ဏက ဇာတ်လမ်းကတော့ ကျနော့်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ၁၉၈၄ ခုနှစ်ဝန်းကျင်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်ကျောင်းဆရာဘဝဗျ။

အဲဒီနေ့က ကျနော်ဟာ ဘုတာရုံလမ်းထိပ်အင်းစိန်လမ်းမကြီးမှာ ကျနော့်သူငယ်ချင်း ကျော်မင်း လေးဖွင့်ထားတဲ့ ရှမ်းရိုးမစားသောက်ဆိုင်ကနေ ညဆယ်နာရီလောက် အရက်ကလေးခပ်ထွေထွေနဲ့ ပြန်လာတဲ့အချိန်ပေါ့။ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းအတိုင်း ကျနော့်အိမ်ရှိရာ ငါးရပ်ကွက်ဖက်ကို ခြေလျှင် လျှောက်ပြီးပြန်အလာ ကမာရွတ်ဘူတာရုံအနားလည်းရောက်ရော လူတွေရှန်းဇုရှန်းဇုနဲ့ ဖြစ်နေကြ တာကိုတွေ့လို့ စပ်စုလိုက်တော့ ကမာရွတ်ဘူတာ ရထားလက်မှတ်ရောင်းတဲ့ အဆောက်အဦလေးကို ပုဏ္ဏက တိုက်နေသတဲ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း အရက်အရှိန်လေးနဲ့ လူတွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ၊ ဘယ်က ပုဏ္ဏကလာပြီး ဘာကြောင့် တိုက်ရမှာတုန်း။ ဒါမျိုး ကျုပ်အယုံအကြည် မရှိပါဘူးဆိုပြီး ပုဏ္ဏက အတိုက်ခံနေရတဲ့ ရထားလက်မှတ်ရုံလေးထဲကို ဝင်သွားလိုက်ပါရော။

တကယ်တော့ ကမာရွတ်ဘူတာရထားလက်မှတ်ရုံဟာ ကျနော့်သူငယ်ချင်း တရုပ်မောင်မောင် ရဲ့အိမ်နဲ့ ကပ်လျက်နီးပါးရှိနေတာမို့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိနေပါတယ်။ ကျနော်လည်း လက်မှတ်ရုံထဲရောက်သွားရော ဝန်ထမ်းလေးယောက်လောက်ဟာ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကြသဗျာ။ အဲဒီအခန်းလေးဟာ အလျားပေ နှစ်ဆယ် အနံ ဆယ့်ငါးပေထက် မပိုတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးဗျ။ ကျနော်လည်း အခန်းထဲဝင်လိုက်ရော အခန်းခေါင်းမိုးပေါ်ကို ခဲကျသံတွေ ကြားလိုက်ရတဲ့အပြင် အခန်းထဲကစားပွဲတွေပေါ်ကိုလည်း ခဲတွေကျလာသဗျ။

ကျနော်လည်း သေချာစပ်စုချင်တဲ့ဇောနဲ့ စားပွဲပေါ်က ခဲတလုံးကိုယူကြည့်လိုက်တော့ အမယ် ကျလာတဲ့ခဲက မီးရထားလေီအားတုံးခင်းတဲ့ လိပ်သည်းကျောက် ဇီးစေ့သာသာအခဲလေးတွေဖြစ်နေ သဗျာ။ ဒီမှာတင် မယုံကြည်တဲ့စိတ်ကဲနေတဲ့ ကျနော်ဟာ လက်မှတ်ရောင်းဝန်ထမ်းတွေဖက်လှည့်ပြီး ခင်ဗျားတို့ မကြောက်ကြနဲ့ဗျာ။ တယောက်ယောက်က လုပ်ပေးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် အခန်းတံခါးတွေကို အားလုံးပိတ်လိုက်ဗျာဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ရှိရှိသမျှ တံခါးတွေကို လိုက်ပိတ်လိုက်ကြပါလေရော။ တံခါးအားလုံး ပိတ်ဆို၊ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ အပေါက် သေးသေးလေးကအစ စာအုပ်ထူထူတအုပ်နဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ပိတ်လိုက်သေးသဗျ။

တံခါးတွေပိတ်ပြီးတာနဲ့ ကျနော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယုံကြည်စိတ်အပြည့်နဲ့ ကဲ။ ဘယ်မလဲ၊ ကိုရွှေပုဏ္ဏက တိုက်ချင်ရင် စမ်းလိုက်ပါအုံးလို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပါတော့တယ်။ မယုံရင် ပုံပြင်သာမှတ် ပေတော့ ဆရာရေ့။ ကျနော့်စိန်ခေါ်သံတောင်မဆုံးသေးခင်မှာ အခန်းထဲက စားပွဲတွေပေါ်ကို စောစောကပြောတဲ့ ကျောက်ခဲလေးတွေ ဆယ်လုံးနီးပါး တဒေါက်ဒေါက် ထပ်ကျလာပြန်ရောဗျား။ ကျသမှ အဲဒီကျောက်ခဲတချို့ဟာ မျက်နှာကျက်မှာတပ်ထားတဲ့ ပန်ကာကိုပါမှန်ပြီး လူတွေကိုပါ ထိကုန်သဗျ။ ဒီတော့ လက်မှတ်ရောင်းဝန်ထမ်းတွေလည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကြုံတော့မှ ဆရာတဲ့။ ကျနော်လည်း ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဖြစ်နေတဲ့တက်ယမ်းမို့ ဒေးဗျ။ ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲလို့ စကားကိုလျှော့ချပြီး ခပ်တုပ်တုပ်ပြန်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ကျနော့်အယူအဆအရ ပရလောကဆိုတာ အမှန်တကယ်ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် သမထတို့၊ ဝိပဿနာတို့ ဖာထိုက်အလျောက် လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးလေတော့ သုံးဆယ့်တဘုံမှာ သူ့ရဲ့တစ္ဆေဆိုတာ ထက်ခံရမလိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ဗျာ။ အခြားဘုံတခုခုက သတ္တဝါ တချို့ဟာ အခြေအနေတရပ်ရပ်မှာ လူ့လောကကို ထွန်းမိုးနှောင့်ယှက်နိုင်ဟန်တူပါရဲ့။ တချို့အပြောအရ ဘိုးတော်တို့ဘာတို့ဟာ တစ္ဆေသူရဲကို အောက်လမ်းနည်းနဲ့ မွေးထားနိုင်ကြတာကြောင့် စေလိုရာစေနိုင်ကြတယ်ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာတခုက သူတို့ယူနိုင်တဲ့ ခနဲပေါက်၊ ခေါက်ဆွဲ၊ တတ်ဆီတို့အတွက် တန်ရာတန်ကြေးကို သတ်မှတ်ချိန်တခုမှာ ဆဲဒီဆိုင်တွေဆီသွားပြီးတနည်းနည်းနဲ့ ငွေပေးချေကြရသတဲ့။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် သမထတို့၊ ဝိပဿနာတို့ကို ဘာထုတ်ခဲ့တုန်းက ရုက္ခစိုး ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဘူးသေးသဗျာ။

ရုက္ခစိုးဆိုတာ သစ်ပင်စောင့်တဲ့နတ်လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ။ ကျနော် ရုက္ခစိုးနဲ့ သုံးလေးကြိမ်ထောက်ကြုံခဲ့ဘူးပါတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ်ကတော့ ကျနော်လည်း အုံဩတာပေါ့။ ပင်မစခန်းတကျနော်နေတဲ့အဆောင်ဘေးမှာ ဖာတော်ကြီးတဲ့သစ်ပင်ကြီး တပင်ရှိတယ်ဗျ။ ဟော ဟိုမှာခင်ဗျား လှမ်းမြင်နေရတဲ့ အပင်ကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်ကိုလာဆက်သွယ်တဲ့ ရုက္ခစိုးဟာ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးမှာ စံမြန်းတယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျနော့်ရဲ့ သမာဓိလေ့ကျင့်ခန်းတွေ တစတစ ရင့်လာနေတဲ့နေ့တွေထဲက တနေ့ပေါ့ဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းပြုတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်ပေါ့။ အိပ်ပျော်သလိုမပျော်သလို ဖြစ်နေတုန်း။ ကျနော့်အာရုံထဲမှာ တယ်လီဗေးရှင်းဖန်သားပြင်ပေါ် မှာ အရုပ်တွေပေါ် ခင် တွေ့ရတဲ့အမှုန်လေးတွေ ထင်လာတယ်။ အမှုန်ကွက်ကလေးက ရှည်မျောမျောဗျ။ အဲဒီမှာ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ သူဆိုလိုတာကို အလိုလိုနားလည်လာတယ်။ အသံကြားရတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချင်းဆက်ပြီး သူနဲ့ကိုယ် အပြန်အလှန်နားလည်နေတဲ့ ပုံစံ။ သူ့ရဲ့ပထမဆုံး စကားတချို့ကို ကျနော်နားမလည်လိုက်ဘူး။ နောက်စကားလုံးကသူဟာ ရုက္ခစိုးပါတဲ့။ ကျနော်ကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ကျနော်ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။ သူက မင်းဘာလိုချင်သလဲတဲ့။ ဘုရားရေးဇေဗျာ။ ကျနော်ဟာ ငွေတွေကြေးတွေ အထုပ်ရှုပ်တွေကို တော်တော်ကို စိတ်ကုန်နေတော့ ဘာမှမလို ချင်ဘူးဗျာလို့ စိတ်ထဲက ပြန်ပြောဖြစ်တယ်။ သူက ဆက်ပြောသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်မသဲတွဲဘူး။ ကျနော့်စိတ်ထဲ သိပ်မယုံတာလဲပါမယ်ထင်ရဲ့။ သူပျောက်သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်ချောက လက်မလျှော့ဘူးဗျ။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ထပ်ပေါ်လာပြန်ရော။ မင်းက ငါ့ကိုမယုံဘူးလားတဲ့။ ကျနော်ကလည်း စိတ်ထဲမှာ ခပ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တဲမယုံဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘာတွေရအောင် လုပ်ပေးမှာလည်း။ ရာခိုင်နှုန်းဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲလို့ အငေါ်တူးလိုက်တယ်။ ဆက်ပြီး မယုံဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ရအောင်လုပ်ပေးနိုင်ရင် တွမ်တီးပါ ဆင့်ယူလို့။ ခွတ်တွန်းလိုက်တယ်။ သူပျောက်သွားပြန်ရော။ နောက်နေ့ကျတော့ ပေါ် လာပြန်ရော။ မင်းငါ့ကိုမယုံရင် မင်းလက် ငါ့ကိုပေးတဲ့။ အဲသက်ကြီးမှဗျာ။ ကျနော့်ကို ဆက်မပေးတတ်ဘူးထင်နေရှေသလား။ ကျနော်က လက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်တော့၊ မင်းငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဆိုပြီးခေါ် လိုက်တော့ ကျနော်ဟာလေပေါ် မှာ ပေ ၂၀ အမြင့်လောက်ကနေ သူနောက်ပါသွားတော့တာပဲ။ သူခေါ် သွားတဲ့နေရာဟာ လှိုင်မြို့နယ်က ကျနော်နေတဲ့အိပ်နားကိုဗျ။ လေထဲမှာ မြင့်သွားလိုက်နိမ့်သွားလိုက်နဲ့ ခေါ် သွားရာက ကျနော့်အိပ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းက အိပ်တလုံးရဲ့ရှေ့နားကိုရောက်တော့ မြေပြင်ပေါ် ကို ဆင်းလိုက်ကြတယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

လေထီးခုန်ဆင်းတာနဲ့တောင် တူသေးဗျာ။ မြေပေါ်ကျကျချင်း ခြေထောက်လေး၊ လေးငါးလှမ်းယက်လို့။

အဲဒီအိမ်ကို ကျနော်သိတယ်ဗျ။ ကျနော်နဲ့ကျောင်းနေဘက် မဝင်းကြည်တို့နေတဲ့ အိမ်။ သူ့အဖေက ဦးတင်ခ၊ ဦးတင်ခဆိုတာ ကျုပ်တို့ခေတ်နာမည်ကြီး၊ တောင်သူလယ်သမားအကြိုက် အဆိုတော် ဟသ်ာတ အောင်တင်ဝင်းရဲ့ အစ်ကိုအရင်း။ ဟိုတုန်းက အဲဒီအိမ်မှာ ပြည်သူ့ဆိုင်ဖွင့်တယ်။

ကိုရွှေရှက္ခစိုးက အဲဒီအိမ်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မင်းကြိုက်တာဝင်ယူတော့တဲ့။ အိမ်ထဲမှာ မီးလင်းနေတယ်။ အမျိုးသမီးတယောက်က အိမ်ထဲကထွက်လာပြီး ဘေးဖက်ကိုကပ်ပေးတယ်။ ကျနော်ကလည်း ဟ သူများပစ္စည်း ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ ပိုင်ရှင်ရှိတာတော့မလုပ်ပါနဲ့လို့ ငြင်းလိုက်တော့ သူပျောက်သွားရော။ ကျနော်လည်း ရဲဘက်က ကုတင်ပေါ်ပြန်ရောက်လာရောဗျာ။

လားလား မနက်မိုးလင်းလို့ ကျနော်ပြန်စဉ်းစားမိတော့မှ အဲဒီနေရာမှာ မီးလောင်သွားခဲ့လို့ မဝင်းကြည်တို့ အိမ်မရှိတော့ဘူး။ အောင်ချမ်းသာ ကျောင်းတိုက်ပိုင်ဖြစ်ပြီး စေတီခပ်ကြီးကြီးတဆူတည်ထားတာ သွားသတိရတော့တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ရုက္ခစိုးဗျာ။ ဘယ့်နှယ် ဥာပနာတိုက် သွားဖောက်ခိုင်းနေရတယ်လို့။ ကျနော့်စိတ်ထဲတော့ ဒီလိုပဲထင်လိုက်တယ်ဗျာ။

နောက်တကြိမ် ဘိုးတော်ဇာတ်လမ်းကတော့ အင်းစိန်ထောင်ထဲကို ၅ (ည)နဲ့ရောက်တုန်းက ပေါ့။ အဲဒါက ဒုတိယအကြိမ် ၅ (ည)။ မြို့နယ်ရဲမှူးက ကျနော်တာ သာမန်ရဲနဲ့အချင်းများတာကို စစ်တပ်ကို ဖုန်းဆက်ရာက လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ရောက်လာပြီး ကျနော့်ကိုဖမ်းတော့တာပဲ။ မြို့နယ်ရဲမှူးက ကျုပ်ရှိနေရင် သူကမြို့နယ်ကိုအုပ်ချုပ်လို့မရပါဘူးလို့ မစလိုက်တော့ ၅ (ည)ဖြစ်ပြီး အင်းစိန်တောရရောက်ခဲ့တာပဲ။ ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ ထောင်ထဲကို ၅ (ည)နဲ့ရောက်လာတော့ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း အားပေးကြပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ၅ နှစ်ပဲ။ ကိုင်းကြီးကြီးမှာနားဘို့တော့ သေချာပြီကြိုတင်ပြီး လိုင်းလေးဘာလေး ဝင်ထားပေါ့တဲ့။

ကျနော့်မိသားစုကလည်း ဟိုလိုက်ဒီလိုက် ကျနော့်ကိုဆွဲထည့်တဲ့ရဲမှူးကလည်း မကျကျအောင် နေရာအနှံ့သတင်းပို့ပြီး ပြစ်ဒဏ်မကြီးကြီးအောင် ဆွဲဆန့်။ ဒါနဲ့ စစ်ခုံရုံးရောက်သွားပါလေရော။ သိတဲ့အတိုင်းပဲဗျာ။ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်စစ်ခုံရုံး။ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ လွတ်ဖို့ကတော့ လမ်းဘယ်မမြင် ဇာတ်လမ်းပဲပေါ့ဗျာ။ ချုပ်ရက်နှစ်လလောက်ရှိတော့ ကျနော့်မိန်းမက ရှင်ဒီနေ့လွတ်မယ်လို့ စာတိုလေးတစောင် ထောင်ဝန်ထမ်းနဲ့ပို့လိုက်တယ်။ ကျနော်လည်း ယုံရခက်၊ မယုံရခက်နဲ့ လွတ်လိမ့်နိုးမျှော်လိုက်တာ ညနေခြောက်နာရီထိုးပြီး ထောင်ပိတ်သွားတဲ့အထိပေါ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျကျနဲ့ သံတိုင်ကိုခေါင်းပေးပြီး ဘက်လက်လှန်၊ မျက်စိမှိတ်နေလိုက်တယ်။ ဘိုးတော်တယောက် ပေါ်လာသဗျာ။

'မင်းက ငါ့ကို မယုံဘူးလား။ မင်းလွတ်မှာပါ'တဲ့။

ကျနော်ကလည်း စိတ်ချဉ်ချဉ်နဲ့ ပြန်တွန်းတယ်။

'ခင်ဗျားကသာ လွတ်နေ။ ထောင်က ပိတ်သွားပြီ'

'ကဲ မင်းမယုံရင် ငါခေါ်ပြမယ်။ မင်းလက်ပေး'တဲ့။ ကျနော် သူ့ကိုလက်လှမ်းပေးလိုက်တော့ သူက ဆွဲခေါ်တယ်။ ကျနော်ဟာ သံတိုင်တွေနံရံတွေကိုကျော်ပြီး အပြင်ရောက်သွားတယ်။ မင်းယုံပြီလားတဲ့။ ကျနော်က ငါတော့ လွတ်ကြောင်ကြောင်သွားပြီထင်တယ်ဆိုပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကိုဆိုတဲ့မူဆလင် နှစ်ရှည်အကျဉ်းသားက အပေါ်အဖြူ အောက်အဖြူဝမ်းဆက်နဲ့ ကျနော့်ကို လက်လှမ်းပေးရင်း အစ်ကိုကြီးအိမ်ပြန်လို့ရပြီတဲ့။ ကဲ ခင်ဗျားယုံလား။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ခင်ဗျားဘာမှ တွေးမနေနဲ့တော့။ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကျနော်ပြောတဲ့ အနာဂါမ် ဆရာသက်ကြီးရဲ့ အာနာပါနသိမှုဖြင့် ဝိပဿနာရှုပွားနည်းဆိုတဲ့ ကျနော့်လက်စွဲစာအုပ်မှာ ရှင်းပြထားတယ်။ ကျနော်ဖတ်ပြမယ်။ နားထောင်ကြည့်ပါဗျာ။

'တခါတရံ သမ္မာဒေဝနတ်တွေ ရုက္ခစိုးတွေနှင့်တွေ့ရတတ်၏။ စကားပြောရတတ်၏။ သို့ရာတွင် တွေ့တုန်းအခါက မိမိစိတ်မှာ မထူးဆန်း။ လူချင်းတွေ့ရသကဲ့သို့ပင်ရှိတတ်၏။ သူတို့ကလည်း ကြောက်လန့်အောင်မလုပ်နိုင်။ တချို့ကမူကား အားပေး၍သွားကြ၏။ အချို့မှာ မိမိကအလိုရှိလျှင် လာတတ်၏။ မေးလျှင်လည်း ပြန်ကြားဖြေဆိုတတ်၏တဲ့ဗျာ။ (အပြည့်အစုံကို ဖြစ်ပျက်ရှုပုံတော်ခရီးသည်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။)

ကဲပါလေ၊ ဘိုးတော်နဲ့တစ္ဆေသူရဲတွေအကြောင်း ခဏထားပြီး ဒေါ်ကြည်ကြည် အမှုကိစ္စအကြောင်း ဆက်လိုက်ကြရအောင်။

■

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၄၂)

သပွတ်အူထဲက သက်ခိုင်

ဂျက်ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဒေါ်ကြည်ကြည့်အမှုကို စိတ်ဝင်စားလှပါချည့်ရဲ့ဆိုပြီး ကျနော့်အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသူကတော့ ကျော်နိုင်စိုးဆိုတဲ့ လူငယ်တယောက်ပါပဲ။ ကျော်နိုင်စိုးဟာ ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ကနေ ဘီအီးဘွဲ့ရခဲ့တဲ့သူပါ။

အသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ပါပဲ။ တရုပ်မြန်မာ ကပြား၊ သူ့မိဘတွေက ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံတန်းက ကုန်သည်တွေပါ။ တကယ်တော့ ကျော်နိုင်စိုး ဒီအမှုကိုစိတ်ပါလာအောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့သူဟာ ကိုဖုန်းအောင်ပဲဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော်သိလာခဲ့ပါတယ်။ ကျော်နိုင်စိုးဟာ လူငယ်ခေတ်ပညာတတ်မို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်သင့်တယ်မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကျနော်မပြောသာပါဘူး။ ပိုဆိုးတာက အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်ဟာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ဖြစ်နေသူမို့ ငွေကြေးစိုက်ထုတ်မယ့်သူ လိုနေတာအမှန်ပါပဲ။

ကျော်နိုင်စိုးဟာ ကျနော်နဲ့လာတွေ့ပြီး ဒေါ်ကြည်ကြည့်အမှုဟာ ကျနော်လက်ရည်နဲ့ဆိုရင် သေချာပေါက်ပြီးပြတ်နိုင်တယ်လို့ သူယုံကြည်သတဲ့ဗျာ။ ဒီတော့ သူငွေစိုက်ထုတ်မယ်၊ ကျနော်က ကျွမ်းကျင်မှုကို ရင်းရမယ်။ အကျိုးအမြတ်ရဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ကျနော်ခံစားစေရမယ်ဆိုတဲ့ နှုတ်ကတိနဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖြစ်ကြရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်တဲ့အခါကျတော့ ကျော်နိုင်စိုးဟာ ငွေရင်းငွေနှီးကိုထင်သလောက် တလုံးတခဲတည်းမထုတ်နိုင်တာကြောင့် ကျနော်ထင်တိုင်းမပေါက်ခဲ့ပြန်ပါဘူး။ ကျော်နိုင်စိုးက ငွေတခါထုတ်ရင် ဆယ်သိန်းထက်မပိုပါဘူး။ ဒေါ်ကြည်ကြည့် မိသားစုတမြုံ့တမကြီးကို ထောက်ပံ့ရ၊ ဌာနဆိုင်ရာတွေမှာ ဝင်ရထွက်ရမို့ အကျိုးအမြတ်က အယ်ဆီနေမှန်းမသိသေးပေမယ့် တကယ့်ကို ငွေကုန်လူပမ်း အလုပ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်ဖက်က တတ်နိုင်သမျှ အဆင့်တော်တော်များကို လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျော်နိုင်စိုးနဲ့ အတူတွဲလုပ်ပြီး ခြောက်လလောက်အကြာမှာ တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ လွှဲစာတစောင်တည်းကိုသုံးပြီး ကျနော့်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေကိုပေါင်းစပ်လိုက်တော့ အမှတ် ၃၅ (အေ)မြေကွက်အတွက် ငှားရမ်းခပေးချေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းစေဆိုတဲ့ ရုံးအမိန့်စာထွက်လာတဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာ

ပါတော့တယ်။ ဆိုလိုတာက အဲဒီမြေကွက်ဟာ အစိုးရရဲ့ ယာယီမြေသိမ်းစာရင်းကနေ ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီ ဆိုတဲ့သဘောပါပဲ။ ဒီအဆင့်ကိုရောက်ဖို့အတွက် မြို့ရွာနဲ့အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန၊ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနတွေကို ခြေတိုအောင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပေးကမ်း ဝင်ထွက်ပြီး၊ ခေါင်းထဲမှာ မီးထပွင့်မတတ် အကြံဉာဏ်တွေထုတ်၊ လုံ့လဥဿာဟပြုခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့။

အဲဒီ မြေကွက်ကို အစိုးရရဲ့ မြေသိမ်းစာရင်းကနေ ပယ်ဖျက်တဲ့အကြောင်း မြို့ရွာနဲ့အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားပြီး အခြားဌာနဆိုင်ရာ (၈)ခုကို ဖြန့်ဝေရမှာမို့ စုစုပေါင်း မိတ္တူကိုးစောင်ရှိတဲ့ ရုံးစာဘားလုံးဟာ ကျနော့်လက်ထဲကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ညနေမှာပဲ စာအိတ် ကိုးအိတ်ကို ကျနော်က ရုံးစားပွဲမှာသိမ်းထားပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေအတွက် ကျော်နိုင်စိုးနဲ့တိုင်ပင်နိုင်ဖို့လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ နာရီဝက်လောက်အတွင်း ရောက်လာပါတယ်။ ကျနော်က စာအိတ်တွေကိုထုတ်ပြပြီး ခေါ်ကြည်ကြည်အမှုတွဲဟာ မကြာခင် ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဝမ်းသာအားရကြေငြာလိုက်ပါတယ်။ ကျော်နိုင်စိုးဟာ စာအိတ်တွေထဲက စာတွေကိုဖွင့်ဖတ်ပြီး ကတုန်ကယင်တောင်ဖြစ်နေရှာသဗျာ။ ကျနော်ကတော့ သူ့ခမျာဝမ်းသာရှာလို့ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိပေမဲ့ ကျနော့်အထင်ဟာ အမှားကြီးမှားနေတယ်ဆိုတာ နောက်တနေ့မှာ သိလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဖြစ်ပုံကတော့ ကျော်နိုင်စိုးဟာ နောက်တနေ့ နေ့လည် ကျနော်ရုံးမှာမရှိတုန်း ရုံးစောင့်အဖြစ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျနော့်တူတော်မောင်ကို အယုံသွင်းပြီး အစိုးရရဲ့ယာယီမြေသိမ်းအမိန့် ပယ်ဖျက်ကြောင်း ရုံးစာတွေကို အပျောက်ရိုက်သွားလို့ပါပဲဗျာ။

အင်း၊ လောကကြီးမှာ လောဘစိတ်ဆိုတာ တယ်ကြောက်စရာကောင်းသကိုး။ ကျနော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ပျာယာခတ်သွားပြီး ကျော်နိုင်စိုးဆီကို ဖုန်းဆက်၊ ပြန်မပေးရင် တရားစွဲမယ်ဘာညာ လျှောက်ပြောမိပေမယ့် တကယ်တမ်း တရားဥပဒေအရပြောကြကြေးဆိုရင် ဒီအမှုဟာ ကျနော်နဲ့လားလားမှ မပတ်သတ်အူးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းတွေးမိလာပါတယ်။ ကျော်နိုင်စိုးကတော့ အသာစီးရနေတဲ့လေသံနဲ့ ကြိုက်တဲ့လမ်းကတက်ခဲ့ပေတော့လို့ ကျနော့်ကိုတုန့်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဆက်ပြီးသိလာရတာက ကျော်နိုင်စိုးရဲ့နောက်ကွယ်ကနေ ကြိုးကိုင်နေသူဟာ ကျနော့်မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ဦးဇော်မျိုးဝင်းဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီမြေကွက်နဲ့ပတ်သက်လို့ အစိုးရလက်ထဲက စွန့်လွှတ်တဲ့အဆင့်ကိုရောက်တာနဲ့ ပွဲပြီးပြီ၊ သက်ခိုင်ကိုဖယ်လိုက်တော့လို့ ကျော်နိုင်စိုးကို တိတိကျကျ လမ်းညွှန်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ဗျာ။ လောကကြီးမှာ ဆရာဟာ ဆရာပါပဲ။ လူစွမ်းလူစဆိုတာ အခက်အခဲတွေကြုံမှ ပေါ်လာတတ်တဲ့ ပါရမီတမျိုးထင်ပါရဲ့။ ကျော်နိုင်စိုး ကျနော့်ဆီကနေ စာအိတ်ကိုးအိတ်ယူသွားပြီး (၃၆) နာရီအကြာမှာ အလားတူ မူရင်းစာအိတ်ကိုးအိတ်ဟာ ကျနော့်လက်ထဲကို ထပ်ပြီးရောက်လာပါတော့တယ်။

ခင်ဗျား သိပ်အံ့ဩသွားသလား။ ရိုးရိုးလေးပါဗျာ။ ဒီစာအိတ်တွေကို ကျော်နိုင်စိုးဆီက ပြန်မရနိုင်တာ သေချာနေတာကြောင့် ဘယ်နေရာကနေ ထပ်ရနိုင်မလဲ၊ ခေါင်းအေးအေးနဲ့စဉ်း စားလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဒီစာရွက်ကိုထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ မြို့ရွာနဲ့ အိုးအိမ်ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ကို ပြေးမြင်လိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ ကျနော်လည်း အဲဒီစာရဲ့မူရင်းအပါအဝင် အခြားရုံးတွေကိုဖြန့်ဝေရမယ့် မိတ္တူတွေ ပျောက်ဆုံးသွားပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လျှောက်လွှာတစောင်ရေးပြီး ညွှန်ချုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိဆီ ကျနော်တတ်ကျွမ်းတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးပညာနဲ့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ

က ဒါလေးများ ဘာလျှောက်လွှာမှမလိုပါဘူးဗျာ၊ အသစ်ထပ်ထုတ်ပေးမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ကျော်နိုင်စိုးယူသွားခဲ့တဲ့စာအိတ်ကိုး အိတ်ကိုအသစ်ပြန်ရိုက်ပေးလိုက်ပါလေရောဗျာ။ သမင် ဆယ်လှမ်း၊ ကျားတလှမ်းလို့ဆိုတဲ့စကားကို ခင်ဗျားကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ပိုင်းတော့ ကျနော်နဲ့ ကျော်နိုင်စိုးဟာ စာအိတ် ကိုးအိတ်ကိုယ်စီနဲ့ တယောက်ခြေလှမ်းတယောက်၊ အကဲခတ်နေလိုက်ကြတာ သုံးလလောက်ကြာသွားချိန်မှာတော့ ကျနော်ဟာ ဇော်ဝင်းဦးဆိုတဲ့မောင်နဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ကနေတဆင့် ရင်းနှီးလာပါတော့တယ် ။

အဲဒီကိုဇော်ဝင်းဦးဟာ ဒေါ်ကြည်ကြည်အမှုကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့်သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကနေတဆင့် ဒေါ်ကြည်ကြည့်အမှုကြီး ဇာတ်သိမ်းနိုင်ဖို့အကြောင်း ကံ၊ မမျှော်လင့်ပဲဖန်လာပါတော့တယ်။

ဒီနေရာမှာ ဇော်ဝင်းဦးအကြောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြန်ရောဗျာ။ ဇော်ဝင်းဦးရဲ့အဖေဟာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအတွက် တစ်ကြိုမေးခွန်းနဲ့အဖြေတွေ စာအုပ်ရိုက်ရောင်းပြီး နိုင်ငံကျော်နေတဲ့ ကုံကော်ရွှေပြည် ဦးသန်းထွန်းပေါ့ဗျာ။ ဇော်ဝင်းဦးဟာ ကျနော့်ထက် သုံးနှစ်လောက်ငယ်ပါတယ်။ စကားမစပ်ပြောရရင် သူဟာ ကိုင်ဇာရဲ့နာမည်ကြီးသီချင်း ကစ္ဆပနဒီလှိုင်းသံကိုရေးတဲ့သီချင်းရေးဆရာ မောင်မောင်ဈာန်ဆိုတဲ့မောင်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဗျာ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျနော်နဲ့ မောင်မောင်ဈာန် လည်း အတော်ခင်မင်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ သူက ရခိုင်သွေးဗျ။ တကိုယ်တည်းလူပျိုကြီး။ သူ့အဓိက အလုပ်ကတော့ ဇော်ဝင်းဦးသားသမီးတွေကို သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ဝေယျာဝစ္စလိုက်လုပ်ပေးနေ ရှာသဗျ။

ဇော်ဝင်းဦးရဲ့စရိုက်ဟာ ကျနော်နဲ့ နည်းနည်းဆင်တယ်လို့ပြောရမယ်။ သူကလည်း အကွက်သမားပါပဲ။ သူ့နေရာတော်တော်များများမှာ ကာယခွန်အားကိုမသုံးပဲ ခေါင်းသုံးတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတာကို ကျနော်သတိပြုမိတယ်။ သူ့ခွင်(ဂွင်)နဲ့သူ့လိုင်းမှာတော့ သူလည်း ဆရာတဆူ ပါရဂူလို့ဆိုရမယ်ထင်ပါရဲ့။ အဆက်အသွယ် တော်တော်ကောင်းပြီး မထင်မှတ်ထားတဲ့ အကွက်လေးတွေ ရွှေ့တဲ့နေရာမှာနာမည် တလုံးနဲ့လူ ဆိုပါတော့။

ဇော်ဝင်းဦးနဲ့ကျနော်တွေ့ချိန်မှာ ကျနော်ဟာ ဘဝပျက်နေချိန်မို့ သူ ကျနော့်ကိုကူညီခဲ့တာတွေကို သတိတရပြောပြချင်ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရတခုကတော့ ပဲတီစိမ်းအရောင်း အဝယ်စာချုပ်တခုကို မြန်မာ့စီးပွားရေး ဦးပိုင်လီမိတက်နဲ့ချိတ်ပြီး ပြည်ပကိုပို့ဖို့ ခွင်(ဂွင်)တခုရိုက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ။

မှန်ရာကိုဝန်ခံရရင် ကျနော်ဟာ ပြည်တွင်းစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာသာ လူလည်ဖြစ်နေပေမယ့် ပြည်ပပို့ကုန်အဆင့်မှာတော့ ကျနော်ဟာ ကကြီးခခွေးအဆင့်တောင်မရှိသေးဘူးလို့ ဆိုရပါမယ် အဲဒီအချိန်မှာ ဇော်ဝင်းဦးဟာ အိတ်စ်ပို့ (Export) လိုင်းမှာ ဆရာကြီးတဆူဖြစ်နေချိန်ပေါ့။

ပထမဆုံးအနေနဲ့ သူက ကျနော့်ကို ကလကတ္တားကနေ ရန်ကုန်မှာ ရုံးခွဲလာဖွင့်ထားတဲ့ အိန္ဒိယလူမျိုး ပဲကုန်သည် တယောက်ဆီခေါ် သွားပြီး ပဲတီစိမ်းရောင်းစရာရှိတဲ့ ကုန်သည်ကိုခေါ် လာပါပြီလို့ မိတ် ဆက်ပေးပါလေရာ။ တကယ်တော့ ကျနော့်ဆီမှာပဲဆိုလို့ အိမ်မှာ ပြုတ်စားစရာပဲတောင် မရှိပါဘူးဗျာ။

အဲဒီပဲကုန်သည်ဟာ ဇော်ဝင်းဦးကို ဘယ်လောက်ယုံသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဈေးစကားအနည်းအကျဉ်းပြောပြီး ကျနော့်ကုမ္ပဏီနာမည်နဲ့ ပဲတီစိမ်းအရောင်းအဝယ်စာချုပ်တစောင် ချုပ်ပေးလိုက်ပါ တော့တယ်။ စာချုပ်ချုပ်ပြီး တပတ်လောက်အကြာမှာ အဲဒီ ပဲတီစမ်းအရောင်းအဝယ်အတွက် အိန္ဒိယဘဏ် တခုကနေ အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းကျော်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အကြိုငွေချေလွှာ အယ်လ်စီ (Letter of Credit)တစောင် ရောက်လာပါတော့တယ်။ ဒီမှာတင် ဇော်ဝင်းဦးရဲ့အစီအမံ

အတိုင်း မြန်မာ့စီးပွားရေး ဦးပိုင်လီမိတက်ကို သွား၊ အဲဒီ အယ်လ်စီကိုပြပြီး ကြိုတင်ငွေထုတ်ပေးဖို့ ညှိနိုင်းကြရောဆိုပါတော့ ညှိနှိုင်းတယ်ဆိုတာကလည်း အခေါက်ခေါက်အခါခါသွားနေရတာကြောင့် ကျနော်ဟာ ဦးပိုင် အကြောင်းကို တစတစ ခရေစေ့တွင်းကျသိလာရပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ဦးပိုင်လီမိတက်ဆိုတာ တပ်မတော်သားတွေရဲ့ လစဉ်စုဆောင်းငွေတွေနဲ့ စစ်တပ်ရဲ့ အခွင့်ထူးကိုသုံးပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ မာဖီးယားဂိုဏ်းအကြီးစားပါလားဗျာ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ပဲ၊ နှမ်းအပါအဝင် ပြည်ပကိုပို့မဲ့ ပို့ကုန်သွင်းကုန် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းနီးပါးကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားကြတာကလား။

ခင်ဗျားနားလည်လွယ်အောင် ရှင်းပြရရင် ပြည်ပကို ပဲ၊ နှမ်း ပို့ချင်တဲ့သူဟာ ပြည်ပဝယ်လက်ကို အရင်ရှာရတယ်။ အဲဒီပြည်ပဝယ်လက်ကထုတ်ပေးတဲ့ အယ်လ်စီကိုပြလိုက်ရင် ဦးပိုင်က ငွေထုတ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေထုတ်ပေးတဲ့အချိန်မှာ ဝယ်လက်ကိုရှာလာတဲ့ရောင်းသူဟာ ရောင်းသူ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးပိုင်လီမိတက်ကို ပစ္စည်းပေးသွင်းသူဖြစ်သွားပြီ။ ဦးပိုင်က ရောင်းသူဖြစ်သွားတာ ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက အယ်လ်စီမှာပါတဲ့ ငွေတန်ဖိုး ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းကို မြန်မာကျပ်ငွေနဲ့ ကြိုတင်ငွေအဖြစ် ထုတ်ပေးသတဲ့ဗျာ။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆို ကြိုတင်ငွေ မြန်မာကျပ် သိန်းပေါင်း သောင်းချီပြီး ထုတ်နိုင်ကြသတဲ့။ အယ်လ်စီမှာပါတဲ့ နိုင်ငံခြားဒေါ်လာတွေကတော့ ဦးပိုင်စာရင်းထဲရောက်သွားရောပေါ့ဗျာ။

မြန်မာငွေ သိန်းပေါင်းသောင်းချီပြီးထုတ်ပေးတာကလည်း သူ့အကွက်နဲ့သူပါပဲဗျာ။ သူတို့အုပ်စုထဲကလူတွေဆိုရင် ဘာအာမခံချက်မှမရှိပဲ အသားလွတ်ထုတ်ပေးသတဲ့။ သူတို့အုပ်စုထဲကမဟုတ်ရင် ပဲရောက်မှ ငွေချေမယ်တဲ့။ ပဲကိုလိုက်ကြည့်ပြီး ဂိုဒေါင်ကိုချိတ်ပိတ်ထားမယ်တဲ့ဆိုပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ ရစ်တာပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ ဦးပိုင်မှာ ထင်တိုင်းကြနေနိုင်တဲ့အုပ်စုဟာ လူဦးရေ ခြောက်ယောက်ထက်မပိုဘူးဗျာ။ ကျနော်သိသလောက် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး ကျောထောက်နောက်ခံနဲ့ဝင်လာတဲ့ ဦးစိုင်းဘဉာဏ်၊ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝင်းမြင့်ရဲ့ လူယုံမောင်မောင်သိန်းနဲ့ ဘယ်သူ့နောက်ကနေ ရပ်ပေးထားမှန်းမသိရတဲ့ ကိုခိုင်စိုးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဦးပိုင်ရဲ့ဂိုဏ်းဝင်တွေပါပဲ။

ကျနော် ရမ်းပြောနေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျနော်ဦးပိုင်နဲ့ ဆက်သွယ်နေတုန်းမှာပဲ ဦးပိုင်ဥက္ကဋ္ဌ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်းမြင့်ပြုတ်သွားပြီး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်အေးတက်လာတယ်။ ရာထူးအပြောင်းအလဲလုပ်လုပ်ချင်း အကြွေးစာရင်းတွေချုပ်လိုက်တာ ဦးစိုင်းဘဉာဏ်၊ ခိုင်စိုးနဲ့ မောင်မောင်သိန်း တို့ဟာ ဦးပိုင်ကိုပြန်ဆပ်ရမယ့်ကြွေး သိန်းပေါင်းသောင်းချီပြီး ကိုယ်စီရှိကြသတဲ့ဗျား။ သေချာပေါက် သိတာပေါ့ဗျ။ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်အေးရဲ့ တူအရင်း ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်မှူး မြတ်နိုးဟာ ကျနော့် မိတ်ဆွေအရင်းကြီးပဲ။ ဒါတင်ဘယ်ဟုတ်အုံးမလဲ၊ ဗိုလ်မှူးမြတ်နိုးရဲ့ဆရာ ထောက်လှမ်းရေး (ကြံ့ဝမ်း) ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးလွင်နဲ့ကျနော်က ကာရာအိုကေ ဆိုဘက်တွေမို့ပေါ့ဗျာ။

အစမှာတော့ အားလုံးပဲ ထောင်ကျကုန်တော့မလိုလို၊ ခိုင်စိုးတောင် ပြည်ပကိုထွက်ပြေးသလိုလိုကြားရပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ ဥက္ကဋ္ဌလက်သစ် ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်း ဦးပိုင်သင်ခန်းစာကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူပါရဲ့။ ဘာသံမှမကြားရပဲ မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလို ငြိမ်သွားတော့တာပါပဲဗျာ။ တကယ်တော့ ဦးပိုင်လီမိတက်ဟာ တပ်မတော်သားတွေရဲ့ ချွေးနည်းစာတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး အုပ်စုဖွဲ့ ထင်တိုင်းကြနေတဲ့အဖွဲ့ကြီးပါပဲဗျာ။

နေဦးဗျ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးလွင်နဲ့ ဗိုလ်မှူးမြတ်နိုးတို့အကြောင်း စကားစပ်မိလို့ ပြောစရာတခု ရှိသေးတယ်။ ဇော်ဝင်းဦး ကျနော့်ကိုလိုက်ကူညီနေတာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အတုန့်

အလှည့်လို့ ပြောလို့ရတယ်ဗျာ။ ဖြစ်ပုံက ဇော်ဝင်းဦး ညီမတယောက်ဟာ၊ ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်ဆီတင်တဲ့ ဆယ်ဘီးကားကြီးတွေထောင်ပြီး အစိုးရဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်တွေကို သယ်ပို့ပေးနေတဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်သဗျ။ တနေ့တော့ အဲဒီ၊ ဒီဇယ်ကားတစီးဟာ တောင်ဥက္ကလာပဖက်မှာ ကျောင်းဆင်းချိန် သူက ဆိုက္ကားတစီးနဲ့ ပြန်လာတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုတက်ကြိတ်မိလို့ ညီမဖြစ်သူ ခြောက်တန်းကျောင်းသူက ကားဘီး အောက်ရောက်သွားပြီး ပွဲချင်းပြီးတယ်၊ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ရှစ်တန်းကျောင်းသားကတော့ လက်ကျိုးသွား သတဲ့ ဗျာ။ အဲဒီအမှုဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်သွားတဲ့ အပြင်ထောက်လှမ်းရေးက အမှုကိုဝင်ကိုင်တာကြောင့် အမှုဟာ ရှင်းမရအောင်ဖြစ်သွားခဲ့သဗျာ။

တကယ်တော့ တော်တော်ကိုစိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ မိဘဖြစ်သူတွေလည်း ရင်ကျိုးရှာကြ မယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာမိပါရဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအမှုဟာ ဇော်ဝင်းဦးကနေတဆင့် ကျနော့်ဆီကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ ရောက်လာရတဲ့အကြောင်းကတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရန်ကုန်တိုင်း ပညာ ရေးကိစ္စတွေအတွက် ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ယူထားတဲ့သူဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးလွင်ဖြစ်နေသဗျ။ တကယ်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးလွင်ဟာ လှိုင်မြို့နယ်မှာရှိတဲ့ သူ့အငယ်လေးဆီကိုလာနေရင်း ကျနော်နဲ့ အဆမတန် ခင်နေခဲ့တာကြာပါပြီ။ ရန်ကုန်မြို့ကနာမည်ကြီး ကာရာအိုကေဆိုင်မှန်သမျှ သူနဲ့ကျနော် မရောက်ဘူးတဲ့ဆိုင်ဆိုလို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။ သူက အဆိုဝါသနာအိုးဗျ။ စန္ဒယားတို့ ဘာတို့လည်း မတောက်တခေါက် တီးတတ်ဟန်ရှိတယ်။ ကာရာအိုကေဆိုင်တွေမှာဆို မိုက်ခရိုဖုန်းကို လက်က မလွှတ်တမ်းကိုင်ပြီး ထားနေတတ်ကြတာကြောင့် ကျနော်နဲ့သူ့ကို မိုက်ခဲလို့ နာမည်ပေးကြလေရဲ့။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးလွင်ဟာ ဗိုလ်မှူးမြတ်နိုးနဲ့ တဌာနတည်း ဆရာတပည့်အရင်း ဖြစ်နေပြီး ကားတိုက်မှုကိစ္စက ကလေးတွေရဲ့အမေဟာ ဗိုလ်မှူးမြတ်နိုးရဲ့ အစ်မအရင်းဖြစ်နေသတဲ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဇော်ဝင်းဦးက ကျနော့်ကို အဲဒီအမှုကျေအေးပြီးပြတ်နိုင်အောင် နားပူပါတော့တယ်။ အမှန်ပြောရရင် ဒီကိစ္စဟာ ကားသမားရဲ့ပေါ့ဆမှုဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ တိုက်မိတယ်ဆိုတာလည်း ပိုပြီးမဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ရုံးတင်စစ်ဆေးလို့ အပြစ် ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်အုံးတော့၊ ထပ်ပြီး အကြောင်းထူးလာစရာမရှိပါဘူး။ အခုလည်း ဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးလွင်ကိုယ်တိုင် ဝင်ကိုင်နေတာမို့ ယာဉ်မောင်းဟာ ပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီးကျဖို့ သေချာနေတဲ့အပြင် ကားပိုင်ရှင်တွေပါ လုပ်ငန်းထိခိုက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဇော်ဝင်းဦးတို့ဖက်က အမှုကြေအေးမယ်ဆိုရင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် နစ်နာကြေးပေးလျော်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားကြောင့် ကျနော်လည်း မလွှဲသာ မရှောင်သာ အဲဒီအမှုထဲမှာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းသူအဖြစ် ဝင်ပါလာရပါတော့တယ်။

ပထမဆုံးအနေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တခုမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးလွင်ကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြ တော့ သူက ကိုမြတ်နိုးနဲ့တိုင်ပင်လိုက်ပါလို့ မီးစိမ်းပြသဗျာ။ ဒါနဲ့ ဗိုလ်မှူးမြတ်နိုးအိမ်ကိုလိုက်သွားပြီး ကြေရာကြေကြောင်း ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ပြောရပါတော့တယ်။ ကိုမြတ်နိုးက စာသမား ပေသမားဗျ။ တကယ့်ကို စိတ်ရင်းတည်ငြိမ် အေးဆေးတဲ့သူပါ။ ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်မှူးဆိုပေမယ့် အရာရှိလိုင်းခန်းမှာပဲနေတာမို့ ပြည်ပြည်စုံစုံဘဝမျိုး မဟုတ်ရှာပါဘူး။ ကျနော်နဲ့တွေတိုင်းလိုလို သူ့ကိုယ်သူ မုန့်ရှောင်ဝါးလို့ နာမည်တပ်သဗျာ။ မုန့်ရှောင်ဝါးဆိုတာ မြန်မာ့အသံကလာတဲ့ တရုပ်ကား ဇာတ်လမ်းတွဲတခုထဲက ဇာတ်ကောင်ရဲ့နာမည်ဗျ။ အဲဒီ မုန့်ရှောင်ဝါးဟာ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့စားတော် ကဲ ဘဝကနေ သူနဲ့ရုပ်ချင်းတူတဲ့ဘုရင်နေရာမှာ ဇာတ်လမ်းသဘောအရ အစားထိုးဝင်ဟန်ဆောင်ရတဲ့ အခါ သူက လုပ်ချင်တာက စားတော်ကဲ၊ လုပ်နေရတာက ဘုရင်အလုပ်မို့ အကုန်အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ပြီး ဘုရင်ဘဝမှာ မပျော်ပိုက်တဲ့သူပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ ကိုမြတ်နိုးဟာ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိအဖြစ်လုပ်နေရပေမယ့် သူ့ဝါသနာပါရာ အလုပ်မဟုတ်တဲ့အကြောင်း အသောလေးနဲ့ပြောနေခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ကိုမြတ်နိုး အဲသလိုလူမျိုးဖြစ်တာကြောင့် ကျနော်ဟာ သူ့တူမအမှုကို ဝင်သာပြောနေရတယ်။ မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်းမသိတာ အမှန်ပဲဗျ။ အမှုအကြောင်း ကျနော်ပြောပြလို့ ကျနော်နဲ့ အဲဒီအမှုပတ်သက်နေတာကို ကိုမြတ်နိုးသိသွားတဲ့ အခါ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ကိုချရင်း ဒီလိုပတ်သက်နေရင်လဲ ကိုသက်ခိုင်ကိုယ်တိုင် ကျနော့်အစ်မအိမ်ကို လိုက်သွားပြီး နားချလိုက်ပါဗျာ၊ ကျနော်လည်း ကျနော့်အစ်မကို ကြေရာကြေကြောင်း ကြိုပြောထားပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခု သတိထားဖို့က ငွေရေးကြေးရေးကိုတော့ ရှေ့တန်းတင်မပြောပါလေနဲ့တဲ့။ ကျနော်လည်း ဇော်ဝင်းဦးရဲ့ ယောက်ဖ ကိုမြတ်သူနဲ့အတူ ကိုမြတ်နိုးလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း ကားအတိုက်ခံရတဲ့ ကလေးတွေရဲ့အမေ ကိုမြတ်နိုးအစ်မအိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

သူ့အစ်မအိမ်ရောက်တော့ ကိုမြတ်နိုးဖုန်းဆက်ထားတာကြောင့် ကျနော်တို့ကို ကလေးတွေရဲ့အဖေက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကားလက်ခံပြောရှာပါတယ်။ အမေလုပ်သူကတော့ စိတ်သောကကြီးစွာရောက်နေပုံနဲ့ ကျနော်တို့ကို စကားဟဟမပြောပါဘူး။ ပိုပြီးစိတ်မကောင်းစရာ ကိုယ်ချင်းစာစရာဖြစ်လာတာက ကလေးတွေရဲ့အမေဟာ ကျနော့်လိုပဲ ဆရာအတတ်သင်ဆင်း အလယ်တန်းပြကျောင်းဆရာမဖြစ်နေပြီး၊ ကလေးတွေရဲ့အဖေဟာ ကျနော်နဲ့ အင်းစိန် ဂျီတီအိုင်က တနှစ်တည်းဆင်းတွေဖြစ်နေကြသဗျာ။

တိုတိုပြောရရင် ကိုမြတ်နိုးရဲ့နားချမှုကြောင့် ကားတိုက်ခံရတဲ့ ကလေးတွေရဲ့မိဘတွေဟာ အမှုကိုကြေအေးဖို့ သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ သဘောတူစဉ်က ငွေအကြောင်းကြေးအကြောင်း တလုံးတပါဒမှ မပြောခဲ့ရပါဘူး။ ကလေးတွေ ရက်လည်တဲ့နေ့မှာတော့ ငွေဆယ်သိန်း ကူငွေအဖြစ် ပို့ပေးဖို့ ကိုမြတ်သူကို လွှတ်လိုက်ရပါတယ်။ အေးဗျာ။ ကျနော်တို့လူမျိုးဟာ တကယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အားကြီးမားတဲ့ လူမျိုးပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အပြင် ကိုယ်တိုင်သာ ကလေးတွေ မိဘနေရာမှာရှိနေခဲ့ရင် ဒီလို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး မေးခွန်းထုတ်မိတဲ့အထိပါပဲ။အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ဇော်ဝင်းဦးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ကျနော်ဟာ အရာရောက်သူတယောက် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ အထူးသဖြင့် ဇော်ဝင်းဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာပေါ့။

ဇော်ဝင်းဦးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကတော့ အတော့်ကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနိုင်တယ်ပြောရမယ်ဗျာ။ သူများအိမ်ထောင်ရေးဝင်ပြီး စပ်စုတာမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကျနော့်အဝပေးကံအတိုင်း သူတို့လင်မယား အကြားမှာ ကြားဝင်ညပ်မိတာပါ။

ဇော်ဝင်းဦးရဲ့မိန်းမနာမည်က မီးမီးတဲ့။ ကျနော်နဲ့စပြီး ခင်မင်ချိန်တုန်းက သူတို့မှာ ငါးနှစ်အရွယ်သားတယောက်နဲ့ သုံးနှစ်ကျော်အရွယ် သမီးတယောက်ရှိလေရဲ့။ ဇော်ဝင်းဦးနဲ့မီးမီးဟာ အန်ကောက်မှာတွေ့ကြပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို လက်ထပ်ခဲ့ကြသတဲ့ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ထင်ပါရဲ့။ ဇော်ဝင်းဦးဟာ သားရေးသမီးရေး အိမ်ထောင်ရေးဖက်ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန်မပြသလို မီးမီးကလည်း တကယ့်တဇွတ်ထိုးတယူသန်ပဲဗျာ။ ဇော်ဝင်းဦးက ငွေရှာဖို့တခုသာ ခေါင်းထဲရောက်နေသလို မီးမီးကလည်း အိမ်ထောင်ရေးရာကိစ္စတွေကို ချဲဂဏန်းလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားဟန်မပြပါဘူး။

တနေ့တော့ ဇော်ဝင်းဦးတို့လင်မယားဆီက ငါးမိနစ်လောက်စီခြားပြီး ဖုန်းဝင်လာပါတယ်၊ ဖုန်းဆက်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ အကြောင်းအရာထပ်တူဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့လင်မယား ကွာရှင်းချင်လို့ သက်သေအဖြစ် မြို့နယ်တရားရုံးကိုလိုက်ခဲ့ပေးပါတဲ့ဗျာ။ လင်မယားကြားမှာ ကွဲမယ်ကွာမယ်ဖြစ်ကြတာဟာ ကျနော့်အတွက် အဆန်းမဟုတ်လှတာကြောင့် သူတို့လင်မယားကို တနေရာစီမှာ သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးလိုက်တော့ တယောက်တသံစီထွက်လာသဗျ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

မီးမီးစကားအရ ဇော်ဝင်းဦးဖောက်ပြန်နေတာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ဇော်ဝင်းဦးဟာ အပေါ်ယံ ကြည့်ရင် လူကောင်းထင်ရပေမယ့် လူမဆန်တဲ့စိတ်ရှိတဲ့အကြောင်း ဇော်ဝင်းဦးအပေါ် သူ့အမြင် မကြည်လင်တာကို ဇာတ်စုံခင်းပါတယ်။ အလားတူပါပဲ၊ ဇော်ဝင်းဦးနဲ့တွေ့ပြန်တော့ မီးမီးဖောက်ပြန် နေတဲ့ အကြောင်း၊ သူ့အပေါ် လင်သားတယောက်အနေနဲ့ စိတ်ထားမရှိကြောင်း၊ မစွဲလမ်းသင့်တဲ့သူကို စွဲလမ်းနေကြောင်း စွဲချက်တွေ ပြန်တင်ပြန်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဉာဏ်မီသလောက်စေ့စပ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒါဆိုလည်း မင်းတို့လင်မယား ခဏခွဲနေကြည့်လိုက်ကြဆိုပြီး အလွယ်ဆုံးပြန်ပေါင်းထုတ်တဲ့နည်းကို အကြံပြုလိုက်ရပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကွဲမယ်ကွာမယ်ဆိုတဲ့ လင်မယားတော်တော်များများဟာ ခွဲနေပြီး တလတောင် မပြည့်ခင် လင်မယားသံယောဇဉ် သားသမီးသံယောဇဉ်နဲ့ ပြန်ပေါင်းသွားတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ဇော်ဝင်းဦးတို့လင်မယားကိစ္စမှာတော့ အဲဒီအယူအဆဟာ မှားနေသဗျာ။ ကျနော့်ရဲ့ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ချက်အတိုင်း သူတို့လင်မယားခွဲနေလိုက်ကြတဲ့အချိန်မှာ ဇော်ဝင်းဦး ဟာ စုစုရွှေဆိုတဲ့ လေယာဉ်မယ်တယောက်နဲ့ တွဲခုတ်နေပြီး မီးမီးကတော့ နာမည်ကျော်အဆိုတော် ခိုင်ထူးနဲ့ ဒွိယံ၊ ဒွိယံကိုယ်စီ တွဲခုတ်နေကြသဗျာ။

ဘယ်ကလာ နားစွန်နားဖျားကြားရမှာလဲဗျာ။ ကျနော့်မျက်စိနဲ့ တတ်အပ်ကိုမြင်ပါတယ်။ မြင်မှာပေါ့ဗျာ။ ဇော်ဝင်းဦးကိုယ်တိုင်က ကျနော့်ကို စုစုရွှေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ မီးမီးကိုယ်တိုင်က ကျနော့်ကို ခိုင်ထူးနဲ့ အသီးသီးမိတ်ဆက်ပေးကြသကိုး။ တကယ်ဆို ခိုင်ထူးကလည်း လက်ရှိအိမ်ထောင်နဲ့ ဗျာ။ ကျနော်တော့ သူတို့လင်မယားကို ထူးထွေတည့်အံ့ရာသော်ဆိုတဲ့စာရင်းထဲမှာ ထည့်လိုက်ရပါ တော့တယ်။

နောက်ထပ်တလကျော်အကြာမှာလည်း သူတို့လင်မယား တရားဝင်ကွာရှင်းနိုင်ဖို့ ကျနော့်ကို နားပူကြပြန်ပါတယ်။ လင်ကွာမယားကွာကိစ္စဆို အောင်မင်းကိစ္စပြီးကတည်းက စိတ်ပျက်သွားခဲ့တာ ကြောင့် ကျနော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပေမယ့် သူတို့လင်မယားဟာ သူတို့အစီအစဉ်နဲ့သူတို့ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ် တရားရုံးမှာ ကွာရှင်းလိုက်ကြပါတော့တယ်။

သူတို့လင်မယားမကွာရှင်းခင်လေးမှာ ဇော်ဝင်းဦးကို ကလေးတွေမျက်နှာကြည့်ဖို့၊ မီးမီးကို ယောကျ်ားနဲ့အပြိုင် အရွဲ့မတိုက်ဖို့ အတန်တန်နားချပေမယ့် အချည်းနှီးပါပဲဗျာ။ တကယ်တော့ လင်မယားဆိုတာ ဘယ်လိုတရားရုံးမှာပဲ ကွာထား၊ ကွာထား၊ ပြန်ပေါင်းချင်ရင် အလွယ်လေးပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရေစက်ကုန်ကြပြီလို့သာ ကျနော်သဘောပိုက်လိုက်ရပါတော့တယ်။

ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင်မရပ်သေးဘူးဗျ။ ဇော်ဝင်းဦးဟာ မီးမီးနဲ့ကွာရှင်းထားတဲ့စာချုပ်ကို ပြပြီး စုစုရွှေနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ ကျနော့်ကို နားပူပြန်ပါတယ်။ အဲသလို အပူတပြင်းနားပူရတဲ့အကြောင်း ရင်းကလည်း ဇော်ဝင်းဦးနဲ့စုစုရွှေဟာ ပုဂံညောင်ဦးဖက်ကို အလည်သွားကြရင်း ကားမှောက်ရာကနေ စုစုရွှေရဲ့ တင်ပဆုံရိုးကျိုးသွားတာကြောင့် အာရှတော်ဝင်ဆေးရုံမှာ တင်လိုက်ရလို့ပါပဲ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ချင်တော့ စုစုရွှေ အာရှတော်ဝင်ဆေးရုံကိုရောက်နေချိန်မှာ ဇော်ဝင်းဦး ရဲ့သမီး အငယ်လေးကလည်း သွေးလွန်တုပ်ကွေးကြောင့် အာရှတော်ဝင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ဆာကူရာ ဆေးရုံမှာ ရောက်နေပြန်ရောဗျာ။ ကျနော့်မှာ နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ တရင်းတနှီးဖြစ်နေတာကြောင့် ဇော်ဝင်းဦးသမီးရှိရာ ဆာကူရာကို ပြေးလိုက်၊ စုစုရွှေရှိရာ အာရှတော်ဝင်ဆေးရုံကို ပြေးလိုက်နဲ့ မိသားစုနှစ်ခုကြားမှာ ကြားညှပ်သလိုဖြစ်နေပြန်ပါတော့တယ်။

ခက်နေတာက စုစုရွှေဆေးရုံတက်နေရတော့ အိမ်ကိုမပြန်နိုင်တာကြောင့် စုစုရွှေမိဘများက လူပျောက်တိုင်သလိုလို အသံထွက်နေပြန်တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဇော်ဝင်းဦးက သူနဲ့စုစုရွှေကို ဆေးရုံ

ပေါ်မှာ အပ္ပတပြင်းလက်ထပ်ပေးဖို့ ကျနော့်ကို ကျားပိန်တွယ် တွယ်ပါတော့တယ်။

တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပါပဲ။ သမီးဆေးရုံတင်ထားတာကို သတင်းတချက်မပေးပဲ သူနောက်အိမ်ထောင်ထူဖို့ စိုင်းပြင်းနေတဲ့ဇော်ဝင်းဦးကို ဘယ်လိုမှ နားချစရာအကြောင်းမမြင်တဲ့အဆုံး သူ့အလိုကိုလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျနော်ဟာ ဘားလမ်းက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးကိုသွားပြီး မိတ်ဆွေတယောက်အကူအညီနဲ့ လက်ထောက်တိုင်းတရားသူကြီးတယောက်ကို လက်ထပ်စာချုပ်တစောင်လက်မှတ်လိုက်ထိုးပေးဖို့ နားပူလိုက်တော့ တရားသူကြီးကလည်း စိတ်လိုလက်ရလိုက်လာသဗျာ။

တရားသူကြီးကိုတင်ခေါ်လာတဲ့ ကားလည်း အာရှတော်ဝင်ဆေးရုံရှေ့ရောက်ရော တရားသူကြီးက ဟာ၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်မယ့်နေရာက ဟိုတယ်လည်းမဟုတ်ပါလား၊ ဒါ ဆေးရုံပါလားတဲ့ဗျာ၊ ကျနော်လည်း မုသားမပါ လက်ာမချော၊ အဆင်ပြေအောင် ရှင်းပြ၊ တရားသူကြီးကို သတို့သားဇော်ဝင်းဦးနဲ့ သတို့သမီး စုစုရွှေတို့ရှိရာအခန်းထဲကို တွန်းပို့ပြီး အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။

ကျနော်ပြန်ထွက်လာတာ အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိပါတယ်။ ပထမအချက်က ဒီလက်ထပ်တဲ့ကိစ္စမှာ မလွှဲမရှောင်သာလို့သာ လိုက်လုပ်နေရတာ၊ ကျနော်သက်သေအဖြစ် ပါချင်တဲ့စိတ်မရှိပါဘူး။ ဒုတိယအချက်က ဒီသတင်းကို မီးမီး နားစွန်နားဖျားကြားထားတာကြောင့် ဆေးရုံကိုလိုက်လာပြီး ပွဲကြမ်းမယ်ဆိုတာကြောင့်ပါပဲ။ အမှန်တော့ မီးမီးကိုနိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းထားမြစ်နိုင်တဲ့လူစွမ်းကောင်းက ကျနော်ကလွဲရင် ဇော်ဝင်းဦးမှာ အခြားမိတ်ဆွေမရှိတာကြောင့် ဆိုပါတော့။ ကံအားလျော်စွာ အဲဒီနေ့က ဇော်ဝင်းဦးနဲ့စုစုရွှေတို့လက်ထပ်စာချုပ်ဟာ အလွယ်တကူ ပြီးမြောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဇော်ဝင်းဦး စုစုရွှေကိုလက်ထပ်တဲ့ကိစ္စမှာ ဇော်ဝင်းဦးနဲ့သူ့အဖေ ကံ့ကော်ရွှေပြည် ဦးသန်းထွန်းတို့အချီအချပြောတဲ့စကားတခွန်းကတော့ တော်တော်မှတ်လောက်သားလောက်သဗျာ။

ဘာတဲ့။ ငါ့သား မင်းယူမယ့်မိန်းကလေးကြည့်ရတာ ခပ်နုံနုံပုံစံထဲကပါပဲကွာလို့ မှတ်ချက်ပေးတော့ ဇော်ဝင်းဦးက အဖေ့သား ဒါမျိုးမှကြိုက်တာ အဖေသိပြီးသားပဲတဲ့ဗျား။ ကောင်းကြပါလေရော။ ဘေးက ကြားတဲ့စကားမဟုတ်ရပေါင်ဗျာ။ ဇော်ဝင်းဦးကိုယ်တိုင် ပြန်ပြောပြခဲ့တာပါ။

ဒါလည်း ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူးဗျာ။ ဇော်ဝင်းဦးဟာ စုစုရွှေကို တင့်တောင့်တင့်တယ်မင်္ဂလာဆောင်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထားတာကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်ကို နေ့ပွဲညပွဲကျင်းပချင်တယ်လုပ်ပြန်ပါရော။ တကယ့်ကို မျက်နှာပြောင်တဲ့ ဇော်ဝင်းဦးပါပဲဗျာ။

ကျနော်လည်း ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်ပါစေတော့ဆိုပြီး မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကိစ္စကို ကျနော်နဲ့ဆရာရင်းဒကာရင်းဖြစ်နေတဲ့ မရမ်းကုန်းမဟာဂန္ဓာရုံကျောင်း တိပိဋကဓရဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလကိုသွားလျှောက်ပြီး လုပ်ပေးလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ ဆရာတော်က မင်္ဂလာတရားချီးမြှင့်တဲ့အခါ အထစ်အငေါ့မဖြစ်ရလေအောင် သတို့သားဟာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဘူးတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြိုတင် လျှောက်ထားရပြန်သဗျ။

ညနေပွဲကိုလည်း အဲဒီနေ့ အင်းလျားလိပ်မှာကျင်းပတဲ့နေရာမှာတော့ ကျနော်လည်း ခပ်ရှောင်ရှောင်ပဲ နေလိုက်ပါတော့တယ်။ ဇာတ်လမ်းကိုချုပ်ရရင် ဇော်ဝင်းဦးနဲ့ စုစုရွှေမင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စမှာဇော်ဝင်းဦးမိဘတွေက ငွေထုတ်မပေးတာကြောင့် မင်္ဂလာဆောင် ကုန်ကျငွေအရပ်ရပ်အတွက်ဂွင်ဖန်တဲ့ကိစ္စမှာလည်း ကျနော်နဲ့မကင်းပြန်ပါဘူး။

တိတိကျကျပြောရရင် ဇော်ဝင်းဦးနဲ့စုစုရွှေတို့မင်္ဂလာပွဲ တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်ခဲ့တာ သက်ခိုင်ကောင်းမှုလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီအချိန် ဇော်ဝင်းဦးလက်ထဲမှာ ငွေအလုံအလောက်မရှိတာကြောင့် ကျနော့်မိတ်ဆွေ ကိုသက်တင်ဆီကနေ အိမ်ဂရန်တခုကို အာရှခနဘဏ်မှာ အပေါင် ထားပြီး

မြန်မာ စာအုပ်များ

ငွေထုတ်ပေးခဲ့ရလို့ပါပဲ။ တတ်လမ်းကတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဆိုရမယ်။ ကိုသက်တင်နဲ့ဇော်ဝင်းဦးဟာ တကြိမ်တခါမှ မသိကျွမ်းခဲ့ဘူးကြတဲ့သူတွေပါ။ ကျနော်ဟာ ဇော်ဝင်းဦးနဲ့လူရင်းဖြစ်နေသလို ကိုသက်တင်နဲ့လည်း အဆမတန်ဝင်မင်ရင်းနှီးနေတဲ့ နှစ်ဖက်သိ၊ အလယ်လူနေရာက ရောက်နေသူပေါ့ဗျာ။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စကိုပန်တီးတဲ့ ကျနော်တို့သုံးယောက်စလုံး လူလည်စာရင်းဝင်တွေချည်းပါပဲ။ အမှန်က ကိုသက်တင်ထုတ်ပေးတဲ့ လှိုင်မြို့နယ်တန်လမ်းထဲက အိမ်မြေစာချုပ်ဟာ မူရင်းဖြစ်ပေမယ့် ကိုသက်တင်လက်ဝယ်မှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ပိုင်ဆိုင်မှု အရှုပ်အရှင်းကြောင့် တရားမရုံးရောက်ပြီး အမှုဖြစ်နေတဲ့စာချုပ်တွေပါ။

အာရှမနေဘက် ဓုတိယဥတ္တုမှ ကိုဇိုက်ထွန်းနဲ့ကျနော်ရော ဇော်ဝင်းဦးပါ အဆမတန်ရင်းနှီးနေတာက တကြောင်း။ ဦးဇိုက်ထွန်းရဲ့ ဘဏ်ရွှေနေတွေနဲ့ ကျနော် ရင်းနှီးလွန်းတာကတကြောင်းကြောင့် ဇော်ဝင်းဦးဟာ သူ့မဂ်ဂလာကိစ္စအတွက် ကျပ်သိန်းထောင်နှစ်ရာကို အာရှမနေဘက်က ချေးယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီချေးငွေဟာ အရစ်ချများနဲ့ကျနော် စကားပြောနေတဲ့အချိန်အထိ မရှင်းရသေးပါဘူးဗျာ။ အဲဒီငွေ သိန်းထောင်နှစ်ရာထဲမှာ ကျနော်ယူသုံးထားတဲ့ သိန်းတရာငါးဆယ်လည်း ရှိသေးဗျ။

အော်၊ ဦးပိုင်လိမ်တက်ကိစ္စလား။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးပိုင်မှာ လူကြီးအပြောင်းအလဲကြောင့် ကျနော့်အယ်လ်စီကို ဦးပိုင်က မငယ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဇော်ဝင်းဦးရဲ့မိတ်ဆွေ ကိုလှသန်းဆိုတဲ့ ပဲကုန်သည်တယောက်ကို သိန်းနှစ်ဆယ်အမြတ်နဲ့ လက်လွှဲရောင်းလိုက်ရပါတယ်။

ကြော်၊ ကိုသက်တင်ဆိုလို့ တခုသတိရမိတာရှိသေးတယ်။ ဇော်ဝင်းဦးရယ် ကျနော်ရယ် သက်တင်ရယ် သုံးယောက်ပေါင်းပြီး နောက်ထပ်အကြံတခုနေတပွဲ ရိုက်ဘူးသေးတယ်ဗျ။ အဲဒီပွဲဟာ ဇော်ဝင်းဦးရဲ့ လှလှပပ အပြောက်ကန်တင်ချက်တခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်လူရွှေမှားတာကြောင့် အောလုံးဟာ ဂိုးပေါက်နဲ့ လွဲချော်သွားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။

ဇော်ဝင်းဦးဟာ မြန်မာပြည်က စူပါကော်ဗီမတ်ပိုင်ရှင် ဇော်ဝင်းတို့၊ ထွန်းထွန်းဝင်းတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ ဝင်မင်ရင်းနှီးနေရာက ဇော်ဝင်းတို့ညီအစ်ကို၊ မရှင်းနိုင်တောင်ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတခုရှိနေတယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ တဆက်တည်း ဒီပြဿနာကိုဝင်ရှင်းပေးဖို့နဲ့ တုန်ချင်သလောက်ကုန်ပါစေ၊ ပြဿနာရှင်းသွားဖို့ အဓိကပါပဲလို့ဆိုလာပြန်သဗျ။

ကျနော်ကလည်း ငွေရေးကြေးရေး အကြပ်အတည်းဆိုက်နေချိန်ဆိုတော့ လူသတ်တာနဲ့ ဘိန်းရောင်းတာကလွဲလို့ ငွေရမယ်ဆိုရင်း ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမဆို လုပ်မယ်ဟဲ့ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ပေါ်နေချိန်မှာမို့ တိုင်း၍ယက်သည့်ကမ္ဘာ မိုးရွာတာနဲ့ အဆင်သင့်ဆိုပါတော့။ စူပါကော်ဗီမတ်ရဲ့ ပြဿနာကတော့ သွင်းကုန်လျှောက်လွှာမှာ ကော်ဖီမတ်ကုန်ကြမ်းတွေလို့ ဖော်ပြထားပြီး ကွန်တိန်နာအတွင်းပိုင်းထဲမှာ မော်တော်ကားအင်ဂျင်တွေ တရားမဝင်သွင်းလာတာကြောင့် ကွန်တိန်နာပုံးတွေကို ဖွင့်စစ်တဲ့အခါ အင်ဂျင်တွေတွေ့သွားပြီး ထောက်လှမ်းရေးက ဝင်ပါလာတဲ့တတ်လမ်းပါပဲ။

အကဲခတ်ရသလောက် စူပါကော်ဗီမတ်အဖွဲ့ဟာ ဒီနည်းလမ်းနဲ့အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တရားမဝင်ပစ္စည်းတွေကိုသွင်းခဲ့ပြီး မြစ်ဟန်တူပါတယ်။ ဒီတကြိမ်မှာ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှစွာ ဖြစ်ရတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါနဲ့ကျနော်လည်း စူပါကော်ဗီမတ်က ဇော်ဝင်းတို့ညီအကိုကို မုံခန်းထဲခေါ် တွေ့ပြီး ဒီပြဿနာကိုပြေလည်ဖို့ လတ်တလောကုန်ကျငွေ စုစုပေါင်း သိန်းတရာငါးဆယ်ကုန်မယ်လို့ ခန့်မှန်းတဲ့အကြောင်း။ လိုတာပိုတာ စာရင်းနဲ့ပြန်အပ်မယ့် အကြောင်း။ ညှိတဲ့အခါ ဇော်ဝင်းတို့ညီအကိုတွေက ချက်ချင်းသဘောတူပြီး သိန်းတရာငါးဆယ်ကို ဂုဏ်ထိတ်သုံးထိတ်နဲ့ အဲဒီညနေမှာပဲ ကျနော့်အိမ်လာပို့သဗျာ။ အမှန်တော့ အဲဒီငွေတွေလာပို့တာဟာ ကျနော့်ကိုယုံလို့ဆိုတာထက် ဇော်ဝင်းဦးကိုယုံလို့

မြန်မာ စာအုပ်များ

လာပို့တာဖြစ်ဖို့များပါတယ်။ အာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျနော်နဲ့ စူပါကော်ဖီမစ်တုပ်စုက တခါမှ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးကြတာမှမဟုတ်ကပဲ။

ငွေလည်း လက်ထဲရောက်ရော ကျနော်လက်လှမ်းမှီရာ အဆက်အသွယ်တွေနဲ့ တီးခေါက်ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီအမှုကိုကိုင်နေတဲ့သူဟာ တပ်မတော်ရေထောက်လှမ်းရေး အမှတ် (၁၄)က ဗိုလ်မှူး သောင်းကျော်ရှိန်းဆိုတာ သိလာရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော့်ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဗိုလ်မှူးခင်ဇော်ကို သောင်းကျော်ရှိန်းဆီ လိုင်းဝင်ပေးဖို့ အပူကပ်ရပါတော့တယ်။ ခင်ဇော်ဟာ၊ ကျနော်က ငွေယူသွားပါဆိုပေမဲ့ သူ့ခါတ်ဆိုးနဲ့သူ သောင်းကျော်ရှိန်နဲ့ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးမယ့် ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ သူလည်း လုမ်ရကိုင်ရခက်နေဟန်တူပါရဲ့၊ လေးငါးရက်လောက် ကြာသွားပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျနော့်ခေါင်းထဲမှာ သက်တင်ကို ပြေးသတိရမိပါတယ်။ ထခါတုန်းက သက်တင်ဟာ ရေတပ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြည်မင်းနဲ့ သူတို့ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သလိုလို ပြောဘူးတာကိုး။ ဒါနဲ့ သက်တင်ကိုအိမ်ခေါ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ၊ လုပ်နိုင်မလုပ်နိုင်မေးတော့ ကိုယ်တော်ချောက ဓပ်ပေ့ါပေါ့ခပ်အေးအေး သူလုပ်နိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့လေသံနဲ့ တာဝန်ယူလိုက်ပါလေရောဗျာ။

ဒီတော့ ကျနော်ဟာ သိန်းငါးဆယ်ထည့်ထားတဲ့ ငွေအိတ်တအိတ်၊ သက်တင်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပြီး လိုအပ်တာ ထပ်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ အထူးမှာချင်တာကတော့ စူပါကော်ဖီမစ်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကိုယ်တိုင်ဆက်သွယ်ပြီး ငွေစကားမပြောမိဖို့ သေချာပြောလိုက်ပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ကျနော် လူကဲခတ်အတော်ညံ့တယ်လို့ ပြောရမယ်ဗျာ။ သက်တင်ဟာ ကျနော့်ဆီက ပြန်သွားပြီးပြီးချင်းမှာပဲ စူပါကော်မီမစ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးနောက်ထပ် သိန်းငါးဆယ် ထပ်တောင်းပြန်သတဲ့။ စူပါကော်ဖီမစ်ဖက်ကလည်း ငယ်ထိပ် မြွေပေါက်ခံနေရတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ထူးတောင်းတဲ့ငွေကို ထပ်ထုတ်ပေးလိုက်သတဲ့ဗျ။ ကျနော်ကတော့ အခြေအနေကိုရိပ်မိသွားပါပြီ။ သက်တင်ဟာ ငွေမြင်ရင် မေ်းငေ်းတက်ဖြစ်တတ်တာကို ကျနော်သတိမပြုမိတာ ကျနော့်အမှားပါပဲ။

နောက်ပိုင်းတော့ သက်တင်ဟာ စူပါကော်ဖီမစ်ဇော်ဝင်းတို့ညီအစ်ကိုကို ဗိုလ်ချုပ်ကြည်မင်းအိမ် ခေါ်သွားမလိုလို၊ ညွန်ချုပ်အိမ် ခေါ်သွားမလိုလိုနဲ့နောက်ဆုံးတော့ အဖျားရှူးသွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ တချိန်တည်းမှာပဲ ဗိုလ်မှူးခင်ဇော်ရဲ့အဆက်အသွယ်နဲ့ သောင်းကျော်ရှိန်းဆီကို ဝင်နေတဲ့ လိုင်းဖက်ကလည်း ကျနော်ကိုယ်တိုင် သောင်းကျော်ရှိန်းနဲ့တွေ့နိုင်ဖို့ မီးစိမ်းပြလာတာကြောင့် ကုန်သင့်ကုန်ထိုက်တာတွေအတွက် ဇော်ဝင်းတို့ပေးထားတဲ့ ကြိုတင်ငွေထဲတနေ့ထုတ်သုံးလိုက်ရပြန် ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သောင်းကျော်ရှိန်းနဲ့ကျနော် တွေ့တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ဇော်ဝင်းတို့ဖက်က သက်တင် လုပ်ရပ်ကို အယုံအကြည်မရှိတော့တာကြောင့် ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့ အကြောင်းကြားလာပါတယ်။ တိုတိုနဲ့နိဂုံးချုပ်ရရင် အဲဒီအလုပ်ဟာ လုပ်ငန်းတဝက်တပျက်နဲ့ရပ်သွားခဲ့တာကြောင့်၊ ကုန်ကျငွေကို စာရင်းရှင်းလိုက်တဲ့အခါ သိန်းခုနှစ်ဆယ်ကျော် ပြန်မပေးနိုင်တော့ပဲ၊ နာမည်ပျက်တာသာ အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့ရောဆိုပါတော့။

တကယ်တော့ဗျာ။ ကျနော်ဟာ သက်တင်လုပ်သလို ငွေလက်ထဲရောက်ပြီးရောဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးဗျာ။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာကို ထိထိရောက်ရောက်လုပ်ပေးမယ်။ ကျနော်လိုချင်တဲ့ ငွေကြေးအတိုင်းအတာကို ရအောင်တောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ရိုးရှင်းတဲ့အတွေးနဲ့လုပ်ခဲ့ပေမယ့် အဖော်ရွေးမှားခဲ့တာကြောင့် သိက္ခာကျစရာဖြစ်ပြီး ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရတော့တာပေါ့။

ဇော်ဝင်းဦးရဲ့ နောက်ထပ်အကောင်းဆုံး တန်ချက်တခုကတော့ ကျနော့်ကို ငေါ်ကြည်ကြည့်အမှုကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဆိုတဲ့ ဦးလှမောင်ရွှေ၊ ဦးကြီးစိန်တို့နဲ့ ဆုံတွေ့ပေးခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ဒီတခါတော့

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော်ဟာ ဇော်ဝင်းဦးကန်တင်ပေးတဲ့ ဘောလုံးကို ဂိုးတိုင်ထဲအရောက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကန်သွင်းပြီး ခြေစွမ်းပြနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

ကိုလှမောင်ရွှေနဲ့ဦးကြီးစိန်တို့ ဒေါ်ကြည်ကြည်အမှုကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ကျော်နိုင်ဖိုး စိတ်ဝင်စားသလို လူငယ်တယောက် စိတ်ကစားသလိုမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ သူတို့မှာ လုံလောက်တဲ့ ငွေကြေးကျောထောက်နောက်ခံရှိတယ်။ ဘယ်လောက် ကုန်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လောက် မြတ်နိုင်တယ်၊ အချိန်ကာလ ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာတွေကို ကြိုတင်တွက်ချက်ထားပြီးသူတွေဖြစ်တဲ့အပြင် အဲဒီအမှုအတွက် ဦးဇင်ဦးဆိုတဲ့ ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေတယောက်ကိုပါ ကြိုတင်ငှားထားကြသဗျာ။

ကျနော်နဲ့တွေ့ချိန်မှာ ကိုလှမောင်ရွှေဟာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ဖြစ်တာကြောင့် ကျနော့်ထက် လေးငါးနှစ်လောက် ပိုကြီးပါလိမ့်မယ်။ ဦးကြီးစိန်ကတော့ ငါးဆယ်ကျော်လောက် မှန်းရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုလှမောင်ရွှေတို့ရွှေမိသားစု ကုမ္ပဏီလီမိတက်ဟာ ဂျပန်ကနေ ကားတွေ တင်သွင်းတဲ့ လုပ်ငန်းအပြင် ငါးပုဇွန်ကန်တွေ မွေးမြူတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဦးကြီးစိန်ကတော့ ဆပ်ပြာမှုန့်၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ကျူစက်ရုံတွေထောင်ထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အမှန်က ကျနော် သူတို့ လုပ်ငန်းတွေကို စိတ်မဝင်စားလှပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်လိုနေတာက ဒေါ်ကြည်ကြည်အမှုကို ကျနော်ချတဲ့အကွက်အတိုင်း ငွေကြေး တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့လုပ်နိုင်မယ့် လုပ်ငန်းပါတနာပါပဲ။ သူတို့နဲ့ နှစ်ဖက်သဘောတူ လုပ်ငန်းစာချုပ်မချုပ်ခင်မှာပဲ ကိုလှမောင်ရွှေနဲ့ဦးကြီးစိန်ဟာ ကျနော် လိုချင်တဲ့အချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူတွေဆိုတာ သိထားရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော်မှာ အကွက်ရှိပြီးသားပါ။ ဘယ်လောက်ရှုပ်ထွေးတဲ့ အမှုဖြစ်ပါစေ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဇယားချနိုင်ရင် မပြီးပြတ်နိုင်တဲ့အမှုမရှိဘူးလို့ ကျနော်ခံယူထားတယ်။ ကျနော်ချထားတဲ့ အကွက်ဟာ အင်မတန်ရိုးရှင်းပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အမွေဆိုင်အားလုံးနဲ့ တရားရုံးပြင်ပမှာ ပြေကွက်အရောင်းအဝယ်ညှိနိုင်းပြီး တရားရုံးရှေ့မှာ စုံညီစွာသဘောတူခိုင်းလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ပိုပြီးအဆင်ပြေချင်တော့ ဦးလှမောင်ရွှေနဲ့ဦးကြီးစိန်တို့ရဲ့ရှေ့နေ ဦးဇင်ဦးဟာ သူ့သဘောနဲ့သူစီမံချက်မချပဲ ကျနော်ချထားတဲ့ ဇယားကွက်အတိုင်းလမ်းဆက်လျှောက်ဖို့ သဘောတူသဗျာ။ ကျနော်ချတဲ့ဇယားဟာ ရိုးရှင်းလွယ်ကူပေမယ့် တကယ်တမ်း အကောင်အထည်ဖော်တဲ့အခါ လွယ်ကူလှတဲ့အလုပ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည့်လေ၊ ဒီအမှုမှာပါတဲ့ကာယကံရှင်ဆိုလို့ ဒေါ်ကြည်ကြည်တယောက်သာ၊ သက်ရှိထင်ရှားကျန်တော့ပေမယ့် ကျန်အမှုသည်အားလုံးလိုလိုဟာ ဒီအမှုနဲ့ တသက်လုံးထိုင်စားနေတာ အံ့ခွနေကြပြီမဟုတ်လား။ ညှိနှိုင်းရမယ့်သူတွေကလည်း တကယ့်ကို လက်ပေါက်ကပ်ပြီး အမှုအကြောင်း နောကြေနေတဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။

အဲဒီအမှုမှာ အစိက ညှိနှိုင်းရမယ့်အဖွဲ့ (၃) ဖွဲ့ရှိတယ်ဗျာ။ အဖွဲ့လို့ပြောရတာက အမှုသည်တွေအပြင် သူတို့ နောက်ကွယ်ကရှေ့နေတွေကိုလည်း တန်ရာတန်ကြေးခံစားရအောင် ညှိနှိုင်းရသေးတယ်ဗျ။ ပထမဆုံး ညှိနှိုင်းခဲ့ရတဲ့အဖွဲ့ကတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ သူ့ရှေ့နေအဖွဲ့ပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ရှေ့နေတွေဟာ ဦးအောင်သိန်းနဲ့ဦးစံလှဗျ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေတွေချည်းပါပဲ။

အဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ညှိရနိုင်းရတာ သိပ်လက်ပေါက်မကပ်လှဘူး။ ခက်နေတာက ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့နောက်ဒိုမ်ထောင် ဦးမင်းဟန်ဗျ။ ဦးမင်းဟန်ဟာ ဒေါ်ကြည်ကြည့်ကိုယ်စား ရုံးချိန်းတွေမှာ အမြဲရောက်နေတဲ့ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ပါပဲ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ ယောကျ်ား ဘယ်နှစ်ယောက်ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာမသိရပေမယ့် အဲ ဒီတုန်းက နောက်ဆုံးယောကျ်ားဟာ ဒေါ်ကြည်ကြည့်သားအကြီးဆုံးနဲ့ အသက်ချင်းပတိမ်းမယိမ်းပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဒီလူက ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို ချစ်တာမချစ်တာထက် အကွက်ကောင်း ခုကောင်းဖို့ တက်ထိုင်နေတယ်ဆိုတာ သိသာလှပါတယ် သေချာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်က အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ရှိနေပေမယ့် ဦးပင်းဟန်က အသက်ငါးဆယ်ကျော်နှဲလေးပဲ ရှိသေးလို့ပေါ့ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သာ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေတော့။ ညီကြနိုင်းကြရင်းနဲ့ ရွှေကိုယ်တော်က ကာယကံရှင် ဒေါ်ကြည်ကြည့်ထက်လောဘပိုကြီးနေတာမို့ သူတို့ဘေးဖယ်ပြီး ဒေါ်ကြည်ကြည်ကိုယ်တိုင်နဲ့ပဲ မဖြစ်ဖြစ်အောင်ညှိလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ငွေသာရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လို စာချုပ်မျိုးကိုမဆို လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဖောင်တိန်ကိုင်စောင့်နေတဲ့သူပါပဲ။ တိုတိုပြောရရင် မကြာခင်မှာ ကျနော်ဟာ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့အုပ်စုနဲ့ သဘောတူစာချုပ်တစောင် ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့ပါတော့တယ်။ စာချုပ်ရဲ့သဘောက တရားရုံးရှေ့ရောက်နေတဲ့ အမှတ် ၃၅ (စ) မြေကွက်ကို သိန်းသုံးရာငါးဆယ်နဲ့ရောင်းချဖို့ သဘောတူတယ်ဆိုတာလောက်ပါပဲ။

နေဦး။ အဲဒီ ငွေသိန်းသုံးရာ့ခြောက်ဆယ်တည်းနဲ့ တကယ်တမ်း ရောင်းကြဝယ်ကြတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အပြင်မှာ တရားမဝင်ပေးရတဲ့ အပိုဆောင်းငွေရှိသေးတယ်။ တကယ်တမ်း ဈေးမှန်ရေးလိုက်ရင် အရောင်းအဝယ်ခွန်အတွက် အစိုးရကိုဆောင်ရမယ့်အခွန်က မနည်းလှဘူးမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ အပိုပေးရမယ့်ဆောင်းငွေထဲက စရံငွေခပ်ပါးပါးကို လက်ငင်းချပေးပြီး ကျန်ငွေကို တရားရုံးရှေ့မှာ ကိုယ်တိုင်လာပြီး သဘောတူညီချက်ပေးတဲ့အခါ ပေးချေဖို့သဘောတူခဲ့ကြပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အပိုဆောင်းငွေ အကုန်လုံးပေးလိုက်မှတော့ ရေထဲခဲကျသလို ပလုံတောင်အသံမမြည်ပဲ ဆုံးကုန်တော့မပေါ့။ နောက်တချက် ကျနော်ချည်နှောင်ထားတာကတော့ မြေတွက်အရောင်းအဝယ်အတွက် တရားရုံးရှေ့မှာ သဘောတူညီချက်ပေးတဲ့အခါ ဘယ်တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ကိုမှလက်မခံပဲ ကာယကံရှင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ကိုယ်တိုင် လာရောက်သဘောတူတင်ပြပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒီအချက်ဟာ နောင်မှာ အမှုပြီးဆုံးရေးအတွက် အဓိကအချက်တရပ် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက်တဖွဲ့ကတော့ မော်လမြိုင်မှာနေကြတဲ့ အမွေဆိုင်အုပ်စုပဲဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံကိုရောက်နေတဲ့သူတွေလည်း ပါကြသေးဗျာ။ အဲဒီအမွေဆိုင်တွေဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံသားတွေဖြစ်နေကြတာကြောင့် မြေကွက်နဲ့ပတ်သက်လို့ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိကြပေမယ့် အမွေပုံကို သူတို့နှစ်သက်ရာလူတဦးဦးကို ပေးပိုင်ခွင့်ရှိနေတာမို့ သူတို့ကိုလည်း ပစ်ပယ်ထားလို့မရပြန်ဘူး။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုစုံစမ်းလိုက်တော့ ကွယ်လွန်သူ ဦးထင်ဝိန်ရဲ့မြေး မင်းဆွေဆိုတဲ့သူလက်ထဲမှာ အမွေဆက်ခံခွင့် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာတွေ အဆင်သင့်ရှိနေတာမို့ မင်းဆွေနဲ့ ဆက်ညှိရပြန်ပါတယ်။ မင်းဆွေရဲ့လက်ထဲက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာတွေကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ ဦးဇင်ဦးကိုယ်တိုင်က အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုတာကြောင့် သူတို့အုပ်စုကိုလည်း ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ အလားတူစာချုပ်တစောင် ထပ်ချုပ်နိုင်ရောဆိုပါတော့။

စုစုပေါင်း အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ထဲမှာ အခက်ဆုံးကတော့ ဦးထင်ဝိန်ရဲ့သားအကြီးဆုံး ကွယ်လွန်သူ ဦးကျိန်းစ်ဝိန်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာကိုကိုင်ထားတဲ့ ထွေးထွေးဝင်းနဲ့ သူ့ရှေ့နေဦးရဲထွန်းပါပဲဗျာ။ ဦးရဲထွန်းဟာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဖပ်တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေဖြစ်ပြီး ကိုယ်တပိုင်းသေနေပေမယ့် ဒေါသကြီးတဲ့နေရာမှာတော့ မြိုင်စံရှားပဲဗျာ။ အရက်ကလည်း သောက်သလားမမေးနဲ့။ ဦးရဲထွန်း ကိုယ်တပိုင်းသေရတဲ့ကိစ္စကလည်း အဲဒီအရက်ကြောင့်ပဲတဲ့ဗျ။

သွားလေသူ မဆလ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်းရဲ့တူတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပဲ။ တနေ့ ဦးနေဝင်းရဲ့ တူတော်မောင်တွေနဲ့ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ကြပြီး အိမ်ပြန်အရောက်မှာ အမူးလွန်ပြီးလှေခါးပေါ်က ချော်ကျ

မြန်မာ စာအုပ်များ

ရာကနေ ကိုယ်တပိုင်းသေသွားရတာတဲ့ဗျာ။ ဦးရဲထွန်းဟာ ကိုယ်တပိုင်းသေနေတာကြောင့် တရားရုံးချိန်းတွေကိုလာတဲ့အခါ လူနာတွန်းလှည်းနဲ့ သူ့ကိုပွေ့ချီမဲ့ ချာတိတ်လေးရှိမှ လာလို့ရတာဗျ။ သူ့ကို ပွေ့တင်ပွေ့ချလုပ်ပေးနေတဲ့ အောင်နိုင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကလေးခမျာမှာလည်း လူရှေ့မရှောင် သူ့ရှေ့မရှောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အအော်အငေါက်ခံရတာကြောင့် မျက်နှာသာမရရှာပါဘူး။

အစပိုင်းမှာ ကျနော်ဟာ ထွေးထွေးဝင်းနဲ့ သူ့ရှေ့နေဦးရဲထွန်းကို ဘယ်လိုမှအနားကပ်လို့မရခဲ့ဘူးဗျာ။ သူတို့က ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ မင်းဆွေတို့နဲ့တရင် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိပြီး အထိုက်အလျောက်ပညာတတ်ကြတာမို့ နည်းနည်းတော့သိက္ခာရှိတယ်ဆိုရမယ်။ ငွေရမယ်ဆိုတာ တခုတည်းနဲ့ ခေါ် ရာလိုက်မယ့်သူတွေမဟုတ်ကြဘူး။ ဒီနေရာမှာ ကျနော့်အားသာချက်တခုက အဲဒီအရောင်းအဝယ်လုပ်မယ့်မြေကွက်ကို အစိုးရက ယာယီသိမ်းဆည်းခြင်းမှ ပယ်ဖျက်တဲ့အထိ ဒေါ်ကြည်ကြည့်နာမည်တခြမ်းထဲနဲ့ ကျနော်လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒီအချက်ကိုတော့ ဦးရဲထွန်းအုပ်စုက ကျနော်ကို ကွယ်ရာမှာ အမှတ်ပေးကြတယ်ဆိုလေရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်ဟာ အရက်ကြိုက်တတ်တဲ့ ဦးရဲထွန်းကို အရက်နဲ့စည်းရုံးဖို့ နည်းလမ်းရှာရပါတော့တယ်။ တနေ့ညနေမှာ ရန်ကုန်မြို့က အကောင်းဆုံးစားသောက်ဆိုင်တခုကိုရွေးပြီး ဦးရဲထွန်းနဲ့ ညစာစားဖို့ဖိတ်လိုက်တော့ ဘိုးတော်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြွလာသဗျာ။ ဒီမှာတင် သောက်ကြစားကြရင်း အမှုအကြောင်းကိုင်ပင်ကြတော့ အရက်ရှိန်လေးနဲ့ ဦးရဲထွန်းကလည်း သူတသက်လုံးလိုက်လာတဲ့အမှုမို့ သူ့အတွက်မြိုးမြိုးမြက်မြက်လေးလိုချင်တဲ့အကြောင်း တစွန်းတစအသံထွက်လာပါတော့တယ်။

အေးဗျာ။ အမှုကလည်း တမ္ဗာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေလေတော့ အဲဒီအမှုကိုလိုက်တဲ့ရှေ့နေတွေတောင် အမှုထဲကမြေကွက်ကို သူတို့ပါအမွေဆိုင်လိုလို စိတ်ပေါက်နေကြပြီဗျ။ ဇော်နေတာတာ ဦးရဲထွန်းဆိုလိုတဲ့ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေးဆိုတဲ့ပမာဏဟာ ကာယကံရှင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ရမဲ့ ဝေစုထက်များနေတာပါပဲ။ ဒီအမှုထဲမှာ ဦးရဲထွန်းဟာ ခေါင်းအမာဆုံး၊ စကားပြောရတာ လက်ပေါက်အကပ်ဆုံးဖြစ်နေလေတော့ သူ့နဲ့အဆင်မပြေလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်ဆိုတဲ့ စိတ်မွေးပြီး ဦးရဲထွန်းနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ၊ အရက်ဆိုင်ပေါင်းများစွာမှာ ဆွေးနွေးသောက်စားပြီးချိန်မှာတော့ ဦးရဲထွန်းနဲ့ကျနော် ပြောမနာဆိုမနာ အဆင့်ကိုရောက်လာပါတော့တယ်။ ဦးရဲထွန်းရဲ့ဝေစုနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံးမှာ သဘောတူညီချက်ရလာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ သူ့လက်စွဲတော် အောင်နိုင်ဆိုတဲ့ချာတိတ်ကလေး ရှာပြန်ပြေးတာတောင် ကျနော့်အဆက်အသွယ်နဲ့ လိုက်ခေါ်ပေးရတဲ့အထိ ကျနော်ဟာ ဦးရဲထွန်းရဲ့ အရာရောက်သူဖြစ်လာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဦးရဲထွန်းတယောက်တည်း သဘောတူလို့ပြီးပြတ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာကြောင့် သူ့အမှုသည် ထွေးထွေးဝင်းရဲ့သဘောတူညီချက်ရအောင် လုံးပန်းရပြန်ပါတယ်။ ဦးရဲထွန်းရဲ့ အရည်အချင်းကတော့ သူ့အမှုသည်နဲ့ ကျနော်တွေ့စရာမလိုပဲ သူကြားဝင်ပြီး သဘောတူညီချက်ရအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီမြေကွက်ကို တရားရုံးရှေ့မှာ နှစ်ဖက်အမွေဆိုင်အားလုံးရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ အရောင်းအဝယ်ပြုလိုကြောင်း တင်ပြမယ့်နေ့ကိုရောက်လာပါတော့တယ်။ အဖွဲ့သုံးဖွဲ့အနက် မော်လမြိုင်က မင်းဆွေနဲ့ ရန်ကုန်က ထွေးထွေးဝင်းတို့အဖွဲ့အနေနဲ့ ပူပင်စရာမရှိပေမယ့် ဒေါ်ကြည်ကြည်အုပ်စုဟာ ထင်သလောက်မလွယ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျနော်ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိနေတာကြောင့် အဲဒီရုံးချိန်းမှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို ရုံးရှေ့အရောက်ခေါ်လာဖို့အတွက် ကျနော်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူလိုက်ရပါတယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော်ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရုံးရှေ့လာရမယ့်နေ့မှာ ကျနော် ဒေါ်ကြည်ကြည့်အိမ် ရောက်သွားတော့ အဲဒီမှာ ကျော်နိုင်စိုးကြိုရောက်နေပါပြီ။ အေးလေ၊ ကျော်နိုင်စိုးကလည်း ဒီအမှုမှာ ရှိစုမယ့်စုငွေလေး ပုံအောထားတဲ့သူဆိုတော့ အဲဒီနေ့ရုံးချိန်းမှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကိုယ်တိုင် ရုံးရှေ့ သဘောတူညီချက်ပေးလိုက်ရင် ကျော်နိုင်စိုး လုံးလုံးဘေးရောက်ပြီမဟုတ်လား။

ကျော်နိုင်စိုးက ကျနော့်ကို သူ့ငွေကုန်ခံထားတဲ့အမှုမို့ ဒေါ်ကြည်ကြည့်ကို တရားရုံးရှေ့ မထည့်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကတော့ ကျနော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်ကောင် လူစွာတုန်းဆိုတာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အကဲခတ်နေပုံရပါတယ်။

ကျော်နိုင်စိုးဟာ ကျနော့်လက်ရည်ကိုသိနေသူပီပီ လက်လျှော့မယ့်အရိပ်အယောင် မမြင်ရပါ ဘူး။ တရားရုံးရှေ့ကို ဒေါ်ကြည်ကြည်ရောက်ရမယ့်အချိန်ဟာ နံနက်ဆယ်နာရီဆိုပေမယ့် ကိုးနာရီ သာသာအထိ ကျနော်နဲ့ကျော်နိုင်စိုးဇာတ်လမ်းဟာ ရှင်းလို့မပြီးသေးပါဘူး။ တရားရုံးရှေ့ကို ဒေါ်ကြည် ကြည်ရောက်မလာခဲ့ရင် ကျနော်တို့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရပါတော့မယ်။

ကျနော်က ဒေါ်ကြည်ကြည့်ကို တကယ်လို့ တရားရုံးရှေ့မလိုက်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ကျနော်တို့ ပေးထားတဲ့စရိတ်ကို နစ်နာကြေးနဲ့တကွ ချက်ချင်းပြန်ပေးဖို့၊ ဒါကို ကျော်နိုင်စိုးစိုက်ပေးနိုင်ရင် ပေးဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် ကျော်နိုင်စိုး ကုန်ကျထားတဲ့ငွေတွေအတွက် ဒေါ်ကြည်ကြည့်အနေနဲ့ သီးခြားဖြေရှင်းဖို့ တရားနည်းလမ်းတကျ ဆွေးနွေးပေမယ့် အဖြေထွက်မလာတာကြောင့် ကျနော်ဟာ နောက်ဆုံး နည်းလမ်းကို သုံးလိုက်ရပါတော့တယ်။

အဲဒီနည်းကတော့ လူမိုက်နည်းပါပဲ။ ဒေါ်ကြည်ကြည့်ကို ရုံးရှေ့ခေါ်ရာမှာ သွေးရိုးသားရိုး နည်းနဲ့ အဆင်မပြေလောက်ဘူးလို့ ကြိုတင်တွက်ဆထားတဲ့ကျနော်ဟာ ကျနော့်လက်စွဲတော် လူမိုက် ဘားလားနဲ့ သူ့အုပ်စုကို အဆင်သင့်ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ အေးအေးဆေးဆေး ညှိနှိုင်းလို့ အဆင်မပြေတဲ့အဆုံး ကျနော်ဟာ ကျနော့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အဆင်သင့်စောင့်နေတဲ့ ဘားလားကို မျက်နှာရိပ်ပြလိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျနော့်မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်နေတဲ့ဘားလားဟာ ကျနော်အချက်ပြလိုက်တာနဲ့ ကျော်နိုင်စိုးရှိရာကို ပြေးသွားပြီး ကျော်နိုင်စိုးရဲ့ကော်ယံနောက်စေ့ကို ခုပ်တင်းတင်းဆွဲကိုင်လိုက် ရုံမက အုတ်နံရံနဲ့ပါ လေးငါးချက် ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဘားလားနောက်က လူမိုက်နှစ်ယောက်က လည်း ဒေါ်ကြည်ကြည့်ကို ဟဲ၊ အမေကြီး ဒီထက်ပြဿနာပိုမရှုပ်ချင်ရင် ကားပေါ်ကို မြန်မြန်တက် လိုက်ပါလို့လည်းဆိုရော ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ မျက်ကလဲဆန်ပြာနဲ့ အေးပါ သားတို့ရယ်၊ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေရင်ပြီးပါရော။ အမေသားတို့ခေါ်ရာကိုလိုက်ပါမယ်ဆိုပြီး ကားပေါ်ရောက်လာရော ဆိုပါ တော့ဗျာ။

ကျနော်နဲ့ဒေါ်ကြည်ကြည် တရားရုံးပေါ်ကိုရောက်လာတော့ တရားခွင်စနေပါပြီ။ တိုင်း တရားသူကြီး ဦးအောင်ငွေက အမှုအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြပြီးတဲ့အပြင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အမွေဆိုင်အားလုံးရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ ရောင်းချလိုကြောင်း ဦးရဲထွန်းကတောင် ရုံးတော်ကိုတင်ပြ နေပါပြီ။ ဒေါ်ကြည်ကြည့်အလှည့်ရောက်ဖို့ နှစ်မိနစ်လောက်အလိုမှာ ဒေါ်ကြည်ကြည့်ကို ရုံးရှေ့ အရောက် ကျနော်ခေါ်လာနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက်သာ နောက်ကျရင် ကျနော့်စစ်ဆင်ရေးဟာ အဲဒီနေ့မှာတင် ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ နိဂုံးချုပ်ခဲ့မှာပါပဲ။

အော်၊ အမေအရွယ်အဖွားကြီးကို အကြမ်းပက်တဲ့နည်းနဲ့ခေါ်လာလို့ ကျနော့်ကို ရက်စက် တယ်လို့ဆိုချင်သလား။ ကျနော်ရှင်းပြပါရစေအုံး။ အမှန်တော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ နောက်ဆုံးတချုပ် မချုပ်ဆိုခင်မှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်အတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတခုကို ရွေးချယ်နိုင်ဖို့ ကျနော်နား

မြန်မာ စာအုပ်များ

ချခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျနော်နားချသလိုသာ ဒေါ်ကြည်ကြည်လိုက်နာခဲ့ရင် ကျော်နိုင်စိုးနဲ့ပြဿနာပါ ပြေလည်နိုင်စရာရှိပါတယ်။ အဲဒီနည်းလမ်းကတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အပိုဆောင်းငွေထဲက ရာနိုင်နှုန်းတချို့ကို အဲဒီမြေကွက် လုပ်ငန်းရှယ်ယာအဖြစ်ဝင်ထားပြီး အမှုပြီးဆုံးတဲ့အခါ အမြတ်ဝေစုကို အချိုးကျခွဲဝေယူဖို့ပါပဲ။ ဒီနည်းဟာ လက်ထဲကို ငွေသားအားလုံးချက်ချင်း ရောက်မလာနိုင်ပေမဲ့ အမှုပြီးဆုံးတဲ့တနေ့ ရလာမဲ့အကျိုးအမြတ်ဟာ လျော်နိုင်စားနိုင်လောက်တဲ့ ငွေကြေးဖြစ်မှာမို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲငွေရောက်ဖို့သာ အဓိကဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ သားသမီးမြေးမြစ်တွေဟာ ကျနော့်စကားကို၊ နားမဝင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ငွေသာပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်စာချုပ်မဆိုလက်မှတ်ထိုးမယ်၊ နောင်ခါလာနောင်ခါရှင်း၊ လွယ်လွယ်ရ လွယ်လွယ်သုံးမယ်ဟဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်သာရှိနေခဲ့ကြတာကလား။

နောက်ဆုံးတော့အဲဒီနေ့ရုံးချိန်းမှာ အမွေဆိုင်မြေကွက်ကိုအမွေဆိုင်အားလုံးက တန်ဘိုးငွေကျပ်သိန်း သုံးရာ့ခြောက်ဆယ်နဲ့ ဦးသက်ခိုင်၊ ဦးလှမောင်ရွှေ၊ ဦးကြီးစိန်တို့သုံးဦးကိုရောင်းချဖို့ သဘောတူညီကြောင်း စုံညီလက်မှတ်ရေးထိုး လိုက်ကြပါတော့တယ်။ အမွေဆိုင်အားလုံး တရားရုံးကအထွက်မှာ ကျနော်တို့ဘက်ကပေးချေရမယ့် အပိုဆောင်းငွေလက်ကျန်အားလုံး လက်ထဲကို ကတိမပျက် ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျနော့်ရဲ့အားထုတ်မှု ကိုလှမောင်ရွှေတို့ရဲ့ ခနဉ်စွာကြွယ်ဝမှုတွေ ကြောင့် မြန်မာကျော်အမှုကြီးကို အဆုံးသတ်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတဲ့ ခြေလှမ်းတလှမ်းကို လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီဆိုကြ ပါစို့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၉၃)

ညစ်သမျှကို

အဲဒီ ဒါပေမဲ့ဆိုတာကတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ တရားရုံးမှာ အရောင်းအဝယ် သဘောတူညီချက် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး အပိုဆောင်းငွေတွေ လက်ခံပြီးလို့ နှစ်ပတ်မကြာခင်မှာ သူရဲ့ ရုံးရှေ့သဘောတူညီချက်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူကနေကျ ကကွက်အတိုင်းက လိုက်လို့ပေါ့ဗျာ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဟာ သူကိုယ်တိုင် သဘောတူညီချက်ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းတဲ့အပြင် အဲဒီမြေကွက်ကို ကျနော်တို့လိုပဲတန်ဖိုးငွေ သိန်း(၃၆၀)နဲ့ ဦးစွာ ဝယ်ယူခွင့်ပြုပေးဖို့ပါ တရားရုံးကို ဦးတိုက်လျှောက်ထားသတဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျန်တဲ့တဖက် အမွေဆိုင်တွေကတော့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ပြီး ခပ်ငြိမ်ငြိမ်နေကြလေရဲ့။

ဒါပေမဲ့ဗျာ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရွှေ့မယ့် အကွက်ကို ကျနော်ကြိုမြင်ထားပြီးသားပါ။ အမွေဆိုင် ပစ္စည်းအတွက် စုံညီသဘောတူညီချက်တရပ် ရုံးရှေ့မှာကိုယ်တိုင်ပေးပြီးရင် လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ပြီး မရုပ်သိမ်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွမ်းကျင်သူ ဥပဒေ ပညာရှင်တွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးသားမို့ ဒေါ်ကြည်ကြည့်ကို ကျနော်ချည်ခဲ့တဲ့ ကြိုးဟာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ပြည်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

တရားရုံးထုံးစံအတိုင်း အမှုကို လက်ခံပြီးကြားနာတာ၊ လျှောက်လဲချက်ကို နားထောင်တာတွေကြောင့် အချိန်အတော်ကြာသွားတာတခုကိုတော့ ကျနော်တို့ စိတ်ရှည်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ ပြင်ဆင်မှုအယူခံကို တိုင်းတရားရုံးကနေ ပယ်၊ တိုင်းတရားရုံး အမိန့်ကို ဒေါ်ကြည်ကြည်က မကျေနပ်လို့ ဗဟိုတရားရုံးကိုထပ်တက်၊ ဗဟိုတရားရုံးက ထပ်ပြီး ပယ်ချနဲ့ အချိန်လေးငါးလတော့ ကုန်သွားပြန်ရောဆိုပါတော့။

နောက်ဆုံးတော့ အမှုဟာ တိုင်းတရားရုံးကို ပြန်ရောက်လာပြီး ကျနော်တို့အဖွဲ့ရဲ့ အရောင်းအဝယ် သဘောတူညီချက်ကို ပြန်လည် အတည်ပြုပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ။

(အဆိုပါ စီရင်ချက်မူရင်း၏ မိတ္တူမှာ ဘောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။)

၁၉၇၇ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၂၉

ဒေါ်ကြည်ကြည်
(၄င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ဦးမင်းဟန်)

(တရားလို)

(၁) ဦးကိုကိုကြီး(ခ)ဦးဟယ်ရီဝိန်
(ကိုယ်တိုင်)နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦး
ကိုမ်းဝိန်၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)
(၂) ဒေါ်ဒေစီဝိန်
(၃) မစ္စစ်အဲမာအင်ဒရူး
(၄) ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ
(၅) ဒေါ်အင်မာ(ခ)ဒေါ်မြမြသန်း
(၆) ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်
(၇) ဦးမင်းဆွေ (ကိုယ်တိုင်နှင့် ၅/၆
တို့၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်၊
(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းမေ၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)
(တရားပြိုင်)

တရားလိုအတွက်	တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးအောင်သိန်း
တရားပြိုင်အတွက်(၁/၂/၃/၄)	တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးရဲထွန်း
(၅/၆/၇)	တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးစံလှ

အမိန့်

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ဖေဖော်ဝါရီလ(၂၅) ရက်

ယခင် ရန်ကုန်မြို့တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်- ၅၄၅/၉၂ တွင် မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အမျိုးသမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်က ကွယ်လွန်သူခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် မြန်မာအမျိုးသား ဦးထင်ဝိန်၏ တရားဝင်ဇနီးတဦးအဖြစ်၊ ကွယ်လွယ်သူ ဦးထင်ဝိန်ကျန်ရစ် သော အမွေပုံ ပစ္စည်းများတွင် ဦးထင်ဝိန်၏ ပထမဇနီး မြန်မာခရစ်ယာန် အမျိုးသမီး မစ္စစ် မေရီဝိန်နှင့် ထက်ဝက်ခံစားထိုက်ကြောင်း၊ အမွေပုံ ပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးရန် မစ္စစ် မေရီဝိန်အပြင် ဦးထင်ဝိန်နှင့် မစ္စစ် မေရီဝိန်တို့၏ သားသမီးများ အပါအဝင်(၉) ဦးတို့အပေါ် တရားစွဲဆိုရာ တရားလိုဒေါ်ကြည်ကြည်သည် ဦးထင်ဝိန်နှင့် ယခင် အိမ်ထောင် မစ္စစ်မေရီဝိန်တို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် သုံးပုံတပုံနှင့် ၄င်းနှင့်ဦးထင်းဝိန်တို့ လက်ထက်ပွား ပစ္စည်းတွင် ထက်ဝက်ရထိုက်ကြောင်း (၃၀၊၁၁၊၆၇) ရက်စွဲပါ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီချမှတ် ခဲ့သည်။

ယင်းစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီအပေါ် မစ္စစ်မေရီဝိန်တို့က မကြေနပ်၍ဒေါ်ကြည်ကြည် အပေါ် ယခင် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ်- ၁၀၄/၆၇ တွင် အယူ ခံတင်ရာ တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးစီရင်ချက်နှင့် အမိန့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ဝေစု ငါးပုံနှစ်ပုံ ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ ပဏာမဒီကရီပြင်ဆင်ချမှတ်သည်။

ယင်းစီရင်ချက်အပေါ် ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် မစ္စစ်မေရီဝိန်တို့က မကျေနပ်၍ နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ် တရားမ အထူးအယူခံမှုအမှတ် -၇/၇၀ နှင့် ၈/၇၀ တို့တွင် အပြန်အလှန် အယူခံခဲ့ကြရာ တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး (၃)ဦး ပါဝင်သော စုံညီခုံရုံးက မစ္စစ်မေရီဝိန်၏ အယူခံကိုပယ်၍ ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ အယူခံကို ခွင့်ပြုလျက် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီဂရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလရန်ကုန်မြို့တော်တရားမရုံး တရားသူကြီးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီဂရီကို ပြန်လည် အတည်ပြုကြောင်း (၂၄-၅-၇၁)တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ချမှတ်ခဲ့သော ပဏာမဒီဂရီကို အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်နိုင်ရန်အတွက် ကော်မရှင်နာခန့်အပ်စာရင်း ကောက်ယူခြင်း၊ ပစ္စည်းထိန်းခန့်အပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ တရားစီရင်ရေး စနစ်များ၊ ခေတ်များပြောင်းလဲခဲ့သည့်အတွက် ယခင်ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်-၄၃/၇၃ နှင့် တဖန် တရားမကြီးမှုအမှတ်- ၅၆/၇၆အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး ယခုလက်ရှိ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်- ၃၂၆/၇၇) ဖြစ်လာသောအမှုဖြစ်သည်။ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းအချို့ကို ရောင်းချပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

အမွေပုံပစ္စည်းရောင်းချခြင်းကိစ္စနှင့် ပစ္စည်းထိန်းခန့်ထားခြင်း ကိစ္စများနှင့် စပ်လျဉ်း ပြီးယခင် ဗဟိုတရားရုံးပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၁၂၃/၈၅ နှင့် ၁၂၄/၈၅ တို့တွင်လည်းကောင်း၊ ဗဟိုတရားရုံး တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၂၂၄/၈၇ နှင့် ၂၂၅/၈၇ တို့တွင်လည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အမွေဆိုင်ပစ္စည်း တခုဖြစ်သော ဗဟန်းမြို့နယ် ၊သာသနာရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ် - ၃၅ဟု ခေါ်တွင်သော မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း(မော်ကွန်းရုပ်ရှင်)လက်ရှိမြေနှင့် အဆောက်အဦအား တန်ဖိုး ကျပ်သိန်းလေးဆယ်သတ်မှတ်၍ ဒေါ်ကြည်ကြည်အား အမ်းယူခွင့်ပြုကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက (၁၅-၅-၉၁)နေ့စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအမိန့်ချမှတ်သဖြင့် ယင်း အမိန့်အပေါ် ဦးကိုမ်းစ်ဝိန်တို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် တရား ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၃၅၆/ ၉၁ တွင်တင်သွင်းသည်။ တရားရုံးချုပ်က မူလတိုင်းတရားရုံး အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ယင်းမြေ နှင့် အဆောက်အဦကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းဆည်းခြင်း ရှိမရှိစုံစမ်းပြီးမှ နည်းလမ်းတကျရောင်းချရန်ညွှန်ကြားသည့် အမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ထို့ပြင် ယင်းပြဿနာများကို၊ တရားရုံးချုပ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်- ၂၂၅/၉၂ နှင့် ၂၂၆/၉၂ တို့တွင်လည်းကောင်း၊ တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည်တင်သွင်းသော တရားမ အထူးအယူခံခွင့်လျှောက်ထားမှု အမှတ် ၄၆/၉၃ တွင်လည်းကောင်း၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၁၄၁/၉၄ တွင်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးချုပ်အမိန့်များကို အတည်ပြုဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရသည်။

အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ အမွေဆိုင်တဦးဖြစ်သူ(၅) တရားပြိုင် ဒေါ်သန်းမေ(၂၄-၅-၉၉) နေ့၌ ကွယ်လွန်သွားရာ ၎င်း၏သားရင်းသမီးရင်းများဖြစ်ကြသောဒေါ်ခင်မာ (၁)ဒေါ်မြမြသန်း၊ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်နှင့် ဦးမင်းဆွေ တို့သုံးဦးအား တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့်- ၂၂၊ နည်းဥပဒေ-၄(၁) အရတရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ထည့်သွင်းရန် (၁၇- ၃-၂၀၀၀)ရက်စွဲပါ အမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့ပြီး အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရာ အမွေပုံပစ္စည်းများအနက် တခုဖြစ်သော ဗဟန်းမြို့နယ်၊ သာသနာရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ်-၃၅(အေ)ဟု ခေါ်တွင်သောမြေဥပစာကို ပစ္စည်းထိန်းထံမှာ တရားရုံးအမိန့်အရ ရောင်းချရန်ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကဆောင်ရွက်ရန် ကျန်သည့်ကိစ္စမှာ အမွေဆိုင်များအကြားဒီကရီ အရ အမွေဝေစုအချိုးကျအတိုင်း ခွဲဝေခံစားကြရန်အတွက် အောက်ဖော်ပြပါ ရောင်းချခွဲဝေ ရန်ကျန်နေသော အမွေပစ္စည်း (၂) ရပ်ကို ရောင်းချထုခွဲပြီး ခွဲဝေခံစားကြစေရန် အဓိကဖြစ်သည်။

(က)၊ အမှတ်-၃၅ (အေ)၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ ဝဟန်းမြို့နယ်ဟုခေါ်သော အဆောက်အဦ နှင့် ယင်းအဆောက်အဦ တည်ရှိရာမြေကွက်။ (မြေပေါ်တွင် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း(မော်ကွန်းရုပ်ရှင်ရုံး တည်ရှိနေသည်။)

(ခ)၊ မွန်ပြည်နယ်၊ မော်လမြိုင်မြို့ စမ်းကြီးရပ်ရှိခြံမြေ။

၄င်းပစ္စည်း (၂)ရပ်တွင် မွန်ပြည်နယ်၊ မော်လမြိုင်မြို့၊ စမ်းကြီးရပ်ရှိခြံမြေမှာ အကြိမ်ကြိမ် လေလံတင် ရောင်းချခဲ့သော်လည်း ဝယ်သူမရှိ၍ အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဝဟန်းမြို့နယ်၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ်-၃၅ (အေ)ဟု ခေါ်သော မြေနှင့်အဆောက်အဦ ထုခွဲရောင်းချရေးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ (၇-၇-၂၀၀၀)နေ့ရုံးချိန်း၌ တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည် ကိုယ်တိုင် ရုံးရှေ့လာရောက်ပြီး အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အဦကို ဦးသက်ခိုင်၊ ဦးလှမောင်ရွှေနှင့် ဦးကြီးစိန်ဆိုသူတို့ သုံးဦးအား တန်ဖိုးကျပ်သိန်း (၃၆၀)ဖြင့် ရောင်းချရန်ပစ္စည်းထိန်းမှ တဆင့်တင်ပြလာခြင်းကို လက်ခံ သဘောတူ ကြောင်း စာဖြင့် တင်ပြခဲ့သည်။ အလားတူ တရားပြိုင် (၁) မှ (၄)တို့၏ အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ကလည်း လက်ခံသဘောတူကြောင်း၊ စာဖြင့် တင်ပြသည်။ ကွယ်လွန်သူ အမွေဆိုင်တရားပြိုင် ဦးချာလီဝိန်၏ ဇနီးဒေါ်သန်းမေ (ကွယ်လွန်)၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဦးမင်းဆွေ (၅/၆/၇) တရားပြိုင်တို့ကလည်း အလားတူ သဘောတူကြောင်း တင်ပြသည်။ ယင်းသို့ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အဦကို ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးအား ရောင်းချရန် အမွေဆိုင် နှစ်ဖက် အမှုသည်အားလုံး သဘောတူတင်ပြချက်ကို (၁၀-၇-၂၀၀၀)နေ့ရုံးချိန်းရက်၌ နှစ်ဖက်အမှုသည်များနှင့် ရှေ့နေများအား ရှင်းလင်းပြောကြားရာ အထူးတင်ပြရန်မရှိကြောင်း သဘောတူကြောင်း ထပ်မံတင်ပြကြသည်။

ထိုသို့နှစ်ဖက်အမွေဆိုင်အမှုသည်အားလုံး သဘောတူတင်ပြချက်အရ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အဆောက်အဦကို ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးတို့အားတန်ဖိုးကျပ်သိန်း(၃၆၀)ဖြင့် ရောင်းချရန်ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ပေးရန် စိစစ်ရာ အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့် အဆောက်အဦကို အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ နိုင်ငံပိုင်သိမ်းယူမည့် အခြေအနေနှင့် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း (မော်ကွန်းရုပ်ရှင်)သို့ အငှားချထားခြင်းကိစ္စတို့ကို တရားရုံးချုပ်၏ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ်- ၃၅၆/၉၁(တရားမ အထူးအယူခံမှု အမှတ် -၄၆/၉၃ ဖြင့် အတည်ပြု ထားသောအမိန့်) အမိန့်ပါ နိုင်ငံပိုင်သိမ်းဆည်းခြင်းရှိမရှိ တရားရုံးမှ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး နည်းလမ်းတကျ ရောင်းချရန် ညွှန်ကြားချက်နှင့် အညီစုံစမ်းမှုပြုလုပ်တင်ပြစေခဲ့သည်။ (၂၇-၇-၂၀၀၀) ရုံးချိန်းရက်၌ ပစ္စည်းထိန်းက မြို့ရွာနှင့် အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာနမှ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အဆောက်အဦကို ယာယီ သိမ်းစာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ပြီးကြောင်း ပိုင်ရှင်သို့ပြန်ပေးသည့်နေ့မှ စ၍ ဌားရမ်းခကို ရပ်စဲလိုက်ကြောင်း ဖြင့် မြို့ရွာနှင့် အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာန (အိမ်ယာအုပ်ချုပ်ရေးဌာန)၏ (၁၆-၆-၉၉)ရက်စွဲပါ စာအမှတ် - အခယ/ရန်ကုန်ယာယီသိမ်း/၉၉ (၈၄၄) စာပူးတွဲတင်ပြလာသည်။

၎င်းတွင်အချင်းဖြစ်ခြံမြေနှင့်အဆောက်အဦထုခွဲရောင်းချရေးအတွက်(၁၃-၉-၂၀၀၀)နေ့ရုံးချိန်း ရက်တွင် တရားရုံးမှ တရားခွင်ရှေ့တွင် နှစ်ဖက်အမှုသည် ရှေ့နေအားလုံးကို ရှင်းလင်းပြောကြားပြီး တရားရုံးရှေ့တင်ပြလိုသည်ကို နောက်ဆုံးတင်ပြရန် (၂-၁၀-၂၀၀၀)နေ့သို့ ရုံးချိန်းပေး၍ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ထိုနေ့(၁၃-၉-၂၀၀)နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ရွှေ့ချိန်းသော (၂-၁၀-၂၀၀၀)နေ့တွင်လည်းကောင်း တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့်တရားပြိုင် အမွေဆိုင် အမှုသည်အားလုံးက ၄င်းတို့ (၇-၇-၂၀၀၀) နှင့် (၁၃-၇-၂၀၀)နေ့များတွင် သဘောတူ တင်ပြခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးတို့အား တန်ဖိုးကျပ်သိန်း(၃၆၀)ဖြင့် ရောင်းချရန် သဘောတူကြောင်းနှင့် ကြားတွင် တင်ပြခဲ့သော အခြား လျှောက်လွှာအားလုံးကို ရုပ်သိမ်းပါကြောင်းဖြင့် တရားလိုဒေါ်ကြည်ကြည်က ထပ်မံအတည်ပြု တင်ပြ သည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ဖက်အမွေဆိုင်အမှုသည်အားလုံး တညီတညွတ်တည်း သဘောတူ တင်ပြခဲ့ကြသည့်အတိုင်း (၄-၁၀-၂၀၀၀)နေ့တွင် တရားရုံးက -

'ဗဟန်းမြို့နယ်၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ်-၃၅ (အေ) ခြံမြေနှင့် အဆောက်အဦကို တန်ဖိုးကျပ် သိန်း (၃၆၀) ဖြင့် ဦးသက်ခိုင် ဦးလှမောင်ရွှေနှင့် ဦးကြီးစိန်တို့ သုံးဦး အားရောင်းချရန် ပစ္စည်းထိန်းအရာရှိက တရားရုံး ကိုယ်စားမြေပေါ်တွင် လက်ရှိငှားရမ်းအသုံးပြုလျက်ရှိသူ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း(မော်ကွန်းရုပ်ရှင်)နှင့် ညှိနှိုင်းပြီး၊ ညှိနှိုင်း ကွင်းဆင်း သဘောတူညီမှုအတိုင်း ရောင်းချခွင့်ပြုကြောင်း' ရောင်းချသည့်အမိန့်(Sale Order)ကို တိတိကျကျချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုသို့ အမိန့်ချပြီးနောက် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနှင့် ညှိနှိုင်းမှုအခြေအနေကို တင်ပြရန် ပစ္စည်းထိန်းအားညွှန်ကြားပြီး အမှုကိုရွှေ့ချိန်းခဲ့ရာ ကြားရုံးချိန်းရက်များ၌ တရားလိုဒေါ်ကြည်ကြည်က ထိုသို့ ပစ္စည်းရောင်းချခြင်းအားကန့်ကွက်တင်ပြသည့်စာများ အမျိုးမျိုး၊ အကြိမ်ကြိမ်တင်ပြလာသဖြင့် တရားရုံးက (၁၇-၁-၂၀၀၂)နေ့ရုံးချိန်းတွင်လည်းကောင်း၊ (၂၁-၅-၂၀၀၁)နေ့ရုံးချိန်းတွင် လည်းကောင်း၊ (၁၀-၉-၂၀၀၁)နေ့ရုံးချိန်းတွင်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးက ပစ္စည်းရောင်းချရန် အပြီးအပြတ် ချမှတ်ထားပြီးသော (၄-၁၀-၂၀၀၀)နေ့စွဲပါ အမိန့်မှာ အတည်ဖြစ်လျက်ရှိရာ ယင်းအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်သော တင်ပြချက်များကို တရားရုံးမှ လက်ခံ၍မရကြောင်း၊ ပိပိတည်ဆဲအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး လက်ခံဆုံးဖြတ်ပေးခွင့်လည်း မရှိတော့ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်တည်နေသမျှ အမိန့်အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန်သာ ရှိတော့ကြောင်း နှစ်ဖက်အမွေဆိုင်အားလုံးနှင့်ရှေ့နေအားလုံးသို့ ရှင်းလင်းညွှန်ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤတွင်တရားလိုဒေါ်ကြည်ကြည်က တရားရုံးမှချမှတ်ထားသော (၄-၁၀-၂၀၀၀)အမိန့်အပေါ် အယူခံခြင်းမပြုပဲ ယင်းရောင်းချရန်အမိန့်ကို တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်-၄၇၊ နည်းဥပဒေ-၁ အရပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားလာပြန်သည်။ ဤရုံးမှ တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် - ၂၀/၂၀၀၁ ဖြင့် နှစ်ဖက်ကြားနာပြီး လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ကြည်ကြည်ကိုယ်တိုင်အပါအဝင် နှစ်ဖက်အမွေဆိုင် အမှုသည်အားလုံး တသဘောတည်း သဘောတူတင်ပြကြသည့်အတိုင်း တရားရုံးက ရောင်းချရန်ချမှတ်ထားသော အမိန့်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပြန်လည်သုံးသပ်ရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားမှုကို(၂-၅-၂၀၀၁) ရက်စွဲပါ အမိန့်ဖြင့် ပလပ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဒေါ်ကြည်ကြည်က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ်(၉၄/၂၀၀၁)တွင် ပြင်ဆင်ရန်လျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ်၏ (၁၃-၈-၂၀၀၁)ရက်စွဲပါ အမိန့်အရပလပ်ခံခဲ့ရပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် (၂၁--၂၀၀၁) ရုံးချိန်းရက်၌ တရားရုံးအမိန့်အရ ပစ္စည်းဝယ်ခွင့်ရသူ ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးတို့၏ ၎င်းတို့အား(၄-၁၀-၂၀၀၀)အမိန့်နှင့်အညီ အရောင်းတန်ဖိုး ငွေပေးသွင်း၍ အရောင်းသက်သေခံလက်မှတ်ထုတ်ပေးပါရန်၊ ၎င်းတို့(၃)ဦးအချင်းချင်း မြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း သဘောတူစာချုပ်တစ်စောင်ပူးတွဲတင်ပြချက်ကို ပစ္စည်းထိန်းမှ အစီရင်ခံတင်ပြလာသည်။ ယင်းအပေါ် (၂၅-၁-၂၀၀၂) ရုံးချိန်းရက်၌ တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည်မှ ကန့်ကွက်စာတင်ပြပြီး တဆက်တည်း ၎င်းအား အမွေဆိုင်တဦးအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အဦကို တန်ဖိုးကျပ်သိန်း (၃၆၀)ဖြင့် ဦးစားပေး ဝယ်ယူခွင့်ပြုရန်လည်းတပါတည်း လျှောက်ထားတင်ပြလာသည်။ ယင်းအပေါ် တရားပြိုင်တို့မှ ကန့်ကွက်တင်ပြသဖြင့် အဆုံးအဖြတ်အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် လိုအပ်လာပြန်သည်။ ဦးစွာဝယ်ယူခွင့်ပြုရန် ဒေါ်ကြည်ကြည်၏ရှေ့နေက ဦးမြတ်ကျော်နှင့် ဦးသိန်းမောင်ပါ- ၅[၁၉၈၄ခုနှစ်၊ မတစ၊ စာ-၃၀၂(၃၀၃)] အမှုစီရင်ထုံးကို ကိုးကား၍တင်ပြသည်။

ဤမျှနှစ်ပေါင်း (၄၀)ကျော်ခန့်အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကြန့်ကြာခဲ့ရပြီးသော အမွေမှုတွင် နောက်ဆုံး ရောင်းချရန်ကျန်သည့်အမွေပုံပစ္စည်းကို ဥပဒေလုပ်ထုံးနှင့်အညီ အမြန်ထုခွဲရောင်းချပြီး အမွေဆိုင်နှစ်ဖက်အမှုသည်များ ဒီကရီအချိုးဝေစုအတိုင်း မြန်မြန်ခွဲ ဝေခံစားခွင့်ရကြစေရန်နှင့် အမှုပြီးပြတ်စေခြင်းငှာ၊ တရားရုံးက ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှအား ထုတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အထက်တွင် အသေးစိတ်လေ့လာဖော်ပြထားသော အမှု ဖြစ်စဉ်အရ နောက်ဆုံးတရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည် အပါအဝင် နှစ်ဖက်အမွေဆိုင်အမှုသည် အားလုံး၏(၇-၇-၂၀၀၀)၊ (၁၀-၇-၂၀၀၀)၊ ၁၃-၉-၂၀၀၀)နှင့် (၂-၁၀-၂၀၀၀)နေ့ ရုံးချိန်းရက်များတွင် အကြိမ်ကြိမ်သဘောတူကြောင်းတင်ပြချက်များအရ တရားရုံးက အချင်းဖြစ် ဝဟန်းမြို့နယ်၊ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၊ အမှတ်-၃၅(အေ)ဟုခေါ်သော မြေနှင့် အဆောက်အဦကို တန်ဖိုးကျပ်သိန်း(၃၆၀) ဖြင့် ဦးသက်ခိုင်၊ ဦးလှမောင်ရွှေနှင့် ဦးကြီးစိန်တို့(၃)ဦးအား လက်ရှိ ငှားရမ်းအသုံးပြုနေသူ အစိုးရဌာနအဖွဲ့အစည်းဖြစ်သော မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနှင့် ရှင်းလင်း ညှိနှိုင်းချက်အတိုင်း ရောင်းချရန် (၄-၁၀-၂၀၀၀) နေ့စွဲပါ အမိန့်ချမှတ်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ယင်းအမိန့်အပေါ် ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် ဒေါ်ကြည်ကြည်က လျှောက်ထားခဲ့ရာတွင်လည်း တရားရုံးချုပ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၉၄/၂၀၀၁ တွင်ချမှတ်သော(၁၃-၈-၂၀၀၁) နေ့စွဲပါ အမိန့်တိုင်အောင် ပလပ်ခံခဲ့ရပြီး ယင်းအမိန့်အရ တိုင်းတရားရုံး၏ ရောင်းချရန်အမိန့်သည် ယနေ့တိုင် နောက်ဆုံး အခြေအနေအထိ အတည်ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ရာရောက်သော လျှောက်လွှာများ၊ တင်ပြချက်များဖြစ်လျှင် မည်သည့် အမှုသည်၏ တင်ပြချက်ကိုမျှ လက်ခံခွင့်ပြုရန် မဖြစ်နိုင်၊ တရားရုံး အနေဖြင့် လက်ခံခွင့်ပြု၍လည်း မရတော့ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ညွှန်ပြခဲ့ရပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားရုံးအနေဖြင့် အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အဆောက်အဦကို ရောင်းချရန် အပြီး အပြတ် ချမှတ်ပြီးဖြစ်သော (၄-၁၀-၂၀၀၁)ရက်စွဲပါ အမိန့်တည်ဆဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ယင်းအမိန့်ကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရန်မှတပါး အခြားမရှိချေ။

ဦးစွာဝယ်ယူပိုင်ခွင့်(Pre-emption) အခွင့်အရေးဆိုသည်မှာ မိဘဘိုးဘွားတို့ထံမှဆင်းသက်လာသော အမွေပုံ ပစ္စည်းကို အမွေဆိုင်တဦးက သူတစိမ်းထက် တန်ဖိုးချင်းတူလျှင် ဦးစွာဝယ်ယူပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ သူတစိမ်းသို့ရောင်းချပြီး ဖြစ်လျှင်လည်း ၎င်း၏ဝေစုကို ပြန်လည်ရောင်းချပေးရန် ဝယ်ယူသူအားတောင်းဆိုနိုင်ကြောင်း ပြဆိုထားသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားစရာ မရှိချေ။ ဦးမြတ်ကျော်နှင့် ဦးသိန်းမောင်ပါ- ၅[၁၉၈၄ခုနှစ်၊ မတစ၊ စာ-၃၀၂(၃၀၃)] စီရင်ထုံးတွင်လည်း ယင်းအချက်ကိုပင် ထုံးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်၊ ထိုသို့ဦးစွာဝယ်ယူပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးကို အမွေပုံ ပစ္စည်းအား တရားရုံးမှရောင်း ချဆောင်ရွက်ရာတွင် ဦးစွာတောင်းခံရန် လိုအပ်သည်။ ယခုအမှုတွင် တရားလို ဒေါ်ကြည်ကြည်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အဆောက်အဦရောင်းချရန်တရားရုံးမှ ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်စဉ် တလျှောက်လုံး၌ လည်းကောင်း၊ ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးအားတန်ဖိုးကျပ်သိန်း(၃၆၀)ဖြင့် ရောင်းချရန် တရားရုံးမှ အကြိမ်ကြိမ် ချပြခဲ့ရာတွင်လည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ်အခွင့်အရေး ရခဲ့ပါလျက် ဦးစွာဝယ်ယူခွင့်တောင်းခံလာခြင်း အလျဉ်းမရှိပဲ သဘောတူကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်တင်ပြခဲ့သူဖြစ်သည်။ (၁၃-၉-၂၀၀၁)နေ့ ရုံးချိန်းရက်၌ တရားရုံးရှေ့တင်ပြခဲ့စဉ် တရားလိုဒေါ်ကြည်ကြည်က ထိုသို့ရောင်းချရန် သဘောတူကြောင်းအပြင် အခြားတင်ပြခဲ့သည့် ဆန့်ကျင် လျှောက်လွှာများအားလုံးကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းကြောင်းပင် တင်ပြခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့သို့ တရားရုံးရှေ့ အတိအလင်းတင်ပြခဲ့၍ တရားရုံးမှ(၄-၁၀-၂၀၀၀)နေ့တွင် ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးအား ရောင်းချရန် အမိန့်(Sale Order)ချမှတ်ပေးခဲ့ပြီး တရားရုံးချုပ်တိုင်အောင် အတည်ပြုပြီး

ဖြစ်ရာ ယခုကျမှ မိမိအား ဦးစားပေး ဝယ်ယူခွင့်ပြုရန်တင်ပြလာခြင်းမှာ လက်ခံခွင့်ပြုရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အထက်တွင်အကျယ်တဝင့် လေ့လာစိစစ်သုံးသပ်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်ထား၍ တရားဥပဒေအရ အတည်ဖြစ်နေသော (၄-၁၀-၂၀၀၀)ရက်စွဲပါ 'ရောင်းချရန် အမိန့်'(Sale Order) အတိုင်းတရားရုံးမှ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန်သာရှိသည်။ ထိုသို့ ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ရာတွင် အဆိုပါ အတည်ဖြစ်နေသည့် ရောင်းချမိန့် (Sale Order) အရဆိုလျှင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင် အမွေဆိုင်အမွေသည် အားလုံး၏ အချိုးဝေစုအတိုင်း ခွဲဝေခံစားခွင့်မှာ အရောင်းတန်ဖိုးငွေ ကျပ်သိန်း (၃၆၀)ဖြစ်သည်။ တရားရုံးအမိန့်အရ ဝယ်ယူခွင့်ရသူတို့မှ ငွေပေးသွင်းခြင်း၊ ပစ္စည်းလက်ရောက်ရရန် တောင်းဆိုခြင်း၊ ထိုသို့လက်ရောက်ရရန်အတွက် လက်ရှိငှားရမ်းအသုံးပြုသူ အစိုးရဌာနတခုဖြစ်သော မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနှင့် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ခြင်းတို့မှာ နစ်ဖက်အမွေသည်အမွေဆိုင်များနှင့် တိုက်ရိုက် မသက်ဆိုင်တော့ချေ။ တနည်းဆိုလျှင် နစ်ဖက်အမွေသည်တို့၏ရောင်းကြေး ငွေကျပ်သိန်း (၃၆၀)ရပိုင်ခွင့်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်စေရန်လည်း မဟုတ်တော့ပေ။ လက်ရှိငှားရမ်းအသုံးပြုနေသူ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်းတာပြီး ဝယ်ခွင့်ရသူ ဦးသက်ခိုင်တို့ အဖွဲ့အား လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် မြေအတိုင်းအတာပမာဏနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆိုင်နစ်ဖက်အမွေသည်တို့အပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေရန် အကြောင်းမရှိ၊ ဝယ်ခွင့်ရသူများ အပေါ်တွင်သာ အကျိုးသက်ရောက်စရာ ရှိသည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်မြင်တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ယင်းမြေ အတိုင်းအတာ ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင်း အရောင်းတန်ဖိုး ကျပ်သိန်း(၃၆၀)အပေါ် အပြောင်းအလဲဖြစ်စေရန်အကြောင်းမရှိ။အမွေဆိုင်နစ်ဖက်အမွေသည်များ ခံစားခွင့်ရမည့် အရောင်းတန်ဖိုးငွေကို ထိခိုက်စရာအကြောင်းလည်း မရှိကြောင်းမြင်သာသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် တရားလိုဒေါ်ကြည်ကြည်၏ ဦးစွာဝယ်ယူခွင့်ပြုရန် လျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

တရားရုံးက ချမှတ်ထား၍ တရားဥပဒေအရအတည်ဖြစ်နေသော (၄-၁၀-၂၀၀၀) ရက်စွဲပါ ရောင်းချရန်အမိန့်(Sale Order)နှင့်အညီပစ္စည်းထိန်းက -

(က)၊ တရားရုံးအမိန့်အရ ဝယ်ခွင့်ရသူ ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးအား ပစ္စည်းထိန်းမှ တဆင့် အရောင်းတန်ဖိုးငွေ ကျပ်သိန်း(၃၆၀)ကို တရားရုံး ဘီးလစ်သို့ နည်းလမ်းတကျ ပေးချေစေရန်။

(ခ)၊ ထိုသို့ ပေးချေပြီးပါက ဝယ်ခွင့်ရသူ ဦးသက်ခိုင်ပါ (၃)ဦးအား တရားရုံးအမိန့်အရ ၎င်းတို့ ဝယ်ခွင့်ရသည့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အဦကို တရားရုံးမှ အရောင်း လက်မှတ်ထုတ်ပေးခြင်း။ ပစ္စည်းလက်ရောက်ပေးအပ်ခြင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် လက်ရှိငှားရမ်းရုံဖွင့်အသုံးပြုနေသူ မြန်မာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း (မော်ကွန်းရုပ်ရှင်)နှင့် ပစ္စည်းထိန်းမှတဆင့် ညှိနှိုင်းတိုင်းတာ သတ်မှတ်ဆောင်ရွက်စေရန်။

(ဂ)၊ ထိုသို့ ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်တိုင်းတာချက် အတိအကျကို တရားရုံးသို့ပစ္စည်းထိန်းမှ တင်ပြရန်။ ညွှန်ကြားသည့်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။

အမိန့်အတွက် စားရိတ်သတ်မှတ်ခြင်းမပြု။

× × × × ×

အောင်ငွေ
တိုင်းတရားသူကြီး
ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး

တရားရုံးအမိန့်၊ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာနနဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကိစ္စတွေ ရှင်းသွားချိန်မှာတော့ အဲဒီမြေကွက်ကို လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့ ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမြန်မာရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ရောက်လာပါရောဗျာ။

ဒီမှာတင် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနက အရာရောက်တဲ့သူကို ဝင်ဖို့ထွက်ဖို့ လမ်းကြောင်း ရှာလိုက်တော့ မြေနီကုန်းမှာ ကားပွဲစားလုပ်နေတဲ့ ဦးခင်မောင်ထွေးဆိုသူနဲ့ ချိတ်မိတယ်ဗျ။ သူ ပြန်ကြား ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြည်အောင်ရဲ့ ယောက်ဖပါပဲ။ မြေနီကုန်း ပဒုမ္မာပန်းခြံနောက်က လမ်းတလမ်း မှာနေပါတယ်။

ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ ကားပွဲစားပီသပါတယ်။ လုပ်ငန်းကိစ္စလည်း ညှိရော သူ့အတွက် ဘယ်လောက် သူ့အမ ဝန်ကြီးကတော်အတွက် ဘယ်လောက်၊ ဝန်ကြီးအတွက် ဘယ် လောက်ပေးနိုင် သတုန်း စညှိပါတော့တယ်။ ငွေကြေးပမာဏ ညှိတာနှိုင်းတာလည်း အဆင်ပြေရော ကျနော့်ကို ပြန်ကြားရေး ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြည်အောင်နဲ့ တွေ့ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ငွေထုတ်ပေးမယ့် သူတွေက ဦးကြီးစိန်နဲ့ ကိုလှမောင်ရွှေဆိုတော့ သူတို့ကို ပြန်အသိပေး ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ဝန်ကြီးကို သူတို့လည်း တွေ့ချင်တယ် လုပ်ပြန်ပါရော။ ခက်တာက ဝန်ကြီးဟာ ကျနော်အပါအဝင် နောက်ထပ် အဖော်တယောက် စုစုပေါင်း နှစ်ယောက်ပဲတွေ့ခွင့်ပြု မယ် ပြောထားတာကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ ကျနော် ချန်နေရစ်ပြီး ဦးကြီးစိန်နဲ့ ဦးလှ မောင်ရွှေတို့ကိုပဲ ဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

စီစဉ်တယ်ဆိုတာ ဝန်ကြီးကို ကန်တော့ဖို့ ငွေကိစ္စပြင်ဆင်ရတာပေါ့ဗျာ။ ဦးခင်မောင်ထွေးနဲ့ စည်းဝါး ကိုက်ထားချက်အရ သိန်းခုနှစ်ဆယ်တန် ချက်လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ယူမယ့်သူ နာမည် မရေးပဲ (Blank Check)အဖြစ် ကြိုတင်ရေးယူသွားရပါတယ်။ ဝန်ကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးကတော် အတွက်ပေါ့ ဗျာ။ ဦးခင်မောင်ထွေးအတွက် သိန်းသုံးဆယ်ကတော့ ဝန်ကြီးနဲ့တွေ့ ပြီးပြန်ထွက်အလာမှာ ငွေသားနဲ့ ရှင်းဖို့ သဘောတူထားကြပါတယ်။

အင်း၊ ဝန်ကြီးနဲ့ ဝန်ကြီးကတော်ကလည်း လင်မယားဆိုပြီးတအိမ်တည်းသာနေကြတာ စီးပွား ရေးက၊ တစီးပွား စီများလား မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဝန်ကြီးအိမ်ကို သွားတဲ့ကိစ္စဟာ ဦးခင်မောင်ထွေးရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုပိုင်နိုင်မှုကြောင့် ဘာမှ အထစ်အငေါ့မရှိပဲ အဆင်ပြေခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ကြီးဟာ တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူးတဲ့ဗျာ။ အမှန်တော့ နိုင်ငံတခုမှာ စီရင်ခွင့်အပြည့်အဝ ရှိတဲ့ တရား ရုံးတခုက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဝန်ကြီးမကလို့ သမ္မတပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုက်နာရမှာပါဗျာ။ အခုတော့ ကျနော်တို့နိုင်ငံမှာ တရားရုံးအထက်မှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အများသားကလား။ ဝန်ကြီးအဆင့် ပြေလည်တော့ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းဦး ဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးဆီ၊ ဝင်ဖို့ ထွက်ဖို့ ကိစ္စကို ကျနော်ပဲ တာဝန်ယူ ခဲ့ရပါတယ်။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း ဦးဆောင်ညွှန်ကြား ရေးမှူးက ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုကြည်တဲ့ဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုကြည်ဟာ တကယ်လက်ပေါက်ကတ်တဲ့ လူညစ်ဗျ။

ကျနော့်တယောက်တည်းသဘောနဲ့ လူညစ်လို့ ပြောရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော်သူနဲ့ ဝင် မတွေ့ခင် သူ့ဌာနမှာ သူ့အကြောင်း ကြိုတင်စုံစမ်းကြည့်တော့ တကယ့်အရာရှိဆိုး အဖြစ်နာမည်ကျော် သလို ကိုယ်တိုင်ကြုံတဲ့အခါမှာလည်း တကယ် ဂဏှိဂကြောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ပဲဗျာ။

ကျနော်ဟာ ဝန်ကြီးအိမ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်လာတာမို့ သိသိသာသာကြီး အာဏာမပြပေ မယ့် ရစ်တာကတော့ ရစ်တာပဲဗျာ။ ကျနော်ကြားထားသလောက် ဗိုလ်မှူးကြီးဘိုကြည် ဟာ သူ့ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြည်အောင်ကို အသေကြောက်ရတယ်ဆိုပဲ။ ဝန်ကြီးက ဟောကောင်၊ ဘိုကြည်လို့ခေါ် လိုက်ရင် ဗျာဆိုပြီး ပျာပျာသလဲနဲ့နေစရာတောင် မရှိဘူးလို့ ဦးခင်မောင်ထွေးက ဆိုသဗျာ။

အေးလေ၊ သူ့ ဝန်ကြီးကို အသေကြောက်ရတော့ သူ့အောက်က ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း သူ့ကို အသေကြောက်အောင် လုပ်ထားတာထင်ပါ့ဗျာ။ အမှန်ကကျနော့်ကို ရစ်တာ သူ့အမှားဗျ။ ကျနော့် စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာက ဒေါ်ကြည်ကြည် အမွေဆိုင်ခြံနဲ့ ပတ်သက်လို့ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေ နောက်မှာ ရှိနေတုန်း ဗိုလ်မှူးကြီးဘိုကြည် ရသင့်ရထိုက်တာ ရပါစေတော့လို့ စေတနာထားနေတာကို သူ့ ထပ်ရစ်နေလို့ပေါ့။ ကျနော် ပြောပြမယ်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဘိုကြည်နဲ့ ကျနော်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မော်ကွန်းရှပ်ရှင်ခြံ၊ ခြံအမှတ် ၃၅ အေ ကို မူလပိုင်ရှင်လက်ထဲကို လွှဲပြောင်းပေးရတော့မှာမို့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ဖက်က လိုချင်တာကိုသာ ပြောပါ။ မပြစ်ပြစ်အောင် ကျနော့်ပါ့တနာတွေနဲ့ညှိပြီး လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျနော်ဟာ ငွေရှင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီပွဲကို ကျနော်ဖန်တီးထားတာပါလို့ ပြောတော့ သူ့ ညွန်ကြားရေးမှူးချုပ် အဆင့်နေနိုင်မယ့် အိမ်တလုံးနဲ့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ နှစ်လုံးဆောက်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ကျနော်က ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အိမ်ကို ဘယ်မှာဆောက်ချင်ပါသတုန်းမေးတော့ သူ့ မော်ကွန်းရှပ်ရှင်ခြံထဲမှာပဲ ဆောက်ချင်သတဲ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ရှေ့ရေးကို ကြိုတွေးထားတဲ့ ကျနော်က ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ။ဝန်ထမ်း အိမ်ရာအတွက် ဘာမှ မပူပင်ပါနဲ့။ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အိမ်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးပိုင်တဲ့ မြေကွက်တနေရာမှာ ဆောက်ပေးပါ့မယ်။ အဲဒီအိမ်အတွက် တရားဝင်စာရင်းထဲမှာလည်း မထည့်ပါဘူးဆိုတော့သူ့ မျက် မှောင်ကြီး ကျုံ့လိုက်ပြီး မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျနော်တို့ဌာနမှာ ကျနော် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ရာထူးကနေ ထွက်သွားရင်လည်း နောက်တက်လာတဲ့ ညွှန်ချုပ်တွေနေနိုင်အောင် ဌာနဆိုင်ရာ မြေပေါ် မှာပဲဆောက် ဗျာလို့ ဆိုပါတယ်။

သူပြောတာက နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ သူ့အတွက် ဝေစု မပါတဲ့ အလုပ်ကို သူနဲ့ ရေရှည်အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုလုပ် ရှေ့ဆက်စခန်းသွားမတုန်းလို့ တွေးမိ တဲ့ ကျနော်က သူ့ဝေစုကို မပါပါအောင် ထည့်နေရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ကျနော်က လက် မလျှော့သေးပဲ ဒီလိုလုပ်ပါ ဗိုလ်မှူးကြီးဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး အိမ်မဆောက်ချင်ရင်လည်း အခု ဗိုလ်မှူးကြီးတောင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေအပြင် သီးခြားတိုက်ခန်းတခု ဝယ်ပေးဖို့ ကျနော် တာဝန်ယူပါရစေလို့ ပြောတော့လည်း နေပါစေတဲ့ဗျာ။

အမှန်က သူဟာ ဒီမြေကွက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အတွက် အလုံဖက်က တိုက်ခန်းတခန်း လိုချင် နေတယ်ဆိုတာ ဦးခင်မောင်ထွေးကြိုပြောပြလို့ ကျနော်သိနှင့်နေပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျနော် လုပ်ပေးနိုင်တုန်း အစစအဆင်ပြေအောင် ကျနော်သူ့ကိုတွန်းနေတာပေါ့ဗျာ။

ကျနော့်တွက်ဆချက်ဟာ ကွက်တိမှန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမြေကွက်ကို သေချာပေါက်လက်လွှဲ ပေးရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုကြည်ဟာ လွတ်တဲ့ငါးကြီးလေခြင်းဆိုပြီး လုပ်ငန်းနှောင့် နှေးအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရစ်ပါတော့တယ်။ ရစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ရှာလိုက်တော့ သူဟာ တမြည်း မြည်းနဲ့ သူ့ဝေစု မပါတာကို ပြန်ပြီး သတိမူမိသွားလို့သာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကြည့်လေ။ညွှန်ကြားရေး မှူးချုပ် အမိုးလုပ်ငန်းစတော့မယ့်အချိန်မှာ ခေါင်မိုးကို ဖိုင်ဘာပြားနဲ့မိုးပါ့မယ် ဆိုတာကို လက်မခံပဲ ရိုးရိုးသွပ်နဲ့သာ မိုးပါလို့ ငွတ်လုပ်သဗျာ။ ကျနော်က ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်ဗျာ၊ အခုဒိုင်းမှားတင်ထားတဲ့ ခေါင်ချိုးဟာ ရိုးရိုးသွပ်မိုးဖို့ လုပ်ထားတာမဟုတ်လို့ ဖိုင်ဘာပြားမိုးမှ သင့်တော်ပါမယ်ပြောလည်း မရဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း နားအေးပြီးရောဆိုပြီး ရိုးရိုးသွပ်လည်း မိုးလိုက်ရော အိမ်ကြီးဟာ ဘာရှပ်မှ မပေါက်ပဲ ရှပ်ပျက်သွားပါတော့တယ်။ ပုံပျက်နေတဲ့ အိမ်ကြီးကို မြင်တော့မှ ရွှေကိုယ်တော်က ကျနော်ကို အရေးတကြီးလှမ်းခေါ်ပြီး ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဖိုင်ဘာသာမိုးတော့ဗျာတဲ့။ ကြည့်၊ လုပ်ပုံက ကျနော့်မှာ သွပ်ဖိုးတွေ အပိုကုန် အလုပ်သမားခတွေကုန်နဲ့ ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။

ဒီလောက်နဲ့တင် မပြီးသေးဘူးဗျ။ ဆေးသုတ်တဲ့ အဆင့်လည်းရောက်ရော သူ့အိမ်ကြီးကို အနီရောင်ရဲရဲ သုတ်ချင်ပြန်သတဲ့။ ကျနော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ။ အနီရောင်နဲ့ မသင့်တော်ပါဘူး။ တခြားအရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ တခုကို ရွေးစေချင်ပါတယ်လို့ ဆေးဆိုင်က ကတ်တလောက်ကို ယူသွားပြတော့လည်း အနီမှ အနီပဲတဲ့ဗျာ။ ကျနော့်မိန်းမက တရှုတ်မဗျ။ တရုတ်အယူအဆမှာ အနီရောင်က မင်္ဂလာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အနီရောင်ပဲ သုတ်မယ်တဲ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ငြင်းနေအပိုပဲဆိုပြီး ရဲတောက်နေတဲ့ အနီတကာ့ အနီဆုံး သုတ်ဆေးပုံးတွေမှာပြီး သုတ်ခိုင်းလိုက်တာ တအိမ်လုံး ရဲပဒေါင်းခတ်သွားတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ အဲဒီ အိမ်နီကြီးကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေလည်း မြင်ရော တိုးတိုးတမျိုး ကျယ်ကျယ်တမျိုး နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါလေရောဗျာ။ ဒီအိမ်ကို ကျနော်ဆောက်မှန်းသိတဲ့ ကျနော့်မိတ်ဆွေ တချို့ကတောင် ကျနော့်ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဗျို့အိမ်နီကြီးကို ဆောက်တဲ့အင်ဂျင်နီယာကြီး။ ကျနော်တို့ အဲသလို အိမ်မျိုးဆောက်ချင်လို့ပါခင်ဗျာ ဆိုပြီး လှမ်းလှမ်းနောက်ကြတဲ့ အထိပါပဲဗျာ။

ဒီအသံတွေကို သူလည်း ကြားတယ်ထင်ပါရဲ့။ တပတ်လောက်ကြာတော့ကျနော့်ကို ခေါ်ပြန်ပြီး ကိုသက်ခိုင် ဒီအနီကြီးက သိပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်။ အနီနည်းနည်းဖျော့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဗျ လုပ်ပြန်ရော။ ကျနော်လည်း ဘာမှပြောမနေတော့ပဲ နည်းနည်းဖျော့တာ ထပ်သုတ်ပေးလိုက်တော့လည်း အနီက အနီပါပဲဗျာ။ ဘာမှ ထူးမလာပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့သူဟာ အနီတမျိုးတည်းကို ဖျော့ခိုင်းလိုက် ရင့်ခိုင်းလိုက်နဲ့ ကျနော့်စိတ်ထင် ငါးကြိမ် လောက်ရှိမယ်ထင်သဗျာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုမှ မတင့်တယ်တဲ့အဆုံးကျမှ၊ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့အရောင်သာ သုတ်ပေတော့ဗျာတဲ့။ ကြည့်လုပ်ပုံက အစကတည်းက သင့်တော်ပါတယ်ပြောတာကို နားမထောင်ပဲ သူထင်တိုင်းကြပြီး အဆင်မပြေတော့မှ ကိုသက်ခိုင်ကြိုက်တဲ့အရောင်လုပ်ပါတဲ့။ ပြောတော့သာလွယ်တာ အောက်ခံ အရောင် အရင့်ကို အပေါ်က အရောင်နု ထပ်သုတ်ဖို့ဆိုတာ အောက်ခံဆေးတွေဘာတွေ အထပ်ထပ်ပြန်လိုက်ရတာမို့ တော်တော်လက်ဝင် တဲ့ အလုပ်ဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီအိမ်ကို ကျနော့်စိတ်ကြိုက် ပီတောက်ခြောက်ရောင်သုတ်ပေးလိုက်မှ ဘိုကြည်လည်း ပါးစပ် ပိတ်သွားပါတော့တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက အမျိုးသားညီလာခံမှာ ကြို့ဆို ညွှဲခံရေးကော်မီတီဥက္ကဋ္ဌတဲ့ဗျာ။ ဘယ်လို ဦးနှောက်နဲ့ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းနေပါလိမ့်လို့ တွေးမိသဗျာ။

ဘိုကြည်ရစ်တာ ဒီလောက်နဲ့တင် ဘယ်ပြီးအုံးမလဲ။ ကျနော်ပြောခဲ့တာ အကင်းပဲ ရှိသေးဗျာ။ သူ့အိမ်ဟောင်းကနေ ကျနော်တို့ဆောက်ပေးတဲ့ အိမ်အသစ်ကိုပြောင်းတော့လည်း ရစ်။ တရားရုံး ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အဲဒီမြေကွက် ကျနော်တို့ လက်ထဲကို လွှဲပေးရတော့မယ့် အချိန်မှာလည်း ရစ်။ ကျနော်တို့ တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်မှုရှိပြီးပြီမို့ ခြံစည်းရိုးခတ်တော့လည်း ရစ်။ တကယ့်ကို ဂျပန်မှုလီပါပဲဗျာ။ ခက်တာက သူ့အတွက် ဝေစုမရသေးလို့ ရစ်နေပေမယ့် အချိန်တွေဟာ ကျော်လွန် သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျနော့်သဘောနဲ့ကျနော် သူ့အတွက်ဖန်တီးပေးလို့ရတဲ့အချိန် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူသဘောတူသည်ဖြစ်စေ မတူသည်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီမြေကွက်ကို ကျနော်တို့လက်ထဲ လွှဲပေးရတော့မှာပါပဲ။ သူမတန်တဆ ရစ်လာရင်လည်း ဝန်ကြီးအိမ်အထိ ပေါက်ရောက်နေတဲ့ ဦးကြီးစိန်တို့ကို သူဘယ်လိုလုပ်ကျော်မလဲဗျာ။ ဒီတော့သူ့ သူ့ဝေစုမရတဲ့အတူတူ ရစ်လို့ရတာ အကုန် ရစ်လျှောက်လုပ်သမျှ ကျနော်တယောက်တည်း ဒိုင်ခံရှင်းခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဘိုကြည်ကျနော့်ကို ဘယ်လောက်ရစ်သလဲဆိုတာ သီချင်ရင် နိုင်ငံကျော် ဂီတပညာရှင်ကြီး ဂီတလုလင်မောင်ကိုကို(ဦးကိုကို)နဲ့ သူ့သား ကိုမြတ်သူကိုသာ၊ လူချင်းတွေ့ရင် မေးသာကြည့်ပေတော့ဗျာ။ သူတို့သိတာပေါ့ဗျ။ သူတို့ သားအဖဟာ ကျနော်တို့ ဝယ်လိုက်တဲ့ မြေကွက်ထဲက အဆောက်အဦဟောင်းတခုမှာ အသံသွင်းစတူဒီယို ဖွင့်ထားတယ်လေ။

အော်၊ ကိုမြတ်သူဆိုတာ ဝင်းဦးရဲ့ မှုန်ရွှေရည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲမှာ ကလေးဇာတ်ဆောင် မောင်မြတ်သူအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ သူပေါ့။ အဲဒီ အမွေဆိုင်မြေကွက်ကြီးကို ရန်ကုန်စီးပွားရေးလောကသားတိုင်းလိုလို စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ ပါတယ်။ အမှုပြီးခါနီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သမက်၊ ကိုတွတ်တောင် မြေတကွက်ဝယ်ချင်တယ်ဆိုပြီး လာကြည့်ဖူးသေးဗျာ။ သူနဲ့အတူ သူ့ဇနီး ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်သမီးပါ လာသဗျ။

မော်ကွန်းရုပ်ရှင်ခြံကိစ္စမှာ ကျနော်မမေ့နိုင်တဲ့အဖြစ်တခုကတော့ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီး ဆရာသိန်းဖေမြင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်ကြည် နဲ့ တွေ့ခဲ့ရခြင်းပါပဲ။ ဆရာ့အိမ်ဟာ မော်ကွန်း ရုပ်ရှင်ခြံနဲ့ ကပ်လျက်ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဆရာ့ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်ကြည်နဲ့ ကျနော် မျက်မှန်းတန်းမိရာက ခင်မင်သွားပြီး ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ အိပ်ခန်းစာရေးတဲ့အခန်းတွေကို လိုက်ပြခဲ့ဘူးပါတယ်။ အန်တီဒေါ်ခင်ကြည်ကြည့်ကို ကျနော် အကောင်းဆုံးကူညီနိုင်ခဲ့တာ တခုကတော့ ကားဝင်လို့မရတဲ့ သူတို့ခြံအဝင်ပေါက်ကို ကားဝင်နိုင်အောင် မော်ကွန်းရုပ်ရှင်ရဲ့ ခြံစည်းရိုးကို ငါးပေနီးပါး နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ကျနော်ရဲ့ အခမဲ့ကူညီမှုကြောင့် ပြောမပြတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ဓာဲ အကြောင်း အန်တီ ဒေါ်ခင်ကြည်ကြည်က တဖွဖွပြောရှာလေရဲ့ဗျာ။

အော်၊ အဲဒီ ဦးသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်ကြည်ဟာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ အလံနီ ဒေါ်ခင်ကြည်ကြည် ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ရှိခဲ့တာကတော့ တိုင်းပြည်အကျိုးအတွက် တဖက်တလမ်းက ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဇနီးမောင်နှံကို ကျနော်တတ်နိုင်သလောက်၊ လေးစားကျေးဇူးဆပ်တဲ့ သဘောပါပဲဗျာ။

အဲဒီ မြေကွက်ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ကျနော်ဟာ၊ ကျနော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကြီး ဒေါ်စက်ကြည်ဖက်ကို ခြေဦးမလှည့် နိုင်ပြန်ပါဘူး။ ဒေါ်စက်ကြည်မလိမ့်တပတ်လုပ်သွား တဲ့ငွေတွေကိစ္စကိုလည်း အချိန်ရတဲ့အခါ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းယူမယ်၊ ကျနော့် လက်ထဲကနေ ဒေါ်စက်ကြည်ပြေးမလွတ်ပါဘူးလို့ စိတ်ဒုံးဒုံးချနေချိန်မှာ အတိတ်ရဲ့ အရိပ်တစ္ဆေဟာ ကျနော့်ကိုသေရွာ၊ ဆွဲခေါ်ဖို့ မျှော်လင့်မထားတဲ့တနေ့မှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါတော့တယ်။

■

အခန်း (၉၄)

သေရွာပြန်သက်ခိုင်

လူတယောက်ဟာ မွေးတဲ့နေ့ရှိရင် သေတဲ့နေ့ရှိရမယ်ဆိုတာ ဆန်းကျယ်လှတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ပေဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အကာလမရဏလို့ခေါ်တဲ့ သူတပါးလက်ချက်နဲ့၊ မတော်တဆမှုနဲ့ သေဆုံးရတာမျိုးကိုတော့ လူတိုင်းလိုလို စိုးရိမ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကျနော့် ဘဝမှာ ကျနော်ကို အခြားသူ တယောက်က မုန်းတီးစိတ်နဲ့ ကြိုတင်သတ်ဖြတ်ခံရလိမ့်မယ်ဆိုတာ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဘူးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျနော်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေဟာ အသက်ကိုရင်းပြီး လုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှ မဟုတ်တာကလား။ လောကကြီးမှာ မထင်မှတ်တာတွေဖြစ်လာတတ်တာဟာ ဓမ္မတာ တရားမို့ ကျနော်ဟာ အဲဒီမမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်ကို ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ခံစားခဲ့ရ ပါတော့တယ်။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရရင် အဲဒီနေ့ဟာ ၁၉၉၈ ခုနှစ်ရဲ့ နေရောင်တောက်ပနေသော နေ့တနေ့ပါပဲ။ ကျနော် အိပ်ယာထပြီး ရုံးမသွားခင်မှာ ဇနီးသည် ပြင်ဆင်ပေးတဲ့ မနက်စာကို ပုံမှန် အတိုင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့က ကျနော့်ကားရှိရာကို လှေခါးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ စကားမစပ်ကျနော်ဟာ အညာသား စိတ်မပျောက်ဘူးဗျ။ မနက်ပိုင်းဆို စားတော်ပဲပြုတ်လေးနဲ့ ထမင်းကြော်လေး စားလိုက်ရမှ ပြည့်စုံတယ်လို့ထင်တတ်သူပါ။

အဲဒီနေ့က ကျနော်ဟာ ပုဆိုးနဲ့တိုက်ပုံကို ဝတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်နေတဲ့ အခန်းဟာ အေးရိပ်မွန်အိမ်ရာ ပထမထပ်မှာမို့ လှေခါးကအဆင်းတလျှောက်၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရွတ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်တာကလည်း ကျနော်ဟာ ဘာသာရေးကို နက်နက်နဲနဲ လေ့လာလိုက်စားခဲ့သူ မဟုတ်လေတော့ ဒီဂုဏ်တော်ရွတ်ရင် အန္တရာယ်ကင်းတယ်၊ ဆိုတာနဲ့ နေ့တိုင်းလိုလို ရွတ်နေမိတာဆိုပါတော့။ ဒီလိုရွတ်လို့လည်း အကျိုးရှိမရှိသာ မသေချာတာ အကျိုးတော့ ယုတ်ဖို့အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဂုဏ်တော်ဆိုတာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသတွေ မဟုတ်လား။

နောက်တခုက ကျနော်လှေခါးက ဆင်းနေတုန်းမှာ ကျနော့်ကား ရပ်ထားတဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျနော့်ယောက်ဖ အေးဟန်ရယ် ဒရိုင်ဘာ ဝင်းနိုင်ဦးရယ် ကျနော့်ကို ရပ်စောင့်နေ

တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါဟာ ခါတိုင်းလိုမြင်ကွင်းပါပဲ။

ထူးခြားတာက သူတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ သားအကြီး ဘုန်းမြင့်ဆိုသူ မတ်တတ်ရပ်နေတာပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ကြည်ကြည်အမှုကို လက်ခံထားချိန်မို့ ဒေါ်ကြည်ကြည်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သားသမီးမြေးမြစ်တွေဟာ ကျနော့်ဆီကို ဈေးဘိုးသဘောမျိုး လာပြီး တောင်းနေတတ်တာ တရက်ခြားနစ်ရက်ခြားမို့ သိပ်မဆန်းလှပါဘူး။

သူ့နောက်မှာ အရက်သမားလိုညှင်းသိုးသိုးပုံစံနဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ချာတိတ် တယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာကိုလည်း တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီချာတိတ်ဟာ ကိုဘုန်းမြင့်နဲ့အဖော်ပါလာတာလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီချာတိတ်ကို မြင်လိုက်တော့ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေပြီး ညတုန်းက အရက်သောက်တာများထားတဲ့ ပုံစံမို့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ သနားသလိုလိုဖြစ်သွားပြီး တခုခုအကူအညီတောင်းရင်၊ ပေးလိုက်အုံးမှ ဆိုတဲ့ စိတ်လည်း ပေါ်လာခဲ့ မိပါတယ်။ အရက်သမားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဒေါ်မလားမသိဘူးဗျာ။ သေချာတဲ့အချက်ကတော့ ကျနော်ဟာ အဲဒီလူငယ်အပေါ်မှာ စေတနာမေတ္တာစိတ် ကြီးပြီးပေါ်မိတဲ့အချက်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်လည်းလှေခါးထစ်တွေပေါ်ကနေ လမ်းမပေါ်ရောက်လာတော့ ကိုဘုန်းမြင့်က ကျနော့်ကို ဆရာလို့ လှမ်းခေါ်ရင်း စားရေးသောက်ရေးကြပ်တည်းလို့ သူငွေလိုတဲ့အကြောင်း ပြောပါ တော့တယ်။ ကျနော်ကလည်း သူတောင်းတဲ့ငွေဟာ သိပ်မများလှတာကြောင့် ငွေထုတ်ပေးဖို့ အိတ်ကပ် ထဲကို လက်နှိုက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ခဏလေးမှာပဲ မမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်တခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကျနော့် ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းကို ဒုန်းကနဲ တစုံတခုနဲ့ တွန်းထိုးထိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက် ရပြီး လူဟာ တပတ်ချာလည် လည်သွားပါတော့တယ်။ ထူးခြားတာကတော့ အဲဒီလို တွန်းတိုး လိုက်တဲ့ အတွက် စူးရှတဲ့ဝေဒနာကို မခံစားရပဲ ခပ်တုံးတုံးအရာတခုနဲ့ တွန်းထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ အသိတယောက်ယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းနောက်ပြောင်လိုက်တာလို့ပဲ အောက်မေ့ ပြီး ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ကိုဘုန်းမြင့် နောက်မှာထိုင်နေတဲ့ ညှင်းသိုးသိုးချာတိတ် ဟာ တစုံတခုကို လက်ကကိုင်ရင်း ဘုရင့်နောင်လမ်းမပေါ်ကို ထွက် ပြေးသွားတာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဒီမှာတင် ကျနော့်ဒရိုင်ဘာ ဝင်းနိုင်ဦးက ဓားနဲ့ထိုးသွားတာ၊ ဓားနဲ့ထိုးသွားတာဆိုပြီး အော် လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် ကျနော်ဟာ ကျနော့်ဗိုက်ကို လက်နဲ့စမ်းလိုက်မိတော့ စူးကနဲ ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပါတော့တယ်။

သေချာသွားပါပြီ ကျနော်ဟာ တစုံတခုနဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို အထိုးခံလိုက်ရပါပြီ။ ကျနော့်ဗိုက်ကို ကျနော့်လက်နဲ့ အုပ်ထားလိုက်မိပါတယ်။ ကျနော့်ဒဏ်ရာကို လှန်မကြည့်နိုင်ခင်မှာ ယောက်ဖတော် အေးဟန်နဲ့ ဝင်းနိုင်ဦးဟာ ကားကိုစက်နှိုးပြီး စောစောက ချာတိတ်နောက်ကို လိုက် ဖို့ပြင်ပါတော့တယ်။ ဘုရင့်နောင် လမ်းမပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီချာတိတ်ဟာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ပစ်ကတ်ကားတစီးပေါ်ကို ကသုတ်ကရက် တက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရ ပေမယ့် ကျနော်က ဟော့ကောင် တွေ မလိုက်နဲ့။ နောက်မှ ငါကြည့်ရှင်းမယ်။ ဆေးရုံကိုမောင်းဆိုပြီး ကားပေါ်ကို တက်ထိုင် လိုက်ပါတော့ တယ်။ ကားပေါ်ရောက်လို့ ကျနော့်ဝမ်းဗိုက်က ဒဏ်ရာ ကို အကျီတွေဖယ်ပြီး အသာလေးကြည့်လိုက် တော့ ချက်ရဲ့ညာဖက်အောက်နားမှာ သွေးစို့နေပြီး တလက်မကျော်ကျော် အရွယ်ရှိတဲ့ ဓားဒဏ်ရာ တခုကို တွေ့ရပါ တော့တယ်။

မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ ကျနော်ဟာ ရန်ကုန် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်လူနာဌာနကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျနော့်ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပြီး ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်တာကြောင့် ရဲကစစ်ဆေးပြီးမှ ဆေးကုလို့ရမယ်ဆိုပါတယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

မှခင်းရဲအလာကို စောင့်လိုက်တာ မွန်းတည့်ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကျမှ လှိုင်မြို့နယ်၊ ပီတောက်ချောင်းရဲစခန်းက တပ်ကြပ်တင်ငွေးရောက်လာပြီး ကျနော့်ကို စစ်ချက်ယူပါတော့တယ်။ စစ်ချက်ယူတယ်သာပြောရတယ်။ ကျနော်ရုံးသွားမယ့်အချိန် အိမ်ပေါ်က ဆင်းအလာ အမည်မသိတဲ့ လူတယောက်က အိမ်ရှေ့မှာစောင့်ပြီး ဓားနဲ့ထိုးသွားတယ် ဆိုတာလောက်ကိုပဲ ကျနော် ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

ရဲက စစ်ဆေးပြီးတော့မှ ကျနော့်ဒဏ်ရာကို တာဝန်ကျ ဆရာဝန်တယောက် လာကြည့်ပါတယ်။ သူကြည့်ပုံ ကြည့်နည်းကလည်း ကျနော့်ဒဏ်ရာထဲကို ခပ်ရွယ်ရွယ် ကပ်ကျေးတလက်ရဲ့ အဖျားနဲ့ တပြည်းပြည်းချင်းထိုးထည့်ပြီး ကျနော့်ကို နာသလားလို့မေးတယ်ဗျာ။ ကျနော့်ဒဏ်ရာဟာ ပြောပလောက်အောင်မကြီးလှပါဘူး။ ဆီးခုံညာဖက်နားမှာ လက်တဆစ် သာသာလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဒဏ်ရာထဲကို ကပ်ကြေးနဲ့ထိုးထည့်ပြီး မွှေနေတော့ နာတော့နာတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ငါယောက်ျားပဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့တင်းခံထားပြီး နာတယ်ဆိုတာ သူသိအောင် ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

တင်းမခံလို့လည်း မဖြစ်ဘူးဗျ။ ကျနော့်အေးမှာ ကျနော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ ကျနော့်မိသားစုတွေ၊ အားလုံးဝိုင်းပြီး ကျနော့်ကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေကြတာကြောင့် ကျနော့်စိတ်ကို တင်းခံထားရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော့်မိသားစုတွေနဲ့ ကျနော့်ရုံးအဖွဲ့ သားတွေ ကျနော့်သတင်းကြားတာကြောင့်လူစုံတက်စုံ ရောက်နေခဲ့ကြပါပြီ။ အမှန်တော့ ကျနော်ဟာ ကျနော့်ဒဏ်ရာဆီကို စိတ်မရောက်ပဲ ကျနော့်ကို ဘယ်လိုကောင်မျိုးက ဒီလိုလုပ်ရဲသလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်လိုက်သလဲဆိုတဲ့ အဖြေကိုသာတွေးနေမိတာပါ။

အဲဒီဆရာဝန်က ကျနော့်ကို ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမယ် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးလာအောင်စောင့်ပါလို့ ပြောပြီး စောင့်ခိုင်းလိုက်တာ ညနေသုံးနာရီလောက်မှ ကျနော်ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို ရောက်ပါတော့တယ်။ လူနာတင် တွန်းလှည်းပေါ်မှာ ဘက်လက်အနေအထားနဲ့ရှိနေတဲ့ ကျနော်ဟာ သတိကောင်းကောင်းရနေပါတယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲလည်းရောက်ရော ခွဲစိတ်ခန်းအဝင်နဲ့ ကပ်လျက်အခန်းလေးတခုထဲမှာ ကျနော့်ကို စပြီးခွဲစိတ်ဖို့ ပြင်ပါတော့တယ်။ ထုံဆေးလို့ထင်ရတဲ့ ဖြန်းဆေးတမျိုးနဲ့ ကျနော့်ဒဏ်ရာနားတဝိုက်ကို ဖျန်းပြီး ခဏအကြာမှာ ကျနော့်ဒဏ်ရာကို ဓားနဲ့ ငါးမွှမ်းသလို တရွပ်ရွပ် လှီးပါတော့တယ်။ သုံးချက်လောက် မွှန်းအပြီးမှာတော့ ကျနော်က ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး၊ ဟာ၊ ဆရာ အရမ်းနာတယ်၊ ကျနော်မခံနိုင်ဘူး ပြောလိုက်တော့ ဆရာဝန်ဟာ ရှုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး ခင်ဗျား ကျနော်ခွဲနေတာကို ကောင်းကောင်းသိနေသလားတဲ့။ ဒီတော့ကျနော်က ဟာ၊ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ ဆရာရယ်။ လူကောင်းပကတိကို ဓားနဲ့မွှန်းနေသလိုကို သိနေတယ် ဆရာလို့လည်း ပြောလိုက်ရော ဆရာဝန်ဟာ ဘေးက သူနာပြုကို လှမ်းပြီး ဒီအတိုင်းဆို သူ့ကို မေ့ဆေးပေးမှ ဖြစ်မယ်လို့ စိုးရိမ်တကြီးလေသံနဲ့ ပြောသံကြားလိုက်ပါတယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ကျနော့်ကို အထူးခွဲစိတ်ခန်းလို့ထင်ရတဲ့ အတွင်းခန်းတခုထဲကို တွန်းခေါ်လာကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ အခန်းထဲလည်းရောက်ရော ကျနော့်ကို အရက်သောက်တတ်သလား ဆေးလိပ်သောက်တတ်သလား မေးနေရင်း ကျနော့်မျက်နှာကို မေ့ဆေးပေးတဲ့ ခွက်နဲ့အုပ်လိုက်ပြီး နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲမေးတော့ သက်ခိုင်လို့ဖြေလိုက်ပါတယ်။ နောက်တခါ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့ မေးပြန်တာကြောင့် ပြန်ဖြေမလို့လုပ်နေတုန်းမှာပဲ ကျနော်ဟာ လောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားပါတော့တယ်။

နောက်ပိုင်းခွဲစိတ်ဆရာဝန်ရဲ့ ပြောပြချက်အရ ကျနော့်ဓားဒဏ်ရာဟာ ဝမ်းဗိုက်ထဲက ကလီစာတွေကို ပလပ်စတစ်အိတ်လို ထုတ်ပိုးထားတဲ့ အမှေးပါးအိတ်ပေါက်သွားတာကြောင့် အသေးစား

ခွဲစိတ်မှုနဲ့ မလုံလောက်ပဲ အကြီးစား ခွဲစိတ်မှုလုပ်ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ပထမ ဆုံးစဝင်ခဲ့တဲ့ အခန်းက ဆရာဝန်ဟာ ကျနော့်ကို အသေးစား ခွဲစိတ်မှုနဲ့တင် လုံလောက်မယ်လို့ ထင်ခဲ့သတဲ့ဗျာ။ အကြီးစား အသေးစားပြဿနာကြောင့် ရလိုက်တဲ့ အမြတ်ကတော့ ကျနော့် ရင်ခေါင်းကနေ ချက်အောက်ပိုင်း အထိ ဆယ့်သုံးချက်၊ ဆီးခုံဘေးဖက်မှာ ခုနစ်ချက် ချုပ်ရတဲ့ ချုပ်ရာနှစ်ခု ကျန်ခဲ့တာပဲဗျာ။

ကျနော်သတိပြန်ရလာတော့ ကျနော်ဟာ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာရှိနေခဲ့တုန်းမို့ဘာတွေ များဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကျနော့်ကျောအောက်ကိုလက်ထိုးပြီး စမ်းလိုက်မိတော့ ချွဲကျိကျိအရည်တွေကို ကျနော်စမ်းမိပါတယ်။ အမှန်က အဲဒါတွေ ကျနော့်ကို ခွဲစိတ်တုန်းကထွက်နေတဲ့ သွေးတွေပေါ့ဗျာ။

ကျနော့်ကို ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်ကို ထုတ်လာတော့ ကျနော်သတိကောင်းကောင်း ရနေပါပြီ။ လူနာတင်လှည်းပေါ်မှာ ဘက်လက်အနေအထားနဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းပြင်ပကို ရောက်ချိန်မှာတော့ ရင်တမမ စောင့်နေကြတဲ့ သူတွေကို လက်မတဖက်ထောင်ပြပြီး ကျနော် မသေနိုင်သေးဘူး ဆိုတာကို အချက်ပြလိုက်ပါတယ်။

ခွဲစိတ်ပြီး ပထမညမှာ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မခံစားရပေမယ့် နောက်တညမှာတော့ ကျနော်ဟာ သေရွာနဲ့ လက်တကမ်းကိုရောက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ကျနော်စဉ်းစားမိတာက ကျနော်ဟာ ခွဲစိတ်ပြီး ပထမညမှာ အဲဒီအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ပဲ ဘာကြောင့် တညကျော်လွန်ပြီးမှ ဖြစ်ရ သလဲဆိုတာ အခုထက်ထိ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။

ခွဲစိတ်ပြီး နောက်တနေ့ညမှာ ကျနော်ဟာ အဖျားနည်းနည်းတက်သလို ချမ်းစိမ့်စိမ့်ခံစားရပါတယ်။ နောက်တော့ ဘေးနားမှာ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ကျနော့်ဇနီးပေးတဲ့ ညဆေးတခွက်စာလည်း သောက်ပြီးရော ကျနော်ဟာ ရုတ်တရက် မေ့မျောသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး လောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားပြန်ပါတော့တယ်။

ကျနော်သတိရလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျနော်ဟာ မြစ်ကမ်းနားတခုရဲ့သဲသောင်ပြင်မှာ ရောက်နေသဗျာ။ ကျနော်လည်း တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်လုပ်လိုက်တော့ကျနော့် ရှေ့ကတည့်တည့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အဆောက်အဦကြီးတွေ အတန်းလိုက်ဆောက်ထားတာကို တွေ့ရသဗျ။ မြင်သာအောင် ပြောရရင် မြို့ကြီးတမြို့ရဲ့ မြစ်ကမ်းနားဘေးတလျှောက်မှာ တိုက်ခန်းမြင့်မြင့်ကြီးတွေ တန်းစီဆောက်ထားသလိုပါပဲဗျာ တခြားတဖက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရေပြင်ကြီးဟာ မျက်စိတဆုံး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကမ်းနားတလျှောက်မှာ လူသူလှေယာဉ်သဘော်ာ ဘာတခုမှကို၊ မတွေ့ရပဲ ကျနော် တယောက်တည်း ဖြစ်နေသဗျာ။ ကျနော်လည်း ငါဘယ်နေရာ ရောက်နေတာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ကမ်းနားတလျှောက်က အဆောက်အဦတွေဟာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မီးဟုန်းဟုန်းထလောင်ပါတော့တယ်။ဒီမှာတင် မီးအရှိန်အပူဒဏ်ကြောင့် ကျနော်ဟာ နောက်ကို တလှမ်းချင်း ဆုတ်သွားလိုက်တာ ရေစပ်ကို ရောက်သွားပါတော့တယ်။ တဖြည်းဖြည်း ပူလွန်းမက ပူလာတာကြောင့် မီးတောက်တွေကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ရေစပ်ကနေ ရေထဲကို နောက်ပြန် တရွေ့ရွေ့ ဆင်းဆင်းသွားလိုက်တာ ကျနော့်ခါးလည်လောက်နက်တဲ့ နေရာကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျနော့်ကျောဖက်က ပူပါတယ်ဆိုပြီး ရေပြင်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လား လား ရေပြင်ကြီး တခုလုံးလည်း မီးတွေလောင်လို့ဗျာ။

ကျနော်ဟာ ရှေ့မှာလည်းမီး နောက်မှာလည်းမီးနဲ့ ရောမ မီးလောင်ကွင်းကြီးနှစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ ရောက်နေပြီး ရှေ့တိုးလို့ မရ၊ နောက်ဆုတ်လို့ မရနဲ့ ပြေးပေါက်မရှိ ပိတ်မိ နေပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်ဟာ မီးဘေးကနေ လွတ်လိုလွတ်ငြား ပုန်းအောင်း ပြေးလွှားစရာနေရာတခုကို ဘာသည်းဘာသန် ရှာရပါတော့တယ်။ ကမ်းနားဖက်က အဆောက်အဦတန်းကြီးကို မီးလောင်နေတဲ့ မီးတောက်မီးလျှံတွေရဲ့

အောက်ခြေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပိန်းပိန်းပိတ်အောင် မဲမှောင်နေတာကို တွေ့ရသဗျာ။ ကျနော် လည်း မဲမှောင်နေတဲ့နေရာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေတုန်းမှာ ဖြုန်းဆို ရုတ်တရက် အဲဒီအမှောင်ထု ထဲကနေအလင်းတန်းလေးတခု ပေါ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသဗျာ။ ကျနော်ဟာ အလင်းတန်းလေး ရှိရာကို ကသောကမျော ပြေးသွားလိုက်တော့ အဲဒီအလင်းတန်းဟာ လိုဏ်ဂူတခုထဲက ထွက်လာနေတဲ့ အလင်းတန်းဖြစ်နေတာ ကြောင့် ကျနော်ဟာ အဲဒီလိုဏ်ဂူထဲကို တိုးဝင်ပြေးသွားလိုက်ပါတော့တယ်။ လိုဏ်ခေါင်းဟာ ဝင်ခါစက ကျဉ်းတယ်လို့ထင်ရပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်သထက်ကျယ်လာပါ တယ်။ သေဘေးက လွတ်ချင်ဇောနဲ့ လိုဏ်ခေါင်းတလျှောက်မနားတမ်းပြေးထွက်လာလိုက်တာ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းတောင် သတိမပြုလိုက်မိချိန်မှာပဲ ကျနော်ဟာ လိုဏ်ခေါင်းရဲ့အခြား တဖက် ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုဏ်ခေါင်း အပြင်ကနေ ကျနော်ပြေးလာခဲ့တဲ့ ကမ်းနားဖက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးတွေ ဆက်ပြီးလောင်နေ တုန်းပါပဲ။ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းတချက်ကို အသံ ကျယ်ကြီးနဲ့ချလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျနော်ဟာ ဆေးရုံကုတင်ပေါ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာ သတိပြုမိ လိုက်ပါတယ်။ ကျနော့်ဘေးမှာစောင့်နေတဲ့ ကျနော့်ဇနီးက ကျနော့်သက်ပြင်းချသံကြီးကြောင့် ကိုသက် ခိုင် ကိုသက်ခိုင်၊ ရှင် သတိရရဲ့လား သတိရရဲ့လားဆိုတဲ့ ဆက်တိုက်မေးသံကို ကြားရပါတော့တယ်။ ကျနော်သေရွာက ပြန်ခဲ့ပါပြီ။

အော်၊ လက်တဆစ်လောက် ဒဏ်ရာလေးက ဘယ်လိုလုပ်သေနိုင်မလဲလို့ ခင်ဗျား ထင်ချင် ထင်ပေမပေါ့။ အဖြစ်မှန်က ဓားနဲ့ထိုးခဲ့သူဟာ ဝက်သတ်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဘူးပြီး စနစ်တကျ လေ့ကျင့် ထားတဲ့ သူပါ။ သူထိုးလိုက်တဲ့ နေရာကလည်း တကယ့်ချက်ကောင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျနော့်ကံကြီးလွန်း လှတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့ရဲ့ ထိုးချက်ဟာ ကျနော့် ဆီးအိပ်ကို တည့်တည့်ချိန်ထိုးခဲ့ပေမယ့် သေကံ မရောက် တဲ့ ကျနော်ဟာ ကျနော့် ခါးပုံစကို ထိုးမိခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ဟုတ်တယ်၊ ကျနော်ဓားထိုးခံရပြီး အမှုကိစ္စအတွက် မှူခင်းဆရာဝန်ကြီးကို သွားတွေ့တော့ အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့တုန်းက ကျနော် ဝတ်ထားခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ထုတ်ပြတဲ့အခါ ဓားထိုးချက်ဟာ ကျနော့်ပုဆိုးခါးပုံစကို ထိုးမိတယ်ဆိုတာ သိရပါတော့တယ်။ မှူခင်းဆရာဝန်ကြီးကတောင် ခင်ဗျား တော်တော်ကံ ကောင်းတဲ့သူ၊ အမှန်က နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး သေသွားနိုင်တယ်တဲ့ဗျာ။ ဓားထိုးချက် ဟာ ကျနော့်တိုက်ပုံ၊ ရှပ်အင်္ကျီ၊ အတွင်းခံစွပ်ကျယ်နဲ့ ပုဆိုးတွေအထိ စုစုပေါင်း ရှစ်ထပ်တိတိ ထိုးဖောက် သွားခဲ့ပါတယ်ဗျာ။

လှိုင်မြို့နယ် ပိတောက်ချောင်း ရဲစခန်းက အမှုလိုက်ပုံကတော့မှတ်သားလောက် ပါပေတယ်။ ကျနော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတဲ့ တရားခံကို အမြန်ဆုံးမိအောင် ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ စခန်းရှေ့မှာ ငှက်ပျောပင်စိုက်ပြီး စုံစမ်းနေပါသတဲ့ဗျာ။ တကယ်တော့ ကျနော့်ကိစ္စမှာရဲကို ကျနော်အားမကိုးလှ ပါဘူး။အထင်လည်း မကြီးလှပါဘူး။ အာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ် နိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်နေလို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ ကျနော့်အမှုတရားခံအဖြစ် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသူဟာ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မောင်ဝိတ်နဲ့ဒေါ် စက်ကြည်ပါပဲ။

ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆယ့်ကိုးရက်နေခဲ့ရချိန်အတွင်း ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားမိတဲ့အချက်ကတော့ ဝဋ်ကြွေးကြမ္မာဆိုတဲ့ ကိစ္စရပ်အကြောင်းပါပဲ။ ကျနော်ဟာ ဘာကြောင့်များသူတပါး လက်ချက်နဲ့ သေလုမျောပါးခံစားခဲ့ရသလဲ၊ ငါဘယ် ဘဝတုန်းက သူတပါးကို သေလုမျောပါးဖြစ် အောင်လုပ်ခဲ့ဘူး သလဲ၊ ဒီဘဝမှာငါဘာတွေလုပ်ခဲ့ဘူးသလဲ ဆိုတာ တောင်တောင်အီအီ လျှောက်စဉ်းစားတော့ ကျနော် ငယ်ငယ်က အဖြစ်အပျက်တခုကို ပြေးသတိရမိသဗျာ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဖေ့ဈေးဆိုင်မှာ ညဖက်ဆို ကြွက်တွေ သိပ်သောင်းကျန်းတာကြောင့် ကြွက်နှိမ်နင်းရေးလုပ်ခဲ့ဘူးတယ်ဗျ။ ဖဲထီးသံချောင်းကို အဖျားမှာ ချွန်မြနေအောင်လုပ်၊ လက်မနဲ့လက်ညှိုးကြားမှာ သားရေပင် ခပ်ကြီးကြီး ညှပ်ပြီး ကြွက်ပစ်တာတွေ လုပ်ခဲ့ဘူးတယ်။ နေ့လည်ဖက်ကျောင်းအားချိန်ဆို ကြွက်တွေကိုပစ်တဲ့အခါ လက်တည့် နေအောင် သစ်ပင်တပင်မှာ စက္ကူဝိုင်းပုံတခုထွင်းပြီး ဖဲထီးသံချောင်း အပစ်ကျင့်တယ်ဗျာ။

ဖြစ်ချင်တော့ တနေ့ကျနော်၊ သစ်ပင်က စက္ကူဝိုင်းဆီကို ဖဲထီးသံချောင်းအပစ်ကျင့်နေတုန်း ဖြုန်းဆို ခွေးတကောင်ဟာသစ်ပင်နားကို ဖြတ်ပြေးလာတာနဲ့ ကျနော် ဖဲထီးသံချောင်းပစ်နေချိန်နဲ့ အချိန်ကိုက်ဖြစ်ပြီး အဲဒီခွေးရဲ့ ဗိုက်ကို ဖဲထီးသံချောင်းစိုက်ဝင်သွားပါလေရောဗျာ။ အဲဒီခွေးဟာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီးထွက်ပြေးသွားတာကြောင့် သူ့ကိုယ်မှာစိုက်ဝင်သွားခဲ့တဲ့ ကျနော့် ဖဲထီးသံချောင်းကို လိုက်နှုတ်ပေးလို့ မရတော့ပါဘူး။ နောက်ပိုင်းတော့ အဲဒီခွေးဟာ သေသလား ရှင်သလားမသိရပဲ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီဝဋ်ကြွေးကြောင့် ကျနော်အခုလို ဖြစ်ရတာ မှန်ရင်တော့ ဝဋ်ဆိုတာ နောက်ဘဝမကူးဘူးဆိုတာ သေချာပေါက် မှန်ပါတယ်ဗျာ။

ကျနော်ဆေးရုံတက်နေတုန်းကာလမှာ တိုက်ဆိုင်မှုတခုကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်ရဲ့ အမေလည်း ဆေးရုံတက်နေတဲ့အချိန်ပဲဗျ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာချော်လဲတာကြောင့် ဆေးရုံကို ရောက်လာတာတဲ့။ ဆေးရုံသတင်းအရတော့ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် အမေဟာ ဆေးရုံကို ရောက်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ် ခင်ညွန့်ကို အတွေ့မခံခဲ့ဘူးဆိုပဲ။ ကျနော့်စိတ်ထင် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ရဲ့အမေဟာ သူ့သားမက် ဒေါက်တာ သန်းငြိမ်းကို ဗိုလ်ခင်ညွန့်ကိုယ်တိုင် ထောင်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ကိစ္စကို မကျေနပ်လို့ အတွေ့မခံတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အမေဖြစ်သူအတွေ့မခံတာကြောင့် အခြွေအရံပေါင်းများစွာနဲ့ ဆေးရုံကိုရောက်လာတဲ့ ဗိုလ်ခင်ညွန့်ဟာ ဒီအတိုင်း လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားရတယ်လို့ဆိုသဗျ။

အော်၊ ဗိုလ်ခင်ညွန့်အကြောင်းဆိုလို့ ဗိုလ်ခင်ညွန့်လည်း တိုင်းပြည်အပေါ်မှာသာ ထင်သလို အုပ်ချုပ်ချယ်လှယ်နေတာ သူ့မိသားစုအပေါ်မှာတော့ ဩဇာမညောင်းလှဘူးလို့ ကြားဘူးသဗျ။ ဖြစ်ပုံက ကျနော့်ရဲ့ဆရာအရင်း မရမ်းကုန်းမဟာဂန္ဓာရုံတိုက်က တိပိဋကဓရဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလလင်္ကာရ၊ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်အိမ်ကို ဆွမ်းစားကြွတုန်းကတဲ့ဗျာ။ အဲဒီနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ရဲ့အိမ်မှာ အာရုဏ် ဆွမ်းကပ်တာမို့ ပင့်ဖိတ်ထားတဲ့သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ချိန်မှာ မိသားစုဝိုင်းပြီး ဆွမ်းကပ်ကြရ အောင် အိမ်မှာ ညအိပ်ရောက်နေကြတဲ့ သူ့သားသမီးတွေ သားမက်တွေချွေးမတွေကို ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ရော၊ သူ့ဇနီး ဒေါ်ခင်ဝင်းရွှေကပါ ထပ်တလဲလဲနှိုးခဲ့ကြပေမယ့် ဘယ်သားဘယ်သမီး၊ ဘယ်သားမက်၊ ဘယ်ချွေးမမှ ထွက်မလာကြပါဘူးတဲ့ဗျာ။ ဒါအပြင် ဆွမ်းကပ်ပြီးလို့ တရားနာကြရမယ့်အချိန်မှာ နိတ္တာန်ဆော် ဗိုလ်ခင်ညွန့်က တရားနာကြွကြပို့ဖိတ်တော့လည်း ထို့နည်းလည်းကောင်း တယောက်မှ ထွက်မလာဘူးတဲ့ဗျာ။ အဲဒီအိမ်ကို ဆွမ်းစားပြီးအပြန် ဆရာတော်က အင်း၊ ဗိုလ်ခင်ညွန့်လည်း တိုင်းပြည်အပေါ်မှာသာ ဩဇာရှိတာ၊ မိသားစုအပေါ်မှာတော့ ဩဇာမရှိရှာဘူးလို့ မိန့်သတဲ့ဗျာ။ အဲဒီသတင်းဟာ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဲဒီနေ့က ဆွမ်းစား ကြွသွားတဲ့ ကိုယ်တော်တွေထဲက တပါးဟာကျနော့်ဇနီးရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲ ဦးပဥ္ဇင်းပဲဗျ။

ကျနော်စားထိုးခံရတဲ့သတင်းဟာ ရန်ကုန်မြို့လူမိုက်လောကနဲ့ စီးပွားရေးသမားတွေလောကမှာ တောမီးလို ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်ဟာ စီးပွားရေးကျဆင်းပြီး မြူကာပြာကာကျနေချိန်မို့ ကျနော့် အမှုရဲ့ လက်သည် တရားခံကိုကျနော့်စိတ်ရှိလက်ရှိ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်ချိန် မဟုတ်တာကြောင့် တရားခံပေါ်ပေါက်ရေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်စားရင်း အခွင့်အခါကောင်း ကိုသာ မျှော်ရပါတော့တယ်။ ရန်ကုန်လူမိုက်လောကထဲမှာတော့ ကျနော့်အမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ တီတီ

ကျကျ သတင်းပေးနိုင်ရင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သတင်းလွှင့်ထားလိုက်ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်ဆေးရုံက ဆင်းပြီး တလကျော်လောက်အကြာမှာ ကျနော့်အိမ်ကို တယ်လီဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အိမ်မှာ ကျနော့်ဇနီးသည် ရှိနေချိန်မို့ တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်တော့ တဖက်က ကိုသက်ခိုင် ရှိပါသလားလို့မေးသတဲ့။ ဇနီးသည်က ကျမ ကိုသက်ခိုင်ရဲ့ ဇနီးပါလို့ ပြောလိုက်တော့ သူ့အစ်မကြီးရဲ့ယောက်ျားကို ဓားနဲ့ ထိုးသွားတဲ့ တရားခံကိုသိချင်ရင် အင်းစိန်အာလိမ်ငါးဆင့်ဘုရားကို လာခဲ့ပါ။ ရဲကို အကြောင်းမကြားပါနဲ့လို့ ပြောသတဲ့ဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်က ခရီးလွန်နေချိန်မို့ ဇနီးသည်ဟာ လှိုင်၊ ပီတောက်ချောင်းစခန်းက နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် တင်ထွေးကို အကူအညီတောင်း၊ အဖော်အဖြစ်ခေါ်ပြီး သူတို့ချိန်းဆိုတဲ့နေရာကို သွားခဲ့ကြပါတယ်။

အာလိန်ငါးဆင့်ဘုရားလည်းရောက်ရော အသားမဲမဲ အရပ်မြင့်မြင့် အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိတဲ့ လူတယောက်က အသင့်စောင့်နေသတဲ့။ သူ့ ကျနော့်ရုံးက အဖော်တယောက်ခေါ်လာနိုင်တယ်ဆိုထားတာကြောင့် အတူခေါ်လာတဲ့ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် တင်ထွေးကို ကျနော့်ရုံးဝန်ထမ်းလို့ ထင်မှတ်နေပုံရပါတယ်။ သူ့ အာလိန်ငါးဆင့်နားမှာ လူရှုပ်တယ်၊ ပန်းခြံထဲက လူရှင်းတဲ့စားသောက်ဆိုင်တခုကို သွားရအောင်ဆိုပြီး သူတို့အတွက် ဘေးကင်းမယ်ထင်တဲ့ နောက်ထပ်နေရာတခုကို ခေါ်သွားပြန်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကျနော့်ဇနီးက အအေးမှာတိုက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြတော့ ကျနော့်အကြောင်း စကားစပ်မိတဲ့အခါမှာ အဲဒီသူ့ အစ်မကြီးရဲ့ယောက်ျားဟာ ရဲအောင်နဲ့တော်တော်ဆင်တယ်ဆိုတဲ့ စကား တခွန်းပါလာတယ်။ နောက်တော့ ကျနော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတဲ့ ချာတိတ်ဟာ ဘာမှ မက်လောက်စရာ မရပါဘူး။ ကျနော်သာဆိုရင် ဒီလိုအလုပ်မျိုးကိုမလုပ်ပါဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူးဗျာ။ ကျနော့်ကို လုပ်ကြံဖို့စီစဉ်သူကို သူတို့သေချာ သိတဲ့အကြောင်း၊ သူတို့ လက်တုန့်ပြန်ပေးနိုင်ကြောင်း၊ သူတို့ကို ငွေဘယ်လောက်ထောက်ပံ့နိုင်သလဲဆိုတာပါ ဆွေးနွေးလာတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ကျနော့်ဇနီး လည်း ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို ကျမယောက်ျားနဲ့ တိုင်ပင်ရအုံးမယ်ဆိုပြီး စကားဖြတ်ပြန်လာခဲ့လို့ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင် တစခန်းရပ်သွားပြန်ပါတယ်။ ပီတောက်ချောင်း ရဲစခန်းကလည်း ဒီလောက် သဲလွန်စနဲ့ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာမျိုးမရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ။

ကျနော် ခရီးထွက်ရာကပြန်လာတော့ ဇနီးသည်က အကျိုးအကြောင်းပြန်ပြောပြတာကို နားထောင်မိတဲ့အခါ ကျနော့်အမှုရဲ့ လက်သည်တရားခံကို မှန်းဆလို့ရနေခဲ့ပါပြီ။ အဲဒါက အချက်နှစ်ချက်ကြောင့်ပါ။ ကျနော့်ကို ရဲအောင်နဲ့တူပါတယ်ဆိုတာ ဒေါ်စက်ကြည်ပြောခဲ့ဘူးတဲ့ စကားပါ။ နောက်တချက်ကတော့ ဒေါ်စက်ကြည်ရဲ့လက်စွဲတော်ဖြစ်နေတဲ့ လှစိုးအောင်ဟာ အင်းစိန်သားဖြစ်ပြီး အင်းစိန်လူမိုက်တွေနဲ့ အဖွဲ့ကျနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

အစပိုင်းမှာ ကျနော့်ကိုလုပ်ကြံသူစာရင်းမှာမောင်ဝိတ်ကို နံပါတ်တစ်စာရင်းထည့်ခဲ့ပေမဲ့ စောစောက ပြောတဲ့အချက်တွေကြောင့် မောင်ဝိတ် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပါပြီ။ မောင်ဝိတ်လို လူမျိုးက ခိုင်းစေတဲ့ လူမိုက်ဟာ လမ်းဘေးမှာချိန်းတာတို့၊ ငွေထပ်တောင်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးတို့ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ မောင်ဝိတ်ဟာ သုံးမကုန်ဖြုန်း မကုန်ချမ်းသာနေတဲ့ သူပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့ လှစိုးအောင်ကို ကျနော်သံသယရှိယုံနဲ့တော့ ခိုင်လုံတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပြန်ပါဘူး။ ကျနော်ဟာ ကျနော့် ဘဝမှာ မျှော်မှန်းမထားတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ရလေတိုင်း မကြာခဏသတိရမိတဲ့

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဇာတ်လမ်း လေးတခုရှိလေရဲ့ဗျာ။ အဲဒီဇာတ်လမ်းလေးဟာ သာမန်ကာတွန်းရုပ်ပြလေးပါ။ အဲဒီ့ထဲ ရုပ်ရှင်တခုကို ကျောရိုးယူပြီးရေးဆွဲထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ရုပ်ပြကာတွန်းဇာတ်လမ်းလေးဆိုပေမယ့် လူ့ဘဝကြီးမှာ မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာတတ်တဲ့ သဘောကို လှစ်ဟပြတဲ့ဇာတ်လမ်းလေးမို့ ကျနော့်အင်မတန် နှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ရုပ်ပြဇာတ်ထမ်းကို ရေးဆွဲသူက ကာတွန်းကျော်ဆန်းပေါ့။ ဇာတ်လမ်းနာမည်က ချိန်းမိလေသောနေ့၊ တဲ့ဗျာ။

အဲဒီဇာတ်လမ်းကတော့ တခါတုန်းက နယ်မြို့တမြို့မှာ တင်ထွေးနဲ့အံ့မောင်ဆိုတဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရှိသတဲ့ဗျ။ အင်မတန် ချစ်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေဆိုပေမယ့် အကျင့်စရိုက်ကတော့ တခြားစီလို့ဆိုရမယ်။ တင်ထွေးက ရိုးသားအေးဆေးစွာနေတတ်သလောက် အံ့မောင်ကတော့ နေရာတကာမှာ မံလိမ့်တပတ်နဲ့ ကလိန်ကကျစ်သမားလို့ဆိုပါတယ်။ တနေ့တော့ ကျောင်းစကားရည်လုပွဲ တခုမှာ 'ရိုးသားမှုဖြင့်သာဘဝကို အောင်မြင်မှု ရအောင်တည်ဆောက်နိုင်သည်။'ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စကားရည်လုပွဲတခု ကျင်းပတော့ တင်ထွေးက အဆိုကို ထောက်ခံတဲ့ဖက်၊ အံ့မောင်က အဆိုကို ကန့်ကွက်တဲ့ဖက်က အပြန်အလှန်စကားစစ်ထိုးလိုက်ကြတာ 'ရိုးသားမှုဖြင့် ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်တယ်'လို့ ယုံကြည်တဲ့ တင်ထွေးတို့ဖက်က အနိုင်ရသွားတယ်တဲ့ဗျာ။

စကားရည်လုပွဲပြီးလို့ကျောင်းအပြန်မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆုံမိတော့ အံ့မောင်က တင်ထွေးကို မင်း ဒီနေ့ပြောခဲ့တာတွေဟာ တကယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပြောခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စကားရည်လုပွဲမှာ လူကြားကောင်းရုံ ပြောခဲ့တာလားမေးတော့ တင်ထွေးက ခပ်အေးအေးပဲ သူတကယ်ယုံကြည်တဲ့အကြောင်း ပြောသတဲ့။

ဒီမှာတင် အံ့မောင်က ဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်းနဲ့ငါ အလောင်းအစားတခုလုပ်ကြရအောင်၊ ငါက လောကကြီးကို ငါယုံကြည်သလို လှည့်လည်လုပ်ပြီး ကျင်လည်သွားမယ်။ မင်းကတော့ မင်းယုံကြည်သလို ရိုးရိုးသားသားလုပ်ပေတော့၊ ဒီနေ့က စပြီး အနှစ်နှစ်ဆယ်တင်းတင်း ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မင်းနဲ့ ပြန်ဆုံကြမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူ့ လောကကြီးမှာ အောင်ပွဲရနေတယ်ဆိုတာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ကြတာပေါ့လို့ဆိုတာကြောင့် တင်ထွေးလည်း အံ့မောင်ရဲ့စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်သတဲ့။ နောက်အနှစ်နှစ်ဆယ်တင်းတင်းပြည့်ချိန်မှာ သူတို့တွေ့ဆုံကြဖို့ ချိန်းဆိုလိုက်တဲ့နေရာကတော့ ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီးပန်းခြံမှာရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကြေးရုပ်ရှေ့မှာပါပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ယုံကြည်သလို ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ မကြာခင် တင်ထွေးဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ကို ရောက်လာတယ်။ မိဘက ဆင်းရဲချို့တဲ့သူမို့ အလုပ်တဖက်နဲ့ ကျောင်းတက်ရတဲ့အပြင် မိခင်လူမမာကြီးကိုပါ ပြုစုနေခဲ့ရသတဲ့ဗျာ။ အံ့မောင်ကတော့ ဆယ်တန်းမအောင်ပဲ ရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်လာပြီး ရန်ကုန်မြို့ ဒုစရိုက်လောကမှာ ကျင်လည်နေခဲ့တယ်။ လူဆိုးလူမိုက်လောကမှာ နာမည်တလုံးရလာတယ် ဆိုပါတော့။

တချိန်မှာတော့ စိတ်ကူးယဉ်သလို ဖြစ်မလာတတ်တဲ့လောကကြီးမှာ တင်ထွေးဘဝအတွက် အလှည့်အပြောင်းတခု ကြုံလိုက်ရပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့မိခင်ကြီး အသည်းအသန်နာမကျန်းဖြစ်နေချိန်ဟာ သူ့အတွက် ကျောင်းလခသွင်းရမယ့်အချိန်နဲ့လည်း တိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သူလုပ်နေတဲ့ရုံးက ငွေတချို့ကို ခဏလက်လှည့်သုံးလိုက်ဖို့ စဉ်းစားမိတာကြောင့် အဲဒီငွေတွေကိုယူပြီး မိခင်အတွက် ဆေးဝယ်ဖို့အလာ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ရှိသမျှငွေတွေ ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရပါလေရောတဲ့။ ယယ်ထိပ်မြွေပေါက်သလို ဖြစ်သွားတဲ့ တင်ထွေးဟာ သူ့ငွေတွေ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရမှန်းလည်းသိရော ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိရာက ဘတ်စ်ကားထဲက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကုလားအဘိုးကြီး အိတ်ကပ်ထဲကို မျက်စိရောက်သွားသတဲ့။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေနေကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အဲဒီကုလားအဘိုးကြီး အိတ်ကပ်ထဲက ငွေကို နှိုက်ယူမိလိုက်တာကြောင့် တင်ထွေးတယောက်ခါးပိုက်နှိုက်မှု၊ အစိုးရငွေအလွဲသုံးစားမှုတွေနဲ့ ထောင်ကျပါလေရောတဲ့ဗျာ။ တင်ထွေး ထောင်ကျနေချိန်မှာ သူ့မိခင်ဆုံးပြန်တော့ တင်ထွေးဟာ သူယုံကြည်သူရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ဘဝလမ်းကို အကြီးအကျယ် သံသယရှိစ ပြုလာတယ်၊ ဒီမှာတင် ထောင်ထဲက လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ ပေါင်းမိရာက ထောင်ကလည်း လွတ်ရော နာမည်ကြီးဓားပြဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာရောတဲ့ဗျ။

လူဆိုးလူမိုက်လောကမှာ လူလိမ်အဖြစ်ကျင်လည်နေတဲ့ အုံ့မောင်ကတော့ တနေ့မှာ မိန်းမပျိုလေးတယောက်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ လုပ်ဇာတ်တခုခင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီမိန်းခလေးရဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးကို အပျောက်ရိုက်ပြီး ရှောင်နေချိန်မှာ တနေ့တော့ ရန်ကုန်မြို့ တနေရာမှာ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ မမျှော်လင့်ပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိသွားပါလေရောတဲ့။ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ အုံ့မောင်ကိုလည်း မြင်ရော ကျမဆွဲကြိုးကို လိမ်သွားတဲ့ သူပါပဲလို့ အော်ရင်းနောက်ကလိုက်လို့ အုံ့မောင်ဟာ လူအုပ်ဘေးက လွတ်အောင်ရှောင်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတုန်းမှာပဲ မိန်းကလေးနဲ့ အတူပါလာတဲ့ မိခင်အိုကြီးဟာ ကားတိုက်ခံလိုက်ရတာကို အုံ့မောင်မြင်လိုက်ရတော့ နောင်တအကြီးအကျယ်ရပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲကို သာမန်ရဲသားအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့သတဲ့၊ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းရာက အုံ့မောင်ဟာ လူဆိုးလူမိုက်လောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တာကြောင့် အမှုတော်တော်များများကို ဖော်ထုတ်နိုင်တာမို့ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တက်ရာကနေ နောက်ဆုံး ရဲအရာရှိဖြစ်လာခဲ့သတဲ့။

ဇာတ်လမ်းကို အတိုချုံ့ရရင် သူတို့ချိန်းဆိုထားတဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်မြောက်သောနေ့မှာ တင်ထွေးနဲ့အုံ့မောင်ဟာ ဓားပြဗိုလ်ကြီးနဲ့ ရဲအရာရှိအဖြစ် သူတို့ချိန်းခဲ့တဲ့ ကန်တော်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကြေးရုပ်ရှေ့မှာ ဆုံမိကြရောတဲ့ဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဓားပြဗိုလ်တင်ထွေးဟာ ပြစ်မှုပေါင်းမြောက်များစွာကို ကျူးလွန်ထားတာကြောင့် ရဲအရာရှိအုံ့မောင်က အထက်အမိန့်အရ ဖမ်းဆီးရမှာမို့ တင်ထွေးကို အသာတကြည် အဖမ်းခံပြီး တရားဥပဒေအဆုံးအဖြတ်ကို နာခံဖို့၊ ငယ်ငယ်က မျှော်မှန်းခဲ့တဲ့ လူရိုးလူကောင်းဘဝကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့ အတန်တန်နားချသတဲ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဓားပြဗိုလ်တင်ထွေးဟာ အုံ့မောင်ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ သူငယ်ငယ်က စကားရည်လုပွဲမှာ ပြောခဲ့ဘူးတဲ့ စကားတွေ ဖြစ်နေတာကြောင့် နားမဝင်တော့ပဲ သူပုန်းကွယ်နေတဲ့ သစ်ပင်နောက်ကနေ ထွက်လာပြီး အုံ့မောင်ကို သေနတ်နဲ့ ထိုးချိန်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီတခဏမှာပဲ အုံ့မောင်နဲ့ အတူပါလာတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ဓားပြဗိုလ်တင်ထွေး အသက်ပျောက် ရောတဲ့ဗျာ။ နောက်ဆုံးတင်ထွေး ကိုင်ထားတဲ့ သေနတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှတော့ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆံတတောင့်မှ ထည့်မထားခဲ့ဘူးတဲ့ဗျ။

ဇာတ်လမ်းကတော့ ဆန်းလှတယ် မဟုတ်ပေမယ့် ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ လူ့လောကကြီးဟာ မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာတတ်ဘူးဆိုတဲ့ အစွဲတခုတော့ကျန်ခဲ့လေရဲ့ဗျာ။ အခုလည်း ရှိသမျှ စည်းစိမ်ပြုတ်တဲ့အပြင်၊ အသက်ကိုပါ ရန်ရှာခံခဲ့ရတဲ့ ကျနော်ဟာ ခံပြင်းနာကျည်းလွန်း တာကြောင့် လူဆိုးလူမိုက်လောကဖက်ကို ခြေဦးလှည့်မိပြန်ပါတော့တယ်။ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းထဲက တင်ထွေးလို ဓားပြတိုက်ဖို့တော့ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကျနော့်အသက်ကို ရန်ရှာခဲ့တဲ့ မူလလက်သည် တရားခံကို ရှာဖွေဖို့ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်ဆက်သွယ်မိတဲ့သူတော့ ရန်ကုန်မြို့လူမိုက်လောကမှာ နာမည်တလုံးနဲ့ တန်ခိုးထွားနေတဲ့ အလုံမြို့နယ်က စိုးမြတ်ပါပဲ။

စိုးမြတ်ဟာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်အရေးအခင်းမှာ လူသတ်ခေါင်းဖြတ်တဲ့အမှုနဲ့ ထောင်ထဲကို စရောက်ခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

■

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၉၃)

စိုးမြတ်နဲ့ သက်ခိုင်

'နဂါးလေး ဝင်းနိုင်ဆိုတာ ကိုသက်ခိုင်သိသလားဗျ'

ပင်မစခန်းဘေးမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသော ချောင်းငယ်သည် စခန်းအပြင်ဖက်က ကတ္တရာလမ်းမကြီးနှင့် ကပ်လျက် ချောင်းငယ်တခုနှင့် ဆုံသည်။ထိုမှသည် ကတ္တရာလမ်းမကြီးကိုအောက်မှ ဖြတ်ကာ လယ်ကွင်းများဘေးက ချောင်းငယ်မှာ အဆုံးသတ်သည်။ စင်စစ် ထိုချောင်းငယ်များကား ရေနက်ကွင်းစီမံကိန်းအတွက် မြေတူးစက်ကြီးများဖြင့် တူးဖော်ထားသော တူးမြောင်းငယ်များ ဖြစ်သည်ဟုဆိုပါသည်။

ချောင်းငယ်နှင့်ကတ္တရာလမ်းမကြီး ဆုံရာတွင် ရေကျော်တံတား (culvert)တည်ဆောက် ထားသည်ဖြစ်၍ ယင်းတို့ဆုံရာတဖက်တချက်စီမှာ အုတ်ခုံရှည်နှစ်ခုရှိ၏။ ထိုအုတ်ခုံတခုပေါ်တွင် ကိုသက်ခိုင်နှင့် ကျနော်တခုသော ညနေမှာ အတူထိုင်ဖြစ်ကြရင်း ကျနော်က ကိုသက်ခိုင်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တွင် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖြတ်မောင်းနေသော ကားများကို တွေ့နေရသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် ပါးစပ်ထဲမှာ ကွမ်းကိုတမြုံ့မြုံ့ဝါးနေရင်း ကျနော့်ကို ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။ ကိုသက်ခိုင်သည် ကွမ်းယာကိုကောင်းစွာစားတတ်သူမဟုတ်ကြောင်း သူကွမ်းစားနေပုံကို ကြည့်လျှင် သိသာပါသည်။ ကိုသက်ခိုင်တယောက် ပင်မစခန်းအပြင် ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်သို့ထွက်လေတိုင်း ကိုသိန်းငွေ၏ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ အမြဲတမ်းလိုလို ကွမ်းယာဝယ်စားတတ်သည်။ ကိုသိန်းငွေကား ဖျာပုံဇာတိ၊လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်နှစ်ရှည်ကျခံရသူဖြစ်လေရာ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ ကောင်းမှုကြောင့် လမ်းမပေါ်မှာ သီးသန့်တဲကြီးတလုံးဖြင့် ကွမ်းယာအပါအဝင် အကျဉ်းသားတို့အသုံးအဆောင် စုံစီနဖာအရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသူဖြစ်သည်။

'နဂါးလေးဝင်းနိုင်ကို လူချင်းတော့ မသိဘူးဗျ၊ နာမည်တော့ကြားဘူးပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်'

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကိုသက်ခိုင်က ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းဖတ်များကို နောက်ဖက်က ချောင်းငယ်ထဲသို့ လှည့်ထွေးလိုက်ရင်း ကျနော့်အမေးကို ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့် တုံ့ပြန်ပါသည်။

'အဲဒီ နဂါးလေးဝင်းနိုင်ဆိုတာ ကျနော်တို့ရဲဘက်စခန်းမှာ နေသွားဘူးတယ်တဲ့ဗျ။ သူဟာ ရန်ကုန်မြို့က နာမည်ကြီး လူမိုက်စိုးမြတ်ကို သတ်ခဲ့တဲ့သူလို့ပြောကြတယ်'

'ပြောကြတာတော့ ကြားဘူးတယ်၊ဒါပေမယ့် နဂါးလေးဝင်းနိုင် စိုးမြတ်ကိုသတ်ဖို့ နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်ခဲ့တဲ့ သူကိုတော့ သိတဲ့သူရှားမယ်ထင်တယ်'

'ဗျာ၊ ကျနော့်သိသလောက်တော့ နဂါးလေးဝင်းနိုင်ဟာ ထောင်ထဲမှာ စိုးမြတ်က သူ့ကို နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခဲ့ဘူးတာကြောင့် သတ်တယ်လို့ ပြောင့်ချက်ပေးတာကိုတော့ မှုခင်း သတင်းထဲမှာ ဖတ်မိတယ်ဗျ'

'ဒါက တမင်ဖန်တီးထားတဲ့ လံကြုပ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ဖို့များပါတယ်။ ခင်ဗျားဗျာ၊ထောင်ထဲမှာ အနိုင်ကျင့်တာကို ပြန်ပြီးလက်စားချေကြစတမ်းဆိုရင် တနိုင်ငံလုံးမှာ နေ့တိုင်း လူသတ်မှု ရာချီဖြစ်နေတော့မပေါ့'

'နေပါဦး၊ ကိုသက်ခိုင်ရာ၊ခင်ဗျားက နဂါးလေးဝင်းနိုင်ကို နာမည်သာကြားဘူးပြီး အဲဒီအမှုအကြောင်း ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာတုန်း'

'သိဆို၊ အသတ်ခံရတဲ့ စိုးမြတ်နဲ့ ကျနော်ဟာ တကယ့်လူရင်းတွေပဲ'

'အော်၊ ခင်ဗျားက စိုးမြတ်ကို သိသကိုး'

'သိပါသော်ကောဗျာ၊ သိသမျှ သိ၊ သိ၊ သိ နဲ့ကို နေသေးတယ်'

'ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ စိုးမြတ်နဲ့ခင်ဗျားဟာ သက်တူရွယ်တူ တခေတ်တည်းပေါက်တွေလည်း မဟုတ်လောက်ဘူး'

'မှန်ပါတယ်၊ စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ငယ်တာကြောင့် ကျနော်ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ လူမိုက်စာရင်းမှာတော့မပါခဲ့ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်ကတော့ ကျနော်ဟာ လူမိုက်လောကထဲကို တကျော့ပြန် ထပ်ရောက်ခဲ့တာကြောင့် စိုးမြတ်နဲ့တရင်း တနှီးအဖွဲ့ကျခဲ့ပါတယ်၊ တိတိကျကျပြောရရင် ကျနော့်အသက်ကို ရန်ရှာသွားတဲ့လက်သည် တရားခံကိုရှာဖို့ ကြိုးစားရာက နေပေါ့'

'ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားသိတဲ့ လူမိုက်စိုးမြတ်အကြောင်းလေး ဇာတ်စုံခင်းစမ်းပါအုံးဗျာ'

'အင်း၊ လူအတော်များများဟာ အများထက်ထူးခြားတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်အကြောင်းကိုလည်း စပ်စုချင်တာပါပဲကလား၊ ခင်ဗျား သိချင်သပဆိုရင် ကျနော်သိတဲ့စိုးမြတ်အကြောင်းကို ပြောပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလကားတော့မရဘူးဗျ၊ ကိုသိန်းငွေဆိုင်က ကွမ်းယာသုံးဆယ်ဖိုးတော့ လာဘ်သဘောမျိုး တင်မှ ဖြစ်မယ်'

'အရေးထဲ ဈေးကိုင်နေပြန်ပါပြီ၊ ကဲပါဗျာ၊ ကျွေးဆိုလည်းကျွေးရတာပေါ့၊ ကျနော်အခုပဲ သွားဝယ်လိုက်ပါမယ်၊ တကတည်းဗျာ၊ အရေးထဲ ဒီကွမ်းယာက တမှောင့်'

'ကဲပါဗျာ၊ ပြောပြီးမှပဲ ဆရာသမားကန်တော့တဲ့ ကွမ်းယာကို စားပါတော့မယ်၊ ခင်ဗျား သိချင်နေတဲ့ စိုးမြတ်အကြောင်းက ဒီလိုဗျ'

ဤသို့လျှင် ရန်ကုန်နှင့်ရောဝတီတိုင်းသွား ကတ္တရာလမ်းမကြီး၏ လမ်းဘေးအုတ်ခုံပေါ်တွင် ကိုသက်ခိုင်ပြောပြခဲ့သော အလုံလူမိုက်စိုးမြတ်၏ ဇာတ်ကြောင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

စိုးမြတ်နဲ့ ကျနော် စပြီးသိတာက ထောင်ထဲမှာဗျ။ ဟုတ်တယ်၊ ၁၉၉၃ ဝန်းကျင်၊ ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် အင်းစိန်ထောင်ကို နိုင်ငံရေးပုဒ်မငါးညနဲ့ ရောက်တုန်းကပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ အချိန်မှာ

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဘားလားက ကျနော့်အမှုတွဲ၊ ကျနော်နဲ့တရပ်ကွက်တည်းသား နွားကြီးနွားလေး ညီအစ်ကိုမျိုးအောင် စိုးအောင်တို့တာ ထောင်ထဲမှာတန်ခိုးထွားနေချိန်ပေါ့။ ကျနော်ထောင်ထဲ ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ စိုးအောင်၊ မျိုးအောင်ညီအကိုနှစ်ယောက်လုံးက ကျနော့်ကို ဆရာ၊ ဆရာခေါ်ပြီး ဆရာတင်ကြတာကြောင့် ထောင်ထဲမှာ ကျနော်ဟာ တစတစ အရာရောက်လာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ထောင်ထဲမှာ တလလောက်ကြာတော့ စိုးအောင်က ခြင်းလုံးတလုံးကို လိုင်းနဲ့ သွင်းလာလိုက်ရာကနေ၊ တနေ့ထောင်ထဲက အဆောင်ပေါ်မှာနေ့လည်ပိုင်း ပိုက်ကျော် ခြင်းဝိုင်း လုပ်ဖြစ်ကြပါလေရော။ အဲဒီဝိုင်းမှာ ဝင်ခတ်ကြတဲ့ သူတွေကတော့ စိုးမြတ်၊ တင်ဌေး၊ ဦးကို၊ စိုးအောင်၊ မျိုးအောင် ဘားလား တို့လို တကယ့် လူမိုက်ထိပ်သီးတွေပဲပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနေ့မှာ ကျနော် စိုးမြတ်ကို စတွေ့တာပါပဲ။

နေဦးဗျ။ ကျနော်မေ့နေတာ တခုရှိသေးတယ်။ တကယ်တော့ စိုးမြတ်မျက်နှာကို ကျနော် မြင်ဘူးတာက ကျနော့်ဘဝမှာ ပထဆုံးအချုပ်ထဲရောက်ဘူးတဲ့ လက်နှိပ်စက်အမှုကြောင့် ဘားလမ်းအချုပ်မှာရှိနေတုန်းကဗျ။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်တို့အမှုကို စွဲမတင်နိုင်ခင် ရီမာန်ယူပြီး ဘားလမ်းအချုပ်မှာ ထားတုန်း အရေးအခင်း ခေါင်းဖြတ်မှုနဲ့ တရားရင်ဆိုင်နေရတဲ့ စိုးမြတ်ကို ရုံးထုတ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သားရေ ဂျာကင်အကောင်းစားနဲ့ ရုံးထွက်လာတဲ့ စိုးမြတ်ကို ကျနော်ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ဘူးလိုက်သေးတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ပြောရရင် အဲဒီတုန်းက ဘားလမ်း အချုပ်ထဲမှာ နိုင်ငံကျော် လူရှင်တော်ကိုစာဂနာနဲ့ အရှိုင်းတို့လည်း ရှိနေကြသဗျာ။ လူချင်း အနီးကပ်တရင်း တနှီးတွေ့တာကတော့ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ထောင်တွင်း ပိုက်ကျော်ခြင်း ဝိုင်းကျမှပေါ့ဗျာ။

စိုးမြတ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံဟာ ယောကျ်ားပီသပြီး အတော့်ကို ကြံ့ခိုင်ပါတယ်။ အရပ်မြင့်ပြီး အသားလတ်ပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း လူပုံချောစာရင်းဝင်တယ် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ထူးခြားတာက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာထိုးတာတဲ့ ဆေးမှင်ကြောင်တွေဟာ တခြားလူတွေထိုး ထားသလို အနက်ရောင် မဟုတ်ပဲ အနီရောင် ဖြစ်နေတာပါပဲ။ သူ့နောက်ကျောက ဆေးနီ နဲ့ထိုးထားတဲ့ နဂါးနဲ့စာမရိုင်ကပ်ပုံဟာ တကယ့်ကို လက်ရာမြောက်လှပါတယ်။

ထောင်ထဲမှာ လူမိုက်တွေခတ်တဲ့ ခြင်းဝိုင်းဆိုတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အစွမ်းပြကြရာကနေ တကြိမ်မှာတော့ စိုးမြတ်ရဲ့ ခြေဖျားဟာ ကျနော့်မေးစေ့ကို ခတ်မိပါတော့တယ်။ ကျနော်က ဘာမှ ထူးခြားဟန်မပြပေမယ့် ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ စိုးအောင်ဟာ စိုးမြတ်ကို ရုတ်တရက် ဟေ့ကောင် စိုးမြတ် ဒါငါတို့ဆရာနော်။ မင်းကြည့်လုပ်လို့ သတိပေးသလိုလို ကြိမ်းသလိုလို ပြောလိုက်ပါတယ်။ စိုးမြတ်ကတော့ ကျနော့်ကို၊ ကန်တော့အစ်ကို၊ ကန်တော့ဆိုပြီး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရှာပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှ သိရတာကတော့ စိုးအောင်ဟာ စိုးမြတ်ကို တယောက်ချင်း ခွန်အားအရ မယှဉ်သာ ပေမဲ့ သူ့အကို မျိုးအောင်ရော၊ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေပါ အုပ်စုအင်အားချင်းယှဉ်ကြရင် စိုးမြတ်တို့ဖက်က မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုပဲဗျ။ ဒါ့အပြင် စိုးအောင်ရဲ့မိုက်ဂုဏ်နဲ့ အုပ်စုကလည်း ထောင်တွင်းမှာ မသေးလှဘူးဗျ။ တကယ်တော့ နွားကြီးနွားလေးတို့က ထောင်သဘာ၊ ထောင်သက်ပိုရင့်ပြီး စိုးမြတ်က ခုစစ နောက်ပိုင်းမှ နာမည်ထွက်လာတာကိုး။

ဒီမှာတင် စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့်ကို သတိပြုမိသွားပုံရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ စိုးမြတ်နဲ့ စိုးအောင်တို့ ထောင်တွင်းဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ကိစ္စတခုမှာ ကျနော်ဝင်ရှင်း ပေးလိုက်တာ အဆင်ပြေ သွားတဲ့အတွက် စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့် အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုလာပုံရပါတယ်။

မကြာခင်ကျနော်ထောင်က ပြန်လွတ်လာလို့ စိုးမြတ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပေမယ့် သူ့သတင်းတွေကိုတော့ အဆက်မပြတ်ကြားနေရပါတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ထောင်ထဲမှာ

မြန်မာ စာအုပ်များ

စိုးမြတ်တန်ခိုးကြီးနေတဲ့ အကြောင်းတွေပါပဲ။ တချို့ရုံးချိန်းရက်တွေမှာ စိုးမြတ် သူ့အိမ်ပြန်ဝင်လို့ရတဲ့ အထိ အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ပြေလည်တယ်လို့တောင် ကြားရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ဆယ်နှစ်နီးပါး အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတဲ့ စိုးမြတ်နဲ့ကျနော်ဟာ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦးရဲ့ညီ ကိုလှမြင့် လုပ်လိုက်တဲ့ အထုပ်ရှုပ်တခုကြောင့် ပြန်တွေ့ဖြစ်ကြပါတော့တယ်။

ဖြစ်ပုံက ကိုလှမြင့်ဖဲလိမ်ရိုက်တဲ့ အမှုက စတာပါပဲ။ ပြဿနာ မဖြစ်ခင် နှစ်ရက်လောက်က ကိုလှမြင့် ကျနော့်ရုံးခန်းကို ပေါက်ချလာပြီးအရေးတကြီး ငွေသုံးသိန်းလောက်လိုလို့ ထုတ်ပေးစမ်းပါဆိုတာနဲ့ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်တနေ့မနက်ကျတော့ ကိုလှမြင့် ပြန်ရောက်လာပြီး သူယူထားတဲ့ ငွေကိုပြန်ပေးရင်း တခုခုလိုက်စားဖို့ ပြောတယ်ဗျ။ ကျနော့်ဆီက ယူသွားတဲ့ငွေနဲ့ သူဖဲရိုက်တာ နိုင်လာပြီဆိုတာ ကျနော်သိလိုက်ပါပြီ။ ကိုလှမြင့်ကတော့ သူဖဲလိမ်ရိုက်လာတာကို နောက်ကြောင်းအေးမယ်လို့တွက်ဆပုံရပါတယ်။ ကျနော်ကတော့ ဒါမျိုးကို သိပ်အားမပေးချင်လှတာနဲ့ ဘာမှ လိုက်မစားတော့ပါဘူးဗျာဆိုပြီး ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

ကျနော်ငြင်းလိုက်တာ မှန်တယ်ပြောရမယ်ဗျာ။ ကိုလှမြင့်လာသွားပြီး နောက်တနေ့မှာတော့ ကျနော့်ရုံးပေါ်ကို နေကာမျက်မှန်အနက်တပ်ပြီး ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်တောင့်တောင့် ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ရောက်လာပါတော့တယ်။ သူ့တော့ စိုးမြတ်ပါပဲဗျာ။ သူလုပ်လာတဲ့ အိုက်တင်ကတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တခုခုထဲက အတုခိုးလာတဲ့ ပုံစံထင်ပါရဲ့။ သူဟာ ကျနော့်မန်နေဂျာဆီကို ကျနော်နဲ့တွေ့ဖို့ ခွင့်တောင်းပြီးဝင်လာတာပါ။

သူ ကျနော့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း အစ်ကို၊ ကျနော့်ကို မှတ်မိလားတဲ့ဗျာ။ သူ့ပုံစံဟာ ဘာမှ မှားစရာမရှိတာမို့ မှတ်မိပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်ရပါတယ်။ အမှန်တော့ စိုးမြတ်ကျနော့်ဆီ မလာခင် နာရီပိုင်းလောက်မှာ ကိုလှမြင့် ဖဲလိမ်တာကို ခံလိုက်ရတဲ့မောင်တွေက စိုးမြတ်ကို အကူအညီတောင်းကြတာကြောင့် ပြဿနာထဲမှာ စိုးမြတ်ပါလာပြီဆိုတာ ကျနော်သတင်းကြိုရထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကျနော့်ဆီရောက်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျနော်မထင်ခဲ့ပါဘူး။ စိုးမြတ်ဟာ သူ့လူတွေ ဖဲလိမ်ခံရတဲ့အကြောင်း လိမ်သွားတဲ့ ကိုလှမြင့်ဟာ ကျနော်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်လို့ ကြားတာကြောင့် မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးဖို့ ပြောလာပါတယ်။

အော်၊ ထောင်ထဲက အမှုတင်မက အပြင်မှာပါ အမှုလိုက်ရှင်းနေရသလို ဖြစ်နေပါလားဗျာ။ ကျနော်လည်း စိုးမြတ်ကို လုံးဝတာဝန်မခံလိုက်ပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး နားချပေးပါ့မယ်။ တရက် စောင့်ပါ၊ တရက်ကျော်လို့ အကြောင်းမပြန်နိုင်ရင် ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါလို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ကိုလှမြင့်ဟာ ဖဲသာလိမ်ရိုက်တတ်တာ လူမိုက်ပြဿနာကျတော့ မရှင်းနိုင်ဘူးဗျာ။ သူ့မှာလည်း ပြန်ပေးစရာ ငွေမရှိဘူးဆိုပြီး ကြံရာမရဖြစ်နေတာကြောင့် ကျနော်ကပဲ စိုးမြတ်ကို ရက်နည်းနည်းထပ်စောင့်ဖို့ ညှိနှိုင်းပေးလိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကနေစပြီး စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့်ရုံးကို မကြာမကြာပေါက်လာတော့တာပါပဲ။ သူ့အိမ်ကိုလည်း ငွတ်အတင်း အလည်ခေါ်တာကြောင့် လိုက်သွားဖြစ်ပါတယ်။ စိုးမြတ် အိမ်က အလုံသစ်တောဝင်းနားမှာပါ။ လမ်းနာမည်တို့ အိမ်နံပါတ်တို့တော့ မမှတ်မိတော့ဘူးဗျာ။

သူ့အိမ်မှာ ခွေးအကြီးကြီးတကောင် မွေးထားတယ်ဗျ။ ထောင်မှူးသမီးလို့ ပြောတဲ့ သူ့မိန်းမ ခပ်ငယ်ငယ်လေးကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ဒီကလေးမလေးဟာ သရက်ထောင်က ထောင်မှူးရဲ့သမီးတဲ့ဗျာ။ စိုးမြတ် သရက်ထောင်မှာရှိနေခဲ့တုန်းက ငြိခဲ့ကြတာလို့ ပြောကြပါတယ်။ စိုးမြတ်ဟာ ဗိုလ်လုပ်ချင်စိတ် သိပ်များနေတယ်ဆိုတာ မကြာခင်ကျနော် အမှတ်မထင် သိလာရပါတယ်။ သိပုံကတော့ တခါမှာ ကျနော်ဟာ စိုးမြတ်အိမ်ကိုရောက်နေတုန်း ကျနော့်အသိ ဗိုလ်မှူးကြီး တယောက်ဆီက ဖုန်းဝင်လာပါ

မြန်မာ စာအုပ်များ

တယ်။ ကျနော်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြတာကို စိုးမြတ်ဟာ နား ကလောတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ တယ်လီဖုန်းပြောနေတာကို နားထောင်နေတဲ့ စိုးမြတ်ဟာ တအောင့်နား ထောင်နေပြီး သူ့ဘေးနားမှာရှိတဲ့ သူမွေးထားတဲ့ခွေးကို ရုတ်တရက်ဘာအကြောင်းမှမရှိပဲ၊ အဆက် မပြတ် ထရိုက်ပါတော့တယ်။

အရိုက်ခံရတဲ့ခွေးကလည်း နာတော့အော်တာပေါ့ဗျာ။ ခွေးအော်သံကြောင့် ဖုန်းပြောနေတဲ့ ကျနော်ဟာ တော်တော်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျနော်လည်း တယ်လီဖုန်းပြောနေရင်း သဘောပေါက်လိုက်တာကတော့ စိုးမြတ်ဟာ ဗိုလ်လုပ်ချင်စိတ် များနေပြီး ဖုန်းထဲက ဗိုလ်မှူးကြီးကို လည်း သူ့လူမထင်ဘူးဆိုတာ လူမိုက်နည်းနဲ့ ပြလိုက်တယ်ဆိုတာ ကျနော်သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့်ကို သူ့အတိုင်ပင်ခံလိုလို တပည့်လိုလို မွေးချင်စိတ်ရှိပုံရပါတယ်။ ကျနော့် အားလပ်နေတဲ့ ရက်တွေမှာ သူလွှမ်းမိုးထားတဲ့ ဒုစရိုက်လောကကို လိုက်ပြပါတော့တယ်။

လှိုင်မြို့နယ် ဘောလုံးကွင်းနားမှာ သွင်းတဲ့ဇာတ်ပွဲတွေနဲ့ ဆူးလေဘုရားပွဲတော်က ဇာတ်ပွဲတွေ ကို ခေါ်သွားခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဘယ်ကလာ ပွဲကြည့်ဖို့ ခေါ်တာဟုတ်မလဲဗျာ။ အဲဒီပွဲတွေမှာ လူဆိုး လူမိုက်တွေ ဦးစီးတဲ့ လပ်ကီးဆဲဗင်း ဝိုင်း၊ အရုပ်ဘောလုံးလှည့်တဲ့ လောင်းကစားဝိုင်း၊ စတဲ့ လမ်းဘေး လောင်းကစားဝိုင်းတွေကို လှည့်ပြီး လူမိုက်ကြေး၊ ဆက်ကြေး လျှောက်ကောက်တာဗျ။ နောက်တော့ ကျနော့်အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ဂျင်နေဝင်း ထောင်ထားတဲ့ ဂျင်ဝိုင်းမှာ စိုးမြတ်က လုံခြုံရေးတာဝန် ယူထားတာကြောင့် အဲဒီဝိုင်းကိုလည်း စိုးမြတ် ကောင်းမှုနဲ့ရောက်ခဲ့သပေါ့ဗျာ။

ကျနော့်ဖက်ကလည်း စိုးမြတ်ကို ညီအရင်းအချာတယောက်လို စိတ်ထဲမှာ သတ်မှတ်ခဲ့တာ ကြောင့် ကျနော့်ရဲ့ ဆရာအရင်း မရမ်းကုန်း မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်က တိပိဋကဓရဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလလင်္ကာရဆီကိုတောင် ခေါ်သွားဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဆရာတော်ဟာ အစိုးရကောင်းမှုနဲ့ အင်းစိန်နဲ့ ဝန်းမော်ထောင်မှာနေခဲ့ဘူးတာကြောင့် စိုးမြတ်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပြီး ထောင် အကြောင်းတွေ သတိတရ မေးရှာပါတယ်။ ဆရာတော်ပြောတာကတော့ သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာတွေက မေးမြန်းစစ်ကြောစဉ်မှာ အမှန်ကို ဝန်မခံရင် အကြမ်းနည်းနဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မယ်။ အစိုးရဆိုတာ ဘာမဆိုလုပ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက ဆရာတော်ဟာ လူဝတ်ကြောင်အဝတ်ကိုသာဝတ်ထားခဲ့ပေမယ့် ရဟန်းသိက္ခာကို ဆက်လက်စောင့်စည်းနေခဲ့တယ်၊ ထောင်ထဲမှာ နေစဉ်ကာလတလျှောက် အာနာပါနနဲ့ သာနေထိုင် ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း ပြောခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက စိုးမြတ်နဲ့အနီးကပ်ရှိနေတဲ့ သူတွေကတော့ ကြိုးသိန်းဝင်း၊ တောင်ဥက္ကလာ စိုးသိန်း ဝေဒါနဲ့ ရှည်ကြီးတို့ပါပဲ။ အမှန်က ကျနော်စိုးမြတ်ဆီကို ဝင်ထွက်နေတာဟာ သူ့ကိုအားကျ အထင်ကြီး နေလို့ ကပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျနော့်မှာ အကြံရှိတယ်။ ကျနော့်အကြံကတော့ ကျနော့်ကို အသေသတ်ဖို့စီစဉ်ခဲ့တဲ့ လက်သည်တရားခံကို ထိထိမိမိ ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ပါပဲ။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ တနေ့ စိုးမြတ်နဲ့ကျနော် ကားတစီးထဲပေါ်မှာ အတူရှိနေတုန်း ကျနော့် လက်ကိုင်ဖုန်းထဲကို နံပါတ်စိမ်းတခုနဲ့ လူစိမ်းတယောက် ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ ကျနော့်ကို ကိုသက်ခိုင် လားလို့ စမေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျနော့်ကို ဓားနဲ့ ထိုးသွားသူကို သူဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြောလာ ပါတယ်။ အဲဒီသူဟာ ကျနော်ခရီးသွားနေတုန်း ကျနော့် ဇနီးသည်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကျနော်က တယ်လီဖုန်းကို စကားမပြတ်အောင် ပြောနေတုန်း စိုးမြတ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက် တော့ စိုးမြတ်က ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း ကျနော့်တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး၊ ကျနော် ကိုသက်ခိုင့်ညီပါ၊

မြန်မာ စာအုပ်များ

လိုအပ်တာ ကျနော်တို့ဖက်က အားလုံး လုပ်ပေးမှာပါ၊ အစ်ကိုကျေနပ်လောက်အောင် ကျေးဇူးဆပ်မှာပါဆိုပြီး စကားသုံးလေးခွန်းလည်းပြော ပြီးရော စိုးမြတ်ဟာ ရှတ်တရက်တစုံတခုကို သတိရသွားတဲ့ဟန်နဲ့၊ ဟောကောင် ကျော်နိုင် ငါပါကွ စိုးမြတ်ပါ။ မင်း အင်းစိန်က ကျော်နိုင်ပါကွာ မင်းအသံကိုငါကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ် ငါမင်းနဲ့ အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဟိုဖက်က ဘာမှ စကားပြန်မပေးပဲ ဖုန်းချသွားတာကြောင့် စကားဆက်ပြောလို့ မရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်ကိစ္စကို စိုးမြတ်ဝင်ပါပြီး ဖြေရှင်းတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ နောက်တနေ့မှာ ကျနော့်အိမ်ကို ညွှသည်တယောက် ရောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီ ညွှသည်ကတော့ ဝဟန်းက လူသတ်မှုနဲ့ထောင်ကျဘူးတဲ့ ထင်ကျော်ပါပဲ။ သူဟာ ထောင်ထဲမှာ ကျနော့် ကျေးဇူးမကင်းတဲ့အပြင် ကျနော့်စိတ်နေသဘောထားကို ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် ကျနော့်သတင်းကို ကြားကြားချင်း ကျနော်အိမ်ကို ပေါက်ချလာတာပါပဲ။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရာ။ ဒီကိစ္စကို ကျနော်သိနေတာကြာပြီဗျ။ သူတို့ထိုးလိုက်တဲ့ လူဟာ ရှမ်းရှင်မင်းသားနဲ့ တူသလိုလို ကမာရွတ်မှာနေသလိုလို ပြောကြပေမယ့် အစ်ကိုလို့ကျနော် မထင်ခဲ့ဘူး။ မနေ့ကမှ စိုးမြတ်ကြီးနဲ့ ကျော်နိုင် တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ဆုံပြီး ကျော်နိုင့် အသံကို စိုးမြတ်မှတ်မိသွားရာက သေချာစုံစမ်းလိုက်တော့မှ ခံလိုက်ရတာ အစ်ကိုမှန်း သိတော့တာတဲ့ဗျာ။

ဒီတော့ ကျော်နိုင်နဲ့ ကျနော့်ကို သူဆုံပေးနိုင်တဲ့အကြောင်း စိုးမြတ်တို့ ဝင်မပါပါစေနဲ့လို့ ကျနော့်ကို တောင်းပန်ပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် စိုးမြတ်ကို ကျနော်တားဖို့ အချိန်မမှီတော့ပါဘူး။ ကျနော့်အမှုလက်သည်ဟာ ကျော်နိုင်လို့သိပြီးတာနဲ့ နောက်တနေ့ညနေမှာ စိုးမြတ်ဟာ ဆယ့်ငါးယောက်လောက် ရှိမယ့် သူ့လူမိုက်အဖွဲ့ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ကျော်နိုင်နဲ့ တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပါတော့တယ်။ စိုးမြတ်ရဲ့အဖွဲ့မှာ ဒုတ်ဓားလက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့ပေါ့ဗျာ။ စိုးမြတ်ဆီမှာကတော့ ခြေသလုံးမှာကားကျွတ်နဲ့ပတ်ထားတဲ့ ဓားနှစ်လက်ရယ်၊ ခပ်ဝေးဝေးကနေ ဓားတတ်ပြီးပစ်လို့ရတဲ့ နိုင်ငံခြားလုပ်ဒူးလေးပုံစံ လက်နက်ဆန်းတခု ပါလာတာလည်း တွေ့လိုက်ရသဗျာ။

အမှန်က အဲဒီနေ့က ကျော်နိုင်တို့အဖွဲ့နဲ့ ဆုံဖို့သွားကြတာ ကားနှစ်စီးဗျ။ တစီးက ကျနော့်ကိုယ်ပိုင်ကား တစီးက အငှားကားပစ်ကပ်ပေါ့။ အဲဒီအငှားကားကလည်း လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ တွဲနေကျကားထင်ပါရဲ့။ စိုးမြတ်ဟာ ဒီနေရာမှာ လူလည် လူမိုက်လို့ပြောလို့ရမယ် ထင်ပါတယ်။ ကျော်နိုင်တို့ရှိရာ အင်းစိန်ကို မရောက်ခင် ကျနော့်အိမ်နားက ပိတောက်ချောင်း ရဲစခန်းကိုရောက်တော့ စခန်းထဲဝင်ပြီး ကျနော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတဲ့ တရားခံရဲ့သတင်းရလို့ ရဲစခန်းတာဝန်ရှိသူတွေ နောက်ကလိုက်ခဲ့ဖို့ ဝင်ပြီး အကြောင်းကြားခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်မှသိရတာက စိုးမြတ်ဟာ လှိုင်မြို့နယ်၊ အပေါ် စခန်းလို့ ခေါ်တဲ့ အင်းစိန် လမ်းမကြီးပေါ် ကရဲစခန်းကိုလည်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားခဲ့ပြီးပြီလို့ သိရပြန်ပါတယ်။

နောက် အင်းစိန်စခန်းကိုလည်း အကြောင်းကြားသေးသဗျ။ နောက်ဆုံးတော့ အင်းစိန်ဂုံးကျော်တံတားကြီးနားမှာ ကျော်နိုင်တို့အဖွဲ့နဲ့ စိုးမြတ်ခေါင်းဆောင်တဲ့ ကျနော်တို့အဖွဲ့ ဆုံမိကြပါတော့တယ်။ စိုးမြတ်ဟာ ကျော်နိုင့်ကို ငယ်နိုင်ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ ကျော်နိုင်နဲ့တွေ့ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုကဲ၊ စီစဉ်တာကတော့ မင်းဆိုတာ ဟုတ်ပါပြီ ငါ့အကိုကို ဓားနဲ့ ကိုယ်တိုင်ထိုးတဲ့ ချာတိတ် ဘယ်မတုန်းလို့လည်း မေးလိုက်ရော ကျော်နိုင်ဟာ စိုးမြတ်နားကို ကပ်ပြီး တစုံတခု ပြောလိုက်ပါတယ်။

စိုးမြတ်ဟာ ရှတ်တရက် ပစ်ကပ်ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက တဲအိမ်စုစုနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကို မောင်းခိုင်းပြီး ဝင်သွားပါတော့တယ်။ သူနဲ့အတူ သူ့တပည့်ကျော် ငါးယောက်လောက်လည်း ပါသွားတာပေါ့ဗျာ။ ဆယ်မိနစ်တောင် မပြည့်ခင်မှာ ကားပြန် ရောက်လာလို့ကြည့်လိုက်တော့

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတဲ့ လူငယ်ဟာ ခေါင်းမှာ သွေးသံရဲရဲနဲ့ ကားပေါ်မှာ ပါလာတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သေချာပါတယ်။ ဒီချာတိတ်ဟာ ကျနော့်ကို သေရွာပို့ခဲ့တဲ့ ချာတိတ်ပါပဲ။

မကြာခင် စိုးမြတ်တပည့်တယောက်က စောစောက ချာတိတ်နဲ့အတူ ကျနော့် ဘိပ်ရှေ့ကို ပါလာတယ်ဆိုတဲ့ နောက်ထပ်ချာတိတ်တကောင်ကို ရိုက်နှက်ပြီး ခေါ်လာပြန်ပါတယ်။ စိုးမြတ်တို့ ဇာတ်ကြမ်းတိုက်ပြီး ခေါ်လာတဲ့ အထဲက ခေါင်းမှာ သွေးသံရဲရဲနဲ့ ပါလာတဲ့ ချာတိတ်ဟာ ကျနော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတဲ့ချာတိတ်ဆိုတာ ကျနော် သေချာမှတ်မိနေပါတယ်။ ချာတိတ်ဟာ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေရင်း ကားရှေ့ခန်းက ကျနော့်ကိုလည်း မြင်ရော ရှတ်တရက် သူသေရတော့မယ်လို့ သွေးပျက်သွားဟန်တူပါရဲ့။ သူ့မျက်နှာဟာ သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ စိုးမြတ်နဲ့ကျော်နိုင်နှစ်ယောက် တောင်ဥက္ကလာဖက်က စားသောက်ဆိုင်တခုမှာ ထိုင်ကြရင်း အကျိုးအကြောင်း သေချာမေးတော့မှ ဒီကိစ္စရဲ့ လက်သည်တရားခံ တာ ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့ လှစိုးအောင်ဆိုတာ တိတိကျကျ ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ကျော်နိုင်က ဒေါ်စက်ကြည် သူ့ကို ငွေငါးသိန်းနဲ့ငှားပုံ၊ ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့တွေ့ဖို့ လှစိုးအောင်ကခေါ် လာပုံကအစကျနော် မသေတာကြောင့် ကျန်ငွေအကြေမပေးလို့ ဒေါ်စက်ကြည်ကို ဓားကြိမ်းကြိမ်းရပုံအထိ အသေးစိတ် ဖော်ကောင်လုပ်ပါတော့တယ်။ ကျော်နိုင်ဟာ ကျနော့်မျက်နှာကို မရဲတရဲလှမ်းကြည့်ရင်း သူ့ကို နားလည်ပေးဖို့ တောင်းပန်စကား ဆိုပါတော့တယ်။

ကျနော်လည်း သူတောင်းပန်တာကို ကြေအေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ဗျာ။ အခုအကြောင်းစုံသိရတာလည်း ခင်ဗျားကျေးဇူးကြောင့် သိရတာမို့ ဒေါ်စက်ကြည်တို့ကို ခင်ဗျားရှေ့မှာ ဆုံနိုင်အောင်သာ ကျနော့်ကို ကူညီပါလို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ အံ့ဩတဲ့အမူအရာနဲ့ အစ်ကိုက လက်သည်ကိုသိနေပြီပဲဟာ ဘာကြောင့်ဆုံချင်သေးတာတုန်းလို့မေးတော့ ကျနော်လည်း ကိုယ်တိုင် လက်စားချေရမှ ဒီကိစ္စကို ကျနော် ကျေနပ်နိုင်မှာပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ လူမိုက်တွေပီပီ ကျနော့်ခံစားချက်ကို နားလည်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျနော့်ကိစ္စဟာ သူတို့ကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရှင်းပေးပါ့မယ်လို့ ဆိုလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျနော် လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ ကျနော့်ကိစ္စကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် ကျနော့်လက်နဲ့ ဖြေရှင်းချင်စိတ်သာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒေါ်စက်ကြည်နဲ့ လှစိုးအောင်ကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်သာပေါ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ။

အဲဒီတခဏမှာပဲ ကျနော်ဟာ ကျနော့်စိတ်ကို အထပ်ထပ် ပြန်လည်ဆန်းစစ်ရပါတော့တယ်။ ကျနော့်အသက် ကိုရန်ရှာခဲ့တဲ့သူတွေကို ကျနော်သတ်ရမှာ ဝန်မလေးလှပါဘူး။ ကျနော်ဟာ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် လူမိုက်တွေ လက်ဖျားခါယောက်အောင် ခွတ်တရွတ်နိုင်ခဲ့သူမို့ သေမှာကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြောက်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်သတ်ရမယ့်အဓိက လက်သည် တရားခံဟာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် မိန်းမကြီးတယောက်ဖြစ်နေတာကတော့ ကျနော့်ကို အကြီးအကျယ် တွေဝေစေပါတော့တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ယောကျ်ားကောင်းတယောက်ဟာ မိန်းမတယောက်ကို ဓားနဲ့အချက်ပေါင်း ထိုးခုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးဟာ ထူကြားလို့တော့ မကောင်းလှဘူး မဟုတ်လား။ ကျနော်ဟာ လူမှန်းမသိအောင် မူးနေလျက်က အသိတရားပြန်ဝင်သလို ဖြစ်လာတာကြောင့် စိုးမြတ်နဲ့ ကျော်နိုင်တို့အဖွဲ့ကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး နေပေ့စေတော့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကို ဒီအတိုင်းသာ ရှိပါစေတော့၊ မိန်းမတယောက်ကို သတ်ပစ်ရမှာ တော်တော်ရာဇဝင်ရိုင်းပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီညက အဖြစ်ကိုနိဂုံးချုပ်ရရင် စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့်ကို သိပ်ပြီးသွေးမရှိတဲ့ လူတယောက် အဖြစ်မြင်သွားခဲ့ပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် တရားကို နတ်စောင့်တယ်စကားဟာ တကယ်မှန်ကန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီညက အဖြစ် အပျက်ပြီးတဲ့နောက် နောက်တလလောက်အကြာမှာ ကျော်နိုင်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စ ကြောင့် သူ့လူတွေနဲ့အချင်းချင်း စကားများကြရင်း အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ သတင်းကို ကျနော်ကြားရပါတော့တယ်။

ကျော်နိုင်ကို သတ်တဲ့သူတော့ ကျနော်နဲ့တွဲဖက်လူမိုက် စိုးအောင်ခေါ် နွားလေးကို သတ်ခဲ့တဲ့ ငွေအောင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ပါပဲ။ ကျော်နိုင်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးကို အရောင်းအဝယ် လုပ်ရုံမက ကိုယ်တိုင် လည်း သုံးစွဲနေခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဆေးပြတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျော်နိုင်ဟာ ဓားတချောင်းဆွဲပြီး ငွေအောင်ရဲ့အိမ်ကို သွားရမ်းတော့ အဲဒီချာတိတ်က အိမ်မှာ မရှိတဲ့အချိန်မို့ သူတို့လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေခဲ့သတဲ့။ အဲဒီချာတိတ် ရောက်လာပြီး သူ့ကို ငှက်ကြီးတောင်နဲ့အပိုင်း၊ သူလည်း ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ဓားနဲ့ ပြန်ဘက်လိုက်သတဲ့ဗျ။ အပြေကတော့ နေရာမှာတင် နှစ်ယောက် စလုံး ပွဲချင်းပြီးတာပါပဲတဲ့ဗျာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ၊ ကျနော့် အစ်ကိုကြီးလိုနေတဲ့ အင်းစိန်စီ အိုင်ဒီမှာ တာဝန်ထမ်းနေတဲ့ ရဲမှူးဦးသောင်းကြီးကလည်း အအေးတိုက်ထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ကျော်နိုင့်ရဲ့ အလောင်း ဓာတ်ပုံကို ကျနော့်ဆီ ယူလာပြခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော့်အမှု ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျနော် လက်လှမ်းမီသမျှနေရာတွေကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းစေခဲ့တာပေါ့ ဗျာ။

လှစိုးအောင်နဲ့ ဒေါ်စက်ကြည် သတင်းကတော့ ဒီနေ့အထိဘာမှ မကြားရတော့ပါဘူး။ ကြား လည်း မကြားချင်တော့ပါဘူးဗျာ။

ဒေါ်စက်ကြည် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှုတွဲလို့ဆိုတဲ့ ကားပေါ်ပါလာတဲ့ချာတိတ်တွေကိုလည်း နောက်တနေ့မှာ ပိတောက်ချောင်း ရဲစခန်းကနေ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် လေးလလောက်အကြာ တခုသောနေ့ နံနက်စောစောမှာတော့ စိုးမြတ် နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတပုဒ်ကျနော့်ဆီကိုရောက်လာပါတယ်။ ကျနော် အမူးလွန်ပြီး ဘုန်းကြီးလမ်းရုံးခန်းမှာ အိပ်ပျော် သွားလိုက်တာ မနက်ခြောက်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှာ ဖုန်းသံမြည်လာသဗျာ။ ကျနော်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ရွှေနေဦးဇော်မျိုးဝင်း အသံဖြစ်နေသဗျ။ ကျနော်လည်း အိပ်မှုန်စုံမွှားနဲ့ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျာလို့လည်း မေးလိုက်ရော ဟော့ကောင် သက်ခိုင် မင်း စိုးမြတ်ကြီးကို အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီ မဟုတ်လားတဲ့။

ကျနော်က ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ။ ညက မူးနေလို့ အိမ်မပြန်တာဗျ။ စိုးမြတ်က ဘာဖြစ်လို့ တုန်းလို့မေးလိုက်တော့ မင်းမသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ မင်းအကွက်တွေ ငါကောင်းကောင်းသိ တယ်။ မင်းရုံးခန်းနားမှာ စိုးမြတ် သေနေပြီတဲ့ဗျား။

နောက်မှ အကြောင်းစုံကို စုံစမ်းလိုက်တော့ စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့်ရုံးနဲ့မဝေးလှတဲ့ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ စံပြဈေးနဲ့မလှမ်းမကမ်းက ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တခု ရှေ့မှာ ဓားဒဏ်ရာတွေနဲ့ အသတ်ခံ လိုက်ရတယ်ဆိုတာ အတည်ပြုနိုင်ပါတော့တယ်။

စိုးမြတ်သေတဲ့ သတင်းဟာ ရန်ကုန်လူမိုက်လောကကို တော်တော်ဂယက်ရိုက်သွား စေခဲ့ပါ တယ်။ သူ့ကိုသတ်တဲ့ တရားခံတွေကတော့ မှုခင်းသတင်းတွေမှာ ဖော်ပြချက်အရ နဂါးလေးဝင်းနိုင်နဲ့ ကျနော်အမည်မမှတ်မိတော့တဲ့သူ တယောက်လို့ဆိုပါတယ်။ သတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ စိုးမြတ် ဟာ ထောင်ထဲတုန်းက သူတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တာကြောင့် အစစ်ခံတယ် ဆိုပါ တယ်။ သာမန်အားဖြင့်ကြည့်ရင် ဒီပြောင့်ချက်ဟာ ယုတ္တိရှိသယောင် ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

အပြစ်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ထောင်ထဲမှာ အနိုင်ကျင့်တာကို လက်စားချေ ခဲ့င်ငင်း ထောင်ထဲမှာ နည်းလမ်းမျိုးစုံရှိနေတာပဲဗျာ။ အပြင်ရောက်အောင် စောင့်နေစရာ မှမလိုပဲ။

ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီကိစ္စဟာ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က တယောက်ယောက်က ကြိုးကိုင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်လို့တွက်မိတာကြောင့် ကျနော်လက်လှမ်းမီတဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေကို လှမ်းထောက်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အဖြစ်မှန်ကို သိလာရပါတော့တယ်။ အဖြစ်မှန်ကို သိတဲ့သူလည်း တော်တော်ရှားမယ်ထင်ပါတယ်။

ဒီဇာတ်လမ်းဟာ စိုးမြတ်ရမ်းကားခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတခုကနေ စတာဗျ။ စိုးမြတ်ဟာ ရန်ကုန်က နာမည်ကြီးဂျင်ဒိုင် ဂျင်နေဝင်းဆီမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ လုပ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ တနေ့တော့ စိုးမြတ်နဲ့ဂျင်နေဝင်း၊ ငွေပေးငွေယူကိစ္စတခု အဆင်မပြေဖြစ်ကြရာကနေ စိုးမြတ်ဟာ ကမာရွတ် ချောင်းဝဘုန်းကြီးကျောင်းနားမှာ ရှိတဲ့ ဂျင်နေဝင်းအိမ်ကို ညဆယ်နာရီလောက်မှာ ကိုယ်တုံးလုံးတီးကြီးနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးရောက်လာပြီး ဂျင်နေဝင်းအိမ်ထဲက ရှိရှိသမျှ ပရိဘောဂတွေ တီဗီတွေ အားလုံးကို ရစရာ မရှိအောင် ရိုက်ခွဲလိုက်သတဲ့ဗျာ။ အဲဒီလို ရိုက်ခွဲပြီးနောက်နေ့မှာ စိုးမြတ်နဲ့ကျနော်တွေ့တော့ စိုးမြတ်ဟာ ခပ်ကြွားကြွားလေသံနဲ့ ကျနော်လက်စွမ်းပြလိုက်တာ အစ်ကိုကြားပြီးပြီလားလို့ ပြောခဲ့သေးတယ်ဗျ။

အဲဒီလို လက်စွမ်းပြပြီး တလလောက်အကြာမှာ စိုးမြတ်အသတ်ခံရတာပါပဲ။ စိုးမြတ်အသတ်မခံရခင် တပတ်လောက်မှာ ဂျင်နေဝင်းက စိုးမြတ်ကို စစ်ပြေငြိမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ စိန်လက်စွပ်တကွင်းတောင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သေးသတဲ့ဗျ။ ဇာတ်လမ်းက အားလုံးကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ရင် ရှင်းနေတာပဲဗျာ။ စိုးမြတ်ကို အယုံသွင်း ချော့မော့ပြီး လက်စတုံးလိုက်တာဟာ ဂျင်နေဝင်းပါပဲ။ ထပ်ပြီးသေချာတာက အဲဒီအသတ်ခံရမယ့်ညမှာ ကိုင်ထားတဲ့ စိုးမြတ်ရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းဟာလည်း ဂျင်နေဝင်း ပေးထားတဲ့ ဖုန်းပါပဲ။ စိုးမြတ်ရဲ့အနီးကပ် တပည့်ကျော်တွေပြောပြချက်အရ အဲဒီည ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှာ ဖုန်းတလုံးဝင်လာပြီး အလုပ်ကိစ္စတခုအရေးကြီးတာကြောင့် ဘုန်းကြီးလမ်းက မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ကို မနက်လေးနာရီမှာ တယောက်တည်းလာခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ စိုးမြတ်အိမ်က ထွက်သွားတော့ မနက်သုံးနာရီလောက် ရှိပါပြီ။ လေးနာရီလောက်မှာ စိုးမြတ်ဟာ ချိန်းတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကိုရောက်လာပြီး သူစားဖို့ မုန့်ဟင်းခါး တပွဲမှာ သတဲ့ဗျာ။ သူထိုင်နေတဲ့ခုံကတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်က စည်ပင်သာယာက စိုက်ထားတဲ့ အုတ်ပန်း ခုံလေးတခုနဲ့ ကပ်လျက်နေရာလို့ ဆိုပါတယ်။

သူမှာထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးပွဲရောက်လာပြီး မုန့်ဟင်းခါးကို တဇွန်းခပ်စားနေချိန်မှာ တယ်လီဖုန်းဝင်လာပြန်သတဲ့ဗျာ။ ဒီတော့ စိုးမြတ်ဟာ အားနေတဲ့ လက်တဖက်နဲ့ ဖုန်းကို ကိုင်ပြီး စကားပြောနေချိန်မှာ ရုတ်တရက် နဂါးလေးဝင်းနိုင်နဲ့ သူ့အဖော်ရောက်လာပြီး ဝင်းနိုင်က စိုးမြတ်ရဲ့လည်ပင်းဘေးက ညှပ်ရိုးထဲကို ဓားနဲ့အားကုန်ထိုးထည့်လိုက်သတဲ့ဗျ။ သူ့အဖော်ကတော့ စိုးမြတ်ရဲ့ဘေးနံကြားကို လေးငါးချက်ဆင့် ထိုးပစ်လိုက်သတဲ့ဗျာ။ နာမည်ကြီး လူမိုက်စိုးမြတ်ဟာ ဘာမှလှုပ်ရှားချိန်မရလိုက်ပဲ လမ်းဘေးပန်းစိုက်ခုံမှာ လဲကျပြီး အသက်ပျောက်သွားခဲ့ရတာပါပဲ။

စိုးမြတ်ကို လက်စသိမ်းရာမှာ ကြိုးကိုင်တဲ့သူရှိနေတာ သိပ်သေချာနေပါတယ်။ ကြိုးကိုင်သူဟာ ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့ပါ ပလဲနံပ သင့်ပုံရပါတယ်။ သတင်းထုတ်ပြန်ဖို့ ဇာတ်ညွှန်းကိုပါ ကြိုတင်ရေးထားပုံရပါတယ်။

ကျနော့်ရဲ့အဆက်အသွယ် အသိမိတ်ဆွေတချို့ဆီက ကြားရတဲ့သတင်းတွေကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် စိုးမြတ်ကို အပြတ်ရှင်းခဲ့တဲ့သူဟာ ဂျင်နေဝင်းပါပဲ။ အဲဒီအချက်ကို သေချာစေတာကတော့ ဂျင်ဝိုင်းတွေမှာ အပေါင်လိုက်ခံနေတဲ့ ဟန်စိန်နဲ့ ဂျင်နေဝင်းတို့ စကားအချီအချများရာက ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုရပါမယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဟန်စိန်ခေါ် ကြောင်လီးပူဟာ ဂျင်ဝိုင်းတကာမှာ အပေါင်ခံနေတဲ့သူပါ။ အပေါင်ခံတယ်ဆိုတာကတော့ဗျာ။ ဂျင်ဝိုင်းမှာ လာကစားတဲ့သူတွေထဲက ရှုံးနေသူတွေဟာ သူတို့မှာပါလာတဲ့ ဆွဲကြိုးတွေ လက်စွပ်လက်ကောက်တွေကို ငွေလိုတာနဲ့ ပေါင်တတ်ကြတယ်။ တခါတရံ စီးလာတဲ့ ကားတောင်ပေါင်ကြသဗျ။ ဒါကို ဟန်စိန်က အတိုးယူပြီး အပေါင်ခံတာကြောင့် ဟန်စိန်ဟာ ဂျင်ဝိုင်းတကာကို ရောက်နေတယ်ပေါ့ဗျာ။ စိုးမြတ်သေပြီးလို့ မကြာခင်မှာ ဂျင်နေဝင်းနဲ့ ကြောင်လီးပူ ဟန်စိန် ကတောက်ကဆဖြစ်ကြတော့ ဂျင်နေဝင်းက ဟန်စိန့်ကို အေး၊ စိုးမြတ်ကိုတော့ ငါကိုယ်တိုင်ရှင်းပြီးပြီ၊ ဒီတခါ မင်းအလှည့်ပဲ၊ သတိသာ ကြပ်ကြပ်ထားပေတော့လို့ ကြိမ်းသတဲ့ဗျာ။ ဟန်စိန်ဟာ ဂျင်နေဝင်းကို ဘယ်လောက်လန့်သွား သလဲဆိုတော့ ဂျင်နေဝင်း ကြိမ်းပြီးနောက်ပိုင်း ဆယ်ရက်လောက် အိမ်ပြင်မထွက်ရဲဘူးဆိုပဲဗျ။

တချို့ကလည်း စိုးမြတ်ကို အပြတ်ရှင်းတာဟာ ကျနော့်လက်ချက်လို့ တွေးကြသူတွေရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ရွှေနေဦးဇော်မျိုးဝင်းပေါ့။ သူက ကျနော့်လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိနေသူမို့ ကျနော့်လက်ချက်လို့ ထင်နေဟန်ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း နောက်ခံအကြောင်းတခု ရှိလေရဲ့။

ဖြစ်ပုံက ဒေါ်စက်ကြည်ကိစ္စမှာ လက်လျှော့ခဲ့တဲ့ ကျနော့်ကို သွေးမရှိတဲ့သူလို့ စိုးမြတ်တထစ်ချ မှတ်ယူသွားပုံရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျနော့်ကို ဆက်ဆံပုံ အချိုးပြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ အဓိက အချက်ကတော့ သူ့ရဲ့မိုက်ကြေး၊ ဆက်ကြေးတောင်းပုံတွေကို ကျနော် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဝေဖန်ခဲ့လို့ပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ သူ့ကို လူမိုက်သက်တမ်းရှည်ရှည်နဲ့ အချိန်ကြာကြာဗိုလ်လုပ်နေနိုင်အောင် အကြံပြုခဲ့တာပါ။ ကျနော်သူ့ကို နားချခဲ့တာက နိုင်ငံတကာမှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော် မာဖီးယားတို့၊ ယာကူဇာတို့လို ဂိုဏ်းမျိုးတွေဟာ အမှန်အမှားကို သေချာစိစစ်ပြီးမှ ဒုစရိုက်မှုကို ကျူးလွန်ကြတဲ့အကြောင်း၊ နေရာတကာ လမ်းဘေးဝိုင်းကအစ လူမိုက်ဂုဏ်နဲ့ လျှောက်မလုပ်သင့်တဲ့အကြောင်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စိုးမြတ်ဟာ ကျနော့်စကားကို နားမဝင်ခဲ့ပါဘူး။ သူက လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

စိုးမြတ် ဘယ်လောက်များ တန်ခိုးထွားသလဲဆိုရင် အလုံမြို့နယ်က ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေးရုံးအသစ်တည်ဆောက်ဖို့အတွက် သက်ဆိုင်ရာက စိုးမြတ်နာမည်နဲ့ ကန်ထရိုက်ချပေးသတဲ့ဗျာ။ ထောက်လှမ်းရေးတို့ အက်စ်ဘီတို့စတဲ့ အဖွဲ့တွေကလည်း စိုးမြတ်ရဲ့ လုပ်ရပ်တော်တော်များများကို မသိကျိုးကျွံပြုနေခဲ့ကြပါတယ်။

စိုးမြတ်မသေခင် သုံးလလောက်မှာ ကျနော်၊ စိုးမြတ်၊ ကြိုးသိန်းဝင်းနဲ့ အရှည်ကြီးတို့လေးယောက်သား အလုံဖက်က အအေးဆိုင်တခုမှာဆုံပြီး အလုပ်အကြောင်းပြောနေကြတုန်း မဖြစ်စလောက် ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စတခုကနေ ကျနော်နဲ့ စိုးမြတ်အချေအတင် စကားများကြပါတယ်။

စိုးမြတ်ဟာ သူ့တပည့်တွေရှေ့မှာ ကျနော့်ကို နှိပ်ကွပ်ပြချင်ဟန်တူပါတယ်။ ဘာမှမယ်မယ်ရရ အကြောင်းမရှိပဲ ကျနော့်မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့လှမ်းထိုးလိုက်ပါတယ်။ ရှတ်တရက်မို့ ရှောင်လိုက်ပေမယ့် သူ့လက်သီးဟာ ကျနော့် နှုတ်ခမ်းဘေးကို ရှပ်ထိသွားတာကြောင့် သွေးစို့သွားခဲ့ပါတယ်။ လူရှေ့မှာ အစော်ကားခံလိုက်ရတဲ့ ကျနော်ဟာ စိုးမြတ်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပြန်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ခိုင်မြဲတဲ့သန္နိဋ္ဌာန်တခုချလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကျနော် ကိုယ်တိုင်စိုးမြတ်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ပါပဲ။ အဲဒီနေ့က ကျနော်အပြန်မှာတော့ အရှည်ကြီးနဲ့ ကြိုးသိန်းဝင်းဟာ ကျနော့်နောက်က လိုက်လာပြီး အစ်ကို၊ ကျနော်တို့ကိုပါ တလွဲမထင်ပါနဲ့၊ ဒီနေ့ဖြစ်တာ စိုးမြတ်လွန်တယ်ဆိုတာ ကျနော်တို့ သိတယ်လို့ လေပြေထိုးကြရှာပါတယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ကြီးနေတဲ့ မိန်းမတယောက်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာကြောင့် ကျနော့်ကို လူပျော့လူညံ့လို့ထင်သွားခဲ့တဲ့ လူမိုက်စိုးမြတ်ကို ကျနော်ဘယ်လောက် လက်ယဉ်တယ်၊ သွေးနီတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပြဖို့ ကျနော်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်နဲ့ စိုးမြတ်သတင်းဟာ ဦးဇော်မျိုးဝင်းဆီကို ရောက်သွားတာကြောင့် ဦးဇော်မျိုးဝင်းက ကျနော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဟေ့ကောင်၊ သက်ခိုင် မပိုင်ရင်မလုပ်နဲ့နော်၊ စိုးမြတ်က မင်း ထက်ပိုပြီးလျင်တယ်လို့တောင် သတိပေးခဲ့ဘူးပါတယ်။ တကယ်တော့ လူမိုက်လောကမှာ အကောင်ကြီးရင် အားနည်းနည်းပိုစိုက်ရုံပဲဆိုတဲ့စကားကို ကျနော်သဘောကျတယ်။ ကျနော့်အတွက်တော့ အကောင်ကြီးလေ၊ ကြိုက်လေပဲဗျာ။ ကျနော်ဟာ စိုးမြတ်ကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ဖို့ အသေးစိတ် အကွက်ချခဲ့ဘူးတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျနော်ဘာမှ လက်တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်ရသေးခင်မှာပဲ စိုးမြတ်ကို အပြတ်ရှင်းသူပေါ်လာခဲ့တာပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျနော့်ကို သံသယဖြစ်ဖို့ ရှိလာတာကတော့ စိုးမြတ်ဟာ ဘုန်းကြီးလမ်းမှာရှိတဲ့ ကျနော့်ရုံးခန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အသတ်ခံခဲ့ရလို့ပါပဲ။

စိုးမြတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအားထုတ်ချက်နဲ့ အကောင်းဆုံးကြိုးပမ်းချက်တခုကတော့ သူ့မိန်းမဆယ်တန်းကျောင်းသူကို ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပါပဲ။ သူမသေခင် လပိုင်းအလိုမှာ သူ့မိန်းမဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပါတယ်။

■

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၉၆)

ယစ်ထုပ် သက်ခိုင်

ကျနော်သည် ကုန်သွယ်လယ်ယာကဲ့သို့သော အစိုးရဌာနတွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည့်အတွက် အသောက်အစား ကင်းလှသူမဟုတ်။ ရဲဘက်စခန်းတွင်နေထိုင်ခဲ့ရသော တနှစ်ခွဲခန့် ကာလအတွင်း အရက်သေစာသောက်စားခြင်း ကင်းခဲ့သော်လည်း ရဲဘက်စခန်းသို့မရောက်မီနှင့် ရဲဘက်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာပြီးကာလများတွင် အခါအားလျော်စွာကြုံရသော သောက်ဝိုင်းစားဝိုင်းတို့နှင့်မူ မကင်းနိုင်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ထိုအရက်ဝိုင်းများနှင့်ကြုံဆုံလေတိုင်း ကိုသက်ခိုင်ပြောပြခဲ့သော အရက်သမားဇာတ်လမ်းကို ကျနော် သတိရနေမြဲဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဇာတ်လမ်းမှာ ကျနော် ကိုသက်ခိုင်နှင့် အတူရှိနေစဉ်ကာလ၊ စခန်းခွဲအမှတ် (၁) တွင် ပြောပြခဲ့သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်၍ ထိုသို့ ပြောဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းရင်းနောက်ခံမှာ ကျနော်မှတ်မိသမျှ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကား ပူပြင်းအိုက်စပ်သောနွေတညဖြစ်ပြီး ရဲဘက်အားလုံးအိပ်ယာဝင်နေချိန် ညဆယ့်တစ်နာရီခန့်ဖြစ်ပါသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ထိုအချိန်သည် ကိုသက်ခိုင် တရားထိုင်နေသောအချိန်ဖြစ်၍ တရားရှုမှတ်နေသော ကိုသက်ခိုင်၏ပုံရိပ်ကို အဖြူရောင် ခြင်ထောင်ခပ်ပါးပါးတွင် မြင်ရလျက်ရှိပါသည်။ ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ ဝုန်းဒိုင်းဟူသော အသံနှင့်အတူ ဘော်သံတခု ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

'မျိုးကိုကွ၊ မျိုးကို၊ ဘယ်ကောင့်ကိုမှ လူမထင်ဘူး၊ မိုက်တဲ့ကောင်ရှိရင် ထွက်ခဲ့ကွာ၊ ထောင်မှူးလည်း ီးပဲ'

ရုတ်တရက်အော်သံကြောင့် ကျနော်ဆတ်ကနဲ အိပ်ယာမှ ထအကြည့်တွင် အိပ်ဆောင်လျှောက်လမ်းတွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေသော မျိုးကိုအမည်ရှိ အကျဉ်းသားကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မျိုးကို၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ မျိုးကိုကိုဖြစ်၍ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးကာ မုဒိန်းမှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ကျလာသူဖြစ်ပြီး ထို့နေ့က အရက်အလွန်အကျွံ မူးနေပုံရလေသည်။

မျိုးကို၏ ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ဆဲဆိုသံများကြောင့် ရဲဘက်များအားလုံးလိုလို နိုးကုန်ပြီး ထထိုင်ကုန်ကြလေရာ ကျနော်သည် ကိုသက်ခိုင် တစုံတရာဝင်ရောက်ဟန့်တားလိမ့်နိုး၊ စောင့်မျှော်ပါ သော်လည်း ကိုသက်ခိုင်ကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပဲ သူ့တရားကို သူ ဆက်မှတ်နေမြဲဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မကြာပါချေ။ အိပ်ဆောင်တံခါး သော့ဖွင့်သံနှင့်အတူ ထောင်မှူးဦးအေးနိုင်ရောက်လာကာ အခြေအနေ မေးမြန်းစစ်ကြောပါတော့သည်။ အဓိကစစ်ကြောသော အကြောင်းရင်းကား အရက်ကို မည်သူက မည်သို့ခိုးသွင်းလာသည်၊ မည်သူတို့ အတူသောက်ကြသည်ဟူသော အချက်ဖြစ်၏။ ရဲဘက် တော်တော်များများကို စစ်မေးပြီးသည့်တိုင် အဖြေထွက်မလာသောကြောင့် ထောင်မှူးဦးအေးနိုင်မှာ ပို၍ဒေါသပေါက်ကွဲလာလေသည်။ ထူးခြားချက်ကား ထောင်မှူးသည် အရက်ကိစ္စနှင့်ပါတ်သက်၍ ကိုသက်ခိုင်ကို မေးမြန်းမှု မရှိခြင်းပင်။ ပေါက်ကွဲလာသောဒေါသကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သည့် ထောင်မှူးသည် မျိုးကိုအား ခြေကျင်းခတ်စေပြီး လက်ကိုပါ ကြိုးနှင့်နောက်ပြန်တုပ်ကာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးကြိတ်ရိုက်နက်ပါတော့သည်။

ထောင်မှူးလက်ချက်ကြောင့် ပါးစပ်မှ သွေးအံထွက်လာချိန်အထိ အာဂမျိုးကိုကား အသံတိတ် မသွားချေ။ ထောင်မှူးကား ပိုလို့ဒေါသထွက်လာဟန်ရှိကာ

'ဟေ့ကောင်နိုင်ဝင်း၊ ငါ့အိပ်ပေါ်က သေနတ်သွားယူစမ်းကွာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေကို မနိုင်ရင် ငါထောင်မှူးမလုပ်တော့ဘူးကွ'

ဆိုပါလေ၏။ သေနတ်ယူခိုင်းသော ထောင်မှူးအမိန့်ကြောင့် ရဲဘက်နိုင်ဝင်း ဘာလုပ်ရမည်မသိ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေချိန်တွင် ကိုသက်ခိုင်တယောက် ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး နိုင်ဝင်း ကိုခေါင်းယမ်းပြသည်ကို ကျနော်မြင်လိုက်ရလေသည်။ နိုင်ဝင်းသည် ထောင်မှူးအမိန့်ကို ဘာမှမကြား သယောင် ထောင်မှူးဘေးတွင် ငူငူကြီး ရပ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား မျိုးကိုကိုအား ခြေကျင်းခတ်ကာ အဆောင်အပြင် ထုတ်ထားလိုက်ပြီး နောက်တနေ့တွင် ပင်မစခန်းသို့ပြန်ပို့ရန် အမိန့်ချလိုက်လေသည်။ ထိုညကဖြစ်ရပ်နှင့် ပါတ်သက်၍ ကိုသက်ခိုင်အပြုအမူအပေါ် အားမရလှသည်နှင့် နောက် တနေ့မနက်၊ ဖိုကြီးဘေးတွင် ကိုသက်ခိုင်အား ရင်ဖွင့်မိပါသည်။

'ကိုသက်ခိုင်၊ မနေ့က မျိုးကိုကိုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားနေစိမ့်နိုင်လွန်းသလားလို့ဗျာ'

ကျနော့်အမေးဆုံးသည်နှင့် ကိုသက်ခိုင်က ကျနော်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း

'ခင်ဗျားမသိပဲနဲ့ အပြစ်တင်မစောနဲ့အုံးဗျ၊ အမှန်က ကျနော်ဝင်ရှင်းကာမှ ပို၍ပ်သွားမယ်ဆိုတာ သိလို့ ငြိမ်နေတာ။ ဒါကြောင့် မျိုးကို ဇာတ်လမ်းဒီလောက်နဲ့ ရပ်သွားတာ'

'ဒါ့ထက် ဘာဆိုးအုံးမလဲဗျာ။ ခြေကျင်း တလအခတ်ခံခဲ့ရပြီ၊ နောက်တန်းကို ပြန်ပို့ခဲ့ရပြီ'

'ခင်ဗျားမသိပဲနဲ့ လျှောက်မဝေဖန်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကောင်က အရက်တင် မူးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတမျိုးပါ ရောချထားတာ၊ အမှန်က ဆေးကြောင်တာဗျ၊ နှစ်ပင်လိမ်တယ်လို့ခေါ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက် မနာပဲ တောင့်ခံနေနိုင်တာပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ခင်ဗျားဥစ္စာသေချာလို့လား'

'သေချာတာပေါ့ဗျ။ ဒီနေ့ သူ့မိဘတွေညှော်တွေ့လာတော့ သူ့အမွှာညီ မျိုးညီညီပါ လာတယ်။ ကျနော့်တဲပေါ်မှာ တွေ့ကြတာပို့ ဒီအမွှာညီအကို မူပျက်နေတာ ကျနော်သတိထားမိတယ်။ အမှန်က မျိုးကိုတို့ညီအစ်ကိုဟာ မုဒိန်းမှုကိုလည်း အတူတူ ကျူးလွန်ခဲ့ ကြပုံရတယ်။ ကျနော့်အတွေးမမှားဘူးဆို

ရင် ပြစ်မှုကို နှစ်ယောက်ကျူးလွန်ပြီး တယောက်တည်း ဝန်ခံခဲ့တဲ့ သဘောပဲ။ ဒီနေ့ သူညီက သူ့အတွက် ဆေးတခုခု ယူလာခဲ့ပေးပုံရတယ်။ ကဲ ရှင်းပြီလား'

'အော် ခင်ဗျားက အရက်တို့ ဆေးတို့အကြောင်း တယ်လည်း ကျွမ်းကျင်နေပါလား။ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကော လုပ်ခဲ့ဖူးသလားဗျာ'

'လုပ်ခဲ့ဘူးသမှ ဟိုဘက်တောင်လွန်သေးဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျနော်ကိုယ်တိုင် အရက်နဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးကို သုံးခဲ့ဘူးတာကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာတာရယ်၊ ကိုယ်သုံးတုန်းက သုံးခဲ့ပြီး အခုလို ရဲဘက်စခန်းရောက်ခါမှ သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ တရားမပြချင်တာရယ်ကြောင့် မနေ့ညက နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တာပေါ့ဗျာ'

'ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားရဲ့ အရက်သမားနဲ့ ဘိန်းစားဇာတ်လမ်းလေး လုပ်ပါအုံးဗျာ'

ဤသို့လျှင် ကျနော်၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် ကိုသက်ခိုင်ဆက်ခဲ့သော အရက်သမားဘဝ ဇာတ်လမ်းကား။

တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ လူငယ်ဘဝမှာ အရက်ကိုမုန်းသူလို့ ဆိုရပါမယ်။ ကျနော့်အဖေ အရက်သောက်တတ်တာကို မကျေနပ်လွန်းလို့ အရက်ဆိုတာခွေးတောင်မသောက်ဘူးလို့ ပြန်ပြောမိတဲ့ အထိဗျာ။ တကယ်တော့ ဝဋ်ဝေဒထိတိုင်းရှ ဆိုတာ တယ်မှန်သဗျာ။ အရက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့ ကျနော်ဟာ အရွယ်ရောက်လာတော့ အရက်သမားဖြစ်လာသဗျ။

ကျနော့်အဖေဟာ အရက်ကို စွဲစွဲလန်းလန်း ပုံမှန်သောက်ပေမယ့် စည်းစံနစ်နဲ့ သောက်သုံး သူလို့ ဆိုရမယ်။ မနက်ပိုင်းမှာ ဈေးဆိုင်ထွက်တယ်။ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ဈေးသိမ်းရင် သူကိုယ်တိုင် မိသားစု စားဖို့သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတယ်။ အဲ သားသမီးတွေ စားသောက်ပြီးလို့ နေ့လည် တစ်နာရီဝန်းကျင်မှာ တခွက်တဖလားမော့ပြီး နေ့လည်ခင်းအိပ်တယ်။ ညနေလေးနာရီလောက် အိပ်ယာကပြန်ထပြီး ဈေးဆိုင်သွားသိမ်းတယ်။ ညဘက်ခုနှစ်နာရီလောက်မှာ တပိုင်းလောက် သောက်တယ်။ မနက်လေးနာရီခွဲလောက် ကီလီလမ်းပွဲရုံကို ဈေးကြိုထွက်တယ်။ ဒါအဖေ့ရဲ့ နေ့စဉ်ပုံမှန်အလုပ်ပဲ။

အဖေက အရက်သောက်ပေမယ့် မျက်နှာသိပ်တည်လွန်းတာကြောင့် အဖေအရက်သောက် တယ်ဆိုတာ ဘေးလူတွေ သိပ်မသိကြဘူး။ အဖေက နဂိုကတည်းက ဗနေတည်တယ်။ အရက်မူးရင် လည်း ရမ်းတာ၊ အော်တာဟစ်တာ လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိဘူး။

ဒီတော့ ကျနော်တို့ညီအကိုတတွေဟာ အဖေရှိစဉ်တုန်းက အရက်ဆို ပုလင်းတောင် ကိုင်မကြည့်ရဲခဲ့ကြဘူးဗျ။ အဲ အရက်ဆိုင်နဲ့ ပထမဆုံးရင်းနှီးခဲ့တာကတော့ ကျနော်တို့အိမ်ဘေးက သဘော်သားကိုလှမြင့်နဲ့ အတူတူသွားခဲ့တဲ့ ကမာရွတ်ဘူတာရုံနားက ဇစိုးရအရက်ဆိုင်ပေါ့။ အဲဒီကုန်သွယ်ရေးအရက်ဆိုင်ဟာ ကျနော့်သူငယ်ချင်း မောင်မောင်တို့အိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဗျ။ အဲဒီဆိုင်မှာ အရက်ကို ကောင်တာမှာရောင်းတယ်။ တပက်ကို သုံးဆယ့်ငါးပြားဆိုလားပဲ။ အရက်နံမည် ကတော့ ဘီအီးတဲ့။ အရက်သောက်ချင်တဲ့သူက သူသောက်ချင်သလောက်ပမာဏကို ကောင်တာမှာ ဝယ်ရတယ်။ တပက်၊ နှစ်ပက်၊ သုံးပက် လိုသလောက်ရောင်းပေးတယ်။ ဘယ်လောက်ဝယ်ဝယ် ဝယ်လို့ရတယ်။ အဲ အဲဒီ အရက်ကောင်တာမှာ အရက်ထည့်ဖို့ ပုလင်းခွံပါမလာရင်တော့ အမြည်းဆိုင် တွေကနေ ပုလင်းငှားလို့ရတယ်ဗျာ။ အဲဒီဆိုင်ထဲကို ရောက်ဖူးတာကတော့ ကိုလှမြင့်နဲ့ အဖော်ပါသွား ရာက စတာပဲ။ ရောက်တဲ့နေ့က ဘယ်သောက်ဖြစ်မလဲဗျာ။ စပ်စုချင်လို့ အဖော်အဖြစ် လိုက်သွား တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျနော့်အဖေဆုံးပြီးကာစ ကျနော့်အသက် ဆယ့်ခွန်နှစ်နှစ်အရွယ်ပါ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော် အရက်စသောက်တတ်တာက ဆရာအတတ်သင်မှာ ပဲခူးတိုင်း ဘောလုံးလက်ရွေးစင် ဦးသောင်းနဲ့ တွဲမိရာကနေ စတာပဲဗျာ။ အရက်မှ မသောက်တတ်ရင် ဂန်ဒူးလိုလို အပြောခံရတာကြောင့် မခံချင်စိတ်ကနေ စသောက်ဖြစ်ရောဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် စသောက်ခါစမှာတော့ စွဲစွဲလန်းလန်း မဖြစ်ခဲ့ဘူးဗျ။ နောက် ကျောင်းဆရာဘဝရောက်လာတော့ ကြိုကြားကြိုကြား ခွက်ပုန်းသောက်တတ်လာရောဆိုပါတော့။

အရက်ကိုမူးအောင်သောက်ခဲ့တဲ့ ပထမဆုံးနေ့ကိုတော့ ကျနော် မှတ်မိနေသေးတယ်ဗျာ။ ကျောင်းဆရာဘဝလခထုတ်တဲ့ ရက်တရက်မှာပေါ့။ ကျနော်ရယ်၊ ကိုမိုးမြင့်ရယ် နှစ်ယောက်သားနေ့လည်ဘက်ကြီး အုတ်ကျင်းဘူတာရုံလမ်းက ဘီအီးဆိုင်တဆိုင်မှာ သောက်ဖြစ်ကြ တယ်။ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်နဲ့ နှစ်လုံးလောက်စီသောက်ပြီးချိန်မှာ ခုံပေါ်ကပုလင်းရော ပန်းကန်တွေပါလှုပ်ကုန်တာနဲ့ ဘယ့်နှယ်၊ ရေနွေးကြမ်းနှစ်ပန်းကန်လောက်သောက်ရုံနဲ့ မူးရသတုန်းဆိုပြီး ကိုမိုးမြင့်ကိုဟေ့လူ ခုံပေါ်ကပုလင်းတွေ ပန်းကန်တွေလှုပ်နေတယ်ထင်တယ်လို့ ပြောတော့ သူကလည်း အေးဟုတ်တယ်ဗျ။ လှုပ်နေတယ်။ ကျနော်တို့မူးနေတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ပြောသဗျာ။ ဒီမှာတင်အပြင်ကအသံတွေ ဆူညံဆူညံကြားရမှ၊ လက်စသတ်တော့ ငလျင်လှုပ်သွားတာကိုး။ အင်း မိုက်လုံးကြီးမဲ့ အရက်သမား အသစ်စက်စက်တယောက်ကို ကမ္ဘာမြေကြီးက တုန်ဟီးပြီး သတိပေးတယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျနော် ကျောင်းဆရာဘဝကနေ အင်းစိန်ဂျီတီအိုင်ကို တရားမဝင်ခိုးတက်တော့အပေါင်းအသင်း ပိုစုံလာတယ်။ အလုပ်တဘက် ကျောင်းတဘက် ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်လိုခံနိုင်ငြားအရက်ကို ခပ်စိတ်စိတ်သောက်တတ်လာတယ်ဗျ။ တခါတခါ ဂျီတီအိုင်မှာ အတန်းမရှိတဲ့ရက်တွေဆိုကျနော်တို့ ဂျီတီအိုင်သူငယ်ချင်းတစုဟာ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားမယ်ဆိုရင်သာ ငြင်းကြတာ၊ အရက်ဆိုင်ဟေ့ဆိုတာနဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်ရောက်ပြီးသားဆိုတဲ့ အထဲက သူငယ်ချင်းတွေဗျာ။ ကျနော်တို့သူငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ အားလုံးလိုလိုဟာ အရက်ကြိုက်ကြတယ်ဆိုရမယ်။ မောင်မောင်သန်း၊ စိန်မြင့်(ယခု အေအီး၊ ဆောက်လုပ်ရေး၊ ကိုသိန်းနိုင် (ယခု အေအီး ဆောက်လုပ်ရေး)၊ ဇော်ရှင်း(သဘော်သားဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်)၊ တရှုတ်စံလွင် အားလုံးလိုလို အရက်ဟေ့ဆိုတာနဲ့ ကန့်ကွက်မဲမရှိသောက်လုံးညီကြသဗျာ။

အဲ အရက်ဆိုင်ကိုသွားရာမှာတော့ ကျနော်က ဆရာကြီးပဲ။ ကျနော်တို့အရက်သောက်တဲ့နေ့ဆိုအင်းစိန်ကနေ ကမာရွတ် သဖော့တောလမ်းထဲက အရက်ဆိုင်ကို ချီတက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီသဖော့တော အရက်ဆိုင်ဆိုတာ သဖော့တောသုဿန်နဲ့ ကပ်လျက်ပဲ။ လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ကျနော်က နယ်ခံ နယ်မြေကျွမ်းကျင်သူဖြစ်တာရယ်၊ ကျနော်တို့ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးရှဉ့်၊ အမဲသားကြော်၊လက်ဖက်သုပ်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်စတဲ့ အမြည်းကောင်းကောင်းတွေ ရတတ်လို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီသဖော့တောအရက်ဆိုင်က ကမာရွတ်ဘူတာရုံနားကနေ ပြောင်းဖွင့်တဲ့ဆိုင်ဗျ။ အဲဒီအရက်ဆိုင်မှာအစိုးရဈေးနဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်။ ကျနော်တို့ထိုင်နေကျ အမြည်းဆိုင်ကတော့ ရန်ကုန်တိုင်း ဘောလုံးလက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမား ကိုလှကြိုင်ရဲ့ မိန်းမဆိုင်ပဲ။

အရက်သမားတွေ အရက်သောက်ရတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကတော့ မျိုးစုံပါပဲဗျာ။ တချို့ကအရက်ကလေးသောက်ထားရင် အတွေးအခေါ်ကွန့်မြူးတယ် ထင်ကြတယ်။ တချို့ကလည်း ဆေးဝါးအဖြစ်အသုံးဝင်တယ်ပြောကြတယ်။ တချို့ကတော့ အပေါင်းအသင်းဆန့်တယ်ဆိုပဲ။ ကျနော်အရက်စသောက်တုန်းကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဘေးလူတွေက ဝိုင်းဝန်းမြှောက်ပင့်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဘာတဲ့သက်ခိုင်က သောက်ထားရင် စကားလုံးတွေမြင့်လာတယ်။ အတွေးအခေါ်တွေ ပီပြင်လာတယ်။

သက်ခိုင်ဟာ ဘယ်လောက်သောက်သောက် ဟန်မပျက်ဘူး၊ ညက သောက်ထားတယ်လို့တောင် မထင်ရဘူး၊ စုံလို့ပေါ့ဗျာ။

ကျနော် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကထွက်ပြီး ဆင်မလိုက်သင်္ဘောကျင်းက ရေကြောင်းအိမ်ရာ စီမံကိန်းကိုလည်းရောက်ရော ကျနော့်အရက်အင်ပါယာက တစတစ ပိုကျယ်ပြန့်လာတယ်ဗျာ။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ဆိုတော့ အေအီးကအစ ပန်းရံ၊ လက်သမားအဆုံး အားလုံး သောက်ကြသကိုး။ လုပ်ငန်းခွင်ကို ပစ္စည်းသွင်းတဲ့ကန်ထရိုက်တွေ ငွေထုတ်တဲ့ရက်ဆို အရက်ဝိုင်းရှိတယ်။ ပုတ်ပြတ်ပန်းရန်လက်သမားခေါင်းဆောင်တွေ ငွေရှင်းတဲ့နေ့ဆို အရက်ဝိုင်းရှိတယ်။ တခြား နေ့တွေမှာ အေအီးနဲ့ အက်စ်အေအီးက ဒကာခံတယ်။ ဒီတော့ အရက်နဲ့လွတ်တဲ့နေ့ဆိုလို့ မရှိသလောက်ဖြစ်လာ ပါရော။ ဆိုင်ကလည်းစုံလာသလား မမေးနဲ့၊ အင်းလျားလိပ်ကနေ လမ်းဘေး အရက်ဆိုင်တွေ အထိ ပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဘယ်အရက်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုဆို ကျနော် အကြိုက်ဆုံးအရက်ကတော့ ဘီအီးသန့်သန့်ပဲဗျ။ ဘီအီးက ညဘက်သောက်ထားရင် မနက်ဘက်မှာ ခေါင်းမကိုက်ဘူး၊ ဝမ်းမှန်တယ် ထင်တာပဲဗျာ။ သောက်သုံးသူများလာလို့လား ကုန်ကြမ်း ပြတ်လို့လားတော့ မသိဘူးဗျာ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘီအီးအစစ်က မရှိသလောက်ရှားလာတယ်။ သူ့နေရာမှာ ဒီဝမ်းဆိုတဲ့ ကုန်သွယ်ရေးအရက်တမျိုးပေါ်လာတယ်။ ဒီဝမ်းက အမှန်တော့ အရက်ဆီဗျ။ ဒီဝမ်းတလုံးကို ရေကျက်အေး သုံးလုံးလောက်ရောရတယ်။ တခါက ကျနော် ဒီဝမ်းအဆီတွေကို ဖန်ခွက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး မီးခြစ်နဲ့ခြစ်ကြည့်တော့ ပြာလဲ့လဲ့အရောင်လေးတွေ တောက်လာသဗျ။ ကျနော်လည်း မီးတောက်ကလေးကို ဘေးဖက်က မှုတ် မှုတ်ပြီး အောက်ကအရက်ကိုသောက်ကြည့်မိတော့ အားလားလား ပူလိုက်တဲ့အဖြစ်ဗျာ။ နောက်တနေ့မနက်မှာ အာခေါင်တွေ ကွဲကုန်အထိ။

အရက်ရှားတဲ့ပြဿနာကြောင့် ကျနော့်မိတ်ဆွေအရက်သမားတချို့ စောစောစီးစီး လူ့လောကကနေ ထွက်သွားရတာလည်း ကြုံဘူးသေးဗျာ။ အဲဒီလူနာမည်က ကိုသန်းညွှန့်တဲ့၊ သူက အရင်တုန်းက သွားစိုက်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ သွားစိုက်ဆရာ။ နောက်ပိုင်း သွားစိုက်တဲ့အလုပ်က အဆင်မပြေဘူးထင်ပါရဲ့။ သွားစိုက်ဆိုင်နောက်ခန်းလေးမှာ သူ့မိန်းမက အရက်ပုန်းဆိုင်ဖွင့်တယ်။ အဲ ကိုသန်းညွှန့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယမကာလုလင်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သောက်သုံးသူပေါ့ဗျာ။ ကိုသန်းညွှန့်မိန်းမ မမြင့်ရဲ့ လက်ရာအမြည်းက ကျနော်တို့အသည်းစွဲမို့ ကျနော်တို့ ကိုသန်းညွှန့်ဆိုင်ကို ခြေဦးလှည့်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။

တရက်တော့ ကိုသန်းညွှန့်ဟာ သူ့ဆိုင်မှာရောင်းဖို့ ဘီအီးဝယ်မရ သူကိုယ်တိုင်လည်း သောက်စရာပြတ်တာကြောင့် ဘီအီးရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အုတ်ကျင်းဖက်ကို ခြေစကြာဖြန့်ပြီး လိုက်သောက်သတဲ့။ အဲဒီမှာတင် အရက်အဆိပ်မိပြီး ကိုသန်းညွှန့်အပါအဝင် သောက်ဖော်သောက်ဖက် နှစ်ယောက် လောက်ပါ နေရာတင် ပွဲချင်းပြီး သေသတဲ့ဗျ။ ကံကောင်းလို့ ကိုသန်းညွှန့်နဲ့ အဖော်လိုက်သွားတဲ့ ဟန်ညွှန့်ဆိုတဲ့ မောင်နဲ့ နောက်တယောက်ကတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ရောက်သွားရောဗျာ။

ဒီနေရာမှာ အရက်အဆိပ်မိတဲ့လူနာကို ကုတဲ့ကုထုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ကြီးက အရက်အဆိပ်မိတဲ့လူနာတွေကို နိုင်ငံခြားအရက်ကောင်းကောင်း တလုံးစီဝယ်ခိုင်းပြီး၊ လက်နှစ်လုံးလောက်စီကို ဖန်ခွက်ထဲထည့် တနာရီခြား သောက်ခိုင်းသတဲ့ဗျာ။

ဆရာဝန်ကြီးရှင်းပြတာတော့ အရက်အဆိပ်သင့်သူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရက်တွေကို နောက်ထပ်သောက်တဲ့ အရက်အကောင်းစားတွေက အချိန်တိုတိုအတွင်း တွန်းထုတ်တဲ့နည်းလို့ ဆိုသဗျ။ အေးဗျာ၊ အရက်တွေက အဆိပ်သင့်ဆို တရားမဝင်အရက်ချက်တဲ့သူတွေက အရက်ထဲကို ဘေးဖြစ်စေတဲ့အရာတွေ ရောကြတာကိုး။ ကျနော်ကြားဘူးသလောက် တောအရက်ထဲမှာ သားရေ

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဖိနပ်တို့၊ ဖားပြုတ်တို့ ထည့်ကြတယ်ဆိုတာလည်း ကြားဘူးတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ အရက်ပုလင်းတွေ ဈေးကွက်ထဲမပို့ခင် နာရီပိုင်းအလိုမှာ ပိုးသတ်ဆေး (အင်ဒရင်း) ကိုနီးဖျားမှာဆွတ်ပြီး ပုလင်းထဲကို ထည့်ကြသတဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း အစိုးရအရက်ပြတ်လပ်တဲ့ အချိန်မှာ အရက်အဆိပ်သင့် သူတွေများလာတာ ဆန်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

အရက်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ကျနော့်အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက ဓာတုဗေဒဆရာ ဦးစောထွန်းဦးရဲ့အဖြစ်ကလည်း ရင်နာစရာပါပဲ။ ဆရာဦးစောထွန်းဦးဟာ ကရင်လူမျိုးပညာတတ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ သူ့လက်မောင်းရင်းမှာ (Saw Tun Oo- B.A,B.ed, B.L, B.E.S) ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို ဆေးမှင်နဲ့ထိုးထားတာ တွေ့ဖူးတယ်ဗျ။ ကျနော်နဲ့ အထက်တန်းကျောင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရစဉ်က ဆရာဟာ တကယ့်ကို စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ကျောင်းဆရာတယောက်ပါ။ လပတ်စာမေးပွဲတခုမှာ ကျနော် ခပ်ပေ့ါပေါ့ ဖြေမိလို့ ကျနော့်ကို ရုံးခန်းထဲခေါ်ပြီး သတိပေးခဲ့ဘူးပါတယ်။

နောက်ပိုင်းတော့ ဆရာဦးစောထွန်းဦးဟာ အရက်ကို အတော်စွဲစွဲလမ်းလမ်းသောက်ခဲ့တယ်လို့ သတင်းတွေကြားရပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှာ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့မိလို့ ဌာနဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှုတွေဘာတွေ အလုပ်ခံရတယ်လို့လည်း ကြားရပါတယ်။ ကျနော်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံမိတာကတော့ ကမာရွတ် ဈေးကြီးထဲမှာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာက ပင်စင်ယူပြီးထားချိန်၊ ကျနော်က ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနဲ့ဘာနဲ့ ဖြစ်နေချိန်ပေ့ါ။ ကျနော့်အစ်မရှိတဲ့ ကမာရွတ်ဈေးထဲကို ဝင်လည်ရင်း မမျှော်လင့်ပဲ ဆရာဦးစောထွန်းဦးကို သားငါးတန်းထဲမှာ တွေ့မိပါလေရော။ ဆရာက မနက်စာချက်ဖို့ ကြက်သားနဲ့ကုလားပဲခြမ်းတွေ ဝယ်နေတုန်း ဖြူန်းဆိုတွေ့လိုက်ရတော့ ဟော့ကောင်၊ သက်ခိုင် မင်းကြီးပွားနေပြီကြားတယ်၊ အလုပ်တွေ အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုပြီး ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်ရှာပါတယ်။ ကျနော်လည်း တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် ဆရာ့ကို ပြုစုချင်စိတ်ပေါ်လာတာနဲ့ ဆရာ့ကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် ဆရာ့ကို တခုခု ပြုစုပါရစေဆိုတော့ ဆရာက မင်း ငါ့ကို ပြုစုချင်ရင် အရက်သာတိုက်တဲ့ဗျာ။

ကျနော့်အနေနဲ့ မနက်ဘက်ကြီးမှာ ဆရာ့ကို အရက်နဲ့ မပြုစုချင်ပေမယ့် ဆရာအာသီသရှိနေတာက အရက်မို့ မငြင်းသာတာနဲ့ ဈေးနားက အရက်ပုန်းဆိုင်တဆိုင်မှာ လိုက်တိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ဆရာ့ကို ကျနော် ဆိုင်ကြီးကနားကြီးမှာ ဧည့်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဆရာက မင်း ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး သူမှော့နေကျဆိုင်ကို ခေါ်လာခဲ့တာကြောင့် အရက်ပုန်းဆိုင်ထဲကို ရောက်သွားခဲ့တာပါ။ ဆရာဟာ အမြည်းစားတာမတွေ့ရပဲ အရက်ဖြူကိုသာ လေးငါးခွက် ဆက်တိုက်ဆင့်ချနေရင်း ကျောင်းဆရာဘဝက ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို မနားတမ်းပြောနေပါတယ်။ ပြောနေရင်းက ဟော့ကောင်၊ သက်ခိုင်၊ စောထွန်းဦးဘာကောင်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်။ မသိသေးရင် ဒီမှာကြည့်ဆိုပြီး သူ့ပညာအရည်အချင်းတွေကို ဆေးမှင်ထိုးထားတဲ့ သူ့လက်မောင်းရင်းကို လှန်ပြနေပါတယ်။ ဒါက ဆရာရဲ့ မမေ့နိုင်စရာကောင်းတဲ့ ဆရာအမြဲတမ်းလုပ်နေကျ အပြုအမူပါ။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာဟာ ငယ်စဉ်က ပညာကို အပတ်တကုတ်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ပညာကို တန်ဘိုးထားခဲ့ဟန်တူတယ်လို့ တွေးမိတာပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ဆရာဟာ ကျနော်ပြုစုတာကို ကျေကျေနပ်နပ်သောက်သုံးရင်း မနက်စာချက်ချိန်ကျော်သွားတာကြောင့် ဆရာကတော်ကိုယ်တိုင် အရက်ဆိုင်ကို လိုက်လာပါတော့တယ်။ ဆရာကတော်ကိုလည်း ဆရာမြင်ရော ဟော့ကောင်၊ သက်ခိုင် ငါ့အစ်မကြီးလိုက်လာပြီ၊ ဝိုင်းသိမ်းမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဆရာကတော့်နောက်ကို ကျောင်းသားလေးတယောက်လို ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်သွားပါတော့တယ်။ ဆရာတို့အိမ်က ကမာရွတ်ဈေးကြီးနဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့ ဆင်ရေတွင်းမှတ်တိုင်နားမှာပါ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

အဲဒါဟာ ဆရာဦးစောထွန်းဦးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျနော်တွေ့ဆုံလိုက်ရခြင်းပါပဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဆရာဟာ ကျနော်နဲ့တွေ့ပြီး လေးငါးလအကြာ ဆင်ရေတွင်းမှတ်တိုင်နားမှာ လမ်းဖြတ်ကူးရင်း ကားအတိုက်ခံရပြီး နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ရလို့ပါပဲ။ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာက ဆရာ့ကိုတိုက်တဲ့ ကားမောင်းသူဟာ ဆရာ့တပည့်အရင်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ အမှတ် (၁) အထက်တန်းကျောင်းထွက်ဖြစ်ပြီး ဆရာကားတိုက်ခံရချိန်မှာ ဆရာဟာ ထုံးစံအတိုင်း အရက် အလွန်အကျွံသောက်ထားပါသတဲ့။ အရက်မူးမူးနဲ့ ကားလမ်းဖြတ်ကူးရင်းဖြစ်ရတာမို့ အရက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သင်ခန်းစာတခုလို့ ဆိုပါတော့။

ဆရာဦးစောထွန်းဦးလို ကားမတော်တဆမှုနဲ့မဟုတ်ပေမဲ့ အရက်ကို နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ခုံခုံမင်မင် သောက်သွားသူ နောက်တယောက်ကတော့ ကျနော့်ဦးလေးတဝမ်းကွဲ ဦးဆက်မှိုပါပဲ။ ဦးဆက်မှိုဟာ ကျနော့်အဖေရဲ့ ညီတဝမ်းကွဲပါ။ မှိုက်ပင်ရွာက သူကြီးဦးချစ်ခိုင်ရဲ့သားပေါ့။ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ ဦးလေးဦးဆက်မှိုကို အဖေက တော်တော်ချစ်ပုံရသလို ဦးဆက်မှိုကလည်း အဖေ့ကို လေးစားကြည်ညိုပုံရပါတယ်။

ဦးဆက်မှိုဟာ သူ့ခေတ်သူ့အခါက အလွန်ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ မြန်မာ့သစ်လုပ်ငန်း ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ လုပ်ခဲ့တာမို့ ဝင်ငွေတော်တော်ကောင်းသလို အသောက်အစားလွန်ကဲတယ်လို့ ပြောရပါမယ်။ နေ့တိုင်းလိုလို သူ့အိမ်မှာ အရက်ဝိုင်း ရှိပါတယ်။ ဒေါ်လေးဒေါ်အုန်းကြည်ကလည်း ဦးဆက်မှို ကောင်းကောင်းသောက်နိုင်အောင် အမြည်းပေါင်းစုံ တနေ့တမျိုး မရိုးရအောင် ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရှာပါတယ်။

ဦးလေး ဦးဆက်မှိုဟာ တူတွေတူမတွေကြားမှာ အထိုက်အလျောက် ပညာရေးမျှော်မှန်းချက်ရှိတဲ့ ကျနော့်ကို အချစ်ပိုခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်မှတ်မိနေတာတခုက အဖေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း သူတာဝန်ကျရာ ဂွတ္တလစ် သစ်ဆိုင်ဖက်ကိုရောက်တဲ့အခါ ငါ့တူ၊ သက်ခိုင်။ လျှောက်လွှာတစောင်ရေးလိုက်ကွာလို့ ပြောပြီး အဲဒီလျှောက်လွှာကို သူကိုယ်တိုင် ထောက်ခံချက်ပေး၊ သူကိုယ်တိုင် ပွဲစားနဲ့တဆင့် ပြန်ရောင်းပေးပြီး အမြတ်ငွေကို အိမ်မှာ မိသားစုလိုတာသုံးဖို့ ကျနော့်အိပ်ကပ်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ဘူးပါတယ်။ ကျနော်မှတ်မိသလောက် အဲသလိုထည့်ပေးတာဟာ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။

အရက်ကို နေ့ရောညပါသောက်ခဲ့တဲ့ ဦးလေးဆက်မှိုဟာ သောက်သက်ကြာလာတာကြောင့် အသည်းရောဂါ စွဲကပ်လာလို့ တောင်ဥက္ကလာပဆေးရုံကို တင်လိုက်ရပါတယ်။ ဆေးရုံကို ကျနော်လိုက်သွားပြီး ဦးလေးဆက်မှိုကို သွားတွေ့တော့ ဦးလေးဆက်မှိုက ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။ ငါ့တူ၊ ဦးလေးဗိုက်ကို ကြည့်ပါအုံးကွ၊ ဗိုက်ကြီးသည်နဲ့ မတူဘူးလားတဲ့ဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ အနေတော်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့စာရင် သူ့ဗိုက်ကြီးဟာ အဆမတန်ကြီးနေပါပြီ။ သူနာပြုဆရာမတယောက် အပြောအရ ဦးလေးဆက်မှိုရဲ့ဗိုက်ဟာ လက်မငါးဆယ်ကျော်နေပြီး အသည်းမကောင်းတော့ဘူး၊ ကြာကြာမခံတော့ဘူးလို့ဆိုပါတယ်။

ဦးလေးဟာ ဆေးရုံပေါ်မှာ တလကျော်လောက်တက်နေပေမယ့် အခြေအနေက တိုးတက်မှုရှိမလာပဲ တရက်ထက်တရက် ပိုဆိုးလာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်လေးအုန်းကြည်က ဖုန်းဆက်ပြီး မင်းဦးလေးက မင်းကိုအရေးတကြီး တွေ့ချင်နေတယ်လို့ ဖုန်းဆက်တာကြောင့် ကျနော် ဆေးရုံကို လိုက်သွားတော့ ဦးလေးရှိရာ အခန်းထဲလည်းရောက်ရော သေလုမျောပါးဖြစ်နေတဲ့ ဦးလေး ဟာ အခန်းထဲမှာ ကျနော်တယောက်တည်းထားခဲ့ဖို့ ခြေဟန်လက်ဟန်ပြပြီး၊ တခြားလူတွေကို အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ဦးလေးဆက်မှိုနဲ့ကျနော် နှစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့ချိန်မှာ ဦးလေးက သူ့အနားကိုတိုးခိုင်းပြီး လေသံသဲ့သဲ့နဲ့ ပြောတာကတော့၊ သက်ခိုင်ဦးလေး ကြာကြာမနေရတော့ဘူးဆိုတာ

မြန်မာ စာအုပ်များ

သိတယ်။ မင်းအစ်မတွေကို စောင့်ရှောက်ပါ။ နောက်ဆုံး ငါ့ဆန္ဒတခုကို လိုက်လျှောပါတဲ့ဗျာ။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း ဦးလေးရဲ့ဆန္ဒကို ပြောပါဆိုတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အရက်တခွက် သောက်သွားချင်သတဲ့ဗျား။

ကျနော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပေမယ့် အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး ဗိုက်ပူကြီးနဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးလေးဆက်မှိုရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ရတာ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီလို့ သိလိုက်တာကြောင့် သူ့အလိုကို လိုက်လျှောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အခန်းအပြင်ထွက်ပြီး ဦးလေးကြိုက်တတ်တဲ့ မော့စ်ဝီစကီတလုံးဝယ်၊ တိုက်ပုံအကျီထဲထည့်ပြီး ပြန်ဝင်လာလိုက် ပါတယ်။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဖန်ခွက်နဲ့ ငှဲ့တိုက်တဲ့ အရက်တစိတ်လောက်ကို အားရပါးရ သောက်ပြီးတာနဲ့ ဦးလေးဆက်မှိုဟာ အိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီနေ့ည ဆယ်နာရီလောက်မှာပဲ ဦးလေးဆက်မှို ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာပါတယ်။

အရက်ဋီကာကိုရေးမယ်ဆိုရင် ကျနော့်ငယ်ဆရာ၊ ဆရာဦးသိန်းမောင်အကြောင်း ထည့်ပြောမှ ပြည့်စုံပေလိမ့်မယ်။ ဆရာဦးသိန်းမောင်ဟာ ကျနော်မူလတန်းတုန်းက ဆရာပေါ့။ ကျနော် သုံးတန်းကျောင်းသားလောက်တုန်းက ဆရာဟာ ကဗျာတပုဒ်ကို ကျနော့်နံမည်နဲ့ရေးပြီး ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်မှာ တင်ပေးခဲ့ဘူးတာကို အခုထက်ထိ သတိရနေတုန်းပဲဗျာ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဲဒီဘဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကြောင့် ကျနော်ဟာ တနေ့မှာ ဆရာ့လို စာတွေကို ကိုယ်တိုင် ရေးတတ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့စိတ် ပေါ်လာခဲ့လို့ပါပဲ။ ဆရာတာဝန်ကျနေခဲ့တဲ့ ကမာရွတ်အထက (၁) ဟာ ကျနော့်လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ နီးနေတာမို့ ဆရာနဲ့ပြန်ဆုံဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆရာ ကျနော့်ရုံးကို လာလည်တိုင်း ကျနော်တို့ သောက်ဝိုင်းစားဝိုင်းနဲ့ကြုံနေတာမို့ ဆရာလည်း တပည့်နဲ့အတူ လက်ရေတပြင်တည်းကြရင်း တစတစ ဆရာ အရက်စွဲလာပါရောဗျာ။

ဆရာ အရက်မစွဲခင်တုန်းက တကယ့်ကို အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိခဲ့တယ်ဗျ။ ဆရာက အသက်ငါးဆယ်နီးပါး ကျနော်က လေးဆယ်မပြည့်သေးတဲ့ အရွယ်မှာတောင် ဆရာ့ကို ကြက်တောင်နိုင်အောင် ကျနော်မရိုက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အသက်ငါးဆယ်နီးပါးအရွယ်အထိ အရက်မသောက်ခဲ့တဲ့ဆရာဟာ တပည့်ကောင်းမှုကြောင့် နေ့တိုင်းလိုလို အရက်သောက်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဖြစ်ဆို ကျနော့်ရုံးခန်းမှာ အရက်က နေ့စဉ် (၂၄) နာရီ ရနိုင်တာကိုး။ ရတာလည်း မပြောနဲ့ဗျ။ နတ်မောက်မှာနေတဲ့ ကျနော့်အကိုက ညီတော်မောင် အရက်ကောင်းကောင်း အန္တရာယ်ကင်းစွာ သောက်သုံးပါစေတော့ဆိုတဲ့ မဟာစေတနာနဲ့ ထန်းလျက်အရက်ကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး ဂါလံပုံးနဲ့ အမြဲတမ်းလိုလို ပို့ထားသကိုး။ ဒါကိုအမေသိတော့ ဟဲ့ ငါ့သား၊ မင်းက ညီလုပ်သူကို အရက်သောက်တာ မတားမြစ်တဲ့အပြင် ကိုယ်တိုင်ချက်ပို့တယ်ဆိုတော့ လူကြားလို့မတော်ပါဘူးကွယ်လို့ တဗျစ်တောက်တောက်ဆူသတဲ့ဗျာ။

မကြာသေးမီ သတင်းအရတော့ ဆရာဦးသိန်းမောင်ဟာ အရက် မသောက်ရမနေနိုင်ဖြစ်ရာက လေဖြန်းသလိုလိုဖြစ်သွားပြီး ကျနော့်ဇနီးကတောင် ဆရာ့အတွက် စပါးကြီးသည်းခြေ ရှာပေးလိုက်ရသေးသတဲ့ဗျာ။

အရက်အကြောင်းပြောရရင် တထောင့်တညပုံပြင်ထက်တောင် ရှည်အုံးမယ်ဗျာ။ မိသားစုတားဆီးနေတဲ့ကြားက အရက်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း လျှို့ဝှက်စွာ ဖွက်ပြီးသောက်တတ်တဲ့ လူတယောက်အကြောင်းလည်း ရှိသေးသဗျ။ အဲဒီသူကတော့ ကျနော့်ရုံးတာဝန်ခံ မန်နေဂျာဦးဝင်းဖေရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။ နာမည်တော့ ကျနော်မေ့နေပြီ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

သူဟာ အရက်ကြောင့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ထိခိုက်လာတာမို့ သူ့မိသားစုက ဆရာဝန်တွေဘာတွေနဲ့ပြ၊ အရက်ကို အိမ်ပေါ်မတင်နိုင်အောင် ပိတ်ဆို့တားဆီးထားတဲ့ကြားက သူက ပုံမှန်မူးနေမြဲမို့ သူ့အိမ်သားတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာ အရက်ပုလင်းကိုဖွက်ပြီး သောက်သလဲလို့ မရအရ စုံစမ်းခဲ့ကြသတဲ့။ အိမ်တအိမ်လုံး အရက်ပုလင်းထားနိုင်တဲ့ နေရာမှန်သမျှ ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာကြပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ဘူးဆိုပဲ။ ဘယ် ရှာတွေ့ပါ့မလဲဗျာ။ ကိုယ်တော်ချောက အရက်ကို ဘုရားစင်ပေါ်က ဘုရားပန်းအိုးထဲမှာ ဖွက်ထားပြီး ညအချိန် ဘုရားဝတ်ပြုသလိုလိုနဲ့ တအိမ်လုံးကြားအောင် ဘုရားရှစ်ခိုးသံကျယ်ကျယ်အော်ပြီး သောက်တာကိုး။ အဲဒီဆရာသမားလည်း နောက်ဆုံးတော့ အရက်အလွန်အကျွံသောက်ပြီး တရားရုံးတခုရဲ့ ရုံးချိန်းမှာ ရုံးရှေ့သေးပန်းတဲ့အမှုနဲ့ ထောင်ခြောက်လ ကျသွားသတဲ့ဗျာ။

အမှန်တော့ အရက်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့သူတွေ ကျနော့်မျက်စိရှေ့မှာတင် မနည်းလှပါဘူး။ ကျနော်တို့ အိမ်ချင်းကပ်လျက် ကိုအေးသောင်လည်း အရက်ကြောင့် သူ့အဖေကိုသူ ပြန်သတ်မိလို့ ထောင်ဆယ်နှစ်ကျတယ်။ နောက်တော့ ထောင်ထဲမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။ ကျနော့်လက်ရင်းတပည့်ထဲက အရက်ကြောင့်ဘဝပျက်ခဲ့တဲ့ နောက်တယောက်ကတော့ ခင်ဇော်ဝင်းဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ပေါက်စလေးပဲ။ ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာခင်ဇော်ဝင်းပေါ့။

ခင်ဇော်ဝင်းတို့အိမ်က ကျနော်တို့အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ။ ခင်ဇော်ဝင်းအဖေက ဦးဝေလာ၊ သူက ရပ်ကွက်သမဝါယမလူကြီး၊ သူ့အမေ ဒေါ်ခင်စန်းက ပဲပြုတ်ရောင်းတယ်။ ခင်ဇော်ဝင်း ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာပါလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရပေမဲ့ ကျောင်းတွေမဖွင့်သေးတာကြောင့် သူ့အဖေ ဦးဝေလာက သူ့သားကို ကျနော့်ရုံးခန်းမှာ ဗဟုသုတ ရအောင်၊ လက်တိုလက်တောင်းအဖြစ် လာအပ်ထားတယ်ဗျာ။ ကျနော့်ဆီလည်း ရောက်ရော ခင်ဇော်ဝင်းဟာ ကျနော့်ကို အတုမြင်အတတ်သင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး ဆိုက်ပါလေရောဗျာ။ သူပျက်စီးသွားပုံကို ကျနော်သတိတရ ရှိနေသေးတယ်ဗျ။ တနေ့ ကျနော့်ဇယ်လေးတယောက်နဲ့ ကုန်ဈေးတန်းလမ်းက နှင်းဆီတည်းခိုခန်းမှာ ဘာညာဘာညာလုပ်ခဲ့တဲ့ နေ့ကပေါ့။

အဲဒီနေ့က ခင်ဇော်ဝင်းကိုအဖော်ခေါ်ခဲ့ပြီး တည်းခိုခန်းရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နိုင်းထားခဲ့ချိန်၊ ကျနော်က အခန်းထဲမှာ အရက်လေးသောက်လိုက်၊ လောကစည်းစိမ်ခံလိုက် လုပ်နေခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ခင်ဇော်ဝင်းကိုမတွေ့ရပါဘူး။ တည်းခိုခန်း တာဝန်ရှိသူကိုမေးလိုက်တော့ သူလည်းဆရာ့လိုပဲ ကြိုတုန်းဝင်ပြီး လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုပဲ။ ကျနော်လည်း ရှိပါစေတော့ဆိုပြီး ခဏထိုင်စောင့်နေရာက ခင်ဇော်ဝင်း သူ့ကိစ္စပြီးလို့ ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ ကျသင့်ငွေအရပ်ရပ်ဘောက်ချာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဖြစ်တဲ့ကျနော့်အတွက် ကျသင့်ငွေက လေးရာကျော်ဖြစ်ပြီး တပည့်ကျော် ခင်ဇော်ဝင်းအတွက် ထောင့်နှစ်ရာကျော် ကျနေသဗျာ။ ကောင်းကြရောပေါ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း တအံ့တဩနဲ့ ဟေ့ကောင်။ ခင်ဇော်ဝင်း ဘာတွေကြောင့် ဒီလောက်အကုန်အကျ များရသတုန်းဆိုတော့ သူက နှစ်ယောက် ဆက်တိုက်ဆွဲတယ်။ ဘီယာလေးပုလင်းသောက်တယ်။ လစ်ပိုတကပ် (ဆယ်ပုလင်း) သောက်တယ်ဆိုပဲဗျာ။ အဲဒီအချိန်က ၁၉၈၉ ဝန်းကျင်မို့ တည်းခိုခန်းမှာ တကြိမ်လှုပ်ရှားရင် တယောက်ကို နှစ်ရာ့ငါးဆယ်၊ ဘီယာတလုံးငါးဆယ်၊ လစ်ပိုတပုလင်း အစိတ်ပဲ ရှိတာကြောင့် ခင်ဇော်ဝင်း ထင်တိုင်းကြဲတာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့်ဗျာ။ ခင်ဇော်ဝင်းဟာ ကျနော်နဲ့ခွဲပြီး ကျောင်းပြန်တက်ချိန်မှာတော့ အရက်စွဲသွားခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံး ဆေးကျောင်းပြီးလို့ သယ်နီးကျွန်း စံပြဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျတော့လည်း နေ့ရောညပါ သောက်တာကြောင့် သူ့ရဲ့ ဆရာဝန်လက်မှတ် ဆ/မလည်း ပြုတ်သွားခဲ့သတဲ့ဗျာ။ ခင်ဇော်ဝင်းဟာ

မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အရက်နဲ့ မျက်နှာသစ်တဲ့အဆင့်အထိ ရောက်သွားခဲ့သတဲ့ဗျ။ အော်၊ အရက်နဲ့ မျက်နှာသစ်တယ်ဆိုတာ အရက်တွေနဲ့ မျက်နှာကိုဆေးတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ မျက်နှာ မသစ်ခင် အရက်တခွက်တဖလားသောက်တာကို ပြောတာဗျ။ ဟုတ်တယ်။ အရက်စွဲနေတဲ့ အရက်သမားဟာ မနက်စောစောဘ ရေနဲ့ထိရမှာ ကြောက်တတ်တာထုံးစံပဲ။ ဒါလည်း ကျနော့်ကိုယ်တွေ့။ အခု ကျနော်နဲ့ ခင်ဗျား စကားပြောနေချိန်မှာ ခင်ဇော်ဝင်းဟာ လူ့လောကမှာ ရှိမှရှိပါသေးလေစ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒါတွေဟာ ကျနော့်တာဝန် မကင်းလှဘူးပေါ့။ ခင်ဇော်ဝင်းလိုပဲ ကျနော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ဝင်းမော်ဆိုတဲ့ ဆေးကျောင်းသားတယောက်လည်း အရက်စွဲသွားရာကနေ ဆရာဝန် မဖြစ်လိုက်ပြန်ပါဘူး။ ခင်ဇော်ဝင်းနောက်ပိုင်း၊ ကျနော့်လက်စွဲတော် အဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဒုတ်စာခေါ် ထွန်းဇော်မင်းနဲ့၊ ဇော်ဦးတို့နှစ်ယောက်စလုံးလည်း အရက်ကြောင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြပါပြီ။ သူတို့ကြည့်ရတာ ကျနော်သောက်လုံးကြီးပုံကို အင်မတန် အားကျကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ အတုယူမှားကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒါတွေကို သေချာပြန်တွေးရင် ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျ။ တာဝန်မကင်းသလိုလည်း ခံစားရတယ်ဗျာ။

ဆေးရုံနဲ့ အရက်ပုလင်းဇာတ်လမ်း နောက်တခု ကြုံဘူးတာ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ပဲခူးတိုင်း တဝတအတွင်းရေးမှူးဟောင်း ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကြီးစိန်ပါပဲ။ ဗိုလ်ကြီးစိန်လည်း အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်တဲ့စာရင်းထဲမှာ ပါပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက သူသောက်တဲ့အရက်အတိုင်းအတာဟာ မများလှဘူးဗျ။ နည်းနည်းသောက်ပြီး များများမူးတတ်တဲ့ လူစားထဲမှာပါတယ်။ ထူးခြားချက်က သူမူးလာရင် ကချင်ခုန်ချင်စိတ်ပေါ်လာတတ်တယ်။

ပဲခူးမြို့သစ်ဖွင့်ပွဲညကဆို အမူးလွန်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲမှာ ထကလို့ တိုင်းမှူးငေါက်တာတောင် ခံရတယ် ကြားမိသဗျ။ တနေ့တော့ ဗိုလ်ကြီးစိန် အရက်ဖြတ်ဖို့ဆိုပြီး ရန်ကုန်က တပ်မတော်ဆေးရုံ အမှတ် (၂) ကို ရောက်လာပါတယ်။ ကျနော်လည်း မိတ်ဆွေတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာ ဓာတ်စာတွေကို ပို့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာသမားက ဆရာဝန်နဲ့ သူမိန်းမ ဒေါ်ဌေးဌေးအလစ်မှာ ကျနော့်နားကို တိုးတိုးကပ်ပြီးမှာတာက နောက်တခေါက်ကျရင် ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ အရက်တပိုင်းထည့်ခဲ့ပါတဲ့ဗျား။

အင်း၊ အမှန်တော့ ကျနော်လည်း သူ့လိုပါပဲဗျာ။ ကျနော်ထောင်ထဲမဝင်ခင် နှစ်နှစ်လောက်မှာ ဆေးရုံတက်ပြီး အရက်ဖြတ်ရတဲ့အချိန်ကိုရောက်လာပါတော့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျနော် အရက်သောက်တဲ့အကျင့်ကို ပြောပြချင်တယ်ဗျ။

ကျနော်က အရက်ကို အစမလုပ်ပဲ မသောက်ပဲနေမယ်ဆိုရင် နေနိုင်တဲ့လူစားမျိုးဗျ။ အရက်မသောက်ပဲ နှစ်လတန်သည် သုံးလတန်သည် ကျနော်နေခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စသောက်မိလို့ နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာတော့ နေ့ရောညပါ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ၊ အကာလိကော၊ သောက်ဖြစ်ရောဗျာ။

အရက်သောက်တဲ့နေ့တွေမှာ မနက်တိုင်းလိုလို တခွက်တဖလားမော့ပြီးမှ တခုခုစားလို့ စားဝင်တယ်။ မဟုတ်လို့ကတော့ လေတွေချည်း အန်ထွက်ပြီး ဘာအစားမှ မျိုမကျဘူးဗျာ။

ကျနော်ဟာ အရက်ပုလင်းကို အိမ်မှာလည်း ဝယ်ထားတယ်၊ ရုံးခန်းမှာလည်း ဆောင်ထားတယ်။ ကားပေါ်မှာလည်း အဆင်သင့်ရှိတယ်။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာက တခုခု မြင်းမြင်းထန်ထန် စိတ်လှုပ်ရှားစရာရှိရင် အရက်ကလေး သုံးပက်လောက်မော့လိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာကလား။

အရက်သမားဘဝများ တယ်သနားစရာ ကောင်းသဗျာ။ နယ်ဖက်ကို ခရီးထွက်တဲ့အခါ၊ ဘယ်ဆိုင်မှာ အရက်ရသတုန်း မေးရမြန်းရ၊ လျှောက်ရှာရတာ၊ အလုပ်တခုဗျ။ တကယ်တော့

အရက်သမားဆိုတာ စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင် တမျိုးပါပဲ။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သာမန်သွေးနဲ့ လည်ပတ်နေတာ မဟုတ်တော့ပဲ၊ အရက်ရောထားတဲ့သွေးနဲ့ လည်ပတ်နေကြတာမို့ ပုံမှန်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရက်စွဲသူတွေဟာ အရက်မရှိရင် အသက်မရှင်ချင်ဘူးဆိုတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ကြတာပါပဲ။

ကျနော်အရက်ဖြတ်ဖို့ တက်ရတဲ့ဆေးရုံက လမ်းသစ်လမ်းမှာရှိတဲ့ (GREEN CROSS) ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံပါပဲ။ အဲဒီဆေးရုံပိုင်ရှင်က ဇော်ဝင်းဦးရဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါ။ ဆေးရုံကိုရောက်တော့ ကျွမ်းကျင်သူဆရာဝန်ကြီးဟာ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဖြတ်စေတဲ့ စားဆေးထိုးဆေးတွေ အစုံအလင် ပေးပေမယ့် ကျနော့်စိတ်မှာ မခံသာတာကြောင့် တပည့်ကျော် ကုလားလေးရာဂျားကို အရက်ပုလင်း ဝယ်ပေးဖို့နားပူလိုက်ပါတော့တယ်။ တပည့်ကျော်ရာဂျားကလည်း ကျနော့်ဇနီးရော၊ တာဝန်ကျ ဆရာ ဝန်တွေပါ မသိအောင် လူမိုက်အားပေး ဝယ်ပေးရှာသဗျာ။ နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ကျနော်ခွက်ပုန်း ချနေတာကို ဆရာဝန်ကြီးသိသွားတာကြောင့် ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျားဗျာ၊ အရက်ဖြတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံကိုရောက်လာတာဟာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ အခုခင်ဗျားက ဆေးရုံပေါ်မှာ အရက်ခိုးသောက် တယ်။ ဒါဟာ ကျနော်တို့ဆရာဝန်တွေကို သက်သက်မဲ့ အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေတာပဲဗျ၊ ခင်ဗျား လည်း ငွေကုန်၊ ကျနော်တို့လည်း ပင်ပန်း၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ဆိုပြီး မြည်တွန် တောက်တီးပါလေရောဗျာ။ ဒီမှာတင် ကျနော်ဟာ ကျနော့်ခံစားချက်အမှန်ကို ဖွင့်ပြောရပါ တော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ဆရာပေးတဲ့ ထိုးဆေးစားဆေးနဲ့ ကျနော် အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပါပဲ။ တဆက်တည်းဆိုသလို ကျနော်အိပ်ပျော်မယ်ဆိုရင် အရက်ခိုးသောက်တာကို ရပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိ ကိုလည်း ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ခင်ဗျားကတိအတိုင်းသာ တည်ပါစေ၊ အိပ်ပျော်ဖို့ ကျနော် လုံးဝ တာဝန်ယူပါတယ်ဆိုပြီး တာဝန်ကျ လက်ထောက်ဆရာဝန်တယောက်ကို ညဘက်အိပ်ချိန်မှာ ကျနော် အိပ်မပျော်မချင်း အိပ်ဆေးတလုံးပြီးတလုံးဆက်ထိုးပေးဖို့ ညွှန်ကြားပါတော့တယ်။ ကျနော်ဟာ အလွန်အကျွံ အရက်စွဲနေခဲ့သူ ဖြစ်ဟန်ရှိပါတယ်။ ပထမဆုံးညမှာ ဒိုင်ယာဇီပင်လို အိပ်ပျော်စေတဲ့ ထိုးဆေးသုံးလုံးအထိ ထိုးမှအိပ်ပျော်ခဲ့ပါတယ်။

အရက်ဖြတ်ဖို့အတွက် ကျနော်ဆေးရုံတက်ခဲ့ရတာဟာ အဲဒီတကြိမ်တည်းတင်မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးကြိမ်တိတိ တက်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ အဲဒီ ဂရင်းခရော့ဆေးရုံမှာ နှစ်ကြိမ်၊ ဒေါက်တာသိန်းဌေးဖေရဲ့ ကမာရွတ်လိုင်းပေါက်နားက မေတ္တာရွှေရည်ဆေးခန်းမှာ တကြိမ် စုစုပေါင်း သုံးကြိမ်ပေါ့ဗျာ။

ဒီတော့ အရက်နဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားကို သောက်ပါလို့လည်း ကျနော်မပြောချင်ဘူး၊ ထို့အတူ မသောက်ပါနဲ့လို့လည်း မတားဘူး၊ တခုသတိချပ်ဖို့ကတော့ အရက်သောက်တာဟာ အလမ္မယ်ဆရာ မြွေနဲ့ကစားသလို အချိန်မရွေး ကိုယ်ကျိုးနည်းတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲဗျာ။

ကျနော်ဟာ အရက်သမားတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘိန်းစားလည်း ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဘိန်းစားတယ် ဆိုတာ မူးယစ်ဆေးဝါးမျိုးစုံကို သုံးဘူးတယ်လို့ပြောတာပါ။ ကျနော်ဟာ ဘိန်းဖြူကို အကြောထဲ ထိုးသွင်းတာကလွဲရင် ကျန်တဲ့ ဆေးခြောက်၊ ဖင်စီဒိုင်း၊ ကွန်မယ်သာဇင်၊ ဘိန်းဖြူ၊ ပန်းသီးတွဲ၊ အိုပီယမ်တင်ချာ၊ ဘိန်းမဲ စတဲ့ မူးယစ်စေတတ်တဲ့အရာ တော်တော်များများကို သုံးစွဲခဲ့ဘူးတယ်ဗျာ။

မူးယစ်ဆေးဝါးကိုတော့ အရက်လို စွဲစွဲလန်းလန်းမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ယောက်ျားဆိုတာစုံမှ ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့စကားကို တလွဲအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ပြီး တောင်စမ်းမြောက်စမ်းလုပ်ခဲ့တာဆိုပါတော့။ ကျနော်တို့ရွာ မှိုက်ပင်မှာ ဘိန်းကောဆေးခြောက်ပါ ပေါတယ်ဗျာ။ ဆေးခြောက်ပင်တွေကတော့ အလေ့ကျပေါက်နေလိုက်ကြတာ တောတောင်ထနေတဲ့အထိ ဆိုပဲ။ ဘိန်းကတော့ ရှမ်းပြည်ဘက်က

မြန်မာ စာအုပ်များ

လာပုံရပါတယ်။ ကျနော့်ဦးလေး ဦးသာခွန်းတောင် ဘိန်းစွဲဘူးတယ်လို့ ကြားဘူးတယ်ဗျ။ ဆေးခြောက်ကို ရွာကကာလသားတွေကတော့ ကြက်သားဟင်းထဲမှာ အဖျော်သဘောမျိုး ချက်စားကြတယ်လို့ ကြားဘူးပါတယ်။ ကျနော်ဟာ အသက်သုံးလေးနှစ်သားကတည်းက ရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်လာခဲ့တာမို့ ရွာက မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့တော့ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကျနော်တို့နေတဲ့ရပ်ကွက်မှာ ဆေးခြောက်သမား များတယ်ဗျ။ ဆေးခြောက်မှာ မျက်ကျဉ်း မျက်ကျယ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ မျက်ကျဉ်းဟာ သာမန်ဆေးခြောက်မို့ ထူးထူးခြားခြားပြောစရာမရှိပေမဲ့ မျက်ကျယ်ကတော့ လေးငါးခြောက်ဖွာလောက်ဖွာပြီးရင် ရေအိုင် သေးသေးလေးကို ရေမြောင်းကြီးလိုလို ထင်လာတတ်သဗျ။ ဒါကြောင့် ဆေးခြောက်သမားအများစုဟာ မျက်ကျယ်ကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး။

ဆေးခြောက်ကို အများအားဖြင့် ငွေစပါယ်တို့ နှင်းဆီတို့စတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်တွေထဲကို ထည့်ပြီး သောက်ကြပါတယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်ရဲ့အောက်ခြေက ဖင်စီခံကိုအသာလေးချွတ်ပြီး အတွင်းပိုင်းက ဆေး သားတွေကိုထုတ်တယ်။ နောက်တော့ ဆေးခြောက်နဲ့ သမအောင်ရောပြီး စောစောကချွတ်ထားတဲ့ ဖင်စီခံအပေါက်ကနေ အသာလေးပြန်ထည့်သောက်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်က စီးကရက်ကို မက်မက်မောမော ငါးနှစ်လောက် သောက်ဘူးရာက ဆေးခြောက်သမား တချို့နဲ့ တွေ့ပြီး လေးငါးဆယ်ကြိမ်လောက် ဆေးခြောက်သောက်ဘူးတယ်။ ခံစားမှုကတော့ တမျိုးပဲဗျ။ ရီဝေဝေဖြစ်တယ်။ အသံသြလာတယ်။ သီချင်းဆိုလို့ ကောင်းတယ်။ ထမင်းစားဝင်တယ်။ အိပ်ပျော် တယ်။ တခုသတိထားဖို့ကတော့ ဆေးသမားတော်တော်များများဟာ အသားအရေခမ်းခြောက်လာပြီး ပုံစံက နပ်ပါစ ခပ်မွဲမွဲပင် ဆိုတာမျိုးတော့ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ကျနော်က အလွန်အကျွံမလုပ်ခဲ့တော့ အဲဒီအဆင့်တော့ မရောက်ခဲ့ပါဘူး။

ကျနော်တို့ခေတ်က ကွန်မယ်သာဇင်တို့ ဖင်ဆီဒိုင်းတို့ သိပ်ပေါတဲ့ခေတ်ဗျ။ သမဝါယမဆိုင်တွေမှာတောင် အလွယ်တကူဝယ်လို့ရတယ်။ တပုလင်းကို လေးငါးကျပ်ထက်မပိုဘူး။ ကွန်မယ်သာဇင်က မြန်မာ့ဆေးဝါးစက်ရုံက ထွက်ပေမယ့် ဖင်ဆီဒိုင်းကတော့ အိန္ဒိယကသွင်းလာတာပါ။ အဲဒီဆေးနှစ်မျိုးလုံးကို ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးအဖြစ်နဲ့ တင်ရောင်းတာဖြစ်ပေမယ့် လူငယ် တော်တော်များများ မူးယစ်ဆေးအဖြစ် သုံးစွဲလာကြတာကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း ဈေးတက်လာပါလေရော။

ကွန်မယ်သာဇင်နဲ့ ဖင်ဆီဒိုင်းကို ကြိုက်တာရွေးပါဆိုရင် ကျနော်ပိုကြိုက်တာကတော့ ဖင်ဆီဒိုင်းပဲဗျာ။ ဖင်ဆီဒိုင်းက တက်တာငြိမ်တယ်။ ခံစားမှု ပိုကောင်းတယ်၊ ကိုမယ်သာဇင်က အတက်ကြမ်းတယ် ထင်တာပဲဗျာ။ ကျနော့်ဘဝမှာ ဖင်ဆီဒိုင်းဆိုတာကို စပြီးသောက်ဘူးတာကတော့ ရဲမြင့်ဆိုတဲ့ ကျနော့်သူငယ်ချင်း တယောက်ကြောင့်ပဲ။ ဖြစ်ပုံက သူ့မိတ်ဆွေ တယောက်ဟာ ကျနော့်အိမ်ဘေးက သူနာပြုဆရာ မဒေါ်ခင်ဝင်းရဲ့ညီမ မခင်အေးနဲ့ကြိုက်နေတာကို မခင်အေးဖက်က သဘောမတူတာကြောင့် မခင်အေးကိုခိုးဖို့ စီစဉ်ကြရာကစတာပါပဲ။

မခင်အေးတို့အိမ်က ကျနော်တို့အိမ်နဲ့ ကပ်လျက်ဗျ။ ကျနော်တို့အိမ် ထမင်းစားခန်းရဲ့ပြတင်းပေါက်ဟာ သူတို့အိပ်ခန်းရဲ့ ပြူတင်းပေါက်နဲ့ တန်းနေတယ်။ အိမ်နှစ်လုံးကလည်း ခြောက်ပေတောင်မကွာတာကြောင့် အဲဒီပြတင်းပေါက်တွေကနေတဆင့် မခင်အေးကိုခိုးဖို့ ဇယားချတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်က ကျနော်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ကျောင်းဆရာဘဝပေါ့။

အဲဒီနေ့က ရဲမြင့်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဟာ ညကိုးနာရီလောက်ကတည်းက ကျနော့်အိမ်ရောက်နေတာကြောင့် ကျနော်လည်း ရေနွေးကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ချပြီး ဧည့်ခံထားရတာပေါ့။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဒါပေမယ့် ရဲမြင့်ဟာ ရေနွေးကြမ်းကို အရင်မသောက်သေးပဲ သူ့အကျီထဲမှာပါလာတဲ့ ပုလင်းလေး တလုံးကို ထုတ်ပြီး ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ထဲကို တဝက်သာသာလောက် ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ဂွပ်ကနဲ သောက်ချလိုက်ပြီး ကျနော့်အတွက်ပါ နောက်ထပ်ငှဲ့ပေးရင်း ရော့ဗျာ၊ ဒါဟာ လူငယ်တွေရဲ့ အသည်းစွဲလို့ ဆိုသဗျ။ ကျနော်လည်း ဘာမှမေးမနေတော့ပဲ ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး သောက်ချလိုက်တော့ အမယ် အရသာက ချိုသလိုနဲ့ ခံစားမှုက ပူရှိန်းရှိန်းဗျ။ သောက်ပြီး ဆယ်မိနစ် လောက်အကြာမှာတော့ တဖြည်းဖြည်း ရီဝေဝေဖြစ်လာပြီး ပြောကောင်းဆိုကောင်း ဖြစ်လာပါတော့ တယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါး တော်တော်များများရဲ့သဘောဟာ စိတ်ကူးယဉ်သမျှ လက်တွေ့ဖြစ်နေသလိုပဲ ဗျာ။ ဖင်ဆီဒိုင်းသောက်ပြီးရင် စိတ်ထဲမှာ လောကကြီးဟာ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိတော့သလိုပဲ။ ဘာပဲစိတ်ကူး၊ စိတ်ကူး အားလုံး အဆင်ပြေနေသလိုပဲဗျာ။

နောက်ပိုင်းတော့ ကျနော်ဟာ ဖင်ဆီဒိုင်းကို ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲတတ်လာပါတယ်။ သုံးတတ်ဆို အဲဒီအချိန်က ဖင်ဆီဒိုင်းသုံးတဲ့ လူငယ်အင်အားစုက လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ကိုး။ ကျနော့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ ကမာရွတ် ဘူတာရုံလမ်းထိပ်က ကိုငွေစံတို့လို လူမျိုးတောင် ဖင်ဆီဒိုင်း မဟာမိတ်အဖွဲ့မှာ ပါနေသေးသဗျ။ ကိုငွေစံ ကျနော့်ကို ဖင်ဆီဒိုင်းသောက်ဖို့ ဆွယ်ခဲ့တာ ကျနော်မှတ်မိ နေသေးတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ သူက ကျနော့်ကို ဒီနေ့ဆရာသမား ထူးခြားတဲ့ခံစားမှု ရစေရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိနဲ့ ကျနော့်ဆီက ငွေနှစ်ဆယ်တောင်းပြီး ဖင်ဆီဒိုင်းတလုံးဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ကျနော့်ကို တဝက်ချလိုက်တဲ့။ အမှန်က ကိုငွေစံဟာ ကျနော်ဖင်ဆီဒိုင်း သောက်တတ်နေပြီ ဆိုတာ မသိသေးပါ ဘူး။ ကျနော်က ကိုငွေစံ့လက်ထဲက ဖင်ဆီဒိုင်းပုလင်းကို အသာလေးယူပြီး အကုန်မော့သောက် လိုက်တော့ ဟ၊ ဆရာသမား တကျပ်ဖိုးလုံး မလုပ်နဲ့လေ၊ ငါးမူးဆို အနေတော်ပဲ ထင်တယ်တဲ့ဗျာ။ တကျပ်ဆိုတာ တပုလင်းကိုပြောတာပါ။ ငါးမူးဆိုတာ ပုလင်းတဝက်ကို ဆိုလိုပါတယ်။ ကိုငွေစံနဲ့ တွေ့ချိန်မှာ ကျနော်ဟာ ဖင်ဆီဒိုင်းကို တကျပ်အဆင့်ရောက်နေတော့ ကိုငွေစံကတောင် ဆရာသမား ကတော့ တကယ့်ကို ခေတ်နဲ့အမီ လိုက်နိုင်သူပါပဲလို့ ချီးကျူးသေးဗျာ။

နောက်ပိုင်းတော့ ကျနော်ဟာ ညနေတိုင်းလိုလို ဖင်ဆီဒိုင်း သောက်ဖြစ်လာတယ်။ အမြဲတမ်း သောက်ဖော်တွေကတော့ ဘူတာရုံလမ်းထိပ် ကုန်စုံဆိုင်က ဖူးလီနဲ့ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေရောင်းနေ တဲ့ ကျော်မင်းလေးတို့ပါပဲ။ ကျနော်နဲ့ကျော်မင်းလေးက ဖင်ဆီဒိုင်းဖိုးစိုက်။ ဖူးလီက သူ့အိမ်က ကားစိုက် ပေါ့။ အဲ၊ ဖူးလီတို့အိမ်မှာ ဖင်ဆီဒိုင်းရောင်းတယ်ဗျ။ ညနေတိုင်းလိုလို ဖင်ဆီဒိုင်း တယောက်တလုံး သောက်ပြီး ဖူးလီရဲ့ကားနဲ့ အင်းယားကန်စောင်းကို သွားထိုင်ကြတယ်။ ညနေရှခင်း၊ အင်းလျား ရေပြင် ကျယ်ကြီးနဲ့ ဖင်ဆီဒိုင်း၊ တယ်လည်းပြည့်စုံတဲ့ အဝပန်းချီကား တချပ်ပါပဲဗျာ။ ဖင်ဆီဒိုင်း အာနိသင် နည်းနည်းကျသွားမယ်ဆိုရင် ရေနွေးကြမ်းလေး ထပ်သောက်လိုက်တာနဲ့ ပြန်တက်လာ တာကလည်း သတိရစရာတခုပါပဲ။

နောက်ပိုင်းတော့ ဖင်ဆီဒိုင်းဈေးဟာ တလုံးကို ခုနစ်ရာလောက်အထိ ဖြစ်လာတာကြောင့် ဈေးသက်သာတဲ့ ကွန်မယ်သာဇင်ဖက်ကို လှည့်ကြရတယ်။ ကွန်မယ်သာဇင် လုံလုံလောက်လောက် မရတဲ့အချိန်မှာ ကွန်မယ်သာဇင်တပုလင်းကို အိုပီအမ်တင်ချာ နည်းနည်းရောပြီး သောက်ကြတယ်။ အိုပီယမ်တင်ချာရောထားတဲ့ ကွန်မယ်သာဇင်ကတော့ သောက်ပြီးရင် လည်ချောင်းထဲကို တုတ် တချောင်းနဲ့ အထိုးခံထားရသလို တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်နေတာကြောင့် မရှိမဖြစ်လို့သာ သုံးနေရတယ်၊ သိပ်တော့မကြိုက်လှဘူးဗျ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

တကြိမ်မှာတော့ သံခဲဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတယောက်က သူအရောင်းအဝယ်လုပ်နေတဲ့ ဘိန်းမဲတွေကို စမ်းသုံးကြည့်ပါလားဆိုလို့ စားကြည့်မိသေးတယ်။ သူ့ဖီလင်ကလည်း ဖင်ဆီဒိုင်းတို့ ကွန်မယ်သာဇင်တို့နဲ့ မရိုးရင်းစွဲပါပဲ။ အဝင်ဆိုးတာ အတက်ကြမ်းတာတော့ ရှိသပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်ဟာ ဖင်ဆီဒိုင်းအပါအဝင် မူးယစ်ဆေးဝါးတော်တော်များများကို အရက်နဲ့ပါ တွဲပြီး ချတတ်လာတယ်။ အဲဒါကို နှစ်ပင်လိမ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ နှစ်ပင်လိမ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက အရက်ဟာ ရေနွေးကြမ်းထက် ဖင်ဆီဒိုင်းရဲ့သတ္တိကို မြန်မြန်ပြန်ခေါ်ပေးနိုင်တာကြောင့်ပဲဗျာ။ ဟုတ်တယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးတော်တော်များများဟာ ခံစားမှုပြန်ကျသွားတဲ့အခါ တော်တော် ကသိကအောက်နိုင်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးဖြစ်တတ်တာကြောင့် ပြန်ခေါ်နိုင်မှ အဆင်ပြေတယ်ဗျာ။

မှတ်မှတ်ရရ ဘူတာရုံလမ်းထိပ်ကို အဆိုတော်လွှမ်းမိုးလာတဲ့ညက လွှမ်းမိုးနဲ့ကျနော် ဆုံမိတော့ လွှမ်းမိုးဟာ အရက်တော်တော်များများ သောက်လာပုံရတယ်၊ သူမူးနေပြီ။ သူက ကျနော့်ကို ကိုသက်ခိုင်၊ ဆေးခြောက်လေးဘာလေး မရနိုင်ဘူးလားဆိုတာနဲ့ နီးစပ်ရာက ဆေးခြောက်ထည့်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်တလိပ် ယူပေးလိုက်တော့ လေးငါးခြောက်ဖွာလောက် အားရပါးရ ရှိုက်၊ ရှိုက်ပြီး သောက်သဗျာ။ နောက်ပိုင်းစင်ပေါ်ကို ခပ်တည်တည်တက်သွားပြီး သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး လက်ရွေးစင် သီချင်းတွေကို ဆယ်ပုဒ်လောက် မနားတမ်းဟစ်သွားလိုက်တာ ကျနော်ကြုံဘူးသလောက် လွှမ်းမိုးရဲ့ အကောင်းဆုံး ညတညပါပဲဗျာ။ လက်စသတ်တော့ အဆိုတော်တွေ အနုပညာသမားတွေလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ မကင်းနိုင်ကြပဲကိုး။

လွှမ်းမိုးကိုအားကျတာနဲ့ အရက်နဲ့ဖင်ဆီဒိုင်း နှစ်ပင်လိမ်ထားချိန်မှာ ကျနော်လည်း စင်မြင့်ပေါ် တက်ပြီး သီချင်းတွေ ဟဲဘူးသေးတယ်ဗျာ။ အဲဒါလည်း ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်းထိပ်က ဇေခုနှစ်လီ အဖွဲ့ရဲ့ စင်မြင့်မှာပါပဲ။ တကယ်လည်း အာရှင်းရှင်း၊ အသံအောင်အောင်နဲ့ ဆိုနိုင်တာကလား။ လက်ခုပ် သံတပြောင်းပြောင်း ချီးမြှင့်နေတဲ့ လူဦးရေ လေးငါးထောင်လောက်ရှိတဲ့ ပရိသတ်ကြီးဟာ ကျနော် နှစ်ပင်လိမ်ထားတာကို သိကြဟန်မတူပါဘူး။

နိဂုံးချုပ် ပြောချင်တာကတော့ ဖင်ဆီဒိုင်းသောက်ထားရင် မျက်နှာမှာ အဆီပြန်နေတတ်တယ်။ ဝမ်းချုပ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝမ်းမှန်မှန် နှုတ်ပေးဖို့လိုတယ်။ ဖင်ဆီဒိုင်းသောက်ပြီး ပြန်ကျချိန်မှာ သိပ်စိတ်တိုတတ်တယ်။ ရန်များတယ်။ ဒီအချက်တွေကိုတော့ သတိထားပေါ့ဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်မူးယစ်ဆေးဝါးကိုမှ မလုပ်ပဲနေတာ အကောင်းဆုံးလို့သတိပေးချင်တယ်။

■

အခန်း (၉၇)

သက်ခိုင်ရဲ့ ကုဏ္ဍလိနီ

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တွင် ယောက်ျားတို့အုပ်စုဖွဲ့မိပါက မိန်းမများ၏အကြောင်းကို တီးတိုးစကားဆိုလေ့ရှိကြသည့်နည်းတူ မိန်းမတို့ အုပ်စုဖွဲ့မိပါကလည်း ယောက်ျားတို့၏အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်မှာ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာ ကိစ္စတရပ်ဟုဆိုသော် ရနိုင်ကောင်းမည်ထင်ပါ၏။

ယခုလည်း ကျနော်တို့ရဲဘက်အကျဉ်းသားတစု အုပ်စုဖွဲ့မိနေလေရာ စကားလက်ဆုံ ကျနေသည့် အကြောင်းအရာကား မိန်းမတို့၏အကြောင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအကျဉ်းသားအုပ်စုကား မျက်နှာကြီး အကျဉ်းသားအုပ်စုဖြစ်၏။ ထိုသူတို့ကား စစ်ကိုင်းဇာတိ၊ အများပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၃) အရ ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ကျခံရသော ကိုဌေး၊ ကိုဌေးနှင့်အမှုတူ ဟသာတသားမှုဆလင် ကိုတင်ဝင်း၊ လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ခုနှစ်နှစ်ကျလာသော ဖိုကြီးတာဝန်ခံ ကိုအောင်ကြည်၊ ကျနော်နှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့ဖြစ်လေသည်။

ဝိုင်းဖွဲ့မိရာနေရာမှာ ပင်မစခန်းအကျဉ်းသား သက်သာချောင်ချိရေးဆိုင်ဖြစ်၏။ သက်သာချောင်ချိရေးဆိုင်ဟု ဆိုသော်ငြား ထူးထူးထွေထွေပစ္စည်းများ ရောင်းချသောဆိုင်မဟုတ်ပဲ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီမစ်နှင့် ကွမ်းယာလောက်သာ ရနိုင်လောက်သောဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျနော်တို့ပြောဖြစ်သော အကြောင်းအရာမှာလည်း ပြင်ပလောကနှင့် အဆက်ပြတ်နေသူများပီပီ ဖိုမကိစ္စအကြောင်းများသာဖြစ်လေ၏။ ကိုသက်ခိုင်ကား စကားဝိုင်းကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေလမ်းမကြီးပေါ်တွင် နေပူကျဲကျဲ၌ ကျောက်ခဲစိနေကြသော အကျဉ်းသားအုပ်စုရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

စကားဝိုင်းထဲတွင် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် အရွှန်းအဖောက်ဆုံးကား ကိုအောင်ကြည်ဖြစ်၏။ သူရဲဘက်စခန်းတွင် ရှိနေစဉ်အတွင်း ကြုံတွေ့ရသော အကျဉ်းသားများနှင့် ရဲဘက်စခန်းသို့ ရုံဖန်ရံခါ လာရောက်လေ့ရှိသော ဈေးသည်မိန်းမပျိုတို့၏ အချစ်ရေး၊ သူကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖိုမကိစ္စတို့ကို ပါးစပ်မှ တံထွေးစင်အောင် ပြောလျက်ရှိရာ ကျနော်တို့ တဝါးဝါး သဘောကျလျက်ရှိကြ

သည်။ ကိုအောင်ကြည်၏အဆိုကို သူ့ကိုယ်တွေ့ဖြင့် ထောက်ခံဆွေးနွေးသူကား ကိုဌေးဖြစ်၏။ ကိုဌေးသည်လည်း ဗိုမကိစ္စမှာ ဇ မသေးလှ။ ရဲဘက်စခန်းတာဝန်ကျ အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်းများထဲမှ အိပ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုများကိုပါ ခရေစေ့တွင်းကျ သိနေသူဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် ကျနော်က စကားဝိုင်းဘေးတွင် နှုတ်ဆိတ်နေသော ကိုသက်ခိုင်ကို ဝိုင်းထဲရောက်အောင် ဆွဲသွင်းနိုင်ရန် အားထုတ်လိုက်ပါသည်။

'ဟေ့လူ၊ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားအတွေ့အကြုံလေးဘာလေး လုပ်အုံးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတော့ မိန်းမလှလေးတွေအများကြီးနဲ့ တွဲခုတ်ခဲ့ဘူးတယ်ဆို'

ကျနော်စကားသံကြောင့် ကိုသက်ခိုင်တယောက် သတိပြန်ဝင်လာသည့် ပုံစံဖြင့်

'ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ပြန်ပြီးရေနှူးနေလဲ အကျိုးရှိစရာမမြင်လှပါဘူး'

'ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ရဟန္တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဗိုမကိစ္စမကင်းနိုင်သေးလို့ ခင်ဗျားဇနီးညွှေ့တွေ့လာမယ့်ရက်ကို လည်ပင်းရှည်ရှည်နဲ့ မျှော်နေတုန်းမဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျနော်လည်း သာမန်လူသားပါပဲ၊ ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားတို့ပြောနေတာတွေဟာ သူတပါးအိမ်ထောင်ရေး အတင်းအဖျင်းတွေဖြစ်နေတာကြောင့် ဝင်မပြောချင်တာပါ'

'ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားရဲ့ရွှေဉာဏ်တော်နဲ့ ဗိုမကိစ္စ၊ ဝဟုသုတရစရာတွေကို ပြောပေါ့ဗျာ'

'အော်၊ ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ကျနော်နားထောင်နေသလောက် အခုဒီမှာရှိတဲ့သူ အားလုံးလိုလိုဟာ ဗိုမကိစ္စ တော်တော်ကျွမ်းကျင်ကြတဲ့ပုံပဲ၊ ကျနော်မေးခွန်းတခု မေးပါရစေ။ ယောကျ်ားနဲ့မိန်းမ ဗိုမဆက်ဆံရေးမှာ အထွဋ်အထိပ်ရောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာ ဘယ်နေရာက ခံစားမှု ဖော်ပြသလဲဗျာ'

ကိုသက်ခိုင်၏အမေးကြောင့် စကားဝိုင်းထဲမှလူအားလုံး ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိတ်ကုန်ကြပါသည်။ အတန်ကြာမှ ကိုဌေးထံမှ စကားသံထွက်လာ၏။

'ကျနော့်ကိုယ်တွေ့အရတော့ ဒူးခေါင်းမှာ ခံစားရတယ်ထင်တယ်ဗျာ'ဟု အဖြေပေးလေရာ ကိုသက်ခိုင်က ခေါင်းကိုယမ်း၍ ပယ်ချလိုက်သောကြောင့် မူဆလင် ကိုတင်ဝင်းက

'ကျနော်ကတော့ ခါးတဝိုက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်'ဟု ဆိုပြန်ပါလေသည်။ ယင်းအဖြေကိုလည်း ကိုသက်ခိုင် ခေါင်းခါပြန်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ဗိုကြီးတာဝန်ခံကိုအောင်ကြည်က

'ဒါဆိုရင်တော့ ကျနော်ခံစားဖူးတာကတော့ ရင်ညွန့်မှာပဲဗျ' ဟု ထပ်ကွန့်ပြန်ပါသည်။

သူ့အဖြေသည်လည်း မမှန်ပြန်ချေ။ ထိုတွင်မှ ကိုသက်ခိုင်က ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့်

'မသိကြရင်လည်း သေချာမှတ်ထားကြပေရော့ဗျာ။ ယောကျ်ားမိန်းမ ဗိုမကိစ္စဆက်ဆံရာမှာ အထွဋ်အထိပ်ရောက်တဲ့အခါ ခံစားမှုဟာ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်က ဖော်ပြသဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ကနေ တပြိုင်နက်တည်း အခိုးတွေထွက်သွားသလို ရှိန်းကနဲဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ဒီခံစားချက်ဟာ အမှတ်တမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ သိသာတဲ့ ခံစားချက်ဖြစ်တယ်။ ဒါက ကျနော့်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်တာက အဲဒီအခြေအနေမှာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကုဏ္ဍလိနီနဲ့ ချက္ကရတွေ နိုးထလာပြီး စွမ်းအင်တမျိုးပေါ်ပေါက်လာတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကုဏ္ဍလိနီဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့မြီးညှောင့်ရိုးထိပ် စအိုအနီးမှာ စပရိန်ကိုဖိထားသလို ဝပ်နေတယ်တဲ့ဗျ။ ဒီလိုဖိထားတဲ့နေရာကို ချက္ကရလို့ခေါ်တယ်၊ ကုဏ္ဍလိနီနဲ့ချက္ကရတွေဟာ ယောဂလို လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လေ့ကျင့်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို ရှေးပဝေဘဝများက ပါရမီအရှိန်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ယူဆရတယ်၊ ကျနော်ကတော့ အဲဒီကုဏ္ဍလိနီနဲ့ချက္ကရနိုး ထလာတာကို ကာမဂုဏ်ကိစ္စခံစားနေတုန်းမှာ ကိုယ်တွေ့ကြုံဘူးတယ်၊ နောက်တခါ ကိုယ်တိုင်သမထ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်စဉ်ကလည်း ကုဏ္ဍလိနီနဲ့

မြန်မာ စာအုပ်များ

ချက္ကရတွေ နိုးထလာသလို ကြုံဘူးတယ်ဗျာ။ အသေးစိတ်ကို နိုက်နိုက်ချွတ်ချွတ်မမေးပါနဲ့တော့။ ဒါကို အများနားလည်အောင် ရှင်းပြရရင် တော်တော်ရှုပ်ထွေးလိမ့်မယ်ဗျာ'

ကိုသက်ခိုင်စကားအဆုံးတွင် ဖိုမကိစ္စ ကျွမ်းကျင်လှပါသည်ဆိုကြသော စကားဝိုင်းရှိပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးလိုလိုငြိမ်သက်သွားကြကာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြပါလေ၏။ ထိုနေ့စကားဝိုင်းကအပြန် ကျနော်က ကိုသက်ခိုင်ကို နားပူမိပြန်သည်။

ဒီနေ့ခင်ဗျားပြောမှ ကျနော်သတိထားမိတာက ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားဘဝအကြောင်းကို ပြောနေခဲ့ပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးအကြောင်း ခင်ဗျားတွဲခဲ့တဲ့ မိန်းမလှလေးတွေအကြောင်းတော့ မပါသေးတာ သတိထားမိသဗျ'

'အမှန်ပြောရင် အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကျနော်ပြောချင်စိတ်မရှိဘူးဗျာ၊ တစ်အချက် ကိုယ်ရည်သွေးရာရောက်မယ်၊ နှစ်အချက် သူတပါးကို နစ်နာစရာဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့်မပြောချင်တာပဲဗျာ'

'နစ်နာစရာမဖြစ်အောင် နာမည်လွှဲပြီးပြောလို့ရတာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတခုသတိပြုဖို့က လူ့လောကကြီးထဲက လူတယောက်ရဲ့ အကြောင်းပြောမယ်ဆိုရင် မိန်းမကိစ္စမပါရင်ဘယ်မှာလာ ပြည့်စုံပါ့မလဲဗျ'

'အင်း၊ ခင်ဗျားပြောတာလည်း မှားတယ်လို့မဆိုနိုင်ပြန်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား နားထောင်ချင်သပဆိုရင်လည်း ကျနော်နဲ့ မိန်းမလှလေးတွေအကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ။ တခုသေချာ သတိချပ်ဖို့ကတော့ ဒီအကြောင်းတွေဟာ ကိုယ်ရည်သွေးခြင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြွားဝါလိုခြင်းမဟုတ်ဘူး၊ အတုယူမမှားကြစေချင်ဘူးဗျာ။ အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေကို နားထောင်ပြီး ဆင်ခြင်သင့်တာ ဆင်ခြင်နိုင်ကြအောင်သာ ကျနော် ရည်ရွယ်ပါတယ်'

ထိုနေ့က ကျနော်၏တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ကိုသက်ခိုင်တယောက် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော လောကီသားတိုင်း မကင်းနိုင်လေသည့် နှလုံးသားရေးရာများကို သူမှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောင်းပြောပြခဲ့ပါသည်။

(ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်သည်ဖြစ်၍ ကိုသက်ခိုင်နှင့် မိန်းမလှလေးများအကြောင်းမဖော်ပြမီ ကိုသက်ခိုင် ပြောပြခဲ့သော ကုဏ္ဍလိနီနှင့် ချက္ကရတို့အကြောင်းရေးသားထားသည့် စာရေးဆရာ မောင်ကျော်တိုင်၏ ကုဏ္ဍလိနီအမည်ရှိ စာအုပ်တအုပ်ကိုမမျှော်လင့်ပဲ ကျနော်ဖတ်ရှုမိခဲ့ရာ ထိုစာအုပ်မှ သင့်နိုးသည်ဟုထင်ရသောအခန်းတချို့ကို ဗဟုသုတအလို့ငှာ အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ပညာရွှေတောင် စာအုပ်တိုက်မှ ဖြန့်ချိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

(၁)

ကုဏ္ဍလိနီနဲ့ချက္ကရဆိုတာတွေကို စာနယ်ဇင်းတွေမှာမကြာခဏဆိုသလိုတွေ့နေရတော့ ကုဏ္ဍလိနီဆိုတာ ဘာတုန်း၊ ချက္ကရဆိုတာ ဘာတုန်းလို့ သိချင်လာကြတယ်။

ဒါကြောင့် စာအုပ်တွေကို ရှာဖတ်တဲ့အခါမှာလည်း သိပ်မတွေ့ရဘူး၊ ရှားတယ်။ ဦးစံဝင်းရေးသားတဲ့ ကုဏ္ဍလိနီစာအုပ်ကလည်း အရှားသား။ ဒီတော့ ကုဏ္ဍလိနီဆိုတာဘာလဲလို့ စပြီး ပြောပါ့မယ်။

အိန္ဒိယရှေးဟောင်းစာပေကျမ်းဂန်တွေမှာ ကုဏ္ဍလိနီအကြောင်းရေးထားတဲ့ ကျမ်းတွေရှိပါတယ်။ သိပ်တော့မများပါဘူး။ အကျော်ကြားဆုံးကျမ်းကတော့ ဆချက္ကရရှုပံနဲ့ ပဒူကပဥ္စက သက္ကတကျမ်းတွေပါပဲ။ ဒီနှစ်ကျမ်းကို ဆာအာသာအဗ်လွန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အင်္ဂလိပ်လို SERPENT POWER

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဆိုပြီး ဘာသာပြန်ထားတာ ၁၉၂၇ ခုနှစ်က ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီဆိုသည်မှာ လူ့ကိုယ်တွင်းရှိ စွမ်းအင်တရပ်ဖြစ်တယ်။ ဒီကိုယ်တွင်းရှိ ဇီဝစွမ်းအင်နှစ်မျိုးကို ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်ရင် လူ့ဦးနှောက်ကြီး ပွင့်သွားမယ်။ လူတွေရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကလာပ်စည်းတွေရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံသာ အသုံးပြုနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ဆယ်ပုံကိုးပုံကို အသုံးမပြုနိုင်ဘူး။

ကုဏ္ဍလိနီရဲ့ စွမ်းအင်နဲ့ လူ့စိတ်သမာဓိ စွမ်းအင်နှစ်ရပ် ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် အသုံးမချရသေးတဲ့၊ မပွင့်သေးတဲ့ လူ့ဦးနှောက် ဆယ်ပုံကိုးပုံကို အသုံးပြုနိုင်မှာဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ဉာဏ်ကြီးရှင်တွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ သိဒ္ဓိရှင်တွေဟာ ဒီကျန်တဲ့ ကိုးပုံပွင့်သွားလို့ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဖြစ်သွားတာပါ။ ကုဏ္ဍလိနီပွင့်သွားလို့ ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေ ကျော်စွာတွေ ဖြစ်သွားတာပါ။

ဒီတော့ ကုဏ္ဍလိနီဆိုတာ ဉာဏ်ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်း၊ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို ထိပ်ဆုံးရောက်အောင်ပို့နိုင်တဲ့ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲရှိ လူတိုင်းမှာရှိနေတဲ့ စွမ်းအင်ကြီးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အတွင်းမှာ ကုဏ္ဍလိနီနိုးထပြီး တန်ခိုးပြနိုင်သူ မရှိတော့ ကုဏ္ဍလိနီဆိုတာဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့လား။ မမြင်နိုင်မတွေ့နိုင်ပဲ စိတ်ကူးနဲ့ပြောနေတာလားလို့ သံသယတွေဝင်လာတယ်။ မူရင်းတိုင်းပြည်ဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယမှာတောင် ခေတ်ပညာတတ်တွေက အယူသီးမှုလိုလို ထင်လာကြတယ်။ အနောက်နိုင်ငံကဆိုရင်တော့ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေကဆိုရင်လည်း သိပ္ပံပညာနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးလို့ သဘောထားကြတယ်။

ဒီလို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတဲ့ ကုဏ္ဍလိနီကို ဆေးသိပ္ပံပညာနဲ့ ဝေဖန်ဆန်းစစ်သုတေသနပြုပေးတဲ့ ဒေါက်တာရေလီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အိန္ဒိယမှာ ပေါ်လာတယ်။ သူဟာ ဘုံဘေဆေးတက္ကသိုလ်က အောင်လာတဲ့ ဆရာဝန်တဦးပါ။ ဘုံဘေဆေးတက္ကသိုလ် စာတမ်းဖတ်ပွဲမှာ ကုဏ္ဍလိနီကို ခန္ဓာဗေဒနဲ့ ဇီဝကမ္မဗေဒပညာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လေ့လာတဲ့ စာတမ်းကို သိပ္ပံပညာရှင်များရှေ့မှာ တင်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီစာတမ်းကို ပရိသတ်က စိတ်ဝင်စားကြလို့ ပြည့်ရေးပြီး ကျမ်းအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တာဖြစ်တယ်။စာအုပ်နာမည်က (MY STERIOUS KUNDALINI)။

ရှေးကျမ်းဂန်များနဲ့ ရှေးစကားအစဉ်အလာမှာရှိနေတဲ့ ကဏ္ဍလိနီဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာရှိနေရင် ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ။ သိပ္ပံဝေါဟာရအရ ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတာကို ဆန်းစစ်ပြသထားတဲ့ကျမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကျမ်းဟာ သိပ္ပံပညာရှုထောင့်ကအမြင်နဲ့ ကုဏ္ဍလိနီကို ပထမဆုံး ရေးသားတဲ့ကျမ်းပါပဲ။

ဒေါက်တာရေလီက ကုဏ္ဍလိနီတည်နေရာဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ AUTONOMIC NERVOUSE မှာ အကျုံးဝင်တဲ့ PARA SYMPATHETIC NERVOUSE SYSTEM မှာ တည်တယ်။ ဒီအာရုံကြောကို VAGUS လို့ ခေါ်ပြီး လက်ဝဲ VAGUS နဲ့လက်ယာ VAGUS ဆိုပြီး နှစ်ခုရှိတဲ့အနက် လက်ယာ VAGUS ကြောမှာ ကုဏ္ဍလိနီရှိနေတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီအာရုံကြောတွေဟာ ဦးခေါင်းအတွင်းပိုင်းမှာရှိပြီး ဂလင်းတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ဒေါက်တာ ရေလီက သူ့ရှာဖွေသုတေသန လုပ်ထားတာကို တင်ပြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာရေလီရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ကုဏ္ဍလိနီ စာအုပ်မှာ နိဒါန်းရေးထားတဲ့ ဆာအာသာ အဗ်လွန်က ဒေါက်တာရေလီတင်ပြတဲ့ လက်ယာဘက် VAGUS NERVOUSE မှာ ကုဏ္ဍလိနီ တည်ရှိနေတယ်ဆိုတာ လက်မခံဘူး။ ကုဏ္ဍလိနီဟာ ရုပ်စွမ်းအင်သက်သက် မဟုတ်ဘူး။ ဇေးဂတ်စ်ဘာရုံကြောနဲ့ ဆက်စပ်နေတာကိုတော့ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဆေးပညာရှင်မဟုတ်လို့ အတိအကျဘယ်နေရာမှာဆိုတာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ရှေ့ဆက် လေ့လာကြရမှာပဲလို့

မြန်မာ စာအုပ်များ

ရေးသားခဲ့တယ်။ ဒီဝေဖန်ချက်ကို သူ့စာအုပ်မှာ နိဒါန်းအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာရေလီရဲ့ အမှန်တရားဖော်ထုတ်ရေး စေတနာဟာ လေးစားလောက်ပါတယ်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသွားတော့ ကုဏ္ဍလိနီအကြောင်းလေ့လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ပေါ်လာတယ်။ တစ်ဦးက ဂျပန်လူမျိုး သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာမိုတိုယာမပါ။ သူဟာ စိတ်တန်ခိုးအကြောင်း ယောဂကျင့်စဉ်အကြောင်း၊ ကုဏ္ဍလိနီတွေအကြောင်းကို စာတွေ့လက်တွေ့ သိပ္ပံနည်းကျ စမ်းသပ်သုတေသနပြုတယ်။ သူ့တွေ့ရှိချက်တွေကို စာတမ်းတွေရေး ဟောပြောပို့ချမှုတွေလုပ်တယ်။ အိန္ဒိယမှာ ဒေါက်တာမိုတိုယာမရဲ့ ဟောပြောပွဲတွေမှာ ဟိန္ဒူဓေတ်ပညာတတ်တွေ၊ ယောဂီတွေ တက်ရောက်နားထောင်ကြတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီဆိုတာရှိတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီတွေ နိုးကြားလာရင် သမာဓိတွေတက်လာတယ်။ အမြင့်ဆုံးသမာဓိကို ကုဏ္ဍလိနီနိုးလာမှ ရနိုင်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဟိန္ဒူပညာရပ်တွေ သဘောတရားတွေကို ခေတ်ပညာတတ် ဟိန္ဒူတွေထက်တောင် ဒေါက်တာမိုတိုယာမက နားလည်ပေတယ်လို့ သုတေသီတွေက မှတ်ချက်ချရတယ်။

နောက်တဦးကတော့ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တဦးဖြစ်တဲ့ ဂိုပီကရစ္ဆနားပါပဲ။ သူဟာ ကက်ရှ်မီးယားပြည်နယ် ဆာရင်နာဂမြို့တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ နစ်စဟက်မြို့မှာ နေပါတယ်။ သူဟာ သာမန်ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး အရွယ်ရောက်တဲ့အခါမှာ အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်တယ်။ သူဟာ ဘာသာရေးဂိုဏ်းဂဏတွေမှာ မပါဝင်ပဲ သာမန်လူတဦးအဖြစ် ယောဂကျင့်စဉ်တွေကို နေ့စဉ်မှန်မှန်ကျင့်တယ်။ ဘယ်ဆာဒူး၊ ဘယ်ရသေ့ဆီကိုမှ တပည့်မခံခဲ့ဘူး။ မိမိဘာသာရေးရဲ့ ရိုးရာယုံကြည်ချက်အတိုင်းသာ နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ကိစ္စတရပ်အဖြစ် လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဂိုပီရဲ့ ယောဂကျင့်စဉ်ကတော့ ရာဇယောဂကျင့်စဉ်ဖြစ်တယ်။ ဒီယောဂကျင့်စဉ်ဟာ အာသနတွေ၊ မုဒြာတွေဆိုတဲ့ ခြေထောက် ကိုယ်နေဟန်ထားတွေကို ပဓာနမထားပဲ စိတ်တည်ငြိမ်မှု သက်သက်ကို ပဓာနထားကျင့်ရတဲ့ ကျင့်စဉ်ပါ။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီး ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှာ ကုဏ္ဍလိနီ စတင်နိုးကြားလာတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက်က ၃၄ နှစ်ပါ။

ရာဇယောဂကျင့်စဉ်ကို နေ့စဉ်မှန်မှန် နာရီအနည်းငယ်ကျင့်တော့ မကြာခင်မှာ အလင်းစက်အလင်းဝန်းတခုကို နှာရောင်ပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။ မျက်စိမှိတ်ရင်းနဲ့ တွေ့ရတာပါ။ မျက်စိရှေ့ အထက်နားမှာ မြင်ရတာမို့ နှာရောင်ပေါ်လို့ဆိုတာပါ။ နှာရောင်ပေါ်မှာကျရောက်နေတဲ့ အလင်းစက်ကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီးတော့ မြင်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမြင်ရအောင် ကသိုဏ်းဝန်းခေါ်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကိုလည်း အာရုံပြုတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထားနိုင်အောင် ကျင့်ရင်းရလာတဲ့ အလင်းဝန်းပါ။ ဒီလို အလင်းဝန်းကလေးကိုကြည့်တဲ့ ကျင့်စဉ်ကို (၁၇) နှစ်ကျင့်တဲ့အခါမှာ ကုဏ္ဍလိနီ နိုးသွားတာပါ။

ကုဏ္ဍလိနီ စတင်နိုးလာတဲ့အခါ ကျောမြောင်းရိုးအောက်ခြေ မြီးညှောင့်ရိုးနားက အလင်းရောင်တွေဟာ အလွန်တောက်ပလာတယ်။ ဒီအလင်းဟာ သာမန်မီးညွန့်မီးတောက်လို ပါးပါးကလေး မဟုတ်ဘူး။ မြဒါးကို လုံနဲ့ဖိုထိုးတဲ့အခါ မြဒါးတွေအရည်ပျော်ပြီး အလင်းရောင်တွေထွက်လာသလို အလင်းရောင်တွေဟာ အထက်တက်လာတယ်။ ဦးခေါင်းတွင်း ရောက်လာတော့ အလွန်ထွန်းလင်းပြာဝေတဲ့ အလင်းဓာတ်ကြီးဖြစ်သွားပြီး သူဟာအလင်းသမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်သွားသလို ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဂိုပီက ပြောတယ်။

ဂိုပီအဆိုအရ ကုဏ္ဍလိနီဟာ ရှေးဟောင်းကျမ်းဂန်များမှာ ပါတဲ့အတိုင်း မြီးညှောင့်ရိုးနားမှာ တည်ရှိနေတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေရာက ချက္ကရကို မူလချက္ကရလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီမူလချက္ကရကနေပြီး ကျောမြောင်းရိုးတစ်လျှောက်ရှိတဲ့ ချက္ကရတွေအတိုင်း အထက်ကို တက်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး

ယယ်ထိပ်မှာရှိတဲ့ ပရာမနချက္ကရဆီအထိ ရောက်သွားတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဂိုပီက သူဟာ ကုဏ္ဍလိနီ နိုးနေပါပြီ၊ အဲဒါကို ပညာရှင်တွေ ယောဂီတွေက လာရောက်စစ်ဆေးစမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တဲ့ အခါမှာ ဆွာမိကြီးတွေ၊ ဆာဒူးတွေ၊ ယောဂီရသေ့တွေသာမက ခေတ်ပညာတတ်တွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင် တွေပါ လာရောက် စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ အိန္ဒိယအစိုးရ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း လာရောက်စစ်ဆေး လေ့လာကြတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီဆိုတာ ရှိတယ်လို့သာ ကြားဖူးပြီးတော့ တခါမှ လက်တွေ့မစမ်းသပ်ခဲ့ရတဲ့ ပညာရှင်တွေက ဂိုပီကရစ္စနားကို စမ်းသပ်လေ့လာစရာ အရာဝတ္ထုတစ်ခု အဖြစ် လေ့လာကြတယ်။

အိန္ဒိယအစိုးရကလည်း KUNDALINI INSTITUTE အဖြစ်ဌာနတခု တည်ထောင်ပြီး သိပ္ပံပစ္စည်းတွေနဲ့ လေ့လာတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီမဂ္ဂဇင်းကိုလည်း အချိန်မှန်ထုတ်ဝေပြီး လေ့လာတွေ့ရှိချက် တွေကို ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့တယ်။ တကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ စိတ်ပညာရှင်၊ ပရစိတ်ပညာရှင်တွေလည်း ရောက်လာတယ်။ ဒီမှာရုပ်ဝါဒီများဖြစ်တဲ့ တချို့တိုင်းပြည်တွေက ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်းပါဝင်တယ်။ ရုရှနဲ့ ချက်ကိုစလိုဗက်ကတော့ ထိပ်ဆုံးကပါတယ်။ ဒီလို ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က သိပ္ပံပညာရှင်တွေက သိပ္ပံ စက်ကိရိယာတွေနဲ့ စမ်းသပ်တိုင်းထွာကြည့်တဲ့အခါ ဂိုပီမှာ အလွန်ထူးခြားတဲ့စွမ်းအင်တွေ ရှိနေတာကို တွေ့ရတယ်။ သိပ္ပံပညာမှာ မတွေ့ရသေးတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာအတွင်းက ဇီဝစွမ်းအားတွေပဲလို့ မှတ်ချက်ချတယ်။ ကုဏ္ဍလိနီလို့ နာမည်မတပ်ရဲကလေးပါပဲ။

အဲဒီနောက်ကိုလည်း သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ သမားတော် ဒေါက်တာဘွဲ့ရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ကုဏ္ဍလိနီကို လေ့လာကြည့်တယ်။ လက်တွေ့ကျင့်တယ်။ ဒီလိုလေ့လာရင်း ကုဏ္ဍလိနီနိုးကြားသွားတဲ့ သူကတော့အမေရိက က ဒေါက်တာဂွိုင်းပါပဲ။ ဒေါက်တာဂွိုင်းက နိုးကြားလာတဲ့ ကုဏ္ဍလိနီနဲ့ ရောဂါ တွေကို ကုသတဲ့ သူ့နည်းကို ဂွိုင်းကုထုံးနည်းလို့ နာမည်ကျော်လာတယ်။

နှစ်ဆယ်ရာစု ကုန်ခါနီးမှာအရင်က ယုံမှားသံသယဖြစ်ရတဲ့ ကုဏ္ဍလိနီဟာ တကယ်ရှိတယ်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိပြီး အံ့မခန်းစွမ်းအင်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို ရှေးဟောင်းကျမ်းဂန်၊ သိပ္ပံကျမ်းဂန်များ အရလည်းကောင်း၊ လက်တွေ့ကုဏ္ဍလိနီ နိုးလာသူတွေကို သိပ္ပံကိရိယာတွေရဲ့ စမ်းသပ်ချက်အရလည်း ကောင်း သက်သေထူပြနိုင်ပြီဖြစ်တယ်။

(၂)

'ကုဏ္ဍလိနီနိုးကြားနေပြီ၊ လာရောက်စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကြည့်ကြပါ' လို့ အတိအလင်းပြောရဲ သူ ကြေညာရဲသူတော့ ဂိုပီကရစ္စနားပါပဲ။

သူဟာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး။ ဆာဒူးဆွာမိတပါးပါးကို ဆရာတင်ပြီး တရားအားထုတ်နေ သူလည်းမဟုတ်ဘူး သာမန်ခေတ်ပညာတတ် ဝန်ထမ်းတဦးသာဖြစ်ပါတယ်။ အဆောက်အဦနဲ့ လမ်းတံတား ဆောက်လုပ်ရေးဌာနက ရုံးဝန်ထမ်းတဦးပါ။

သူဟာ ဟိန္ဒူအာသာဝင်ပီပီ နေ့စဉ်ဘုရားရှစ်ခိုးတယ်၊ ယောဂကျင့်စဉ်ကျင့်တယ်။ ဂီယထရီမန္တာန်ကို ရွတ်တယ်။ သူကျင့်နိုင်သလောက်ကို ရှုံးမသွားမိ မနက်အစောကြီးထပြီး ပီပီပြင်ပြင် လေးလေးနက်နက်ကျင့်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိတယ်။ ဇနီးသားသမီးတွေရှိတယ်။ မိအကို လုပ်ကျွေးတယ်။ တကယ့် သာမန်လူသားတဦးပါ။ နဂိုက စိတ်တန်ခိုးလည်း မရှိပါ။ ရိုးရိုးယောဂကျင့်စဉ် (၁၇) နှစ် ကျင့်လာလိုက်တာ အသက် (၃၄) နှစ်မှာထူးခြားလာတယ်။

သူ့အသက် (၃၄) နှစ်မှာ ကုဏ္ဍလိနီ စတင်နိုးကြားလာတယ်။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီ ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာပေါ့။ ထူးခြားတဲ့ အာရုံတွေရတယ်။ အာရုံထူးတွေရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာတွေပေါ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ကုဏ္ဍလိနီ နိုးတာလို့ မသိဘူး။ ဒီလိုစတင်နိုး ကြားလာလိုက်တာ သုံးလလောက်ဆက်တိုက်ဖြစ်တော့ ဒါဟာ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလောက်တော့ သိတယ်။ ဒီတော့ ယောဂကျင့်စဉ်ဆရာတွေ ဆာဒူးတွေ၊ ကျမ်းတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို စုံစမ်းမေးမြန်းတော့မှ ကုဏ္ဍလိနီနိုးကြားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွက်မိလာတယ်။

ဒီလို ကုဏ္ဍလိနီ နိုးကြားမှုကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာမှာ ဝေဒနာတွေအမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲက အပူလုံးကြီးက ငယ်ထိပ်အထိဆောင့်လာတယ်။ မြီးညှောင့်ရိုးက အပူလှိုင်းက လေးအထက်ကို တက်လာတယ်။ ဦးခေါင်း မူးနောက်လာတယ်။ တကိုယ်လုံး နာကျင်လာတယ်။ နားထဲကလည်း လေတွေတဝေါဝေါ ထွက်လာတယ်။ အစာမစားနိုင်ဘူး။ အာရုံကြောတွေဟာ တောင့်တင်းလာတယ်။ တခါတရံ တကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်လာတယ်။ တခါတရံ မတ်တတ်ပင်မရပ်နိုင်ပဲ လဲလျောင်းနေရတယ်။ လှုပ်လိုက်ရင်နာလို့ မလှုပ်မယှက် အသာလေးနေရတယ်။ တကိုယ်လုံးမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ပြေးနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကလာပ်စည်းတွေအားလုံး ဆူဝေလာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဆေးရုံတင်ရလောက်အောင်တော့ မဖြစ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် စိတ်ကတော့ကြည်လင်နေတယ်။ ထက်မြက်နေတယ်။ သတိကလည်း ခါတိုင်းထက် ပိုပြီးကောင်းနေတယ်။ ခေါင်းတခုလုံးလည်း လင်းနေတယ်။ ခေါင်းပတ်လည်တပေလောက်လည်း အလင်းဝန်း ထွက်နေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတခုလုံးမှာလည်း အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေတယ်။ အလင်းစီးကြောင်းတွေ ပြေးနေတယ်။ မျက်စိမှိတ်ထားရင် အလွန်တောက်ပတဲ့ အလင်းရည်တွေဟာ ရေတံခွန်လို အပြိုင်းဆင်းသွန်းလောင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဂိုပီကရစ္စနားဟာ သူ့ကိုယ်သူဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း သိရတယ်။ သတိကလည်း ကောင်းနေတယ်ဆိုတော့ ရူးသွပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရောဂါမရှိပဲ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး နာကျင်ပူလောင်ကိုက်ခဲပြီး ပြောင်းဆန်နေတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေတယ်။

ဒီလို ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတာက တောက်လျှောက်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ နာရီဝက်လောက် ဖြစ်ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နဲ့ သုံးလကျော်ကြာသွားတယ်။ ဒီတော့ ဒီအတွေ့အကြုံတွေကို ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြည့်တယ်။ တတ်သိနားလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်မိတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒါဟာ ကုဏ္ဍလိနီ နိုးလာတာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ လက္ခဏာတွေပဲလို့ ကောက်ချက်ချလိုက်တယ်။ နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း (၂၅) နှစ် အထိ ဒီဝေဒနာတွေကို ခံစားရင်း ဆက်ကျင့်လိုက်တော့ဝေဒနာတွေ လျော့ပါးသွားတယ်။ အသိဉာဏ်တွေ တိုးတက်ထက်မြက်လာတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း နဂိုနဲ့မတူတော့ပဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့လာတယ်။ အကြားအာရုံ၊ အမြင်အာရုံ၊ အထိအာရုံတွေလည်း သိသိသာသာကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာတယ်။ မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း ကောင်းလာတယ်။ မသင်ဘူး၊ မပြောဘူးတဲ့ ဘာသာစကားတွေကိုလည်း တတ်လာတယ်။ အဲဒီ မသင်ဘူး၊ မကြားဘူးတဲ့ ဘာသာစကား (၁၅) မျိုးလောက်နဲ့ ကဗျာတွေပင် သီကုံးရေးသားလာနိုင်တယ်။

ဒီတော့မှ သူဟာ ကုဏ္ဍလိနီနိုးကြားနေပါပြီ၊ လာရောက်စမ်းသပ်ကြပါလို့ ကြေညာလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ အိန္ဒိယမှာရှိတဲ့ ယောဂကျင့်စဉ်ဆရာကြီးတွေ၊ ဆွာမိကြီးတွေ၊ စိတ်ပညာရှင်တွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက စိတ်ဝင်စားလာပြီး ဂိုပီကရစ္စနားကို လာရောက်လေ့လာကြတယ်။ လေ့လာရသလောက် မှန်ကန်ကြောင်း သတင်းစကားတွေ ထွက်ပေါ်လာတော့မှ အိန္ဒိယအစိုးရ တာဝန်ရှိသူတွေက လာရောက်လေ့လာစုံစမ်းကြည့်ကြတယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဂိုပီကရစ္စနားကို လေ့လာခဲ့ကြတဲ့ အစိုးရကိုယ်စားလှယ်များရဲ့ ထောက်ခံချက်အရ အစိုးရက ကုဏ္ဍလိနီ သုတေသနဌာန KUNDALINI RESEARCH INSTITUTE တည်ထောင်ပြီး ကုဏ္ဍလိနီ စွမ်းအင်ကို သိပ္ပံပညာဖြင့် ယှဉ်ပြီးလေ့လာကြတယ်။ ဒီကုဏ္ဍလိနီ သုတေသနဌာနက ကုဏ္ဍလိနီ သုတေသနစာစောင်တွေကို မှန်မှန်ထုတ်ဝေတယ်။ ထပ်မံတွေ့ရှိရတဲ့ ကုဏ္ဍလိနီ သုတေသန အချက်အလက်တွေကို ရေးသားဖြန့်ချိတာပါ။

ဒီလို အစိုးရနဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက အသိအမှတ်ပြုပြီး သုတေသနလုပ်နေပြီဆိုတဲ့သတင်းဟာ နိုင်ငံတကာကို ပျံ့သွားတယ်။ ပထမဦးဆုံး ကုဏ္ဍလိနီကို စိတ်ဝင်စားတဲ့တိုင်းပြည်ကတော့ ဂျာမဏီပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သိပ္ပံနည်းကျ ယောဂကျင့်စဉ်လေ့လာမှု ကမ္ဘာ့ညီလာခံကြီးကို နယူးဒေလီမှာ ကျင်းပပြီး နိုင်ငံတကာက သိပ္ပံပညာရှင်တွေ တက်ရောက်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ယောဂကျင့်စဉ်တွေကို သင်ကြားလာနိုင်တဲ့ နိုင်ငံတကာယောဂကျင့်စဉ် တက္ကသိုလ်ကြီးဖွင့်လှစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

သိပ္ပံနည်းကျ ယောဂကျင့်စဉ် ကမ္ဘာ့ညီလာခံကို တက်ရောက်သူ ပညာရှင်တွေထဲမှာ ဂျာမဏီက ရူပဗေဒနဲ့ အာကာသ ရူပဗေဒပညာရှင် ဒေါက်တာ ကားလ်ဖရက်ဒရစ်ဗွန်ဝေ ဆက်ကာ ပါဝင်တယ်။ သူဟာ ကမ္ဘာကျော် MAXPLANCK INSTITUTE က သိပ္ပံပညာရှင်ပါ။ သူ ဦးဆောင်ဆော်ဩပြီး INTERNATIONAL KUNDALINI RESEARCH FOUNDATION ကိုဂိုပီကရစ္စနားနေတဲ့ ကက်ရှ်မီးယားမှာ တည်ထောင်တယ်။ ဂိုပီကရစ္စနားကို သိပ္ပံစက်ကိရိယာတွေ သိပ္ပံပညာရှင်တွေနဲ့ စမ်းသပ်သုတေသနပြုတယ်။ EEG လို ဦးနှောက်မှထွက်လာသော လျှပ်စစ်ဓာတ်ကို စမ်းသပ်တဲ့ ကိရိယာနဲ့ စမ်းသပ်တယ်။ ဂိုပီကရစ္စနားခေါင်းမှာ အီလက်ထရုတ်ခေါ် လျှပ်စစ်ကြိုးများဖြင့် နေ့ညမပြတ် ရက်ရှည်လများ လေ့လာတယ်။ ဦးနှောက်ကထွက်လာတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်လှိုင်း လေးမျိုးအနက် စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး သမာဓိကောင်းနေလျှင် အယ်လ်ဖာဓာတ်လှိုင်းထွက်တယ်။ ဒီအယ်လ်ဖာဓာတ်လှိုင်း ဘယ်အချိန် ထွက်သလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထွက်သလဲ၊ စကားပြောနေ စဉ်၊ အစားစားနေစဉ်၊ အိပ်နေစဉ်၊ အပေါ့အပါးသွားနေစဉ် ထွက်သလားဆိုတာကို တိုင်းတာပါ။ အဖြေကတော့ ဂိုပီကရစ္စနား စကားပြောနေစဉ်ဖြစ်စေ၊ တရားထိုင်နေစဉ်ဖြစ်စေ၊ အစာစား နေစဉ် ဖြစ်စေ၊ အယ်လ်ဖာလှိုင်း အစဉ်ထွက်နေတယ်လို့ တွေ့ရတယ်။

နောက်တမျိုးကတော့ ECG ဆိုတဲ့ နှလုံးခုန်မှုကို တိုင်းတာဖြစ်တယ်။ ဂိုပီခရစ္စနားဟာ အမြဲပင် နှလုံးခုန်အား မှန်နေတာတွေ့ရတယ်။ သွေးတိုးလည်း တိုင်းတယ်၊သွေးတိုးကလည်း ပုံမှန်ပဲ။ နှလုံးခုန်မှုနဲ့ သွေးတိုးမှုနှစ်မျိုးစလုံးမှာ သာမန်ရှိနေကျထက် အနည်းငယ်လျော့နည်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ လက်မှာ သွေးခုန်နှုန်းကလည်း တမိနစ်မှာ (၆၀) နှုန်းပဲရှိတယ်။ ဒါကလည်း သာမန်သွေးခုန်နှုန်းထက် လျော့နည်းနေတယ်ဆိုတာ ပြနေတယ်။

နောက်ထပ် အသက်ရှူနှုန်းကိုလည်း တိုင်းတယ်။ အသက်ရှူနှုန်းဟာလည်း သာမန်ထက် လျော့နည်းတယ်။ သိပ္ပံစကားနဲ့ပြောရရင်တော့ အောက်စီဂျင်အသုံးပြုမှု လျော့နည်းနေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် အရေပြားတင်းမာမှုကို တိုင်းတယ်။ သမာဓိရလာတဲ့အခါ အရေပြားတင်းမာမှု ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဂိုပီကရစ္စနားမှာ အချိန်မရွေး အရေပြားတင်းမာမှု ရှိနေတယ်လို့ SKIN SCANER နဲ့ တိုင်းတဲ့အခါမှာ အဖြေထွက်တယ်။

ဒီလို စက်ကိရိယာတွေနဲ့သာမက ဂိုပီကရစ္စနားစားသောက်တဲ့ အစားအစာနဲ့ အရည်တွေရဲ့ အလေးချိန်ကိုလည်း တိုင်းတယ်။ သူဟာ သာမန်လူတွေထက် ခြောက်ဆလောက်ပိုပြီး စားသောက်တယ်လို့ တွေ့ရတယ်။ နောက်တခါ အိပ်ချိန်ကိုလည်း မှတ်သားတယ်။ REM လို့ခေါ်တဲ့ အိပ်မပျော်မီ ငိုက်မြည်းနေစဉ်မှာ မျက်လုံးလှုပ်ရှားမှုကို အီလက်ထရွန်နစ်ကိရိယာနဲ့ တိုင်းတယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဒီလို ကိရိယာမျိုးစုံ၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့ နှစ်ရှည်လများ ဂိုပီကရစ္စနားကို တိုင်းတာ၊ လေ့လာ၊ သုတေသနပြုပြီးနောက်တွင် ကောက်ချက်ချလိုက်တယ်။ ကောက်ချက်ကတော့ ဂိုပီကရစ္စနားရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သဘာဝက သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်။ တမူထူးခြားတဲ့စွမ်းအင် (သို့မဟုတ်) ကုဏ္ဍလိနီစွမ်းအင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ဖြစ်တယ်။ ဒီလို သုတေသနပြု စမ်းသပ်မှုတွေ အကြောင်းကို တိုင်းမ် မဂ္ဂဇင်း ၁၉၇၄ ခုနှစ် မတ်လမှာ ထုတ်ဖော်ရေးသားလိုက်တော့ တကမ္ဘာလုံး ပြန့်သွားတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ နိုင်ငံတကာမှာရှိတဲ့ စိတ်ပညာရှင်တွေ၊ ပရစိတ်ပညာရှင်တွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ ဂိုပီကရစ္စနားဆီ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြ၊ စုံစမ်းမေးမြန်းကြ၊ သုတေသနပြုကြနဲ့ အတောမသတ်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဂိုပီကရစ္စနားလည်း ကမ္ဘာကျော်သွားတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ဂိုပီကရစ္စနားက စာအုပ်လေးငါးအုပ်ရေးတော့ ပိုပြီးကျော်ကြားသွားတာပေ့ါ။ ကုဏ္ဍလိနီဟာ ရှိသလိုလို မရှိသလိုလို ဖြစ်နေရာက သိပ္ပံပညာရှင်များကိုယ် တိုင်က ရှိကြောင်းဝန်ခံရတဲ့အရာ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနိုင်ငံတကာက သိပ္ပံပညာရှင်တွေ လာရောက်လေ့လာကြတဲ့အထဲမှာ ရုပ်ဝါဒီများဖြစ်ကြတဲ့ ရုရှား၊ ပိုလန်၊ ရှမေးနီးယား၊ ဘူဂေးရီးယားစတဲ့ ထိုစဉ်က ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံ သိပ္ပံပညာရှင်များလည်း ပါဝင်တယ်။ ထိုစဉ်က ဆိုဗီယက်လို့ခေါ်တဲ့ ရုရှားနိုင်ငံက ပါမောက္ခ လိုဝင်နော့ ရှီစတိုဇကီက ဒီလိုမှတ်ချက်ချတယ်။

'ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာသက်ရောက်တဲ့ ကုဏ္ဍလိနီရဲ့ အစွမ်းသက်ရောက်မှု အသေးစိတ်ရယ်။ ပထမဆုံးသက်ရှိထင်ရှားရှိသူကို ဆေးကုခန်းတွေ့ရှိချက် မှတ်ချက်ရယ်တွေကို ပေါင်းခြုံသုံးသပ်ရင် ဒီလို ကုဏ္ဍလိနီ စွမ်းအင်သက်ရောက်မှုဟာ ရုပ်ခန္ဓာရော နာမ်ပိုင်းကိုပါ အပြန်အလှန်ဆက်စပ်ပြီး တဆက်တည်း ဖြစ်ပေါ်စေတယ်ဆိုတာတွေ့ရတယ်'

■

အခန်း ၄၈

ကာမဘုံသား ဆုံလည်နွား

ကျနော့်ဘဝရဲ့အချစ်ရေးကို ပြောရရင် လေးတန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ခင်အေးသန်းကို ရည်းစားစာ ပေးမိတာကြောင့် ကျနော့်စိတ်မှာ ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာဟာ တသက်လုံး သေရာပါခဲ့တဲ့ ဒါဏ်ရာ လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ငယ်လည်းငယ်၊ အရှက်ကြီးလည်း ရှက်ခဲ့ရတာမို့ ခင်အေးသန်းတို့ အိမ်ရှေ့ကနေ လမ်းဖြတ်လျှောက်ရတိုင်း တစ္ဆေခြောက်သလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မိန်းခလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နာကျည်းခံပြင်းမှုတခုဟာ ကျနော့်မသိစိတ်မှာ တွယ်ကပ်ခိုအောင်းခဲ့ဟန်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ တမိုးအောက်မှာ တယောက်တည်းချစ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီး ကျနော့်ဘဝ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်လာချိန်မှာတော့ ကွယ်ရာမှာခြေများတတ်သူ ဖြစ်လာပါ တော့တယ်။

ဟုတ်တယ်။ ကျနော်က အထိုက်အလျောက် အနေတည်တာကြောင့် ကျနော်မိန်းမကိစ္စ မကင်းဘူးဆိုတာ လူသိနည်းတယ်။ စိန်ဂွန်းဈေးစီပံကိန်းတုန်းက တွဲခဲ့တဲ့ ဦးဘရင်တို့ စနေမောင်မောင် တို့တောင် ကျနော့်ရှေ့မှာ မိန်းမကိစ္စတွေကို ပြောခဲတယ်။ ဦးဘရင်ကဆို ဟော့ကောင် စနေမောင် မောင်၊ ကိုသက်ခိုင်ရှေ့မှာ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ သူက တည်တည် တန့်တန့်နေတဲ့သူ ဆိုပဲဗျာ။

ကလေးဘဝကနေ တဖြည်းဖြည်းအရွယ်ရောက်လာတဲ့ ကျနော်ဟာ ဆန့်ကျင်ဖက်လိင်ကို စိတ်ဝင်စားရမှန်း သဘာဝတရားအရ သိလာခဲ့ပါတယ်။

ကျနော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး စပြီးစိတ်ဝင်စားမိတာကတော့ လှလှမြင့်ပါပဲ။ လှလှမြင့်ဟာ ကျနော်နဲ့ရွယ်တူ ခုနစ်တန်း တက်နေချိန်ပေါ့။ နေအုံးဗျ။ အဲသလို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာကလည်း အခုနေ ပြန်တွေးကြည့်လို့ ရေးရေးပေါ် လာတာပါ။ သိပ်အစွဲအလမ်းကြီးကြီး ချစ်တယ်တို့ လွမ်းတယ် တို့ဆိုတာတွေ ကျနော် နားမလည်သေးတဲ့ အချိန်ကိုး။

လှလှမြင့်က ဒေါ်တင်မြသမီး။ ဒေါ်တင်မြက ပဲပြုတ်ရောင်းတဲ့ ဘကြီးဦးညွန့်မောင်ရဲ့ သမီးပေါ့။ အေးပေါ့ဗျာ။ လှလှမြင့်က ဦးညွန့်မောင်မြေးပေါ့ဗျ။ ငယ်ငယ်တုန်းကမို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျနော့်မျက်စေ့ထဲမှာ လှလှမြင့်ဟာ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လှနေတာပါပဲဗျာ။ တကယ်တမ်း အပျိုဖော်ဝင်လာတော့လည်း အမေတူသမီးလှလှမြင့်ဟာ မိန်းမချောစာရင်း ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

အမယ်၊ လှလှမြင့်တို့အမေ ဒေါ်တင်မြကလည်း နောက်ကြောင်းအချစ်ဇာတ်လမ်းလေးနဲ့ဗျ။ လှလှမြင့်တို့အဖေဖြစ်လာမဲ့ ဦးလှမောင်နဲ့ ဒေါ်တင်မြ ကြိုက်နေကြတော့ဘကြီး ဦးညွန့်မောင်တို့ဘက်က သဘောမတူပဲ တခြားတယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်လုပ်တာကြောင့် ဒေါ်တင်မြဟာ ခနောင်တိုချောင်းထဲကို ခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဘူးသတဲ့။ အချိန်မီကယ်လိုက်နိုင် တော့အသက်မသေပဲ ဦးလှမောင်နဲ့ပေးစား၊ ညားကြလေသတည်းပေါ့ဗျာ။ အင်း သဘောမတူမယ်ဆို လည်း မတူချင်စရာပါပဲ။ ဒေါ်တင်မြက ချောသလောက် ဦးလှမောင်က မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ဗျာ။ ဦးလှမောင်က ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာဗျ။

ကျနော်လှလှမြင့်ကို စိတ်ဝင်စားတာဟာ သိပ်မကြာလိုက်ဘူးဗျ။ တဖြည်းဖြည်း သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းနည်းလာတယ်။ အကြောင်းကတော့ လှလှမြင့် ရည်းစားများတဲ့ကိစ္စကြောင့်ပါပဲ။ လှလှမြင့်ဟာ ကျနော့်သူငယ်ချင်း ဖိုးအေးနဲ့လည်း ဘာလိုလို၊ ငြိမ်းမောင်ဆိုတဲ့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတယောက်နဲ့လည်း ဘာလိုလိုဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကုန်လာတယ် ဆိုရမယ်။ အော် ကျနော်နဲ့ လှလှမြင့်က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ကျနော့်ဘက်ကသာ စိတ်ကူးပဲရှိက်နေတာပါလေ။

လှလှမြင့်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ရည်းစားလေးငါးယောက်လည်း ထားပြီးရော သူ့အိမ်က သူ့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်လှဘူးလို့ စဉ်းစားမိတယ် ထင်ပါရဲ့။ တိုက်ကြီးဘက်က ကိုဝင်းမြင့်ဆိုတဲ့ တောသားလယ်သမားတယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ နောက်ပိုင်း လှလှမြင့် ကလေးသုံးယောက်လောက်ရပြီး ကျနော်နဲ့ပြန်တွေ့တော့ လှလှမြင့်ဟာ တသားမွေးတသွေးလှဆိုသလို ကျနော့်မျက်စိထဲမှာ လှနေတုန်းပါပဲဗျာ။ အိမ်ထောင်ရေးဖူးစာကတော့ သူ့အမေနဲ့ တူတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့ယောက်ျား ကိုဝင်းမြင့်ကလည်း သိပ်ပြီး ခန့်ခန့်ငြားငြားရုပ်ရည် မရှိရှာပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းပြီး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ရှာဖွေကျွေးမွေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်တယောက်ကို ရတာတော့ လှလှမြင့်အတွက် ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပါပဲဗျာ။

ကျနော်စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ နောက်တယောက်ကတော့ အေးအေးစန်းတဲ့။ ကျနော်ရှစ်တန်း တက်တဲ့နှစ်ကပေါ့။ အေးအေးစန်းတို့မိသားစု ကျနော်တို့လမ်းထဲကိုပြောင်းလာကြတော့ ကျနော်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်မို့ ဒီမိန်းကလေးလည်း မိန်းမချောပဲဆိုပြီး ကျနော်စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။

အေးအေးစန်းရဲ့အကို စန်းမြင့်က ကျနော်နဲ့ တတန်းတည်းဆိုတော့ ကျနော့်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။ အေးအေးစန်းအောက်ကကောင်က ဆန်နီတဲ့။ ဒီကောင်လည်း မကြာခင် ကျနော်နဲ့ အဖွဲ့ကျသွားပါတယ်။ အေးအေးစန်းတို့အဖေ ဦးဘရီက အဲဒီတုန်းက လေးဘီးကားမောင်းတယ်။ အမယ် သူကလည်း ဇမသေးဘူး။ မိန်းမနှစ်ယောက်ယူပြီး တအိမ်တည်းထားသဗျာ။ ကျနော်တို့အမြင်မှာတော့ ဦးဘရီဟာ တကယ့်ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာ ကျနော်အေးအေးစန်းကို ရည်းစားစာပေးဖြစ်ပါတော့တယ်။ ရည်းစားစာပေးဖို့လည်း တော်တော် စဉ်းစားယူရသေးသဗျ။ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုတော့ ကျနော် လေးတန်းကျောင်းသားဘဝက ခင်အေးသန်းကို စာပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ တရပ်ကွက်လုံး ပွက်လောရိုက်သွားဘူးတာကိုး။

ဒါကြောင့် ဒီတခါစာပေးရင် လူကြုံပါးလို့တော့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး အေးအေးစန်းညကျောင်း အပြန်မှာ

မြန်မာ စာအုပ်များ

စောင့်ပြီး ကျနော့်ရဲ့ မေတ္တာသဝဏ်လွှာကို ကမ်းရတာပေါ့ဗျာ။ ပေးသာပေးရတယ်။ ပြဿနာများ တက်လေမလားဆိုပြီး ကြောက်စိတ်နဲ့ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ အေးအေးစန်းအမေ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကလည်း နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်းဆိုတာ သူတို့ပြောင်းလာကတည်းက ကျနော် သတိထားမိနေတယ်။

အမယ် ဒီတခါတော့ အဆင်ပြေတယ် ဆိုရမယ်ဗျာ။ ကျနော်စာပေးပြီး သုံးရက်လောက် အကြာမှာ အေးအေးစန်းဟာ ကျနော့်ကို ညကျောင်းအပြန်မှာပဲ စောင့်ပါလို့ လူကြုံနဲ့ပြောပြီး အဲဒီည သူ့ကိုစောင့်နေလိုက်တော့ ကျနော့်ကို စာလေးတစောင်ပြန်ပေးသဗျ။

စာထဲမှာရေးထားတာကတော့ အစ်ကိုနဲ့ထပ်တူပါပဲ ဘာညာဘာညာပေါ့ဗျာ။ အေးအေးစန်း ရဲ့ ပြန်စာကိုရတော့ ကျနော်ဟာ ငါလိုလူ ဇမ္ဗူမှာရှိသေးရဲ့လားလို့တောင် သွေးနားထင်ရောက်ပြီး ဘဝင်မြင့်သွားပါတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အေးအေးစန်းလို တရပ်ကွက်လုံးမှာ အချောဆုံး အလှဆုံးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်က ကျနော့်အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီမဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက တော့ ကျနော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူပေါ့ဗျာ။

အေးအေးစန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်စရာလေးလည်း ရှိသေးသဗျ။ သူနဲ့ကျနော် ကြိုက်ပြီး တလလောက်ကြာတော့ ကျနော့်သူငယ်ချင်းတွေက၊ ဟေ့ကောင် မင်းအေးအေးစန်းကို ဘာလုပ်ပြီးပြီလဲလို့ မေးလာတော့ ကျနော်လည်း အရွယ်မှမရောက်သေးတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတော့၊ မင်းတော်တော်တုံးတဲ့ကောင်ပဲကွာ။ သမီးရည်းစားဆိုတာ ဖက်တော့ နမ်းဖူးရတယ်ကွဆိုပဲ။

ကျနော်လည်း ဟာကွာ မဟုတ်တာတွေ ငါမလုပ်ချင်ပါဘူးဆိုပြီး အတန်တန်ပယ်ချခဲ့ပေမယ့် တုံးလို့ အကြိမ်ကြိမ်အပြောခံရတာကို မခံစားနိုင်တဲ့ကျနော်ဟာ အေးအေးစန်းရဲ့ပါးကို နမ်းခွင့်ရဖို့ အကွက်ချပါတော့တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မင်းတို့ဒီလောက်တောင်အထင်သေးနေတာ မင်းတို့ရှေ့မှာတင် အေးအေးစန်းကို ငါနမ်းပြမယ်ကွလို့ ကြေညာလိုက်ပါရောဗျာ။

ကျနော့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မယုံဘူးကွ၊ ငါတို့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်မှ ယုံမယ်လုပ်ပြန်တာကြောင့် ဒါဆိုလည်း မင်းတို့ဖာသာ ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ စောင့်သာကြည့်ပေတော့ ငါတော့ ဒီည အေးအေးစန်းကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ နမ်းပြမယ်ဆိုပြီး ခပ်တင်းတင်း စိန်ခေါ်လိုက်ရပါ တော့တယ်။

အေးအေးစန်း ညကျောင်းပြန်တာက ညကိုးနာရီ အချိန်ပါ။ သူ့အပြန်ကို သူ့မောင်ဆန်နီဆို တဲ့မောင်က လာလာကြိုနေကျဗျ။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း ဆန်နီပါနေလို့တော့ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး အဲဒီညမှာ ဆန်နီ့ကို ပထုတ်ဖို့ သူငယ်ချင်းတွေကို စည်းဝါးရိုက်လိုက်ရပါတယ်။ ဆန်နီဆိုတဲ့ကောင်က လည်း အပေါင်းအသင်းခင်တတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဟိုဟာလေး ဒီဟာလေး နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ကျွေး မယ်ဆိုတာကို ယုံပြီး သူ့အစ်မ ကိုယ်ရံတော်အလုပ်ကို မေ့နေရောပေါ့ဗျာ။

အဲဒီညက ကျနော်စောင့်နေကျ လမ်းကွေ့လေးမှာ အေးအေးစန်းနဲ့လည်း ဆုံရော ကျနော် ဟာ တုန်တုန်ယင်ယင် အသံကြီးနဲ့ အေး အေး စန်းလို့ ခေါ်လိုက်မိသဗျာ။ အေးအေးစန်းလည်း ကြောင်ကြောင်အမ်းအမ်း အမူအရာနဲ့ ပြန်ဖြေတာက ဘာတုန်းတဲ့။

ဒီမှာတင် ကျနော်လည်း သတ္တိကို အမြင့်ဆုံးအနေအထားရောက်အောင် မွေး၊ သူ့နားကို ပိုတိုးကပ်သွားလိုက်ပြီး သူ့ပါးပြင်ကို ရွှတ်ကနဲနေအောင် နမ်းလိုက်တော့တာပါပဲဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချောင်းနေတဲ့ ကျနော့်သူငယ်ချင်းတွေဆီက ချွီးချွီးချွတ်ချွတ် အသံတွေထွက်လာပါတယ်။ သူတို့ တုံးလို့ထင်ထားတဲ့ ကျနော်က လက်တွေ့အောင်ပွဲခံလိုက်ပြီလို့ သူတို့ လက်ခံသွားကြပုံရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ ကျနော်ကံမကောင်းပြန်ပါဘူး။ ကျနော်က အေးအေးစန်းရဲ့ပါးပြင်ကို သေချာချိန်ဆပြီး နမ်းလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း နမ်းမိတာကတော့ သူ့ဆံထုံးရဲ့ဘေးဘက်က ဆံပင်တွေကိုပါပဲ။ ဒါကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချောင်းနေတဲ့ ကျနော့်သူငယ်ချင်းတစု မသိလိုက်ပေမယ့် ကာယကံရှင် ကျနော်ကတော့ လွဲပဟာဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်ပါတယ်။ အော် သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ရင်ကော့ပြီး ကဲ မင်းတို့တွေ့ပြီလား ငါဘယ်လိုကောင်ဆိုတာဆိုပြီး မှင်နဲ့မောင်းနဲ့ လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဟာ ကိုးတန်းကျောင်းသားအရွယ်ဆိုတော့ အေးအေးစန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့တို့၊ လက်ထပ်ဖို့တို့ဆိုတဲ့ ဘာညာဘာညာစိတ်ကူးတွေမရှိတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ။ သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်တယ်။ သူ့အသံကို ကြားချင်တယ်။ အဲသလို မြင်ရကြားရရင် စိတ်ထဲပြည့်စုံသွားသလို ပျော်ရွှင်သလိုခံစားရတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲဗျာ။

ဒါပေမယ့်ဗျာ။ ကျနော့်အပျော်ဟာ သိပ်ပြီး မတာရှည်လိုက်ပါဘူး။ အေးအေးစန်းဟာ ကျနော်နဲ့ကြိုက်ပြီး လေးငါးလအကြာမှာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ သူတို့အိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က မျိုးချစ်ဆိုတဲ့ ရွှေကိုယ်တော်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားပါလေရောဗျာ။ ဟာ၊ သက်ခိုင်ရည်းစား အေးအေးစန်း မျိုးချစ်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားပြီဆိုတဲ့သတင်းက တရပ်ကွက်လုံး ဟိုးဟိုးကျော် သွားပြန်ရောပေါ့ဗျာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်က မြန်မာသံအဆိုတော် မင်းအောင်ရဲ့ သူများနဲ့ညားတဲ့ ငါ့ရည်းစားဆိုတဲ့ ကက်ဆက်ခွေက ပေါက်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသဗျာ။ အဲဒီသီချင်းသံကြားရင် ဒါဟာ ငါ့ကို စောင်းဆိုနေတာပဲလို့တောင် ထင်မိတဲ့အထိဗျ။

အင်း အေးအေးစန်းကတော့ အပျော်ဆိုက်နေတယ်ထင်ပါ့ဗျာ။ ကျနော်တို့အိမ်ကို ဖိတ်စာလာပို့တာတောင် သူကိုယ်တိုင် ပြုံးစိစိနဲ့ဗျ။ သူ့မင်္ဂလာဆောင်နေ့မှာတော့ ကျနော်လည်း မင်္ဂလာဆောင်ကို အိမ်ကလွှတ်တာကြောင့် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး သွားလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ။

ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေပြောနေတာမို့ ကျနော်ငါးရဲ့နှစ်ကောင်ဖမ်းတဲ့ အကြောင်းလေးကိုလည်း ပြောပြရအုံးမယ်။ ကျနော် ဆရာအတတ်သင် တက်တုန်းကပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော့်အသက်က ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်သာရှိသေးပေမယ့် သင်တန်းလာတက်တဲ့ သင်တန်းသားအများစုက အိမ်ထောင်သည်တွေ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ လူတွေများသဗျ။ အရွယ်ရောက် ပြီး အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ သူတွေမို့ ဖိုမကိစ္စတွေကို အကျွမ်းတဝင်ရှိနေကြပေမယ့် ရည်းစားရယ်လို့တောင် မယ်မယ်ရရ မထားဘူးတဲ့ ကျနော်ဟာ ကြာလာတော့ နည်းနည်းကြောင်တောင်တောင်နိုင်လာတယ် ထင်တာနဲ့ သူများတကာလို ဒွိယံဒွိယံ အဖော်သဟဲလေးတယောက်လောက် ထားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသဗျ။

အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဟာ ဆရာအတတ်သင်ရဲ့ စာစောင်တွေ၊ စာပေပြိုင်ပွဲတွေမှာ လက်စွမ်းပြနေတဲ့ အချိန်ပေါ့ ။လူပုံကတော့ ပိန်ရှည်ရှည် မွဲခြောက်ခြောက် စာဂျပိုးပုံပါပဲဗျာ။ တကျောင်းလုံးက သင်တန်းသူတွေထဲကနေ ဘယ်ဟာလေးဟာ အလှပဂေးဖြစ်မလဲဆိုပြီး စပ်စုလိုက်တော့ အိမ်မဲသူ နန့်မြင့်မြင့်သန်းကို ကျနော်မျက်စိကျသွားသဗျ။ သူကလေးကတော့ ကျနော်နဲ့အသက်မတိမ်းမယိမ်း ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာအနေအထား ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကအစ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ နန့်မြင့်မြင့်သန်းကိုပဲ ချစ်ခွင့်ပန်မဟဲ့ဆိုပြီး သူနဲ့နီးစပ်နိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို ရှာရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ခက်တာက သူ့ စာအကြောင်းပေအကြောင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန်မပြပဲ ဆရာအတတ်သင် အမျိုးသမီးလက်ရွေး စင်ဘောလီဘောအသင်းမှာ ပါနေတာမို့ သူနဲ့နီးစပ်ဖို့ လမ်းဘယ် မမြင်ဖြစ် နေပြန်ရောဗျာ။ နောက်ဆုံးတော့ ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို မမြိုသိပ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုပါတော့။ စာလေးတစောင်ရေးပြီး အသက်ကြီးကြီး သင်တန်းသူ အပျိုကြီးမဆွေကတဆင့် အချစ် သဝဏ်လွှာပါးလိုက်ပါရောဗျာ။

မြန်မာ စာအုပ်များ

မဆွေပြန်ပြောတာကတော့ မင်းစာကို ယူထားလိုက်တယ်ဆိုပဲဗျ။ ကျနော်လည်း တနေ့အမြေပေးနိုး၊ တနေ့အမြေပေးနိုးနဲ့ စောင့်လိုက်တာ ဆယ့်ငါးရက်လောက်သာ ကြာသွားတယ်၊ ဘာပြန်စာမှမလာဘူးဗျာ။ ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက်ချိန်တွေမှာ မဆုံဆုံအောင် ကြိုးစားပြီး သူ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်တော့လည်း ပုံမှန်အနေအထားပဲဗျ။

ဒီလိုနဲ့ တလနီးပါးရှိလာတော့ ကျနော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်ဖြစ်လာတော့သဗျ။ ကဲ။ တကြိမ်နဲ့မအောင်မြင်တော့လည်း နှစ်ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့ဆိုပြီး ဒုတိယမ္ပိစာလွှာကို မဆွေနဲ့ပဲ ပါးလိုက်ပြန်တော့ ယူထားလိုက်တယ် ဆိုပြန်ရောဗျာ။ နောက်ထပ် နှစ်ပတ်လောက် ဆက်စောင့်ပြီး ဘာမှ အကြောင်းမထူးပြန်တာမို့ နန်းမြင့်မြင့်သန်းဟာဖြင့် ငါ့ကို နှစ်သက်ဟန် မရှိတော့ပါဘူးလို့ စိတ်ဒုန်ဒုန်းချပြီး တခြားတယောက်ကို ကြံအုံးမှဟာဆိုတဲ့ စိတ်ကူးပေါ်လာပြန်ပါတော့တယ်။

ကျနော် ဒုတိယမြောက်ရွေးလိုက်တဲ့ သူကတော့ အင်ပူသူ နော်အယ်နီဆိုတဲ့ သင်တန်းသူ ပေါ့ဗျာ။ သူက ကျနော့်ထက်တော့ တနှစ်နှစ်နှစ်ပိုကြီးမယ် ထင်ရသဗျ။ မျက်နှာက ရှက်ကြမ်းရေကျို ဆိုပေမယ့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ တကျောင်းလုံးမှာ ပြိုင်စံရှားပါပဲဗျာ။ အသားအရေကလည်း ရေကြည်သောက်ရင် မြင်ရမလောက်ပင် လည်တိုင်သေးပြီး နဘေးကြည့်က သာလို့ယဉ် ဆိုတာမျိုး ပေါ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း ဒီတခါတော့ စာလွှာကို လူကြုံမပေးတော့ပါဘူးဆိုပြီး သူတက်နေတဲ့ အတန်းခွဲထဲကို စောစောသွားပြီး သူထိုင်တဲ့ စာရေးခုံထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့လိုက်သဗျ။ မကြာပါဘူးဗျာ။ တပတ်လောက်နေတော့ နော်အယ်နီက လူကြုံတယောက်ကနေတဆင့် စာအုပ်လေးတအုပ် ပေးခိုင်းလိုက်လို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျနော်သူ့ကိုပေးလိုက်တဲ့ စာလွှာလေးထဲက ကျနော့်လက်ရေးတွေ အကြားမှာ သူ့လက်ရေးနဲ့ စာသားလေးတချို့ရေးထားတာ တွေ့ရသဗျာ။ စာရှက်ရှားလို့တော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူးဗျာ။ အရှက်အကြောက်ကြီးတယ်ထင်ပါ့။ သူရေးထားတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘဝရည်ရွယ်ချက်တခုနဲ့ သင်တန်းကို လာတက်နေချိန်မှာ အပျော်တွေကို မစဉ်းစားသင့်ဘူးထင်တဲ့ အကြောင်း၊ သူ့ကို တကယ်မေတ္တာရှိတာ ဟုတ်မဟုတ်သေချာအောင် စဉ်းစားစေလိုကြောင်းပေါ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း သိပ်ခပ်တုံးတုံးကောင် မဟုတ်လေတော့ ဒီလောက်ပြန်စာဆို ရှေ့ခရီးဆက်လို့ ရပြီဟာဆိုပြီး ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေလို့မှ မကြာလိုက်ပါဘူးဗျာ။ အပျိုကြီးမဆွေဆီကနေတဆင့် နန်းမြင့်မြင့်သန်း အကြောင်းပြန်လိုက်တဲ့ စာတစောင် ရောက်လာပြန်ပါရောဗျာ။

အော်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အရပ်ကတို့ရယ်သာ အော်ငိုလိုက်ချင်တာပဲဗျာ။ ဒီလောက် ကျောင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဒီမင်းသမီးနှစ်လက်နဲ့ ကျနော်ဘယ်လိုနှစ်ပါးသွားမလဲဗျ။ တကယ် တမ်းလည်း ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ မရိုးမသားစိတ်မျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ အခုဟာက မျှော်လင့်ချက်မရှိလောက် တော့ဘူးထင်ပြီး နောက်ခြေတလှမ်း ထပ်လှမ်းလိုက်တာ အလှမ်းမတော်သလို ဖြစ်သွားပါပကော။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ တပတ်လောက်အကြာမှာတော့ ကျနော် ငါးရုံ့နှစ်ကောင် ဖမ်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ သင်တန်းသူတွေရဲ့ တယောက်စကားတယောက်နားနဲ့ တကျောင်းလုံး ဟိုးလေး တကျော်ကျော် ဖြစ်ကုန်ပါလေရောဗျာ။

အဆိုးဆုံးက နန်းမြင့်မြင့်သန်းနဲ့ နော်အယ်နီဟာ တစ်ဆောင်တည်း တစ်ကုတင်တည်း အိပ်ကြတာဆိုပဲ။ တနေ့ ညဘက်အိပ်ရာအဝင်မှာ နှစ်ဦးသား သူတို့အချစ်ရေးအကြောင်း စကား စပ်မိရာက နှစ်ယောက်စလုံးကို သဝဏ်လွှာပါးသူဟာ ကျနော်ပါပဲလို့ ဗူးပေါ်သလို ပေါ်သွား သတဲ့ဗျာ။

နော်အယ်နီကတော့ မျက်နှာထားနည်းနည်း တင်းသွားတာကလွဲလို့ သိပ်မထူးခြားပေမယ့် နန်းမြင့်မြင့်သန်းကတော့ ကျနော့်ကို စိတ်နာရှာတဲ့ထင်ပါရဲ့။ အမှတ်တရစာလေးတစောင် လှမ်းပို့လိုက်

သေးဗျာ။ သူရေးထားတာ တဂိုးရဲ့ကဗျာလေးထင်ပါရဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပြုနိုင်ကျောက်ဆောင်၊
မငြိမ်းနိုင်မီးရှူးတန်ဆောင်၊
ယောင်ယောင်မှားမှား မထောင်လွှားနှင့်။
ဘဝလေဆိုး ဝင်တိုးခတ်ပုတ်၊
ဟုတ်ကနဲ မီးငြိမ်းသွားနိုင်တယ်တဲ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဆရာအတတ်သင် သင်တန်းသားဘဝ တနှစ်ပတ်လုံး ဖုန်းမောင်တယောက်တည်းရယ် ဖြစ်ခဲ့ရောပေါ့ဗျာ။

ကြာပြီဆိုတော့ မေ့လောက်ပါပြီပေါ့။ အခုဆိုသူတို့လည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားတွေသမီးတွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြလောက်ရောပေါ့။ အော် ဒါနဲ့ နော်အယ်နီကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သင်တန်းပြီးလို့ ရန်ကုန်အပြန်သင်္ဘောဆိပ်မှာ ဆုံလိုက်သေးတယ်ဗျာ။ ကျနော် သူ့ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး စိတ်ထဲမှာ အယ်လိုမှ မထားပါနဲ့ဆရာမရယ်လို့ တောင်းပန်တော့ သူက ရီရီမောမောနဲ့ ပြီးတာတွေပြီးခဲ့ပါပြီဆရာ ဆိုပြီး ပြန်ပြောခဲ့သေးဗျာ။

ကျနော်အိမ်ထောင်မကျခင်မှာ စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ မိန်းကလေး လေးငါးယောက်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်တို့အိမ်နောက်က မာနပ်ကြီးကြီး၊ ဘီးဆံပတ်ကြီးနဲ့ မအေးဝင်းဆိုတဲ့ အပျိုကြီးကိုလည်း စိတ်ကစားမိသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်းမို့ မစရဲတာနဲ့ ဘာမှ မဘာမှ လိုက်ရဘူးဆိုပါတော့။

နောက်တယောက်က ကျနော်နဲ့တနှစ်တည်း ပုသိမ်ဆရာအတတ်သင်ကဆင်းတဲ့ နှင်းနှင်းဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာမတယောက်နဲ့ အရှုံးအမှုံးတွဲဖြစ်လေသေးရဲ့။ သူ့ရုပ်က ရွက်ကြမ်းရည်ကျိုဆိုပေမယ့် သူနေပုံထိုင်ပုံက တကယ့်ကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တာကြောင့် ဘဝခရီးဖော်အဖြစ် လက်တွဲဖို့ပါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ။ တနေ့ သူနဲ့ချိန်းတဲ့ ကမာရွတ်ဘူတာရဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အတူရပ်နေကြတုန်း ဖြုန်းဆို ကျနော်ထက်အသက်လေးငါးနှစ်လောက်ကြီးမယ့် လူတယောက်ပေါ်လာပြီး နှင်းနှင်းကို နှင်းဆီပန်းနီနီရဲရဲတပွင့် လာပေးပါလေရောဗျာ။ နှင်းနှင်းကတော့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ နှင်းဆီပန်းကိုလှမ်းယူပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

နောက်ပိုင်း ကျနော်စုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီလူဟာ နှင်းနှင်းရဲ့ရည်းစားဟောင်း ပိုက်တင်လို့ဆိုသဗျာ။ ဒီမှာတင် ကျနော်လည်း နှင်းနှင်းကို စိတ်ကုန်သွားပြန်ပါတယ်။ အင်း။ သူနဲ့ကျနော်နှစ်ယောက်သား မြေနီကုန်းက ရတနာပုံရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ခဲ့ကြတုန်းက သူကျနော့်ကို ပြန်ပြောဘူးတဲ့ စကားတခွန်းကိုတော့ အမှတ်ရနေသေးတယ်။ ကျနော်က နှင်းရယ်။ မင်းပြောတဲ့ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို အချိန်တိုင်းကြားနေချင်တယ်ဆိုတော့ သူက ဘာပြန်ပြောသလဲသိလား။ အမြဲကြားနေချင်ရင် နှင်းအသံကို ကက်ဆက်ခွေနဲ့သွင်းထားပေါ့ မောင်ရယ်တဲ့။

ကျနော်အိမ်ထောင်မကျခင် နောက်ဆုံးတွဲခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကတော့၊ နွယ်တဲ့ဗျာ။ နွယ်က ကျနော်ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့တဲ့ အလက (၈) အေးမှာနေပါတယ်။ သူက ကိုးတန်းကျောင်းသူ၊ ကျနော်က အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာပေါ့။ ကျနော့်အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင်၊ သူ့ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်အပျိုပေါက်ဆိုတော့ ဆယ်နှစ်နီးပါးအသက်ကွာပါတယ်။

နွယ်နဲ့ကျနော်ဟာ ကျနော်မင်္ဂလာမဆောင်ခင်နေ့အထိ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြပါသေးတယ်။ တွေ့ဖြစ်တဲ့နေရာက နွယ်တို့ပိုင်တဲ့ ငါးမွေးကန်ကြီးရဲ့ ကန်ဘောင်မှာပေါ့။ ဆောင်းတွင်း အခါကြီးမို့

ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်က ငှက်ပျောပင်တွေကို နှင်းစက်တွေတပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့အချိန် ကျနော်နဲ့နွယ် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြရတဲ့ ညဟာ၊ ဘဝမှာမမေ့နိုင်စရာပါပဲ။

အဲဒီညက ကျနော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နွယ်ဟာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးနေခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း၊ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ အဲဒီညက နွယ်ဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကတိတခု တောင်းခဲ့လေရဲ့။ အဲဒီကတိကတော့ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဆယ်နှစ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်လာခဲ့ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီကတိကို ကျနော်ဘယ်လို ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံး ကြံရာမရတာနဲ့ကျနော်ဟာ အနီးနားမှာရှိနေတဲ့ ဓားတချောင်းကိုယူပြီး ကျနော့်လက်ဖျံကို ထိုးစိုက်လိုက်မိတော့တာပါပဲ။ ကျနော့်ရဲ့ မလည်ရှပ် ဇာတ်လမ်းတခုပေါ့ဗျာ။ နွယ်ကတော့ အခုအချိန်အထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးပဲ ကျနော့်ကို စောင့်မျှော်နေတုန်းပါပဲ။ ကျနော်ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ပါဘူးလို့လည်း စကား လက်ဆောင်လှူကြုံပါးတတ်ပါတယ်။

ကျနော့်အသက် (၂၆) နှစ်အရွယ်၊ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၁) ရက်နေ့မှာ ကျနော် သက်ဝေကို လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက သက်ဝေဟာ ၂၃ နှစ်အရွယ်ပေါ့။ သက်ဝေဟာ ကျနော်တို့လမ်းထဲမှာနေပြီး ပထဝီအဓိကနဲ့ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှာတက်နေတုန်း ကျနော်နဲ့ ရည်ငံပြီး ရည်းစားဘဝသက်တမ်းသုံးနှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတော့ အမေဟာ လှိုက်လှဲစွာထောက်ခံခြင်း၊ ပြင်းထန်စွာကန့်ကွက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ဘဲ ငါ့သား ဆုံးဖြတ်တာ အမေဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူးလို့သာ ဆိုပါတယ်။ ကျနော်မိန်းမတောင်းတဲ့နေ့က လှိုင်မြို့နယ်ပညာရေး မှူး ဆရာကြီးဦးဘခိုင်နဲ့ လက်ထောက်ပညာရေးမှူးဆရာ ဦးလှအောင်တို့ ပါလာခဲ့ပါတယ်။

ကျနော့်ဘဝမှာ သက်ဝေနဲ့လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဟာ၊ မိခင်နဲ့တူသောမယားကို ရခဲ့ခြင်းပါပဲ။ သက်ဝေ ဟာ ကျနော့်ကို အစ်ကိုလို၊ လင်ယောကျ်ားလို၊ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုယုယခဲ့ပါတယ်။

မကြာခင် သမီးလေးမွေးလာတော့ သက်ဝေဟာ သမီးကို မျှော်မှန်းချက် ကြီးရှာခဲ့ပါတယ်။ သက်ဝေဘယ်လောက်တောင် သမီးကို ဂရုစိုက်သလဲဆိုရင် သမီးသုံးနှစ်အရွယ် မူကြိုတက်တဲ့အချိန် ကနေ သမီးမဟာဘွဲ့အတွက် စာမေးပွဲဖြေချိန်အထိ နေ့စဉ်မပြတ် ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုလုပ်ခဲ့တဲ့အထိ ပါပဲ။ ကျနော်ကတောင် မနေနိုင်လွန်းလို့ မင်းကွာ၊ မင်းသမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ရည်စားသနာ တွဲစရာရှိရင် မင်းက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ဆိုတော့ သက်ဝေက သမီးကြိုက်ရင် ကျမရှေ့မှာ တွဲပါစေတဲ့ဗျာ။

ကျနော့်ဘဝမှာ မိခင်နဲ့တူသောဇနီးကို ရခဲ့ပေမယ့် ကျနော်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန် တဲ့သူ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ သက်ဝေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ ကျနော်ဘက်က သိတတ်ခဲ့ တာဆိုလို့ သက်ဝေတယောက် အူလမ်းကြောင်းမှာ သန္ဓေတည်ပြီး ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးကို တက်ခဲ့ရတဲ့အချိန် တကြိမ်သာရှိခဲ့ဘူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သမီးက (၈)လသာသာပဲ ရှိပါလိမ့်အုံးမယ်။

သက်ဝေဆေးရုံတက်နေတဲ့အချိန်၊ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးရဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းတွေမှာ အသည်း ရောင်အသားဝါပိုး ပျံ့နှံ့နေတာကြောင့် ခွဲစိတ်သမျှလူနာအားလုံးနီးပါး ဆုံးပါးနေကြတဲ့ အချိန်ပါ။ သက်ဝေအတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေကြချိန်မှာ ကျနော်သက်ဝေကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ သက်ဝေကို ခွဲစိတ်တော့မယ့်အချိန်မှာ တာဝန်ကျဆရာဝန်ကြီးက ခွဲစိတ်ခန်းကိုဖျန်းဖို့ အသည်းရောင်အသားဝါပိုးသတ်ဆေး မရရအောင်ရှာဝယ်ခဲ့ပါဆို့တော့ အဲဒီအချိန်က အဲဒီဆေးဟာ တမြို့လုံးတနိုင်ငံလုံးမှာ ရှာမရအောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျနော့် အဆက်အသွယ်တွေ နဲ့ ကျနော်ရှာနိုင်ခဲ့တာကြောင့် သက်ဝေကံကောင်းခဲ့တယ် ဆိုရပါမယ်။ အဲဒီတုန်းက သက်ဝေဟာ လူ့လောကကြီးမှာ သူမနေရတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ဟန်ရှိပါရဲ့။ ဆေးရုံမှာ တလကျော် တက်နေတုန်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ဖိနပ်အသစ်လှလှလေးတရံ စီးချင်တယ်လို့တောင် ပူစာတာကြောင့် ကျနော်ဟာ သူလိုချင်တဲ့ ဖိနပ်လှလှလေးကို မဖြစ်မနေရှာဝယ်ပေးခဲ့ရပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သက်ဝေဟာ သေတွင်းက လွတ်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျနော့်တဘဝလုံးမှာ အဲဒီတချိန်သာ သက်ဝေအတွက် ကျနော်တာဝန်ကျေခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်း ကျနော်ဆေးရုံအကြိမ်ကြိမ်တက်ရတဲ့အခါမှာတော့ သက်ဝေဟာ ကျနော့်အနားက တဖဝါး မခွာ ပြုစုပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျနော် ဆေးရုံတက်နေရတဲ့အချိန်တွေဆို သက်ဝေဟာ ဆေးရုံကို စားအိမ်သောက်အိမ်လို သဘောထားခဲ့တဲ့အထိပါပဲ။

ကျနော့်ရဲ့ကောင်းကွက်လို့ ပြောရမလားတော့ မသိဘူး။ ကျနော်ဟာ ကျနော်ရှာဖွေလို့ ရသမျှ ငွေအားလုံးကို သက်ဝေလက်ထဲကို အပ်ပါတယ်။ ကျနော်အလုပ်အတွက်ငွေလိုရင်သာ သက်ဝေဆီက ပြန်တောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့သက်ဝေဟာ စာရင်းကိုင်သက်သက်ပါပဲ။ ကျနော်ရှာတဲ့ ငွေအားလုံးနီးပါး ကျနော်ပြန်တောင်းခဲ့တာပါပဲ။ သက်ဝေဟာ ကျနော်မသိပဲ ငွေကိုမသုံးတတ်ပဲ ကျနော့် သဘောတူညီချက်နဲ့သာ သုံးခဲ့တာချည်းပါပဲ။ သက်ဝေဟာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အဝတခုလုံးကို အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းခြင်းနဲ့သာ ကုန်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ အင်း၊ သူက အိမ်မှာကုပ်နေလေ ကျနော်က အပြင်မှာ ထင်တိုင်းကြဲလေပေါ့ဗျာ။

ကျနော်မိန်းမကိစ္စ ခြေပုန်းခုတ်ရာက သက်ဝေအကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တခုကတော့ တော်တော် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်တယ် ပြောရမယ်ဗျာ။ ကျနော် လွင်မာဦး ဆိုတဲ့ အင်းစိန်ဖော့ကန်ဖက်က အမျိုးသမီးတယောက်နဲ့ တွဲခဲ့တုန်းကပေါ့။

လွင်မာဦးဟာ ခြောက်ထပ်ရုံးမှာရှိတဲ့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှာ အလုပ်လုပ်ရာက ကျနော်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ လွင်မာဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ဟာ တော်တော်ကိုလှတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူ့ကို ကျနော်ချဉ်းကပ်စဉ်တုန်းက ကျနော့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ တနေ့တော့ ကျနော်ဟာ ရှမ်းစု (၁)လမ်းက ရုံးခန်းမှာ လွင်မာဦးကိုခေါ်တွေ့ရင်း ထင်တိုင်းကြဲနေလိုက်တာ အဲဒီနေ့က လွင်မာဦး၊ အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေ ဆိုက်သွားပါလေရော။

ကျနော်ဟာ အဲဒီနေ့က အရက်နဲ့ဖင်စီဒိုင်း နှစ်ပင်လိမ်ထားတာကြောင့် တော်တော်မူးနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျနော်အိမ်ပြန်မအိပ်လို့ နောက်နေ့မနက်မှာ သက်ဝေလိုက်လာရင် ဒုက္ခလို့ တွေးမိပြီး ရုံးရှေ့ခြံတံခါးကို အသေပိတ်ထားဖို့ ကိုတင်ရွှေကြီးကို မှာထားလိုက်ပါတယ်။

တညလုံးနီးပါး ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကျနော်ဟာ မနက်သုံးနာရီလောက်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရှိခဲ့ကြလေသနည်းဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းသာစာကြည့်ပေတော့ဗျာ။ မနက် ခြောက်နာရီလောက်မှာတော့ ဝုန်းဒိုင်းဆိုတဲ့အသံတွေကြောင့် ကျနော်လန့်နိုးလာပါတယ်။ ဝုန်းဒိုင်းဆိုတဲ့ အသံဟာ ကျနော်တို့အခန်းတံခါးကို သက်ဝေအကြမ်းနည်းနဲ့ ဖွင့်လိုက်တဲ့အသံပါ။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို သက်ဝေဟာ လွင်မာဦးကို ကုတင်ပေါ်ကနေဆွဲချပြီး ပါးကိုဘယ်ပြန်ညာ ပြန်ရိုက် လိုက်တာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းကတော့ ရှုပ်ကုန်ပါပြီ။ အရေးထဲမှာ အစောင့် ကိုတင်ရွှေကြီးလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတော့ပါဘူး။

ကျနော်ဟာ ပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော် ရုတ်တရက်သတိရလိုက်တာကတော့ ကျနော့်မိတ်ဆွေကြီး တယောက် ပြောဘူးခဲ့တဲ့ စကားတခွန်းပါပဲ။ ကိုသက်ခိုင်၊ မတော်တဆ ကိုယ်ရှုပ်တာကို မိန်းမ လက်ပူး လက်ကြပ်မိလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ အမှန်အတိုင်းဝန်မခံလေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။ သူ ဆက်ပြောတာရှိသေးတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဝန်ခံမိရင် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးသာပိုဖို့ရှိတယ်။ ဘယ်မိန်းမမှ

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကိုယ့်ယောကျ်ားဖောက်ပြန်တဲ့အကြောင်း ဝန်ခံတာကို ကြားချင်စိတ်မရှိဘူးတဲ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားရင်း သက်ဝေ၊ မင်းထိုင်ပါအုံး။ ကိုယ်တို့က ဘာဖြစ်နေလို့တုန်းဆိုပြီး ပြောင်ပြင်းဖို့အစချီလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီမှာတင် သက်ဝေဟာ ငိုသံပါကြီးနဲ့ အော်၊ ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ ရှင်တခြားမိန်းမနဲ့ အိပ်ယာပေါ်မှာ ထပ်လျက်တွေ့တာကို ဘာဖြစ်နေသတုန်း ပြောစရာလိုသေးသလားတဲ့ဗျာ။ ဘေးမှာရှိတဲ့လွင်မာဦးကတော့ ခပ်မဆိတ်ပါပဲ။

ကျနော်လည်း မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး၊ အေး၊ ညက အမူးလွန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ။ လွင်မာဦးရောက်လာတာတောင် မသိလိုက်ဘူး။ သူ ကိုယ့်ဘေးမှာဝင်အိပ်နေတာလည်း ကိုယ်မသိလိုက်ဘူးဆိုပြီး ပြောင်လိမ်လိုက်ရပါတော့တယ်။ ကျနော့်စကားဟာ ယုတ္တိမတန်ပေမယ့် သက်ဝေဟာ ခဏငြိမ်ကျသွားရှာပါတယ်။ နောက် အတော်ကြာမှ သူ့လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိပ်ကို ဆွဲဖွင့်ရင်း ကဲ၊ ဒါဆိုလည်း ငါ့ညီမ ပြီးခဲ့တဲ့ညအတွက် ဘယ်လောက်ကျသတုန်းဆိုပြီး ငွေတွေကိုရေတွက်နေသဗျ။ ဒီတော့ လွင်မာဦးလည်း ပြာပြာသလဲနဲ့ ကျမ အဲဒီအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး လေသံတိုးတိုးနဲ့ ဆိုပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီနေ့က ဇာတ်လမ်းဟာ သက်ဝေက လွင်မာဦးကို လေသံအေးအေးနဲ့ ငါ့ညီမရုပ်ရည်နဲ့ သူတပါးအိမ်ထောင်ရေးကို မဖျက်ဆီးသင့်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာသာ လင်ကောင်းသားကောင်း ရနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးမစကားနဲ့ အဆုံးသတ်သွားခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ဘာဖြစ်ဖြစ် ငွတ်ငြင်းပါဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးကို နားဝင်ပြီး အတုခိုးတော့ မမှားပါလေနဲ့။ ကံမကောင်းရင် လင်မယားကွဲကိန်း ကြုံနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ခြံခုန်အူးနေတဲ့ကျနော်ဟာ အဲဒီဇာတ်လမ်းနဲ့တင် ရပ်မနေခဲ့ပြန်ပါဘူး။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ ရူပဗေဒအဓိကနဲ့ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်နေတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းဆိုတဲ့ချာတိတ်မလေးနဲ့လည်း တွဲခုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျနော်အိမ်ထောင်ရှိမှန်းမသိတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းဟာ အိမ်ကိုငွတ်လိုက်လာရာက သက်ဝေရောသမီးနဲ့ပါတွေ့ပြီး ပွက်လောရိုက်ကုန်တဲ့ဇာတ်လမ်းလည်း ရှိခဲ့သေးဗျာ။

နောက်ထပ်အရှုပ်ဇာတ်လမ်းတခုကတော့ ကျနော်နဲ့ ကျောင်းဆရာဘဝတုန်းက အလုပ် အတူလုပ်ဘူးတဲ့ ဘုန်းမြင့်ဦးရဲ့ညီမ မာလာသန်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲဗျာ။ အမှန်က မာလာသန်းနဲ့ ဇာတ်လမ်း က မထင်မှတ်ပဲဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ ကျနော် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကထွက်ပြီး ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်နေချိန် မှာ ဘုရင့်နောင်ဈေးစီမံကိန်းတုန်းက သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ ဝိုလ်မှူးကြီးအောင်နိုင်ထွန်းရယ်၊ မာလာသန်းနဲ့ ဆရာမဒေါ်ခင်မျိုးလှိုင်တို့ကို မြေနီကုန်းညဈေးမှာဖိတ်ပြီး ညစာကျွေးတဲ့ညကပေါ့။ အဲဒီညက ကျနော်နဲ့ အတူဒုတ်စာလည်း ပါလာသဗျ။

ဖြစ်ချင်တော့ ညစာစားနေတာမပြီးခင်မှာ ဒုတ်စာကချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စတခုရှိတယ်ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ နောက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်နိုင်ထွန်းကို စစ်ရုံးကလှမ်းခေါ်လို့ ထွက်သွား ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးဒေါ်ခင်မျိုးလှိုင်လည်း သူ့အိမ်သော့ သူ့ဆီကိုပါလာလို့ သူ့သား အိမ်ထဲဝင်လို့ မရမှာကို စိတ်ပူပြီး ပြန်သွားပြန်တာကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ကျနော်နဲ့မာလာသန်း နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရောဆိုပါတော့။ အဲဒီညစာစားဝိုင်းမှာ အရက်ကလေးလည်းပါပြန်တာကြောင့် ကျနော် ခပ်ထွေ ထွေ ဖြစ်နေရာက အပြန်လမ်းမှာ မာလာသန်းနဲ့ငြိကြရောပေါ့ဗျာ။ မာလာသန်းဟာ အသက်သုံးဆယ် ကျော် အပျိုကြီးပါ။

နောက်တနေ့မှာ မာလာသန်းကကျနော့်ကို ကိုသက်ခိုင်ညကပြောတာ အတည်ဖြစ်တယ် နော်ဆိုတဲ့ စကားကနေ ကျနော်နဲ့ ဇာတ်လမ်းဆက်ကြရာက သက်ဝေသိသွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ ယမ်းပုံမီးကျပြန်ပါတော့တယ်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

တိုတိုပြောရရင် သက်ဝေဟာ ကျနော့်ဖောက်ပြန်မှုတွေကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သည်းခံခဲ့ ရှာပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ အသိဉာဏ်နဲ့ လက်တွေ့ဘဝ တထပ်တည်းကျအောင် ပြုမူနေထိုင်မှု မရှိခဲ့တဲ့ သူတယောက်ပါပဲ။ ကျနော်ကွယ်ရာမှာ တိတ်တိတ်ပုန်းရှုပ်နေခဲ့တာဟာ သိုသိပ်လွန်းလို့ တော်ရုံလူ မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။

မိန်းမတွေအကြောင်းကို ပြောမယ်ဆိုရင် ကျနော်သတိတရရှိတဲ့ မိန်းမတယောက်အကြောင်းကို ပြောချင်သေးတယ်။ သူ့နာမည်က ဆူဇန်တဲ့။ ကျနော်နဲ့ သူတွေ့တာကတော့ သခင်မြပန်းခြံထဲက WESTERN PARK စားသောက်ဆိုင် ညစာစားပွဲတခုမှာ တွေ့ကြတာဗျ။

ကျနော့်ကလည်း အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းမကျမ်းတော်တော်ကျေနေပြီဆိုတော့ သူနဲ့ကျနော် မျက်ရိပ်မျက်ကဲပြရာက စငြိသွားတယ်လို့ပဲ တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ။

တကယ်တမ်းပြောရရင် သူဟာ ကျနော်နဲ့မတွေ့ခင်ကတည်းက လိုင်းသာသာအမျိုးသမီးပါ။ ဒါပေမယ့် အိန္ဒြေကြီးတယ်၊ အနေတည်တယ်ဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံလူက သူ့ကိုလာမစရဲကြဘူးဗျာ။ ကျနော်နဲ့တော့ မြွေမြွေခြင်းခြေမြင်ပြီး ငြိခဲ့ကြတာဆိုပါတော့။ ကျနော်နဲ့ဆူဇန် တွေ့ကြဆုံကြပုံက ထူးတယ်လို့မဆိုသာပေမယ့် ထူးခြားတာက ဆူဇန်ရဲ့အလှဗျ။ တကယ်ပါပဲဗျာ။ အကြောစိမ်းစိမ်း မြရှိန်းလဲ့လဲ့၊ ရွယ်လည်းရွယ်မှု ညိုလည်းညိုဆင်း အလှချင်းဆိုင် တုပြိုင်ဖက်ကင်း ဝင်းပပလှတဲ့သူဗျာဆိုပြီး စာဖွဲ့ခဲ့ကြတာ ဆူဇန်လို မိန်းမမျိုးတွေကြောင့် ဖြစ်မယ်ဗျ။

အရပ်အမောင်း အသားအရည် မျက်နှာကျ တစက်မှ အပြစ်ပြောစရာကိုမရှိအောင် လှတဲ့မိန်းမဗျာ။ ပိုတယ်မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျနော်က သူတကာထက် သူ့ကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ကြုံဘူးလို့ကို ပြောနေတာဗျ။ မြင်သူတိုင်းက လှည့်ကြည့်ကြမယ် ဝိုင်းရယ်၊ သာမန်အလှထက်တွေထက်တော့ထူးမယ် ဝိုင်းရယ်ဆိုတာ ဆူဇန့်ကိုများ ညွှန်းဆိုရော့သလား ထင်မိတဲ့အထိပါပဲ။ ဟော ကြည့်ခင်ဗျားပုံကြည့်ရတာ ကျနော်ဆူဇန်ကို အညွှန်းကြီး ညွှန်းနေလို့ မြင်ပြင်းကပ်တဲ့ပုံ ပေါ်နေပါလား။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဆူဇန့်ကို မမြင်ဘူးသေးလို့ဗျ။ တကယ်တမ်း ဆူဇန့်ကိုမြင်ဘူးတဲ့သူတိုင်းလိုလို တန်းတန်းစွဲသွားကြတာပဲဗျာ။ မယုံမရှိနဲ့၊ ကျနော့်မိတ်ဆွေရင်းတွေထဲက မကြီးမငယ်အရွယ်တွေတောင် ဆူဇန်ရဲ့အလှမှာ ယစ်မူးခဲ့ကြဖူးသေးဗျာ။

ပထမဆုံး ဆူဇန့်ကို အရှုးအမူးဖြစ်လှချည့်ရဲ့ဆိုပြီး ကျနော့်ကို ချော့ချော့မော့မော့နဲ့ နားပူနားဆာလုပ်တာကတော့ အကိုကြီးဦးသိန်းအောင်ပါပဲဗျာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူဟာ အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီး သူ့သားသမီးတွေတောင် အိမ်ထောင်ကျနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်ကုန်ပါပြီ။ သူက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနမှာ အချိန်ပိုင်းနည်းပြတွေ ဘာတွေလုပ်ခဲ့ဘူးတယ်။ နောက်မြန်မာ့စီးပွားရေးအဏ် မြို့နယ်မန်နေဂျာဘဝကနေ အငြိမ်းစားယူပြီး နောင်ရိုးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အုတ်သဲကျောက်ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်တယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျနော့်ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေအတွက် အုတ်သဲကျောက်တွေ သွင်းရင်း ကျနော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလို ခင်မင်သွားကြတာပေါ့ဗျာ။ သူက အရပ်မြင့်မြင့် မဲမဲဝဝဖက်တီးကြီးဗျ။

သူ ဆူဇန့်ကို စပြီးစွဲလန်းသွားပုံက ဒီလိုဗျ။ တနေ့ အုတ်ကျင်းအူတာရုံလမ်းထိပ်က ဆင်ဖြူတော်စားတော်ဆက်မှာ ညစာစားပွဲလေးတခုလုပ်တော့ ကျနော်ရယ်၊ အရှဏ်ဦးကိုဇော်ဝင်းရယ်။ မဆလခေတ်က အလုပ်သမား ဒုတိယဝန်ကြီးဟောင်းဦးကျော်ခိုင်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းအောင်ရယ် ဆုံမိကြရောဗျာ။

အဲဒီပွဲမှာ ကျနော်က ကျနော့်အဆက်သစ်ကလေး ဆူဇန့်ကို ပွဲထုတ်ဖို့ဆိုပြီး ခေါ်လာမိသဗျာ။ ဆူဇန်ဝင်လာခါစက မသိမသာလှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်ကြပေမယ့် ညစာစားပွဲစလို့ အရှိန်ရ

လာတဲ့အခါမှာတော့ ကျနော်တို့ဝိုင်းက မောင်မင်းကြီးသားတွေဟာ ဆူဇန်အလှမှာ ယစ်မူးကုန်ကြပါလေရောဗျာ။

အိန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဆုံးကတော့ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းအောင်ပါပဲ။ စားသောက်နေရင်းတန်းလန်းကနေ စားပွဲအောက်ကနေ သူ့ခြေထောက်နဲ့ ကျနော့်ခြေထောက်ကို အသာလှမ်းတို့ပြီး ညီလေးဒါလေးက ဘယ်ကတုန်းတဲ့။ အမှန်က အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းအောင်ဟာ မိန်းမကိစ္စကိုစိတ်ဝင်တစားရှိတဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ့်ကို လူကြီးလူကောင်းတယောက်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေတဲ့သူ။ ကျနော်လည်း သူ့ကို နောက်မှရှင်းပြတော့မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အသာလေးမျက်ရိပ်ပြလိုက်ရပါတယ်။ သူတင်မကဘူးဗျာ။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှိနေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်းကျော်ခိုင်လည်း ဆူဇန့်စက်ကွင်းကမလွတ်ရှာဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေတဲ့အမြည်းတွေထဲက အသားတုံးတွေကိုရွေးပြီး ဆူဇန့်ပန်းကန်ထဲကို ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးရင်း ရော့သမီးစား၊ လူဆိုတာ အသားစားမှအားရှိတယ် နွားနဲ့ကျားကိုကြည့်နွားက အရွက်စားတော့ ကျားလောက် အားမရှိဘူး။ သမီးအသားများများစားဆိုပြီး လူကြီးပိုးနည်းလေးနဲ့ လောကွတ်ချော်နေပါတယ်။ ဒီဝိုင်းမှာ အိန္ဒြေရနေတာကတော့ အရှဏ်ဦးကိုဇော်ဝင်းပါပဲ။ ကိုဇော်ဝင်းက လက်ရည်သိပ်မည့်လှသူမို့ ဆူဇန့်ကို ကျိတ်ကြံနေတယ်ဆိုတာ ကျနော်သဘောပေါက်နေပါတယ်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ကျနော့်ရုံးခန်းကို အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းအောင်ပေါက်ချလာပြီး ကဲညီလေး ဆူဇန့်ဖုန်းနံပါတ်လေးလုပ်ပါအုံးကွာ။ မင်းကလည်း ဒါမျိုးကျတော့ တယောက်တည်းကျိတ်စားနေသတဲ့ဗျ။ ကျနော်ကလည်း နပြောစရာမဟုတ်ပေမယ့် ဒီအလုပ်မျိုးကို အားမပေးချင်တာနဲ့ အေးအေးနေပါ အစ်ကိုကြီးရာ။ ဒါမျိုးက အရှောင်အတိမ်းလိုတယ်။ ကျမ်းကျေဖို့လိုတယ်လို့လည်း ပြောမိရော သူက အောင်မယ်၊ မင်းအစ်ကိုကြီးက မင်းမမွေးခင်ကတည်းက တက္ကသိုလ်မှာ ကျူတာလုပ်လာတာပါကွ၊ ပေးမှာသာပေးစမ်းပါဆိုပြီး ဇွတ်လုပ်နေတာကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ ဆူဇန်ရဲ့ဖုန်းနံပတ်ကို ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

ပေးလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ဆူဇန်က ကျနော်နဲ့သာတွဲနေတာ ကျနော့်ကွယ်ရာမှာ သူရိုက် နေတဲ့ ခွင်တွေကို ကျနော်ရိပ်မိနေတာကြာပါပြီ။ ဒါမျိုးကို တန်းတန်းစွဲနေရင် ကျနော်ခံသွားရမှာပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ ဦးသိန်းအောင်ဟာ ကျနော်ပေးတဲ့ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ဆူဇန့်ကိုဆက်သွယ်လို့မရတာကြောင့် ဆူဇန်နဲ့ မဖြစ်မနေ မရရအောင်ဆုံပေးဖို့ နားပူပြန်ပါတယ်။ အမယ် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ဆိုတာတောင် ပါသေးဗျာ။

တကယ်တော့ ဆူဇန်ဟာ ကြေးကြီးတဲ့လိုင်းထဲက အစားမျိုးမို့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းအောင်လို မအူမလည် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ မဆုံစေချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သိနေတာပေါ့ဗျာ။ ဆူဇန်နဲ့ကျနော် တွဲနေတုန်း ဆူဇန်လုပ်ကွက်တွေ ရိုက်ကွက်တွေကို ကျနော့်ကို သူ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောထားတာကိုး။ ဘယ်လိုမှနားချမရတဲ့အဆုံးမှာတော့ ကျနော်ပဲခူးဖက်ကိုသွားတဲ့တရက်မှာ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းအောင်ကို ပဲခူးလိုက်ခဲ့ဖို့မှာပြီး၊ ကျနော်က ဆူဇန်ကိုတင်၊ အရင်ကြိုထွက်လာလိုက်ပါတယ်။

ပဲခူးရောက်တော့ တည်းနေကျ ဇီဇဝါတည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေတုန်း နောက်တနေ့မှာ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းအောင် ရောက်လာပါတော့တယ်။ ကျနော်လည်း ကြာကြာအချိန်ဆွဲမနေတော့ပဲ ဆူဇန့်ကို ကဲ၊ မင်းတတ်တဲ့ပညာနဲ့ မီးဝင်ကြည့်ပြီးသာ ကပေတော့၊ ငါ့အစ်ကိုကြီးကတော့ မင်းမှမင်းပဲ ဖြစ်နေပြီလို့မှာခဲ့ပြီး အလုပ်ကိစ္စတခုအကြောင်းပြပြီး အပြင်ကို ရှောင်ထွက်လာလိုက်ပါတော့တယ်။

ညကိုးနာရီလောက် ကျနော်ဇီဇဝါကိုပြန်ရောက်တော့ ဆူဇန်ဟာ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းအောင် အခန်းမှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျနော်ပြန်ရောက်လာတာလည်းသိရော အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းအောင်

ဟာ မှိုရတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ထွက်လာပြီး ညီလေးရေ။ ဒီညတော့ ညီမလေးကို အကိုကြီး အခန်းမှာပဲ သိပ်လိုက်တော့မယ်။ မင်းဘာစားပြီးပြီတုန်းတဲ့။ကျနော်က ဘာမှ မစားချင်ပါဘူးဗျာ။ အစ်ကိုကြီးအဆင်ပြေရင်ပြီးတာပါပဲလို့ပြန်ဖြေရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ အင်း လှေနဲ့ရေနဲ့တော့ငြိကုန်ပြီလို့ တွေးလိုက်မိပါတယ်။

နောက်တနေ့မနက် သူတို့အခန်းထဲက မနက်စာစားဖို့အပြင်ထွက်လာချိန်မှာတော့၊ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းအောင်က ညီလေးရာ မင်္ဂလာဦးညမှာတောင် ဒီလောက်ရင်မခုန်ခဲ့ဘူးဆိုပဲ။ ဒီတော့ ကျနော်က အစ်ကိုကြီးရင်ခုန်တာကိစ္စမရှိဘူး။ အစ်မကြီးမယုသိရင် ကျနော်ပါမကောင်းဘူးဖြစ်နေမယ်နော်။ ဖြတ်ချိန်တန်ရင် ဖြတ်လိုက်ပါလို့မှာပေမယ့် မရပါဘူးဗျာ။ ပဲခူးက ပြန်လာပြီးနောက် ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ကျနော့်ဆီဖုန်းဝင်လာပြန်ပါလေရော။ ကိစ္စကတော့ အခန်းသန့်သန့် လေး တခန်းလောက် တလကို ငါးသောင်းခြောက်သောင်းလောက်နဲ့ ငှားချင်သတဲ့ဗျာ။

ဒီမှာတင် ဆူဇန့်အလှနဲ့ အညှုအခရာတွေမှာ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းအောင် မျောသွားပြီဆိုတာ ကျနော်သိလိုက်ပါပြီ။ ကျနော်ဘယ်လိုတားတားမရတော့ပါဘူး။ ကျနော်က အခန်းကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားသလိုနေခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းအောင်ဟာ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ ဆူဇန့်ကို ကြို့ကုန်း အာအိုင်တီနောက်မှာ အခန်းလေးတခန်းငှားပြီး ထားလိုက်ပါရောဗျာ။

ဒီကိစ္စမျိုးက နောက်ကြောင်းမရှင်းနိုင်ရင် တော်တော်အရှင်းရခက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်လား။ မကြာခင် ဆူဇန့်ကိစ္စ မမယုနားကို ပေါက်သွားတယ်ထင်ပါ့ဗျာ။ ဆူဇန့်ကိုအိပ်ငှားပေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ အကိုကြီးဦးသိန်းအောင်တယောက် ကျနော့်အိမ်ကို မနက်အစောကြီးပေါက်ချလာပြီး ညီလေးရေ အိမ်မှာတော့ မိုးမီးလောင်ကုန်ပြီဟေ့။ အဲဒါ မင်းကူညီမှဖြစ်မယ်။ ဆူဇန်ဟာ မင်းနဲ့ပတ်သက်တာပါဆိုတာ၊ အိမ်ကိုလိုက်လာပြီး မင်းမမယုကို ရှင်းပြစမ်းပါအုံး။ ညညဆိုမအိပ်ဘဲ တငိုငို တရီရီလုပ်နေတာ သုံးရက်ရှိနေပြီတဲ့။ ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ အစကတည်းက ကျနော်တားခဲ့သားပဲလို့ ကျနော်သူ့ကို ဖြစ်တောက်ဖြစ်တောက်လုပ်ရင်း မမယုဆီလိုက်သွားပြီး လံကြုပ်ဇာတ်လမ်းတခုနဲ့ ပြေလည်အောင် ရှင်းရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ဒါလည်း ကိစ္စက ရှင်းလို့ မပြီး မပြီးနိုင်ပြန်ဘူးဗျာ။ နောက်တလလောက်ကြာတော့ ဆူဇန်ဟာ သူငှားပေးတဲ့အခန်းရှင်ဆီကနေ စပေါ်ငွေတွေပြန်ယူပြီး ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိလို့ လိုက်ရှာပေးပါအုန်းဖြစ်ပြန်ရောဗျ။ ကျနော်လည်း ဒီအခြေအနေဆိုတော်လောက်ပြီလို့ ထင်တာကြောင့် ကဲအစ်ကိုကြီး ဒီဇာတ်လမ်း ဒီမှာတင် ရပ်လိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲလို့ ခွတ်အတင်း ဖြတ်လိုက်ရပါတော့တယ်။ ဒါတောင် သူက ညီလေးရာ ပါသွားတဲ့စပေါ်ငွေကမဖြစ်စလောက်ပါ။ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိနေတာပါဆိုပြီး လာသေးဗျ။

ဆူဇန့်အလှကို ယစ်မူးကြတဲ့ဇာတ်လမ်းက ဦးသိန်းအောင်တယောက်တည်းတင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဆူဇန်နဲ့စတွေ့တဲ့ညက ဘာမှမဖြစ်သလို ဣန္ဒြေကြီးတခွဲသားနဲ့ အိုက်တင်ခံနေခဲ့တဲ့ အရှေ့ဦးကိုဇော်ဝင်းလည်း ဆူဇန့်ကို မရရအောင်ရှာပြီး စခန်းသွားလိုက်သေးတယ်ဆိုတာ ဆူဇန် ပြန်ပြောပြတာကြောင့် ကျနော်သိလိုက်ရပါတယ်။ နောက်တယောက်ကတော့ လှိုင်မှာမြို့နယ်မှူးလုပ်သွားတဲ့ ရဲမှူးဦးအုန်းမြင့်ဗျာ။ သူကလည်း ကျနော့်ရုံးခန်းကိုလာရင်း ဆူဇန့်ကို မျက်စိကျသွားပြန်ပါတယ်။ ခွတ်အတင်းဆုံပေးဖို့ နားပူပြန်ပါတယ်။ မတတ်သာတဲ့အဆုံး သူ့ကိုယ်လည်း ပဲခူးကိုပဲခေါ်သွားပြီး အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းအောင်ဇာတ်လမ်းအတိုင်း စီစဉ်ပေးလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ကဲဒီလောက်ဆို ဆူဇန်ဘယ်လောက်စွဲလန်းဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလက်ခံလောက်ပြီထင်ပါတယ်။။ အော် ဆူဇန်က ဘယ်လိုကြေးကြီးတာတုန်း ဟုတ်လား။ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ အကောင်

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကြီးကြီးတွေကို တလဘယ်လောက်ဆိုတဲ့နှုန်းတဲ့ ကြေးသတ်မှတ်ပြီး အပိုင်ဖမ်းထားတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်ရက်တွေ့မယ်။ ဘယ်အချိန်တွေ့မယ်ဆိုပြီး အကန့်ခွဲထားရတာတော့ရှိတာပေါ့။ သိတယ်လေ။ ကျနော်က ဆူဇန်နဲ့တွဲတဲ့နေရာမှာ တကယ့်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတယောက်လို ပေါင်းခဲ့တာကလား။

မိန်းမကိစ္စဆိုလို့ ဆောင်ကြာမြိုင်ဇာတ်လမ်းတွေ ပြန်သတိရသေးဗျ။ တကယ်တော့ကျနော်ဟာ တောသားစိတ် သိပ်မပျောက်တာကြောင့် ဆောင်ကြာမြိုင် (အဝှာအိမ်) လို့ ကြားလိုက်တာနဲ့ နားထင် နားရင်းတွေ ပူသွားတတ်တဲ့လူစားပါဗျာ။ ကိုမြင့်ဦး၊ ကိုမြသိန်းတို့အဆွယ်ကောင်းလို့ အဝှာအိမ်ကို ပထမဆုံးရောက်ဖူးတဲ့နေ့ကဆို မျက်နှာကို ဘယ်နေရာသွားထားရမှန်းမသိတာကြောင့် လက်ထဲပါလာတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ကို ဖတ်နေလိုက်တာပါပဲ။ ပထမဆုံးနေ့မို့ ဘာမှ မဘာလိုက်ရပါဘူးဗျာ။ အဲဒီအိမ်က မိန်းခလေးတွေကတော့၊ စာတအုပ်နဲ့ မျက်နှာကိုကွယ်ထားတဲ့ကျနော့်ကိုကြည့်ပြီး ဒီ့အစ်ကိုကြီးက သိပ်ရှက်တတ်တာပဲ ဆိုကြသဗျာ။

နောက်ပိုင်းတော့ အဲဒီဆောင်ကြာမြိုင်ကိစ္စတွေမှာ ကျနော်ဟာ ဆရာတဆူဖြစ်လာပြန်ပါတယ်။ ဖြစ်ဆို အစိုးရအရာရှိကြီး အတော်တော်များများဟာ ကုပ်ကမြင်းတွေမို့ အင်းလျားလမ်းက ထိပ်ထိပ်ကြဲ ဆောင်ကြာမြိုင် ထင်းရှူးတောကို ပို့ပေးရတဲ့အကြိမ်ပေါင်း မနည်းလှပဲကိုး။

ကျနော်တို့ခေတ်က အဲဒီထင်းရှူးတောဟာ ရန်ကုန်မျက်နှာကြီးပိုင်းမှာ မသိသူမရှိလောက်အောင် နာမည်ကြီးတဲ့နေရာပါပဲဗျာ။ တကယ့်အဓိကရ အင်းလျားလမ်းလို နေရာမျိုးရဲ့ ရောမတိုက်အိမ်ကြီးတခုနောက်မှာ ဖွင့်ထားတာပေါ့။ အဲဒီအိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်လို့မရပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့သာ ဝင်နိုင်ပါတယ်။ ကျနော်ဆို အဝင်အထွက်များလွန်းလို့ အဲဒီဇိမ်ခန်းပိုင်ရှင် ကိုတင်မောင်လွင်နဲ့ရော၊ ဂိတ်စောင့်တွေနဲ့ပါ ရင်းနှီးနေတဲ့အထိပါပဲ။

ပြောနေရင်း မိန်းမကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ရီစရာတခု သတိရမိသေးတယ်။ တနေ့မှာ ကျနော့်သူငယ်ချင်း ဖင်စီဒိုင်းသောက်ဘက် ဖူးလီဟာ ဆေးတောင့်လေးတထောင့် ဝယ်လာပြီး၊ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတဲ့ ဆေးအညွှန်းကို လာဖတ်ခိုင်းသဗျ။ လက်စသတ်တော့ သူဝယ်လာတဲ့ဆေးဟာ ယောကျ်ားတွေရဲ့ ဟိုဒင်းဟိုဟာကို သာမန်ထက်ကြီးထွားစေတဲ့ ဆေးပဲ။ ဆေးနံမည်က ခွေးကိုးကောင် (Nine dogs) ဆိုလားဗျာ။ အဲဒီဆေးအညွှန်းမှာ ရေးထားတာက ဟိုဒင်းမပြုမီ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြိုတင်သုတ်လိမ်းပါဆိုလို့ ကျနော်လည်း ဘာသာပြန်ပေးလိုက်ရော ဖူးလီဟာ အင်းယားလမ်းက ခေမရဋ္ဌ စားသောက်ဆိုင်ကိုဝင်သွားပြီး အိမ်သာမှာ ဆေးအညွှန်းအတိုင်း လိုက်နာခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။ ချက်ချင်းဆိုသလို ထွက်လာပြီး၊ ကဲ ဆရာသမား အင်းစိန်စော်ဘွားကြီးကုန်းဖက်က လှုပ်ရှားနေကျအိမ်ကို သွားကြစို့ဆိုပြီး သူ့ကားနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြရောဆိုပါတော့။

ဖြစ်ချင်တော့ ဖူးလီလှုပ်ရှားနေကျအိမ်မှာ အမြဲရှိနေတဲ့ကောင်မလေးကို ကျန်းမာရေးအကြောင်းပြချက်နဲ့ တာဝန်မထမ်းနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ။ ဒီမှာတင် ဖူးလီဟာ အဲဒီအိမ်ထဲကနေ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ထွက်လာပြီး စောစောက ဆေးအညွှန်းမှာ မသုံးဖြစ်ခဲ့ရင် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်လို့ ရေးထားတာတွေ့သလဲ၊ ကျနော့်ကို ပျာပျာသလဲမေးပါလေရော။ ကျနော်လည်း မင်းဖတ်ခိုင်းတဲ့ ဆေးညွှန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီလေ၊ ဘာဆက်ရေးထားတယ်ဆိုတာ ငါဘယ်လိုလုပ်သိပါ့မလဲဆိုတော့ ဖူးလီဟာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ဟာ၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့တဲ့ဗျာ။ အမှန်က ဒါမျိုးဟာ ရေဆေးပစ်လိုက်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် အချိန်အတော်ကြာရင် သူ့ဖာသာပျယ်သွားတတ်တာကို ကျနော်သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျနော်ဖူးလီကို နောက်ချင်ပြောင်ချင်တာကြောင့်၊ အင်း၊ ကြားဘူးတာတော့ ဒါမျိုးဟာ အသုံးမပြုဖြစ်ရင် အဆမတန်ကြီးလာပြီး အက်ကွဲလာတာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်လို့တော့

ကြားဘူးတယ်လို့ ပြောလိုက်ရောဗျာ။ ဒီမှာတင် ကိုယ်တော်ချောဟာ၊ အဆမတန်ကြောက်လန့်ပြီး ကိုသက်ခိုင်သိနေတဲ့ ဘီတခုခုကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင်ကူညီပါ လုပ်ပါလေရော။ ကျနော်လည်း ဒါဆို ရွှေတိဂုံအရှေ့မုခ်က ပိဋကတ်တိုက်နားမှာ ကိုယ်တွေ့ဘူးတဲ့ နေရာတခုရှိလေရဲ့။ အဲဒီနေရာသာ မောင်းပေတော့လို့လည်း ပြောလိုက်ရော မောင်မင်းကြီးသားဟာ ကားကို ကမ္ဘာ့စံချိန်ကျိုးအောင်၊ ကျနော်ညွှန်တဲ့နေရာဆီ မောင်းပါတော့တယ်။

ကျနော်ပြောတဲ့နေရာလည်းရောက်ရော လမ်းဘေးမှာ အတ္တာဆွယ်နေတဲ့ မိန်းကလေး ခေါင်းတယောက်ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး၊ ကဲ၊ ကိုရင့်ဖာသာ ဈေးညှိ၊ လှူပ်ရှားပေတော့လို့ နတ်လမ်းညွှန်လိုက်ပေမယ့် ကိုယ်တော်ချောက မပြောရဲဘူးတဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း စပ်စုချင်တဲ့ဝါသနာကြောင့် သူတပါးကောင်းကျိုး သယ်ပိုးလိုက်မဟာဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အတ္တာဆွယ်လေးဆီ လျှောက်သွားလိုက်တော့၊ အဲဒီမိန်းမက ဗမာမလေးတွေ၊ ကရင်မလေးတွေ၊ တရုတ်မလေးတွေ။ မူဆလင် မလေးတွေအားလုံး ရနိုင်တယ်လို့ နှစ်ကိုယ်ကြားလေးဆိုသဗျ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ဘယ်ဈေးတုန်းဆိုတော့ တစ်ရှော့ကို ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တဲ့။ အဲဒီနေ့က စိတ်ထဲမှာ ခပ်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေတဲ့ကျနော်ဟာ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လောက်တုန်းလို့ ပါးစပ်ဆော့လိုက်မိသဗျာ။ အဲဒီ မိန်းခလေးက မျက်နှာတချက်တင်းသွားပြီး ကျမက တစ်ရာ့ငါးဆယ်တန်ဆိုပဲ။ ကျနော်လည်း စပ်စုချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်တာကြောင့် ကဲ၊ တစ်ရာ့ငါးဆယ်က ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်မှာလှုပ်ရှားရမှာတုန်းလို့ မေးလိုက်တော့ သူက ကျမနောက်ကလိုက်ခဲ့ဆိုပြီး လမ်းမကြီးရဲ့ဘေးမှာရှိတဲ့ ကိုင်းမြက်တောကြီးဆီကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားပါတော့တယ်။

သူခေါ်ရာလိုက်သွားနေတဲ့ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီကိုင်းမြက်တောကြီးရဲ့ အလွန်၊ အခြားတဖက်မှာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အိမ် (သို့မဟုတ်) တဲတလုံးရှိလေရဲ့လို့ တွေးနေမိသဗျ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ။ ရှေ့ကသွားနေတဲ့ မယ်မင်းကြီးမဟာ ကိုင်းတောအတွင်းတနေရာလည်းရောက်ရော သူ့ထမိန်ကို ခြေဖျားကနေ ရင်ညွှန့်အထိမတင်လိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်ကို ဘက်လက်လှန်လှဲချရင်း၊ ကဲ၊ လှုပ်ရှားပေတော့တဲ့ဗျား။

ကျနော်ဟာ ရှက်လည်းရှက်၊ ရီလည်းရီချင်နဲ့ သူ့ကိုမြေကြီးပေါ်ကနေ ကမန်းကတန်း ဆွဲထူလိုက်ရင်း တော်ပါတော့၊ အစ်မရယ်။ ဒီလိုပုံကြီးနဲ့တော့ မလှုပ်ရှားဝံ့ကြောင်းပါဆိုပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ကားထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ဖူးလီကိုခေါ်ပြီး လူစားထိုးပေးလိုက်ရပါတယ်။ ယောင်ရမ်းပြီး အားတော့ မကျလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ခုခေတ်မှာ ကုရာနတ္ထိဆေးမရှိတဲ့ရောဂါတွေ ပေါ်နေပြီနော်။

ကဲပါဗျာ။ ကျနော်ရှုပ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကုန်အောင်သာ လျှောက်ပြောနေရင် မိုးမဆုံးမြေမဆုံးဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ အဲ၊ နောက်ဆုံးမှာ ကျနော်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံအမျိုးသမီးလက်ရွေးစင် ဂေါက်သီးသမား၊ မိန်းကလေးတယောက်နဲ့လည်း ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့သေးတယ်ဗျ။ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ဒါတွေဟာ အထင်ကြီးစရာတွေမဟုတ်ပါဘူး။

ခင်ဗျားလည်း စခန်းခွဲ (၁) ကို ပြန်ပို့ပြင်တော့ဗျာ။ သိပ်ရက်တွေများနေရင် ထောင်ပိုင်ကြီးကို အခွင့်အရေး သိပ်ယူရာကျသွားပါလိမ့်မယ်။

■

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၉၉)

တရုတ်သံအမတ်ကြီး လျှန်တုန်းနှင့်သက်ခိုင်

ပင်မစခန်းရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေတသွင်သွင်စီးနေသော ချောင်းငယ်တခုရှိလေ၏။ ချောင်းအကျယ်ကား ပေငါးဆယ်ထက်မပို။ မိုးတွင်းအခါဖြစ်သဖြင့် ချောင်းတွင်းမှရေမှာ ကြည်လင်စိမ်းလဲ့လျက်ရှိသည်။ ထိုချောင်းငယ်တွင် ညနေတိုင်းလိုလို ကိုသက်ခိုင် ရေဆင်းချိုးလေ့ရှိပါသည်။ ရေဆင်းချိုးသည်ဟုဆိုရခြင်းမှာ စွယ်စုံရကိုသက်ခိုင်တယောက် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေမကူးတတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူရေချိုးနေပုံကိုကြည့်ပါ။ ချောင်းစပ်မှဆယ်ပေခန့်အကွာ၊ ခါးလည် ကျော်ကျော်ရေအနက်လောက်အထိသာ ဆင်းပြီး၊ ရေထဲသို့ခေါင်းငုံလိုက်၊ ဝူးဝါးဝူးဝါးပြန်ပေါ် လာလိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ယက်ကန်ယက်ကန်လုပ်လိုက်နှင့် သူရေမကူးတတ်ကြောင်း အဝေးကပင်မြင်နိုင်၊ သိနိုင်လေသည်။

ကျနော်က သူရေချိုးနေသည်ကို ချောင်းစပ်မှထိုင်ကြည့်နေရင်း

'ဘယ့်နှယ်လဲဗျ ကိုသက်ခိုင်၊ ဘာမှမတတ်တာမရှိတဲ့ဆရာကြီးက ရေထဲကျတော့ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ပါလားဗျာ'ဟု အရွှန်းဖောက်လိုက်ရာ၊ ကိုသက်ခိုင်က ရီရီမောမောနှင့်ပင်

'အေးဗျာ၊ အဲဒါတော့ ကျနော့်ညံ့ချက်တခုပါပဲ၊ ကျနော့်ကိုမွေးတဲ့ရွာမှာက မြစ်တို့ချောင်းတို့နဲ့ မနီးလှပဲကိုး။ ကျနော်ကြီးပြင်းတဲ့ လှိုင်မြို့နယ်ကတော့ လှိုင်မြစ်နဲ့လည်းနီးတယ်၊ အင်းလျားကန်နဲ့လည်းသိပ်မဝေးလှဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ရေကူးတာတော့ ကျနော်မတတ်ခဲ့ဘူးဗျာ၊'

'ဒါဆို ခင်ဗျားငယ်ငယ်က ရေကူးမသင်ခဲ့ဘူးပေါ့'

'အော်၊ သင်တော့ သင်ခဲ့ပါသော်ကောဗျာ၊ ခက်တာက ကျနော့်ပင်ကိုယ်ဗီဇအရ ရေကိုကြောက်တတ်တဲ့ စိတ်ပါလာတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လောက်သင်သင် ဆယ်ပေထက် ပိုမကူးတတ်ခဲ့ဘူး၊ တခုဖြစ်နိုင်တာက ကျနော်တို့နေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်ဟာ လှိုင်မြစ်နဲ့ရော အင်းလျားကန်နဲ့ပါ နီးနေလေတော့ ရေနစ်သေတဲ့မသာတွေ သတင်းတွေကို ခဏခဏကြားနေရတာက ကျနော်ရေမကူးတတ်အောင် ကျနော့်စိတ်ကို ပိတ်ဆို့တားဆီးခဲ့လေရော့သလားပဲ'

'အော်၊ ခင်ဗျားငယ်ငယ်တုန်းက လှိုင်မြို့နယ်မှာ ရေနစ်သေတဲ့မသာ အဲသလောက်များသလားဗျ'

'များပြီကောဗျာ၊ အင်းလျားကန်မှာဆို သကြန်ရက်တွေမှာ နှစ်တိုင်းလိုလို ငါးလောင်းခြောက်လောင်း အောက်မလျော့ဘူး၊ ဒီကြားထဲ လစဉ်လိုလို လှိုင်မြစ်ထဲမှာ ရေနစ်သေတဲ့ မသာတွေရှိသေးဗျ၊ စကားမစပ် မြန်မာနိုင်ငံရေကူးချန်ပီယံ တင်မောင်နီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တောင် အင်းလျားကန်ထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးချရင်း သေသွားခဲ့ဘူးတယ်တဲ့၊ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာစွဲထင်နေတဲ့ ရေနစ်တဲ့ အကြောင်းတခုကတော့ တော်တော်ရင်နင့်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ ရေနစ်တဲ့ကလေးက အသက်ငါးနှစ်အရွယ် မူဆလင်ကုလားလေးဗျ၊အမှန်က အဲဒီကလေးဟာ ရေသွားကူးရင်း ရေနစ်တာမဟုတ်ပဲ ရေမကူးပဲ ရေနစ် သေရရှာတာဗျာ'

'ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ရေမကူးပဲ ရေနစ်သေရတယ်လို့'

'အဲဒါ အမှန်ပဲဗျာ။ ရေမကူးပဲ ရေနစ်သေရတာမို့ ရင်နင့်စရာလို့ ပြောတာပေါ့၊ ဖြစ်ပုံက အဲဒီကလေးလေးရဲ့အဖေ ကုလားအဘိုးကြီးက ဝမ်းစာရေးအတွက် အချိန်ရရင်ရသလို ပိုက်ကွန်လေးတဖုံနဲ့ ငါးရှာထွက်လေ့ရှိတယ်။ ကလေးက အဖေကိုခင်နေတော့ အဲသလို ငါးရှာထွက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့အဖေနောက်က လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေလုပ်သူ မလိုက်စေချင်တာကြောင့် ကြိမ်းမောင်းပြီး ချန်ထားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဖအေလုပ်သူဟာ လှိုင်မြို့နယ် (၂) ရပ်ကွက်ထဲက အက်စစ်စက်ရုံဘက်ကို ငါးရှာထွက်သွားပါလေရောဗျာ။ ဒီမှာတင် အဲဒီငါးနှစ်သားကလေးလေးဟာ သူ့အဖေရှိမယ်ထင်တဲ့ နေရာကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ နောက်ကလိုက်သွားသတဲ့ဗျာ။

အမှန်တော့ အဲဒီကလေးရောက်သွားတဲ့နေရာဟာ သူ့အဖေကွန်ပစ်နေတဲ့နေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းဆိုပေမယ့် သားအဖချင်းမဆုံလိုက်ကြဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီကလေးဟာ သူ့အဖေသွားနေကျလမ်းအတိုင်း အက်စစ်စက်ရုံနားက ချောင်းကိုလည်းရောက်ရော ချောင်းကျော်တံတားပေါ်ကနေ မကူးပဲ တံတားအောက်က ရွှံ့တောထဲကနေ ကူးသတဲ့ဗျာ။ ရွှံ့တောကိုလည်းဖြတ်ကူးရော တနေရာအရောက်မှာ အဲဒီကလေးဟာ ခါးလည်လောက်အထိ ရွှံ့ဗွက်ထဲကို နစ်ပါလေရော။ တကယ်တော့ အဲဒီအက်စစ်စက်ရုံဝန်းကျင်တဝိုက်ဟာ လူသွားလူလာ တော်တော်ပြတ်တဲ့နေရာဗျ။ ရွှံ့ဗွက်ထဲမှာနစ်နေခဲ့တဲ့ ကလေးဟာ ငိုယိုပြီး အသံကုန်အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းရှာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူမှ သူ့အသံကို ကြားခဲ့ရဟန်မတူပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ညနေငါးနာရီကျော်ကျော်မှာ ဒီရေလည်းတက်လာရော ကလေးဟာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျသလိုဖြစ်ပြီး ရေနစ်ရောပေါ့ဗျာ။ ကလေးပျောက်လို့ တညလုံး လိုလိုလိုက်ရှာကြပေမယ့် မတွေ့ကြဘူး။ နောက်တနေ့မနက် ဒီရေကျသွားချိန်မှာ ခါးလည်အထိ နွံထဲနစ်ပြီး မတ်တတ်သေနေတဲ့ကလေးငယ်ရဲ့အလောင်းကို တွေ့ရတော့တာပါပဲဗျာ'

'ဟာ၊ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားဗျာ'

ကျနော်နှင့် ကိုသက်ခိုင်စကားကောင်းနေစဉ် ထောင်ပိုင်ကြီးဦးကျော်သင်းမမျှော်လင့်ပဲ ကျနော်တို့အနားရှိ ချောင်းကျော်တံတားပေါ်သို့ရောက်လာရာ ကျနော်က ရဲဘက်ထုံးစံအတိုင်း ပုံစံရပ်ကာ အရိုအသေပြုလိုက်ရပါသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးဦးကျော်သင်းကား မကြာသေးမီက တပ်မတော်ဗိုလ်ကြီးဘဝမှ အကျဉ်းဦးစီးဌာနသို့ ကူးပြောင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး စိတ်သဘောထားနည်းပျော့ပျောင်းသူဖြစ်၏။ ကိုသက်ခိုင် ရေချိုးဆင်းနေရာ ချောင်းငယ်မှာ သူ့အိမ်နှင့် မဝေးလှသည်ဖြစ်ရာ ကိုသက်ခိုင်ကို တစုံတရာပြောရန်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ ထိုစဉ် ကိုသက်ခိုင်ကပင် စတင်၍ ထောင်ပိုင်ကြီးကို စကားစလိုက်ပါသည်။

မြန်မာ စာအုပ်များ

'ထောင်ပိုင်ကြီး၊ လမ်းမကြီးဘေးမှာဆောက်မယ့် သက်သာဆိုင်ခန်းတွေနဲ့ ဓာတ်တိုင်အသစ်တွေအတွက် ပုံစံတွေဆွဲပြီးနေပါပြီ၊ ကျနော်အဝတ်အစားလဲပြီးတာနဲ့ လာပို့ပေးပါ့မယ်' ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးကျော်သင်းကား ခပ်အေးအေး ပုံစံဖြင့်ပင်

'အေးဗျာ၊ ကိုသက်ခိုင်ဆွဲပြီးထားတာတွေကို အကျဉ်းဦးစီးက အမြန်တင်ခိုင်းနေတယ်ဗျာ၊ ရေချိုးပြီးရင်သာ ကျနော့်ဆီ ပို့ပေးပါအုံး' ဟုဆိုလျက် သူ့အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ကိုသက်ခိုင်နှင့်ကျနော် စတည်းချရာအခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် ကိုသက်ခိုင်က

'ကဲ၊ ကိုမင်းဒင်ရာ၊ ကျနော် (Drawing) ဆွဲထားတဲ့ စာရွက်လေးတွေ ဝိုင်းကူရှာပေးပါအုံး' ဟု ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာသုတ်ပုဝါတခုဖြင့် တကိုယ်လုံးကရေတွေကိုသုတ်ရင်း အကျႌအမြန်လဲနေလေရာ ကျနော်လည်း ကိုသက်ခိုင်စားပွဲပေါ်က ဈေးဆိုင်နှင့် ဓာတ်တိုင်များ၊ အသစ်တည်ဆောက်စိုက်ထူခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံစံများကို ကမန်းကတန်းရှာဖွေနေစဉ် ဖိုင်ထူထူတခုထဲမှ ဓာတ်ပုံတပုံထွက်ကျလာသဖြင့် အမှတ်မထင်ကောက်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထိုဓာတ်ပုံကား ကိုသက်ခိုင်နှင့် နိုင်ငံခြားသံတမန်အရာရှိကြီးတဦး တွဲလျက်ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်နေသဖြင့် ကျနော်က တအံ့တသြနှင့်

'ဟာ၊ ကိုသက်ခိုင် ဒါက ဘယ်သူတုန်းဗျ။ ဘယ်မှာရိုက်ထားတာတုန်း' ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုသက်ခိုင်က ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

'အော်၊ အဲဒါ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ တရုတ်သံအမတ်ကြီး လျန်တုန်းလေဗျာ၊ တရုပ်မြန်မာ သံတမန်ထူထောင်ခြင်း နှစ်ငါးဆယ်မြောက်နေ့တုန်းက ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ရုံမှာ ရိုက်ထားတာ၊ ကဲအခု လျှန်တုန်းက အရေးမကြီးဘူး၊ ဗိုလ်ကျော်သင်းက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ပေး ပုံစံတွေ၊ ကျနော် ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ လစ်လိုက်အုံးမယ်' ဟုဆိုကာ ကမန်းကတန်းထွက်သွားလေရာ ကျနော်တယောက်တည်း ဓါတ်ပုံတပုံနှင့်အတူ ကိုသက်ခိုင်၏ အခန်းထဲတွင် ငေါင်စင်းစင်း ကျန်နေခဲ့ ပါလေ၏။ ကိုသက်ခိုင်ကား မည်သို့သော လူစားမျိုးပေနည်း။ ဓါတ်ပုံထဲတွင် ကိုသက်ခိုင်သည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး တရုတ်သံအမတ်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ကိုသက်ခိုင်ကို လှိုက်လှဲစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လျက်ရှိလေသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကိုသက်ခိုင် ပြန်ရောက်လာလေရာ ကျနော်လည်း သိချင်စိတ်ကို မမြိုသိပ်နိုင်သည်နှင့် မေးလိုက်ရပြန်သည်။

'ခင်ဗျားက အစိုးရဝန်ထမ်းလည်းမဟုတ်ပဲနဲ့ တရုတ်သံအမတ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာတုန်းဗျာ၊ ဒီလို သံအမတ်ကြီးက အရေးတယူဆက်ဆံခံနေရတဲ့ အဝကနေ အခုလို ရဲဘက်စခန်းကို ဘယ်လိုရောက်လာသတုန်း၊ ခင်ဗျားဘဝကတော့ တကယ့်ကို ပုစ္ဆာဆန်နေတော့တာပဲဗျာ'

'ဟ၊ တရုတ်သံအမတ်ကြီးနဲ့ ခင်မင်တဲ့သူဟာ ရဲဘက်တို့၊ အကျဉ်းစခန်းတို့ မရောက်ရဘူးဆိုပြီး ဘယ်ဘုရားက ဟောသတုန်း။ ဘဝဆိုတာ ခေါက်ရှာငှက်ပျံ့သလို နိမ့်တုံမြင့်တုံပါပဲဗျာ'

'ကဲ၊ နိမ့်တုံမြင့်တုံဆိုရင်လည်း အဲဒီ နိမ့်ပုံမြင့်ပုံကို သေချာဇာတ်ကြောင်းပြန်စမ်းပါဗျာ၊

'ဒါဆိုလည်း ကော်ဖီမစ်လေးတထုပ် ဖျော်လိုက်ဗျာ။ ညစာမစားခင် တရုတ်များနှင့် သက်ခိုင်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး ဆက်လိုက်ကြတာပေါ့။ အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ ၂၀၀၀ ခုနှစ်တုန်းက ရန်ကုန်မြို့ ယဉ်ကျေးမှု ကဇာတ်ရုံမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ တရုတ်မြန်မာ နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် ရွှေရတုအခမ်းအနားမှာ ရိုက်ထားတာဗျ။ အဲဒီအခမ်းအနားကို ကျနော့်ကုမ္ပဏီကနေ တာဝန်ယူ တင်ဆက်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

မှတ်မှတ်ရရ ကျနော်ဘဝပျက်နေတဲ့ သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ တရုတ်သံအမတ်ကြီး လျှန်တုန်းကိုရော မြန်မာနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်နဲ့ပါ တွေ့ခွင့်ရခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ ကျနော်တို့နဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတခုကနေ ကျနော်တို့နိုင်ငံကို ရေကြည်ရာမြက်နုရာ

မြန်မာ စာအုပ်များ

ဆိုသလို လာပြီးစီးပွားရှာနေကြတဲ့ သီးခြားလူမျိုးပါကလားဆိုတာ ကျနော် သေသေချာချာသိလိုက်ရတာကတော့ တရုတ်ဗမာ အဓိကရုဏ်းကြောင့်ပဲဆိုပါတော့' ဤသို့လျှင် ကိုသက်ခိုင် ဆက်လက်ပြောပြသော တရုတ်များနှင့် ကိုသက်ခိုင်ဇာတ်လမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီ တရုတ်ဗမာအရေးအခင်းကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့တာပေါ့။ တရုတ်ဗမာအရေးအခင်းဟာ ၁၉၆၇၊ ၆၈ ဝန်းကျင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျနော့်အသက်ဟာ ရှစ်နှစ်ကျော်ကိုးနှစ်သားလောက်ပဲ ရှိလိမ့်အုံးမယ်။ မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် ကမာရွတ်ဈေးကြီးရဲ့ စာအုပ်စာရေးကိရိယာအရောင်းဆိုင်လိပ်ပြာတောင်ဆိုင်ကြီးရဲ့ဘေးမှာ ကျနော့်အဖေ ကုန်စိမ်းကုန်ခြောက်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ခဲ့တုန်းကပေါ့။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားမှတ်မိနေတာကတော့ တရုတ်ဗမာအရေးအခင်း ဖြစ်နေချိန်မှာ ညမထွက်ရနေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်ကို အသံချဲ့စက်တပ်ထားတဲ့ အချုပ်ကားကြီးတွေနဲ့ လှည့်ကြော်ငြာတာပဲ ဗျ။ မည်သူမဆို ညနေခြောက်နာရီမှ၊ နံနက်ခြောက်နာရီအထိ မိမိတို့နေအိမ်ပြင်ပသို့မထွက်ကြရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်သည်၊ ပုံ၊ ဘမောင်၊ (၁) ရာဘက်တရားသူကြီး အင်းစိန်ခရိုင်ဆိုလားပဲဗျ။ ညမထွက်ရဘူးဆိုတော့ ညဘက်ဆိုလမ်းမပေါ်မှာ လူမပြောနဲ့ ခွေးတောင်မမြင်ရတဲ့အထိ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေတာပေါ့ဗျာ။

အရပ်ထဲက တီးတိုးစကားတွေကို ကြားခဲ့မိတာကတော့ အဲဒီတရုတ်ဗမာအဓိကရုဏ်းဖြစ်ခဲ့ရတာဟာ ရန်ကုန် ဗဟန်း၊ နန်ယန်ကျောင်းက တရုပ်ကျောင်းသားတွေက ဗမာကျောင်းဆရာမကို မှုဒိန်းကျင့်လို့ဆိုလား၊ အဲဒီကျောင်းသားတွေက တရုတ်နီခေါင်းဆောင်ကြီး မော်စီတုန်းရဲ့ဓာတ်ပုံ ရင်ထိုးထိုးကြလို့ဆိုလားပဲဗျ။ ကျနော်လည်း ကလေးအရွယ်ဆိုတော့ ဂဃနဏတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲဗျာ။ နောက်ပိုင်း အသက်အရွယ်ရလာ၊ စာတွေဖတ်မိမှ အဲဒီအရေးအခင်းဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆန်ပြတ်လပ်မှုပြဿနာကြောင့် ဦးနေဝင်းက တရုတ်ဗမာအရေးအခင်းကို ဖန်တီးခဲ့တယ်ဆိုတာ သိလာတာပေါ့ဗျာ။ ဘာကြောင့် အဓိကရုဏ်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးဘဝဆိုတော့ တရုတ်ဗမာအရေးအခင်းမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်စရာတခုတော့ကျန်ခဲ့သဗျ။ အဲဒါကတော့ အရေးအခင်းကာလမှာ ဆန်တွေ တပြည်ငါးကျပ်ကျော် အထိ ဖြစ်သွားပြီး ဝယ်လို့မရတော့ ကျနော့်အဖေက ခေါက်ဆွဲကြော်ပြီး ကျွေးတယ်။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဆန်ဝယ်မရတာကို၊ ဝမ်းသာသလိုလိုဗျဲ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်က ထမင်းထက်ပိုကောင်းတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်မိခဲ့တာကိုး။

တရုတ်ဗမာအဓိကရုဏ်းလို့သာ ပြောတာပါဗျာ၊ တရုတ်နဲ့ဗမာ ဘတပြန်ကျားတပြန်ရိုက်ကြနှက်ကြ၊ သတ်ကြဖြတ်ကြတဲ့ပွဲမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းပေါ်မှာတွေ့တဲ့တရုပ်တွေကို ဗမာတွေက လိုက်ရိုက်ကြ၊ တရုတ်တွေနေတဲ့ အိမ်တွေကိုဝင်ရှာပြီး တွေ့တာနဲ့ လမ်းမပေါ်ဆွဲထုတ်ပြီး ရိုက်ကြနှက်ကြ၊ အိမ်တွေကိုမီးရှို့ကြတာပဲဗျာ။ တရုတ်မိသားစု တော်တော်များများကိုတော့ ရင်းနှီးရာ ဗမာအိမ်တွေက ခေါ်ပြီးဖွက်ထားပေးကြလို့ သက်သာရာရကြသတဲ့ဗျာ။ အဲ နေဦး၊ ဗမာ လူမိုက်တော်တော်များများလည်း လမ်းမတွေပေါ်ထွက်ပြီး မော်စီတုန်းကျဆုံးပါစေဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေအော်ကြ၊ မော်စီတုန်းဓာတ်ပုံတွေ မီးရှို့ကြတာလည်း လုပ်သေးတယ်။ ထူးထူးခြားခြားမှတ်မိတာကတော့ မော်စီတုန်းဆိုတဲ့ စာတန်းကပ်ထားတဲ့ အခေါင်းပုံသေတ္တာကြီးကို မီးရှို့ကြတာလည်း မြင်ဘူးသေးတယ်ဗျ။ အင်း၊ မြင်ကွင်းကတော့ ဗမာလူအုပ်ကြီးဟာ၊ ရှေ့ကနေ ထင်တိုင်းကြ၊ တရုတ်အိမ်တွေ့သမျှဖျက်ဆီး၊ မီးရှို့ ကြတာကို နောက်က မီးသတ်ကားတွေက အဆင်သင့်လိုက်ပြီး မီးငြိမ်းနဲ့မြင်ရတာ စိတ်ထဲမှာတမျိုးကြီးပါပဲဗျာ။ ဟာ အဲဒီ အရေးအခင်းမှာ တရုတ်တွေ တော်တော်အထိနာကြတယ်ဗျ။ ကျနော့်မျက်စိရှေ့မှာတင် တရုတ်ဆိုင်နှစ်ဆိုင် အဖျက်ခံရတာကို တွေ့ခဲ့ဘူးတယ်။ တဆိုင်က ကျနော့်အဖေနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ ထောင်ကဲဆိုင်ပဲ။ အဲဒီထောင်ကဲကြီးက ကမာရွတ်ဈေးထဲမှာ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဖွင့်ထားတာဗျ။ အရေးအခင်း

လည်းဖြစ်ရော လမ်းမပေါ်မှာ ကြွေးကြော်သံတွေနဲ့ အော်ဟစ်နေတဲ့လူတအုပ်ဟာ ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲကို ပြေးဝင်လာကြပြီး ဒီဆိုင်ဟာ တရုတ်ဆိုင်ပဲကွ၊ ဖျက်ကြ၊ ဖျက်ကြလို့ အော်ကြရင်း ထောင်ကဲဆိုင်တခုလုံးကို ရစရာမရှိအောင် ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးတော့တာပဲဗျ။ ဈေးထဲက ထောင်ကဲဆိုင်ကို ဖျက်အပြီး ဆက်တိုက်အဖျက်ခံရတဲ့ဆိုင်ကတော့ ဈေးဘေးက တရုတ်ဦးအေးမောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲဗျာ။ ဦးအေးမောင်ဆိုင်က စားပွဲကြီးတွေဟာ စကျင်ကျောက်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းကျောက်စားပွဲကြီးတွေမို့ တော်တော်နဲ့မကျိုးနိုင်လို့ အကြိမ်ကြိမ် ထုနှက်ရိုက်ချိုးရတာကို အခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်သေးဘူးဗျာ။

အမယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း တရုတ် ဗမာအရေးအခင်းမှာ ရှေ့တန်းကပါလာတဲ့သူတွေဟာ ကုလားဒိန်တွေဖြစ်နေသဗျာ။ သူတို့ကြည့်ရတာ အင်အားကြီးတဲ့ဘက်ကို ပြေးကပ်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဖဆပလ လက်ထက်က ကုလားဗမာအဓိကရုဏ်းမှာ တရုတ်တွေက ဗမာတွေနဲ့ပေါင်းခဲ့တာကြောင့် လက်စားပြန်ချေကြတာလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကမာရွတ် ဈေးကြီးရဲ့ဘေး၊ ကုန်မာကိုဒေါင်နားမှာ ကုလားဒိန်တယောက်က တရုတ်တယောက်ကို မှိန်းနဲ့ထိုးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားလိုက်ပါသေးဗျာ။

ဒီကြားထဲမှာ အခွင့်အရေးသမားတွေကလည်း တမျောင့်ဗျ။ ကျနော်တို့ဈေးဆိုင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း၊ ဓာတ်တိုင်နားမှာ လူတယောက်ကို လူအုပ်ကြီးကဝိုင်းရိုက်နေလို့ ကျနော်သွားပြီး စပ်စုလိုက်တော့ အရိုက်ခံရတဲ့သူဟာ တရုတ်အိမ်တအိမ်က အဝတ်အစားတွေကိုယူပြီး ဗတ်လာတဲ့အပြင် အဝတ်ထုတ်ကြီးပါ ထမ်းချလာလို့တဲ့ဗျာ။ လူအုပ်ကြီးဟာ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကို ဆွဲချွတ်၊ ပါလာတဲ့ အဝတ်ထုပ်ကြီးကို မီးရှို့နဲ့ တကယ့်ကို ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်မြင်ကွင်းတခုပါပဲဗျာ။

တရုတ်ဗမာအရေးအခင်းအပြီး နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်အကြာမှာတော့ ကျနော်ဟာ ထိုင်းမြန်မာ တင်းမာမှုပြဿနာကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်နဲ့ အနီးကပ်ဆုံတွေဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြန်ပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံအကြားဆက်ဆံရေး တော်တော်တင်းမာနေတဲ့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ပေါ့ ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ထိုင်း မြန်မာနယ်စပ် နေရာတော်တော်များများမှာ ထိုးစစ်လားခံစစ်လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မြန်မာ့တပ်မတော်ဟာ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှာ ကတုတ် ကျင်းတွေ အဆင်သင့်အနေအထားတူးထားတာကို မြန်မာ့အသံရုပ်မြင်သံကြားမှာ တွေ့တွေ့နေရတယ်ဗျ။

အတည်မပြုနိုင်တဲ့သတင်းတွေအရ ထိုင်းလေတပ်က လက်ဦးမှုရယူပြီး မြန်မာဘက်ကိုစပြီး နှိပ်ကွပ်ခဲ့တယ်လို့လည်း ဆိုသဗျ။ မြန်မာကတော့ထုံးစံအတိုင်း ရှေးရိုးနည်းနဲ့ ဘန်ကောက်မြို့တော်အထိ မြေပြင်စစ်ဆင်ရေးဆင်နွှဲပြီး သိမ်းပိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေတဲ့အချိန် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီ ထိုင်း မြန်မာစစ်ပွဲအရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ကိုတွေ့ရဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့တာပါပဲ။

တနေ့တော့ အိန္ဒိယပဲကုန်သည်တယောက်က အစိုးရကိုငွေလှူချင်တယ်လို့ ကျနော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ အမှန်တော့ဗျာ၊ ကုန်သည်စီးပွားရေးသမားက အစိုးရကို ငွေလှူချင်တယ်ဆိုတာ လာဘ်ပေးနည်းတမျိုးမို့ ခွင်တခုခုရှိတာ သေချာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးလွင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးအကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ နောက်နှစ်ရက်အကြာ၊ ရန်ကုန် အင်းလျားလမ်းက တပ်မတော်ညှိုခန်းမမှာ အလှူငွေလက်ခံပွဲရှိတယ်ဆိုတာ သိရတာကြောင့် အဲဒီ ပဲကုန်သည်ကို ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူက သူတို့ကိုယ်စား ကျနော်က အလှူငွေသွားထည့်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းလာတာကြောင့် အဲဒီပွဲကို ကျနော်ရောက်ခဲ့ရောဆိုပါတော့ဗျာ။ တပ်မတော် ညှိုခန်းမကို ကျနော်ရောက်တော့ နေ့လည်နှစ်နာရီခွဲလောက် ရှိနေပါပြီ။ ညှိုခန်းမဟာ လူ

နှစ်ရပ်နီးပါးရှိတဲ့ မှန်ကြီးတွေအပြည့် ကာထားတာကြောင့် အတွင်းအပြင် ဒိုးယိုပေါက်မြင်နေရတဲ့ ခန်းမကြီးပါ။ ကျနော်ခန်းမထဲကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ နိုင်ငံသိ မျက်နှာကြီး သူဌေးအုပ်စုထဲက လူတော်တော်များများရောက်နေတာကို တွေ့ရသဗျာ။ မှတ်မိသလောက်ပြောရရင် ယုဇနဦးဌေးမြင့်၊ ရွှေကမ္ဘာအုပ်စု၊ အာရှဓနဦးအိုက်ထွန်း၊ မောင်ဝိတ်တို့ပေါ့ဗျာ။ သုံးနာရီလောက်မှာ အလှူငွေပေးအပ်ပွဲစတင်တဲ့အခါ ခန်းမကြီးတခုလုံးကို ရောမခန်းဆီးလိုက်ကာကြီးတွေနဲ့ ပိတ်လိုက်တာကြောင့် ညှိခန်းမကြီးဟာ သီးခြားကမ္ဘာတခုလို ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

လိုက်ကာလည်းပိတ်ပြီးရော သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး၊ မောင်မင်းကြီးသား အတွင်းရေးမှူး (၁) ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် ရောက်လာပြီး ညှိခန်းညာဘက် ခပ်ကျကျနေရာမှာ နေရာယူတော့ ကျနော်အပါအဝင် အခမ်းအနားတက်ရောက်သူအားလုံး မတ်တပ်ရပ် အရိုအသေပြုကြရသဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်ဟာ အရပ်အမောင်းမကောင်းလှပေမယ့် တက်တက်ကြွကြွဟန်တော့ အပြည့်ရှိနေသဗျ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အခြားအစည်းအဝေးတနေရာရာက ပြန်ရောက်လာတဲ့ပုံပါပဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ အလှူငွေလက်ခံမဲ့ ခန်းမထဲကို လူသာရောက်လာတယ်။ စိတ်က တခြားတနေရာမှာ ကျန်နေခဲ့ပုံပဲ။ သူလုပ်နေပုံကို ကြည့်လေ။ သူ့အတွက်သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကုလားထိုင်နေရာမှာထိုင်ရင်း ခန်းမကြီးအပြည့်ရောက်နေတဲ့ ပရိသတ်ကိုတောင် သတိထားမိပုံမရပဲ သူ့ရင်ဘတ်က ရွှေရောင်လေထီးရင်ထိုးကို လက်နဲ့စမ်းစမ်းကြည့်နေတယ်ဗျာ။ သူဟာ သူ့ယူနီဖောင်း ရှပ်အကျႌကိုအပေါ်ပိုင်း ကြယ်သီးနှစ်လုံးအထိ ဖြုတ်လိုက်ရင်း သူ့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေတဲ့ သူ့တပည့်ကျော်တွေထဲကတယောက်ကို ဟေ့ကောင်၊လာအုံး ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ကြားသဗျ။ လက်စသတ်တော့ သူ့လေထီးရင်ထိုးရဲ့ ချိတ် (ဂျိတ်) က သူ့ရင်ဘတ်ကိုထောက်နေတာကြောင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေဟန်တူသဗျာ။ သူ့နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အဆင်သင့်ရပ်နေတဲ့ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးတယောက်က ခပ်သုတ်သုတ် သူ့ဆီ လျှောက်လာနေတုန်းမှာပဲ လက်ကာပြလိုက်ပြီး ဟေ့ကောင်နေတော့ ရပြီ ဖြစ်ပြန်ရောဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျနော်ပြောတာပေါ့၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အလှူငွေလက်ခံပွဲကို မတက်မဖြစ်လို့သာ ရောက်လာတယ်၊ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ ကပ်ဟန်မရှိဘူးလို့။

အခမ်းအနားစလို့ အဖွင့်မိန့်ခွန်းပြောတော့လည်း တောင်တလုံးမြောက်တလုံးပါပဲဗျာ။ ဘာတဲ့၊ ဒီနေ့ ဒီအခမ်းအနား ပြုလုပ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းကတော့ ကျနော့်သမီးနဲ့သားမက်ရဲ့ တိုက်တွန်းအားပေးမှုကြောင့်ပါပဲတဲ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်၊ သူ့အပြောအရ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က သူ့သမီးနဲ့ သူ့သားမက်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ စစ်မက်ပြင်ဆင်နေတဲ့ ရှေ့တန်းရောက် မြန်မာ့တပ်မတော်သားတွေအတွက် ကုန်သည်လုပ်ငန်းရှင်တွေက အလှူငွေထည့်ချင်ကြတဲ့အကြောင်း စကားစပ်မိရာက ဒီအလှူပွဲဖြစ်လာရတယ် ဆိုပဲ။

နောက်တော့ ဒီစစ်မီး စတင်ဖြစ်ပွားလာရခြင်းဟာ SSA သောင်းကျန်းသူ ရှက်ဆစ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာလို့ သူကဆိုပါတယ်။ ထိုင်းအစိုးရဟာ ဘိန်းမှောင်ခိုသောင်းကျန်းသူတွေကို ကြားခံအဖြစ်အသုံးချပြီး မြန်မာ့ပြည်တွင်းရေးကို စွက်ဖက်ဖို့၊ မြန်မာပိုင်နယ်နမိတ်ကို ကျူးကျော်ဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် မြန်မာ့တပ်မတော်အနေနဲ့ ထိထိရောက်ရောက် လက်တုန့်ပြန်ရမယ်၊ အဲဒီတုန်းက ထိုင်းဝန်ကြီးချုပ် သက်ဆင် ရှီနာဝပ်အကြောင်းကိုလည်း သူကောင်းကောင်းသိ တယ်ဆိုတာတွေလည်း ပါသေးသဗျ။

သူဆက်ပြောတာကတော့ မြန်မာ့တပ်မတော်ဟာ ထိုင်းနိုင်ငံကို ရာဇဝင်နဲ့ချီပြီး သမိုင်းတလျှောက် အနိုင်ရခဲ့တာချည်းပဲ၊ ရာဇဝင်ထဲမှာဆို မြန်မာဟာ ထိုင်းကို ဝါးရင်းဒုတ်နဲ့တောင် တက်သိမ်းနိုင်ခဲ့ဘူးတာမို့ အလောင်းဘုရားစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အောင်ရမည်ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်သံနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်ဖို့

အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီတဲ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း မြန်မာလူမျိုးဆိုတော့ အလောင်းဘုရားတို့ ဝါးရင်းဒုတ်တို့ အကြောင်းကြားတဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်တက်မိသလိုလို ရှိပေမယ့် ထိုင်းလေတပ်က အက်ဖ် ၁၆ တိုက်လေယာဉ် အစင်းရေတော်တော်များများရှိနေတာကို သတိရမိချိန်မှာတော့၊ ဟုတ်ကော၊ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတာတော့ အမှန်ပဲဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ တနာရီနီးပါးအကြာ သူ့မိန့်ခွန်းကို လက်စသတ်ပြီးချိန်မှာတော့ အလှူငွေပေးအပ်ပွဲ စပါတော့ တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီက ဘယ်လောက်လှူပါတယ်ကြေညာပြီး စက္ကူရောင်စုံ လှလှလေးတွေကပ်ထားတဲ့ ကဒ်ထူစက္ကူပုံးလေးတွေကို ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့်လက်ထဲကို ထည့်ပြီး လှူကြတန်းကြရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီစက္ကူပုံးတွေထဲမှာ ငွေတပြားမှ မပါတာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲဒါသေချာတယ်။ ကျနော် အဲဒီအခမ်းအနားကို ရောက်ရောက်ခြင်း၊ လှူဒိုင်းလိုက်တဲ့ ဒေါ်လာငွေတသောင်းကို အလှူငွေလက်ခံနေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးဆီသွားပို့တော့ အလှူရှင်နာမည်နဲ့ အလှူငွေ ပမာဏကိုသာ တောင်းထားလိုက်ပြီး ငွေကို နောက်မှချေပါလို့ ပြောခဲ့တာကိုး။

အဲဒီပွဲပြီးလို့ မကြာခင် တရုတ်သံအမတ်ကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ ဖြစ်လာတာက အင်းယားကန်ဘေးက ကြက်ကျွန်း (ယခု မြကျွန်းသာ) မှာ မီးထွန်းပွဲတခု လုပ်နေတာကို သွားကြည့်မိရာကနေ စတာပဲဗျာ။ အဲဒီမီးထွန်းပွဲက တရုတ်နိုင်ငံကလာလုပ်တဲ့ပွဲဗျ။ မီးလုံးမျိုးစုံနဲ့ ပုလင်းခွံမျိုးစုံကို အရုပ်တွေ ပန်းချီကားတွေအဖြစ် ပုံဖော်ပြီး လူတွေစိတ်ဝင်တစားဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာပါပဲ။ ဝင်ကြေးပေးပြီး ကြည့်ရပါတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျနော်က သူတို့ဖန်တီးထားတာတွေကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေတုန်း တရုတ်မီးထွန်းပွဲတာဝန်ရှိ သူတယောက်ဟာ ဒီမီးထွန်းပွဲပြပွဲအပေါ် ကျနော့်အနေနဲ့ဘယ်လိုများ သဘောထားပါသလဲဆိုပြီး စကားပြန်တယောက်ကနေတဆင့် လာမေးပါလေရောဗျ။ ကျနော်လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောထားနဲ့ ဘယ်လိုနေရာတွေ နှစ်သက်တယ်၊ ဘယ်နေရာတွေမှာ လိုအပ်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာတွေကို လေကြောရှည်မိသဗျာ။

ဒီမှာတင် ရှေ့ကိုယ်တော်က ကျနော့်ဆွေးနွေးချက်ကို သဘောအကျကြီး ကျသွားတယ်ထင်ပါ့၊ သူ့ထက်အဆင့်မြင့်တဲ့ တရုတ်ကြီးတယောက်ကို ခေါ်ထုတ်လာပြီး ကျနော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြန်ပါတယ်။ ဒါကလည်း အဲဒီတရုတ်ကြီးထုတ်ပေးတဲ့ လိပ်စာကဒ်ကို ကြည့်ပြီးသိတာပါ။ လိပ်စာကဒ်မှာ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတာက ဇီချွမ်ပြည်နယ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ အလုပ်အမှုဆောင်ဆိုပဲဗျာ။

ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ မီးထွန်းပွဲပြပွဲလာလုပ်တာနဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲလို့တွေးလိုက်မိတယ်။ နောက်ပိုင်းမှ သိလာရတာကတော့ တရုတ်ပြည်ကနေ ပြည်ပကိုထွက်ခွာပြီး စီးပွားရှာမယ့် အဖွဲ့တိုင်းလိုလိုမှာ တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီက တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တဦးဦး အမြဲတမ်း ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ပါလာရတယ်ဆိုပဲဗျ။

နောက်တနေ့မှာတော့ အဲဒီကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် တာဝန်ရှိသူဟာ ကျနော့်ကို သူတို့တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်မှာဖိတ်ပြီး နေ့လည်စာ ကျွေးရာက မြန်မာတနိုင်ငံလုံးအနှံ့ အခုလို မီးထွန်းပွဲတွေပြုလုပ်ပြီး အခကြေးငွေယူပြသတဲ့လုပ်ငန်းကို လုပ်ချင်တဲ့အကြောင်း နားပူလာပြန်ပါတယ်။ အမှန်ဆို အဲဒီအချိန်က ကျနော့်အိတ်ထဲမှာ ခြူးတပြားမှမကပ်ပဲ ဘိုင်ကျနေတဲ့အချိန်မို့ သူကျနော့်ကို ဘာကြောင့် အထင်တကြီး နားပူသလဲဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့မရဘူးဗျာ။ နောက်သူဆက်ပြောတာက သူတို့မှာ ဒီလိုမီးထွန်းပွဲတင် မကဘူး။ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့တခုလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုပဲ။ တကယ်လို့ ကျနော်နဲ့ညှိနှိုင်းမှုအဆင်ပြေရင် ဇီချွမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရုံပဲ ဆိုသဗျ။

ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိတာကတော့ ကွန်မြူနစ်တရုတ်ပြည်ကြီးဟာ အိမ်နီးနားချင်းတိုင်းပြည်တွေနဲ့ ကမ္ဘာအနံ့မှာ နည်းလမ်းပေါင်းစုံနဲ့ ငွေရှာဖို့ စိုင်းပြင်းနေပြီဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ (ကိုသက်ခိုင်ပြောပြချက်အရ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို သတိပြုစေလိုပါသည်။) ကျနော်လည်း တရုတ်အဖွဲ့ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်မှာ ငွေပင်ငွေရင်းစိုက်ထုတ်ရမယ့် အချက် မပါလေတော့ သူတို့တောင်းဆိုတာကို အလွယ်တကူပဲ ခေါင်းငြိမ့်ခဲ့တာကြောင့် နှစ်ဘက်သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ပြီးလို့ နှစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ဇီချွမ်ပြည်နယ်က ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ဟာ ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

ဒီမှာတင် တရုတ်အဖွဲ့ နေရေးထိုင်ရေး၊ ကဇာတ်ရုံ ငှားရမ်းရေးတွေအတွက် တရုတ်သံရုံးကို လေးငါးကြိမ် ဝင်ထွက်လိုက်တော့ တရုတ်နိုင်ငံခြားရေးဌာနက ရုံးအဖွဲ့မှူး ဒေါ်ရွှယ်ဉ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိလာရာက သူဟာ တရုတ်သံအမတ်ကြီးကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံသတင်းပို့လိုက်တယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ တရုတ်သံအမတ်ကြီးက ကျနော့်ကိုတွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း တရားဝင် ရုံးစာတစောင် ပို့လာပါတယ်။

အဲဒီဖိတ်စာကြောင့် ကျနော်လည်း တရုတ်သံရုံးကို ရောက်သွားရော တရုတ်သံအမတ်ကြီးလျှန်တုန်းဟာ ကျနော့်ကို ပျူပျူငှာငှာကြိုဆိုရင်း ကျနော်ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ တရုတ်ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကို ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ရုံမှာ တင်ဆက်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးလို့ကြောင်း၊ တဆက်တည်းဆိုသလို အဲဒီဖျော်ဖြေပွဲကို တရုတ်မြန်မာ၊ သံတမန်ဆက်ဆံရေး အနှစ်ငါးဆယ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တင်ဆက်လိုကြောင်း ပြောလာပါတယ်။ စကားပြန်ကတော့ ဒေါ်ရွှယ်ဉ်ပေါ့ဗျာ။

ဒေါ်ရွှယ်ဉ်ဟာ တရုတ်ပြည်ပေါက် တရုတ်လူမျိုးစစ်စစ်ဖြစ်ပေမယ့် မြန်မာစကားကို လက်ဖျား ခါလောက်အောင်ပြောတတ်ပြီး သူ့ပုံစံဟာ ကျိန်းစ်ဘွန်းရုပ်ရှင်ထဲက ထောက်လှမ်းရေးအမျိုးသမီးကြီးပုံ ပေါက်နေတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ တကယ်တော့ တရုတ်သံအမတ်ကြီးဟာ ကျနော်ခေါ်လာတဲ့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကိုအသုံးချပြီး အရင်းမစိုက်လှေထိုးလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆင်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ သဘောတူပါတယ်ဆိုပြီး ခေါင်းငြိမ့် လိုက်ရတော့တာ ပေါ့။ အဲဒီဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကို ရန်ကုန်ယဉ်ကျေးမှုဇာတ်ရုံမှာ တင်ဆက်တဲ့နေ့မှာတော့ မြန်မာစစ်ခေါင်း ဆောင်ကြီးများဟာ လျှန်တုန်းရဲ့ရိုက်ချက်ကို ဘာမှမသိရှာဘဲ တရုတ်မြန်မာ သံတမန်ဆက်ဆံရေး အနှစ်ငါးဆယ်ပြည့်အတွက် တရုတ်နိုင်ငံဘက်က၊ တကူးတက စီစဉ်ပေးကြရှာတယ်ထင်ပြီး မင်းပရိသတ် အစုံအညီတက်ရောက်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီပွဲတုန်းက မှတ်မှတ်ရရ အက်စ်ဘီအကြီးအကဲ ဗိုလ်မှူးကြီးဇဟိန်း၊ အဆိုတော်အယ်ခွန်းရီရဲ့ခင်ပွန်း ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းထိုက်နဲ့ ကိုမောင်မောင်ကျော့်ဇနီး မို့မို့မြင့်အောင်တို့ကလည်း မေတ္တာလက်မှတ် ပူစာကြပြန်လို့၊ လေးငါးဆယ်စောင်စီ ပို့လိုက်ရသေးဗျ။ အဲဒီနေ့က ပွဲဟာ မင်းပေါင်းစုံတယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်ဗျ။ အတွင်းရေးမှူး (၁) ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွှန့်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အတွင်းရေးမှူး (၂)၊ အတွင်းရေးမှူး (၃) အပါအဝင် ဝန်ကြီးအားလုံးလိုလိုတက် ရောက်ကြပါ တယ်။ ကျနော့်စိတ်ထဲမှ လန့်နေတာက ဒီအချိန်သာ တယောက်ယောက်ကစုံးခွဲလိုက်ရင် အားလုံးရှုပ်ကုန်မယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ တရုတ်မြန်မာနှစ်ငါးဆယ် သံတမန်ဆက်သွယ်ခြင်း အနှစ်ငါးဆယ်ပြည့်ဆိုလို့သာ၊ နားစွန်နားဖျားနဲ့ စွတ်လာနေကြတာ လုံခြုံရေး တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ချထားတာလည်း မတွေ့ရဘူးဗျ။

အဲဒီနေ့က ကျနော်တအံ့တဩဖြစ်ရတာကတော့ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားက ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အရည်အချင်းပဲဗျာ။ ကျနော်ဟာ ဝန်ကြီးအဖွဲ့နဲ့ တရုတ်သံအမတ်ကြီးလျှန်တုန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီးချိန်မှာ ဝန်ကြီးတွေနဲ့ ရောထိုင်နေချင်စိတ်မရှိဘဲ ခန်းမအပြင်ထွက်နေတော့ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြား ဝန်ထမ်း

တယောက် ဒီပွဲကို တာဝန်ယူတင်ဆက်တာ ဆရာလားဆိုပြီး မိတ်ဆက်လို့ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာတင်သူတို့က ဒါဆို ဆရာသမား ကျနော်တို့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး ဘာလေးလုပ်ပါအုံးတဲ့။ ကျနော်လည်း ငွေနှစ်သောင်းထုတ်ပေးလိုက်ရော ဆရာ့အနေနဲ့ ဘယ်ရုပ်ပုံတွေ ဘယ်စာသားတွေ ပါချင်သလဲမေးလို့ ကျနော့်စိတ်ထဲရှိတာတွေ ဖြေလိုက်တယ်ဗျ။ ကျနော်ဖြေပြီးလို့ ဆယ်ပိနစ်တောင် မကြာလိုက်ပါဘူးဗျာ။ ကျနော်ပြောပြတဲ့ ရိုက်ကွက်တွေ၊ ရုပ်ပုံ၊ စာသားတွေဟာ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကနေ ကြေညာနေလျက်သား ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ကျနော်ပြောချင်တာက လက်ဖက်ရည်ဖိုး နှစ်သောင်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ သူတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုကို ကျနော်အံ့ဩနေခဲ့တာ။

တရုတ်ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ဟာ ရန်ကုန်မြို့ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ရုံမှာလည်း ဖျော်ဖြေပြီးရော မြန်မာပြည်အနှံ့ တောက်လျှောက်ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ဖို့ စီစဉ်တဲ့အခါ ပထမဆုံးရွေးခဲ့တဲ့ မြို့ကတော့ မန္တလေးပါပဲ။ မန္တလေးအကြောင်း သိနေတဲ့ကျနော်ဟာ သက်ဆိုင်ရာတွေရဲ့ ထောက်ခံချက် အပြည့်အစုံကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ယူဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတရုတ်ဆပ်ကပ်အဖွဲ့နဲ့ မီးထွန်းပွဲပြပွဲကို မန္တလေးမှာ လက်ခံကျင်းပပေးဖို့ ပြည်သူ့လွှတ်တော်ရုံး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းတင်ဆီကနေ တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်ရဲမြင့်ဆီပေးတဲ့ ထောက်ခံစာကိုပါ ရအောင်ယူသွားခဲ့ပေမဲ့ မန္တလေးနဲ့ကျနော်ဟာ ကံမစပ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲမြင့်က အဲဒီထောက်ခံစာကိုဖတ်ပြီး ကျနော်တို့ကို လူကိုယ်တိုင်တွေ့ချင်တယ် ဆိုပြန်ပါတယ်။

မန္တလေးနန်းတော်ဝင်းထဲက ဗိုလ်ချုပ်ရဲမြင့်အိမ်ကို ကျနော်ရောက်သွားချိန်ဟာ ညနေခြောက်နာရီလောက်ရှိပါပြီ။ ဒီနေရာမှာ ဝတ္ထုဆန်တရစရာတခုက အဲဒီအချိန်ဟာ တနိုင်ငံလုံးမှာ ရှိတဲ့ တိုင်းမှူးအသီးသီး အကန်တော့ခံချိန်ဆိုပဲ။ ကျနော့်လိုပဲ တိုင်းမှူးနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ သူတွေ ဆယ့်ငါးယောက်လောက်၊ တာကြီးကားငယ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်း အသွယ်သွယ်နဲ့ ရောက်နေကြပါတယ်။

ကျနော့်အလှည့်ရောက်လို့ တိုင်းမှူးဗိုလ်ချုပ်ရဲမြင့်ရှေ့ကို ရောက်ချိန်မှာတော့ သူမိန့်ကြားတဲ့ ပဏာမစကားဟာ မှတ်သားလောက်စရာပါပဲ။ သူဟာကျနော်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်ကြီးကို လှမ်းယူရင်း ကိုယ်က ယမမင်းနဲ့တူတယ်။ ဆုတော့ ပေးလို့မရဘူး။ အပြစ်ကိုတော့ ကြိုက်သလောက် ပေးနိုင်သတဲ့ဗျာ။ ဒီစကား စပြောကတည်းက ကျနော့်အလုပ် အဆင်မပြေလောက်ဘူးဆိုတာကို ကျနော်သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ နောက် သူပြောတာက ဒါဟာ တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ အတွက် အထက်ကို အမိန့်ထပ်တောင်းရအုံးမယ်ဆိုပြီး ကျနော်တို့ပွဲကို ကျင်းပဖို့ လက်တလော ခွင့်မပြုပါဘူးတဲ့ဗျာ။

နောက်ဆုံးတော့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးတခွဲသားနဲ့ မန္တလေးဘောလုံးကွင်းတကွင်းမှာ မီးလုံးပေါင်းသိန်းသောင်းချီပြီး ပြင်ဆင်ထားတဲ့ မီးထွန်းပွဲလည်းပျက်၊ တရုတ်ဆပ်ကပ်သမားတွေလည်း စားစရိတ်ပြုတ်ပြီး မကြာခင် ပြည်ကြီးပြန်သွားကြရပါတော့တယ်။

■

မြန်မာ စာအုပ်များ

အခန်း (၁၀၀)

မောင်ဝိတ်နှင့် အတုံ့အလှည့်

ထိုနေ့ကား ကျနော် စခန်းခွဲသို့ ပြန်ရမည့်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကား ပင်မစခန်းတွင် သက်သာရေးဆိုင်ရာ ခန်းများ ဆောက်လုပ်ရေး စခန်းအတွက် လျှပ်စစ်ထရန်စဖော်မာ ရရှိရေးတို့အတွက် အလုပ်မအားလပ်သည့်ကြားက ကျနော့်ကို ပင်မစခန်းသို့လိုက်ပို့မည်ဟု ဆိုသည်။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးဖြစ်သော်ငြား ကုန်းလမ်းဖုန်ဖုန်၊ မရှိသေးသောကြောင့် ပင်မစခန်းမှ စခန်းခွဲသို့ပြန်ရန်မှာ ရေလမ်းတခုတည်းကိုသာ အားကိုးရာရှိသည်။ ကျနော်နှင့်ကိုသက်ခိုင်တို့ နှစ်ယောက် စခန်းဘေးက ချောင်းကိုဖြတ်ကျော်ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်သားတံတားပေါ်တွင် အတူထိုင်နေကြရင်း ပင်မစခန်းမှ စခန်းခွဲသို့ ထွက်ခွာမည့် ရိက္ခာတင်သောလှေငယ်ကို စောင့်နေကြချိန်တွင် ကျနော် က စကားစလိုက်ပါသည်။

'ဒါနဲ့ ကိုသက်ခိုင်၊ ခေါ်ကြည်ကြည့်အမှုက မပြီးသေးဘူးလားဗျ။ အဲဒီအမှုပြီးရင် ခင်ဗျားဝေစု တွေအများကြီးရမှာနော်'

ကျနော့်အမေးအဆုံးတွင် ကိုသက်ခိုင်က ကျနော့်ကိုစေ့စေ့ကြည့်လျက်

'ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ခေါ်ကြည်ကြည့်ရဲ့ အမွေမှုကြီးကို စိတ်စွဲနေပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျနော် ပြောတာပေါ့ဗျာ။ တချို့နေရာတွေမှာ မသိသင့်တာကို မသိချင်ပါနဲ့လို့'

'အော်၊ ကိုသက်ခိုင်ရယ်၊ ကျနော်လည်း လူထဲကလူမို့ အဲသလောက်ငွေအများကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အမှုအကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် လွယ်လွယ်မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်တော့ ခင်ဗျားပြောသလိုဆို ခင်ဗျားနဲ့မောင်ဝိတ်ဟာ စာရင်းရှင်းစရာတွေကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားပြောမှ မောင်ဝိတ်အကြောင်း ခေါင်းထဲပြန်ရောက်လာတယ်။ ခေါ်ကြည်ကြည့်အမှုက မပြီးသေးဘူးဗျ။ တိုင်းတရားရုံး အမိန့်အတည်ဖြစ်ပြီးတဲ့အပြင် အဲဒီမြေကွက်ပါ ကျနော်တို့လက်ထဲကိုရောက်ပေမဲ့ တရားမမှုသဘောအရ နောက်ဆက်တွဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို စောင့်နေရသေးတယ်။ အဲဒီအမှုပြီးပြတ်ရင်တော့ မောင်ဝိတ်နဲ့ စာရင်းရှင်းနိုင်ကောင်းပါရဲ့၊ နေဦးဗျ။

မောင်ဝိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့ငွေတွေသာ ပြန်မဆပ်နိုင်သေးတာ သူ့အတွက် ကျနော်တတ်နိုင်သလောက် ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့တာလေးတွေတော့ ရှိပါသေးတယ်'

'အမယ်လေးဗျာ၊ ခင်ဗျားလက်ထဲ ခြူးတပြားတောင် မကပ်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ မောင်ဝိတ်လိုလူမျိုးကို ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့တာလဲဗျ'

'အော်၊ ခြင်္သေ့နဲ့ ကြွက်ပုံပြင်လိုပေါ့ဗျာ။ ခြင်္သေ့က ကြွက်ကိုဖမ်းမိတော့ ကြွက်က ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်ဆိုတာ ရယ်စရာပေါ့။ တကယ်တမ်း ခြင်္သေ့ပိုက်ကွန်မှာ ဖမ်းမိနေတော့ ကြွက်က အသုံးတည့်တဲ့သဘောဆိုပါတော့'

'ဒါဆိုလည်း အယ်ပုံဘယ်နည်း ကျေးဇူးဆပ်ဖူးတယ်ဆိုတာလေး လင်းစမ်းပါအုံးဗျာ'

ကျနော့်တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ကိုသက်ခိုင်ဆက်ခဲ့သော မောင်ဝိတ်နှင့် အတုန့်အလှည့် ဇာတ်လမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

ကျနော်နဲ့မောင်ဝိတ် ခင်မင်ရင်းနှီးနေချိန်ဟာ မောင်ဝိတ်ဘဝမှာ ဆေးစက်ကျရာ အရုပ်ထင်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျနော့်ဆီက ရစရာရှိတဲ့အကြွေးလောက်ကို မောင်ဝိတ်မမှုဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူဟာ အဲဒီအချိန်က ပြည်ပက သံရိုင်းတုံးတွေတင်သွင်းပြီး သံမဏိစက်ရုံမှာ ကုန်ချောပြန်ထုတ်တဲ့ လုပ်ငန်းအပြင် ပဲမျိုးစုံ ပြည်ပပို့တာ၊ အဆောက်အဦဆောက် လုပ်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တာကြောင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်နေချိန်ပေါ့။ ကျနော်က ကျနော်ပေးစရာရှိတဲ့ငွေအတွက် အချိန်ဆိုင်းပေးဖို့၊ တချိန်ချိန်မှာ တနည်းနည်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကတိကြောင့် မောင်ဝိတ်ဟာ ကျနော့်ကို အာပြဿနာမှ မရှာခဲ့ဘူးဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကျနော်နဲ့သူ အခေါ်အပြောမပျက်တာကြောင့် သူတိုင်ပင်စရာရှိတဲ့အခါ ကျနော့်ကို လှမ်းခေါ်တတ်ပါတယ်။

တနေ့တော့ ကျနော်ဆီကို အရေးတကြီးလေသံနဲ့ မောင်ဝိတ် ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော်၊ မောင်ဝိတ်ရုံးခန်းရှိတဲ့ သံလွင်လမ်းကို ရောက်သွားတော့ သူက ကျနော့်ကို အပြင် ခေါ်ထုတ်သွားပါတယ်။ သူ့ရုံးနဲ့မလှမ်းမကမ်း တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်က စားသောက်ဆိုင်တခုကိုရောက်ရော စာအေးခန်းတပ်ထားတဲ့ သီးသန့်ခန်းတခု ယူလိုက်ပြီး ကိုသက်ခိုင် စားချင်တာမှာဗျာလို့ဆိုပါတယ်။ ကျနော်ဟာ အဆာပြေစားစရာတချို့ မှာလိုက်ရင်း မောင်ဝိတ်ရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်မိပါတယ်။ မောင်ဝိတ်ဟာ လှုပ်ရှားနေတဲ့သူ့စိတ်ကို ကြံ့ခိုင်ဆည်နေပေမယ့် အအေးခန်းထဲမှာ ချွေးပြန်နေတာကြောင့် သူ့စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ သိသာလှပါတယ်။ တချက်တချက် လေပူတွေကို ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း စိတ်ကို ဖြေလျှော့နေပုံပါပဲ။ သူဟာ မှာထားတဲ့စားစရာတွေ လာချအောင်တောင် မစောင့်တော့ပဲ ကျနော့်ကို စကားစလိုက်ပါတယ်။

'ကိုသက်ခိုင်၊ ကျနော်တော့ တော်တော်အကြပ်ရိုက်နေပြီဗျာ။ အကြံလေးဘာလေး ထုတ်စမ်းပါအုံး' တဲ့။ ကျနော်လည်း အကြံပေးဖို့၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ အရင်ပြောအုံးလေ၊ ဆိုတော့ သူက သူ့အကျႌအိပ်ကပ်ထဲက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ထားတာကြောင့် နွမ်းကြေနေဟန်ရှိတဲ့ စာတစောင်ကို ထုတ်ပြပါတော့တယ်။ အဲဒီစာရွက်ကို ကျနော်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေတယောက်ရဲ့ နို့တစ်စာဖြစ်နေပါတယ်။ နို့တစ်စာမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာအပြည့်အစုံကို အတိအကျမမှတ်မိတော့ပေမယ့် လိုရင်းကတော့ အမျိုးသမီးတယောက်နဲ့ အတူနေခဲ့ပြီး မှုလက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်တာကြောင့် ပြေလည်အောင် ငွေကြေးအတိုင်းအတာတခုနဲ့ ဖြေရှင်းဖို့၊ ဖြေရှင်းမပေးဘူးဆိုရင် တရားဥပဒေရ ဆက်လက်အရေးယူသွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။

ဒါနဲ့ ကျနော်က မောင်ဝိတ်ကို နေစမ်းပါအုံးဗျ။ ခင်ဗျားက အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဒီစာထဲမှာရေးထားသလိုကော အတူနေခဲ့ကြသလားလို့ မေးလိုက်တော့ မောင်ဝိတ်က၊ ကျနော့်မိတ်ဆွေ

မြန်မာ စာအုပ်များ

အရင်းက ကျနော့်ကို ကျောက်ချခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမိန်းခလေးနဲ့ အတူနေဘူးတာဟာ၊ အခု နောက်ကွယ်ကနေ မြှောက်ပေးနေတဲ့ ကျနော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ပါ အတူတူသုံးယောက် နေခဲ့ဘူးတာပါပဲတဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ အမျိုးသမီးတယောက်ရဲ့ဘဝ ဖြစ်နေတာမို့ သူပြောတာကိုတော့ အယုံအကြည် မရှိလှပါဘူး။ သူက စကားဆက်ပြန်ပါတယ်။ အေးဗျာ၊ တကယ့်အချိန်ကောင်းမှာ ကျနော့်ကို လက်စတုံးအောင် ဖန်တီးလိုက်တာပါပဲ၊ ကျနော် မင်္ဂလာဆောင်ကာနီးကြီးမှာဗျာလို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က သူဟာ ရန်ကုန်တိုင်းမှူး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်မောင်သန်းရဲ့ တူမနဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်တော့မယ့် သတင်းတွေ ထွက်နေချိန်ပါပဲ။ တကယ်တော့ မောင်ဝိတ်ဟာ တိုင်းသိပြည်သိ သူဌေးကြီးဖြစ်နေတာကြောင့် ငွေရလိုမှုတခုနဲ့ ဒီအကွက်ကိုဖန်တီးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ချေတရပ်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စကို မောင်ဝိတ်မဖြေရှင်းနိုင်ရင် သူ့ဘဝဟာ ရေစုန်မျောဖို့သေချာနေပါပြီ။ သူဟာ တကယ့် သာသနာ့ဒါယကာကြီးတယောက်အနေနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားရဲ့နေရာအနှံ့မှာ၊ တိပိဋကဓရ မင်းကွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ အမှူးထား၍ မောင်ဝိတ်မိသားစု ကောင်းမှုဆိုပြီး လှူဒါန်း ထားတဲ့ ကမ္ပည်းစာတွေကိုလည်း ကျနော့်မျက်စိထဲမှာ ပြေးမြင်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း ကိုမောင်ဝိတ် ဘယ်လိုရှင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲမေးလိုက်တော့ သူက ကျနော် သူတို့တောင်းတဲ့ ငွေကိုပေးလိုက်ရင် ကျနော်ဘဝတခုလုံး ပျက်ပြီပေါ့။ တောင်းတိုင်းသာပေးနေရရင် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းလာခဲ့ရင် ကျနော်သေပြီပေါ့ဗျာလို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီတော့ကျနော်လည်း ခင်ဗျားလိုတာထက်၊ စိတ်ပူမနေပါနဲ့တော့၊ ပြဿနာတခုအတွက် အဖြေတခု အမြဲတမ်းရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားပြောသလို ဒီမိန်းခလေးဟာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အမှန်တကယ်ပတ်သက်နေခဲ့တာ၊ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာတော့ ကျနော် သေချာပေါက် သိရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မိကောင်းဖခင်တယောက်ရဲ့ သားသမီးဖြစ်နေရင်တော့ သိပ်မကောင်းလှဘူးဗျလို့ ပြောလိုက်တော့ မောင်ဝိတ်က ဒီအချက်ကို ခင်ဗျားကြိုက်သလိုသာ စုံစမ်းပါ။ အမြန်ဆုံးပေါ် လာရင်သာ ကျနော့်ကိစ္စကို ပြေလည်အောင်ကူညီပေးပါလို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီတော့ ကျနော်လည်း မောင်ဝိတ်ကို ခင်ဗျားစိတ်အေးအေးသာ ထားပါလေ၊ ခင်ဗျားပြောသလို မိန်းကလေးရဲ့အကျင့်စာရိတ္တ မရိုးသားရင် ခင်ဗျားကိစ္စပြေလည်ပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့လို့ ယတိပြတ် ပြောချလိုက်ပါတော့တယ်။ ဘာလို့သူ့ကို အဲသလို ယတိပြတ်ပြောနိုင်တာလည်းဆိုတော့ စောစောက မောင်ဝိတ်ဆီပို့လိုက်တဲ့ နို့တစ်စာမှာ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အမျိုးသမီး ရွှေနေကို ကျနော်ကောင်းကောင်းသိနေလို့ပါပဲ။ အဲဒီအမျိုးသမီး တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေဟာ ခွင်ကြီးကြီးတွေကို ခွင်ချပြီး ကိုင်တတ်တဲ့အကြောင်း ကျနော်တစွန်းတစ သိထားနေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က မောင်ဝိတ်ကို ကတိပေးခဲ့ပြီး နောက်ဆယ်ရက်အကြာမှာ ကျနော့်လက်စွဲတော် တပည့်ကျော်ဇော်ဦးဟာ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ သူ့မိဘတွေနဲ့ပါ ရင်းနှီးတဲ့ အခြေအနေရောက်လာပါတယ်။ ဒါကတော့ နည်းလမ်းရှာပြီး ကြံရဖန်ရတာပေါ့ဗျာ။ သူ့သမီးကိစ္စ အတွက် လာပါတယ်လို့တော့ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျနော့်တပည့်ကျော်ဇော်ဦးဟာ မျက်နှာကြီး သားသမီးတွေ ဝင်ထွက်နေတဲ့ နိုက်ကလပ်တွေမှာ ကျင်လည်နေတဲ့သူပါ။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ မိန်းကလေးမိဘတွေဟာ မောင်ဝိတ်နဲ့ဖြစ်တဲ့ပြဿနာကို သိပုံမရဘူးဆိုတာ သေချာလာပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင်ဝိတ်ပြောခဲ့သလို မောင်ဝိတ်ရဲ့လူရင်း သူငယ်ချင်းဟာ အဲဒီမိန်းခလေးနံမည်ကို သုံးပြီး တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေကို နို့တစ်ပို့ခိုင်းတဲ့ကိစ္စဟာ ဗူးပေါ် သလို ပေါ် လာပါတော့တယ်။ ဒီမှာတင် တပည့်ကျော် ဇော်ဦးရဲ့အစွမ်းနဲ့ မောင်ဝိတ်ရဲ့ပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျနော့်ကို မောင်ဝိတ်အကူအညီတောင်းခဲ့တာဟာ ဒီတကြိမ်တည်းတင် မဟုတ်ပါဘူး။ သူဝယ်ထားတဲ့ ခြံမြေတခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရှုပ်ထုပ်တခုကို ဖြေရှင်းဖို့ အကူအညီတောင်းခဲ့ပါသေးတယ်။ သူပြောတာကတော့ သူဟာ ကိုးမိုင်ဘက်က ခြံတခုကို တရားဝင်စာချုပ်တခုနဲ့ အပြီးအပိုင်ဝယ်ယူထားခဲ့ရာက နောက်ပိုင်း ပိုင်ဆိုင်မှုအရှုပ်အထွေးဖြစ်ပြီး ဗဟိုတရားရုံးချုပ်အထိ အဆင့်ဆင့်အနိုင်ရခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အထူးစုံညီတရားရုံးကနေ မောင်ဝိတ်ကို တရားရှုံးအဖြစ်၊ ထူးဆန်းစွာ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်တယ်တဲ့ဗျ။ ဒီကိစ္စဖြစ်တုန်းက ကျနော်ဟာ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ အမှုလို ရှုပ်ထွေးသိမ်မွေ့လှတဲ့ အမှုမျိုးကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းနေချိန်မို့ ဒီသတင်းကို မောင်ဝိတ်ကြားပြီး ကျနော့်ကို အကူအညီတောင်းခဲ့ဟန် ရှိပါတယ်။ ကျနော်ဟာ မောင်ဝိတ်ရဲ့အကြွေးတွေကို မဆပ်နိုင်ခင် ကျနော်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် မောင်ဝိတ်ရဲ့ အမှုတွဲနံပါတ်ကို သိနိုင်အောင် တရားရုံးစိရင်ချက် မိတ္တူတစောင်တောင်းယူပြီး သူ့အမှုတခုလုံးကို လေ့လာနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ သာမန်လူတယောက်အဖို့ မလွယ်ကူလှပေမယ့် ကျနော်ကတော့ ကျနော်မိတ်ဆွေ တရားရုံးဝန်ထမ်းတယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဗဟိုတရားရုံး အမှုမှတ်တမ်းဌာနမှာ သိမ်းထားတဲ့ မောင်ဝိတ်ရဲ့ အမှုမှတ်တမ်းဖိုင် အထုပ်ကြီးကို တရားမဝင်တဲ့နည်းနဲ့ အပြင်ကို ထုတ်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျနော့်လက်ထဲ ကိုရောက်လာတဲ့ အမှုမှတ်တမ်းကြီးကို သေချာဖတ်ကြည့်လိုက်တော့၊ လားလား၊ မောင်ဝိတ် ဝယ်လိုက်တဲ့ခြံကြီးဟာ ရှမ်းအမျိုးသားများ ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်နဲ့ ပတ်သက်နေတာကလားဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ အမှုမှာ တရားလို၊ တရားပြိုင်အနေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ဖော်ပြထားတဲ့ နာမည်က ရှမ်းအမျိုးသားများ ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် အတွင်းရေးမှူး ဦးစိုင်းညွန့်လွင် (ယခု ထောင်ဒဏ် နှစ်ရှည်ကျခံနေရသူ)တဲ့ဗျာ။ ဦးစိုင်းညွန့်လွင်ကို ကျနော်မမြင်ဘူးသေးပေမယ့် သူ့နာမည်ကို ကျနော် ရင်းနှီးနေပါပြီ။ ဒါက လည်း ရှမ်းအမျိုးသားများဒီမိုကရေစီအဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်လို့ ရေဒီယိုတွေ၊ သတင်းဌာနတွေကတဆင့် ဆိုပါတော့။ မောင်ဝိတ်ရဲ့ အမှုတွဲအနေအထားကို လေ့လာလိုက်တော့၊ အဲဒီမြေကွက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအနေအထားဟာ တော်တော်ရှုပ်ထွေးနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျနော် ဉာဏ်မီသလောက်ဆိုရင် ဗဟိုတရားရုံးနဲ့ အောက်ရုံးအဆင့်ဆင့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေအရ မောင်ဝိတ်ကို အနိုင်ပေးခဲ့တာဟာ အမှုသွား အမှုလာအရ မှားတယ်လို့မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ထူးဆန်းတာက အောက်ရုံးအဆင့်ဆင့်သာမက ဗဟိုတရားရုံးကပါ အနိုင်ပေးခဲ့တဲ့အမှုဟာ နောက်ဆုံးစုံညီခုံရုံးမှာ ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့တဲ့အချက်ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ကျနော်စဉ်းစားမိတာက ဒီအမှုရဲ့နောက်ကွယ်မှာ မြုပ်ကွက်တခုခု ကြီးကြီးမားမားရှိရမယ်လို့ ထင်မိတာကြောင့် နောက်ကွယ်ကအကြောင်းကို ကျနော့်နည်း ကျနော့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီစုံညီခုံရုံး စီရင်ချက်အတွက် ဖိအားပေးခဲ့သူကတော့ အတွင်းရေးမှူး (၂) ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်။ ဖိအားပေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းကလည်း အဲဒီ ခြံမြေကိစ္စကနေ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဆိုသလို ရှမ်းပြည်နယ်ခွဲထွက်ရေးအထိ ပြဿနာကြီးသွားနိုင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်လေရဲ့ဗျာ။

အဲဒီအကြောင်းကို ဖွင့်ဟခဲ့သူကတော့ တရားပြိုင် ဦးစိုင်းညွန့်လွင်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော်ဟာ ကျနော့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအတတ်ပညာနဲ့ ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ကို တရင်းတနှီးဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီကိုးမိုင်ခြံကြီးဟာ ရှမ်းရွာလို့ခေါ်တဲ့နေရာပါ။ ဟိုခေတ်ဟိုအခါက တောခေါင်ခေါင်ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိတာကြောင့် ပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်း မခိုင်မာလှပါဘူး။ အဲဒီခြံထဲမှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများ ဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ရုံးဖွင့်ထားပြီး သူတို့ပါတီတံဆိပ်တွေ၊ အလံလေးတွေနဲ့ ရှမ်းရိုးရာ အဝတ်အစားတချို့ တင်ရောင်းနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ဒါကလည်း ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ကိုယ်တိုင် သူတို့ခြံထဲ၊

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော့်ကို ခေါ် သွားဖူးလို့ပါ။ အဲဒီခြံထဲကို ကိုစိုင်းညွန့်လွင် မိတ်ဆက်ပေးတာကြောင့် ကျနော်တို့ ခေတ်က နာမည်ကြီးရုပ်ရှင် သမန်းကျားဇာတ်ကားမှာ မင်းသား ဝင်းလှိုင်၊ သမန်းကျား ကိုမြင့်တို့နဲ့ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် စိုင်းဝဏ္ဏနဲ့လည်း ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသေးတယ်။ ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ဟာ ကျနော်နဲ့ မောင်ဝိတ်ပတ်သက်နေတာကို မသိရှာပါဘူး။ ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ဟာ ကျနော်နဲ့ အသက်ချင်းသိပ်မကွာလှတဲ့ လူရိုးလူအေး။ လူကောင်းတယောက်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံရေးက လွဲရင် ဘာကိုမှ နားလည်ဟန်ရှိသူ မဟုတ်ပါဘူး။

မောင်ဝိတ်ဟာ ကျနော်တရားရုံးချုပ် မှတ်တမ်းဌာနကနေယူလာတဲ့ အမှုတွဲမှတ်တမ်းကြီးကို မြင်တော့ တော်တော်အံ့ဩသွားပါတယ်။ ငွေကုန်ချင်သယောက်ကုန်ပါစေ။ ဒီအမှုကို ပြန်ပြီး အနိုင်ရ အောင်လုပ်ပါလို့ ဆိုလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျနော်မောင်ဝိတ်ကို ဆက်ပြီး မကူညီနိုင်ခဲ့တော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဲဒီနေ့ညမှာပဲ ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ဟာ ကျနော့်ရုံးခန်းကိုရောက်လာတာကြောင့် နှစ်သစ်ကူးညအဖြစ် ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ကို အရက်တိုက်ရာက စကားလက်ဆုံကျကြရင်း ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘဝအခြေအနေအပြည့်အစုံကို သိလိုက်ရလို့ပါပဲ။ ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ဟာ နိုင်ငံရေးကို ယုံကြည်ချက်တခုနဲ့ တစိုက်မတ်မတ်လုပ်နေပေမယ့် ဥစ္စာစေ့ ပြည့်စုံသူ မဟုတ်ရှာပါဘူး။ သူ့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ငွေလိုအပ်ကြောင်း သူတို့ ရှမ်းရွာခြံနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုသက်ခိုင် စိတ်တိုင်းကျ စီမံနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ရှမ်းရွာမှာနေထိုင်သူအားလုံး သူ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားကြတာကြောင့် သူ့စကားတခွန်းနဲ့တင် ပြီးနိုင်ကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့လို့ပါပဲ။

ကျနော်ဟာ ကိုစိုင်းညွန့်လွင်ကို အကြံတခုနဲ့ ချဉ်းကပ်နေခဲ့တာမို့ သူကျနော့်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိနေတာကို သိလိုက်ရတဲ့အခါ ကျနော်အတော်တုန်လှုပ် ချောက်ခြားသွားပါတယ်။ အဲဒီခြံမြေ အမှုကိုလည်း ဆက်လုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ အဲဒီအမှုကို ကျနော်ဝင်လိုက်ရင် အမှုအခြေအနေဟာ တမျိုးတမည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲပြစ်ဖြစ် ဒါမျိုးဟာ မစားအပ်တဲ့ အသီးလို့ ကျနော်မှတ်ယူခဲ့ပြီး အဲဒီအမှုကို လက်ရှောင်ခဲ့ပါတယ်။

ဗမာပြည်ကြီးအကြောင်း၊ စီးပွားရေးလောကကြီးအကြောင်း ဘာထိုက်အလျှောက်နောကြေနေတဲ့ ကျနော်ဟာ မောင်ဝိတ်ကို တန်ဘိုးကြီးတဲ့စကားတခွန်း လက်ဆောင်ပါးခဲ့ပါသေးတယ်။

အဲဒီစကားကတော့၊ ကိုမောင်ဝိတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီးပွားရေးဟာ ပုံမှန်တဲ့ စီးပွားရေးစံနစ်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ စီးပွားရေးလောကမှာ အများကြီးအောင်မြင်နေသူမို့ မကြာခင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား သတိကြီးစွာထားစေချင်တယ်၊ ဗမာပြည်က သူဌေးတော်တော်များဟာ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိပဲ ကျဆုံးသွားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။ ကျနော့်စကားကြောင့် မောင်ဝိတ်ဟာ ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်မောလိုက်ပြီး ဒီမယ်ကိုသက်ခိုင်၊ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကလွှင့်တဲ့ တရားသူကြီး ပေါင်ချိန်ဇာတ်လမ်းတွဲကို ခင်ဗျားကြည့်ဘူးတယ်မဟုတ်လား။ ခွေးခေါင်းဓားစက်၊ နဂါးခေါင်း ဓားစက်၊ ကျားခေါင်း ဓားစက်တွေရှိတဲ့အနက် ဘယ်လို ဓားစက်မျိုးမှ မောင်ဝိတ်ကို သတ်လို့မရဘူးမှတ်လိုက်ပါလို့ ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ (ကိုသက်ခိုင် သတိပေးစကားပြောအပြီး နောင်ခုနှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မောင်ဝိတ်သည် မူးယစ်ဆေးဝါးမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ကျခံခဲ့ရကာ ယခုပုသိမ်ထောင်တွင် ရောက်ရှိနေသည်။)

ကျနော်မောင်ဝိတ်ကိစ္စတွေ လိုက်ရှင်းနေတဲ့တချိန်တည်းမှာပဲ ကျနော်ဟာ စီကူးမား တရားစွဲတဲ့ အမှုကိုလည်း လိုက်ရှင်းနေရပါတယ်။ စီကူးမား ကျနော့်ကို တရားစွဲတဲ့ အမှုခေါင်းစဉ်က ကုမ္ပဏီ ဆိုင်းဘုတ်ကို နံမည်ပြောင်းတဲ့အမှုတဲ့ဗျာ။ တကယ်တော့ ကုမ္ပဏီရဲ့ရှယ်ယာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ ကျနော်ပိုင်တာမို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တရားမစွဲနိုင်ပေမယ့် တရားဥပဒေ မရှိတော့သလိုဖြစ်နေတဲ့

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော်တို့နိုင်ငံမှာ ကျနော်ဟာ တရားခံဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျနော့်ကို တပ်ထားတဲ့ ပုဒ်မတွေကတော့ ၄၀၇၊ ၄၀၉ တဲ့ဗျာ။ ရဲစခန်းက ကျနော့်အမှုကို မြို့နယ်အဆင့် ဥပဒေအကြံပြုချက် ရယူတဲ့အခါ ပြစ်မှုမမြောက်ကြောင်း ပယ်ချခဲ့ပြီး၊ နောက်ခရိုင်အဆင့်ကို တင်တဲ့အခါမှာတော့ တရားစွဲတင်သင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပြန်တာမို့ ကျနော် အချုပ်နှစ်ပတ် ကျခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ရိမာန်ပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့ ကျနော် အာမခံနဲ့ ပြန်လွတ်လာပါတယ်။

ငွေရှာနည်းသိထားတဲ့ကျနော်ဟာ စီကူးမားနဲ့ဖြစ်တဲ့အမှုကို နှစ်ဘက်ကြေလည်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံးစီကူးမားဘက်က နစ်နာကြေး သိန်းသုံးဆယ်လိုချင်တယ်ဆိုတာကြောင့် ဦးဝင်းဖေကတဆင့် ငွေသိန်းသုံးဆယ်ကို သွားပို့တဲ့အခါ သိန်းလေးဆယ်ဖြစ်လာပါတယ်။ သိန်းလေးဆယ်ကို သဘောတူလိုက်တော့ သိန်းငါးဆယ်ဖြစ်လာပြန်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း သိန်းခြောက်ဆယ်၊ သိန်းခုနှစ်ဆယ်၊ သိန်းရှစ်ဆယ်ကနေ သိန်းတရာအထိ လိုက်လျှော့ခဲ့တာတောင် စီကူးမားဖက်က ခေါင်းမာနေတာမို့ သူ့ကိုပေးမယ့်ငွေတွေကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်မှာပဲသုံးပြီး အမှုပြီးပြတ်အောင် စီစဉ်ရပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တရားရုံးကနေ ကျနော့်အမှုကို အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်တာကြောင့် စီကူးမားဟာ ခရိုင်အဆင့်ကို အယူခံတက်ပြန်ပါတယ်။ ခရိုင်အဆင့်မှာလဲ အောက်ရုံးအဆင့်ကအမိန့်ကို အတည်ပြုတာကြောင့် စီကူးမားဟာ ဗဟိုတရားရုံးအဆင့်ကို အယူခံတက်ပါတော့တယ်။

ကျနော်ဟာ စီကူးမားအမှုအတွက် တရားရေးဝန်ထမ်းပေါင်းများစွာနဲ့ ဩဇာအာဏာရှိသူတော်တော်များများကို ချဉ်းကပ် အကူအညီတောင်းခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်ဘိုရဲ့သား ကျော်စွာမြင့်အဆက်အသွယ်နဲ့ နိုင်ငံတော်တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင် ဦးတင်အေး၊ မဆလဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးနေဝင်းရဲ့ တူတော်မောင် ကိုသီဟတို့လည်း ပါလေရဲ့ဗျာ။ အဲဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျနော် နောက်ဆုံး အကူအညီတောင်းခဲ့တဲ့သူကတော့ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်သိန်းစိုး (နောင် ရွေးကောက်ပွဲ ကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌ) ပါပဲ။

ဗိုလ်ချုပ်သိန်းစိုးအိမ်ကို ဆယ်သိန်းလောက်တန်တဲ့ ဂေါက်သီးအိတ်တစုံနဲ့ ကျနော်ရောက်သွားချိန်ဟာ ညခုနစ်နာရီသာသာမို့ ဗိုလ်ချုပ်သိန်းစိုးဟာ ကိုးရိုးယားကားကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေတာကြောင့် ကျနော့်အမှုကို စိတ်ဝင်စားဟန် မပြခဲ့ပါဘူး။ အောက်ရုံးကလွှတ်ပြီးသားအမှုကို ကိုယ်တို့ဘာမှထပ်ပြီး ပြင်ဆင်စရာမရှိဘူး၊ စိတ်အေးအေးသာနေပါလေဆိုတဲ့ စကားတခွန်းနဲ့ ကျနော်ပြန်လာပေမယ့် အဲဒီနေ့က သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျနော်စိတ်မအေးခဲ့ရပါဘူး။

ကျနော် စိတ်မအေးတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ မကြာခင်မှာ ကျနော့်ကို ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် ကျခံစေရန်ဆိုပြီး ကျနော့်မျက်ကွယ်မှာ ဗဟိုတရားရုံးက အမိန့်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော်ဟာ အပြင်မှာလွတ်လပ်သူဖြစ်နေပေမယ့် တရားဥပဒေအရ ထောင်ကျတယောက်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် တရားရုံးတခုခုကို သတင်းပို့ပြီး ထောင်ထဲကို ဝင်ရတော့မှာပါ။ အမှန်ပြောရရင် ကျနော်ဟာ ထောင်ဆိုတဲ့အရာကို အတော်စိတ်ကုန်ခဲ့ပါပြီ။ ထောင်ထဲကို ပြန်ဝင်ချင်စိတ် လုံးလုံးမရှိတော့ပါဘူး။ ကျနော့်အမှုအတွက် ဗဟိုတရားရုံးရဲ့အမိန့်ကို အယူခံချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြစ်ဒဏ်ကျ အကျဉ်းသားဘဝနဲ့ ထောင်ထဲကသာ အယူခံခွင့်ရှိပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ၊ ကျနော်အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်တိုးလျှိုး ညှိနှိုင်းခဲ့ပါလျက်နဲ့ ကျနော့်ကို ထောင်မကျကျအောင်ဖန်တီးခဲ့တဲ့ စီကူးမားကို လက်စတုံးပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာပါတော့တယ်။ ကျနော့်စိတ်ကူးကတော့ စီကူးမားရဲ့ ခြေတွေ လက်တွေ ဖြတ်တောက်ပြီး မသေမရှင် လုပ်ထားဖို့ပါပဲ။

စိတ်ထဲမှာ အရှုံးမီးဝိုင်းသလို၊ ခံစားနေရတဲ့ ကျနော်ဟာ အဲဒီလိုစိတ်တွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ရှာခဲ့သူကိုတောင် ခွင့်လွှတ်စိတ် မွေးနိုင်ခဲ့တာကို ပြန်သတိရရင်း အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နေရပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျနော် စိတ်မထိန်းနိုင်တဲ့အဆုံး ကျနော့်နည်းကျနော်ဟန်နဲ့ စီကူးမားကိုအကွက်ချ ဒုက္ခပေးလိုက်တာ စီကူးမားဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုနဲ့ ကျနော့်အရင် ထောင်ထဲကိုရောက်သွားပါတော့တယ်။ အသေးစိတ်တော့ မမေးပါနဲ့တော့ဗျာ။ ဒုစရိုက်လောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ကျနော့်အဖို့ လူတယောက်ကို ထောင်ထဲသွင်းတဲ့အလုပ်ဟာ ထမင်းစားရေသောက်ကိစ္စလို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အခုနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျာ။ တကယ်တော့ စီကူးမားဟာ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိပဲ အပေါင်းအသင်းတွေ သောက်ဖော်စားဘက်တွေက မြှောက်ပင့်ပေးတာကို အဟုတ်ထင်ပြီး ကျနော့်ကို တန်းယှဉ်ခဲ့တာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ဒုက္ခရောက်စေချင်တဲ့ ကျနော် ထောင်ထဲမရောက်ခင် သူက အရင် ထောင်ထဲရောက်သွားရတာပါပဲ။

စီကူးမား ထောင်ထဲရောက်သွားချိန်မှာ ကျနော်ဟာ ပြည်ပနိုင်ငံတခုကို တိမ်းရှောင်ဖို့ မြဝတီဘက်ကို၊ တပည့်ကျော် ကုလားလေးရာဂျာနဲ့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တိတိကျကျပြောရရင် ၂၀၀၂ ခုနှစ်ပေါ့။ မြဝတီနဲ့ မဲဆောက် ဆက်သွယ်ထားတဲ့ နယ်စပ်တံတားကြီးအနားမှာ အိမ်တလုံးငှားပြီး အဆက်အသွယ် ရှာနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မဲဆောက်ကို ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံကတည်းက ရောက်နေခဲ့တဲ့ ကိုကျော်ထက်ကိုဆက်သွယ်ပြီး မဲဆောက်မှာ အခြေချဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ နိုင်ငံရေးကလွဲပြီး ဘာမှ နားမလည်ရှာတဲ့ ကိုကျော်ထက်ဆီက ဘာအကူအညီမှ မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါလည်း သူ့ကို အပြစ်တင်လို့ မရပြန်ဘူးဗျ။ ကျနော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းစုံကို ကျနော်ဖွင့်မှ မပြောခဲ့တာကိုး။

မြဝတီမြို့မှာ ရှိနေခိုက် ကျနော်ဟာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားတဲ့စိတ်နဲ့ အရက်ကို နေ့ရောညပါ သောက်နေခဲ့တာကြောင့် တစတစ ကျန်းမာရေးကိုပါ ထိခိုက်လာပါတော့တယ်။ စီကူးမားကို နာကျည်းတဲ့စိတ်၊ ထောင်ထဲဝင်ရမှာ စိုးရိမ်တဲ့ စိတ်တွေကြောင့် ညညဆို အိပ်လို့ မပျော်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျနော့်အယူခံရက်ဟာ တပြည်းပြည်းကုန်ဆုံးလာတာကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချလိုက်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်က ထောင်ထဲကိုဝင်ပြီး ထောင်ထဲကနေ အယူခံဝင်ဖို့ပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ စိတ်ပမ်း လူပမ်းတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ကျနော့်ကျန်းမာရေးဟာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ကျဆင်းနေပါပြီ။ တကယ်လို့ သေရမယ်ဆိုရင် သက်ဝေရဲ့လက်ထဲမှာပဲ သေတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တခုဟာလည်း ကျနော့်ကို ရန်ကုန်ပြန်ဖြစ်အောင်၊ ထောင်ထဲကနေ အယူခံပြန်ဝင်ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်မှုတခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်ဟာ ဖန်ခွက်၊ အရက်တပုလင်း၊ ကြက်မောက်သီးတတွဲနဲ့ အတူ ပုတ်ပြတ်စီးလုံးငှားကား တစီးနဲ့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။ လနဲ့ချီပြီး အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ကျနော်ဟာ ဝေဒနာ သက်သာလို သက်သာငြား အရက်ကိုပဲ အဖော်ပြုနေခဲ့ရတဲ့အပြင် ဘာအစာမှ စားချင်စိတ်မရှိ တော့တာကြောင့် အရက်လေးတငုံသောက်လိုက် ကြက်မောက်သီး တလုံးနှစ်လုံးစားလိုက်နဲ့ အင်းစိန်ထောင်ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့ကို ခရီးနှင်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ထမင်းတနပ်တလေ စားလိုစားငြား ကျနော့် တပည့်ကျော် ရာဂျာက လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ထမင်းဆိုင်တခုမှာ ပြင်ဆင်ပေးတော့လည်း ထမင်းပွဲကို မြင်တာနဲ့ ထိုးအန်တော့တာပါပဲဗျာ။ ဒါကြောင့် အရက်နှစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး ထမင်းလေးငါး လုပ်လောက်ကြိုးစား စားလိုက်ရပါတယ်။ ရာဂျာကတော့ ကျနော် ရန်ကုန်မရောက်ခင် အသက်ထွက် သွားတော့မလားဆိုပြီး စိုးရိမ်နေရှာဟန် တူပါတယ်။

အဲဒီခရီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတခု ကြုံရတာကတော့ ရက်ပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ ကျနော်ဟာ ရုတ်တရက် ငိုက်မြည်းသလိုဖြစ်သွားပြီး ဗြဟ္မာ့ ဘုံက ဆင်းလာသူတွေ နေကြတယ်ဆိုတဲ့ ရွာကြီးတရွာဆီကို ရောက်သွားသလို ခံစားခဲ့ရတာပါပဲ။ သေချာပြောရရင် အဲဒီရွာကြီးဟာ ကျနော့်

မြန်မာ စာအုပ်များ

ရောက်ခဲ့ဘူးတဲ့ ရွာကြီးတရွာလို့ စိတ်ထဲက 'ထင်မိပါတယ်။ အဲဒီရွာကြီးရဲ့ ရွာလည်လမ်းမကြီးမှာ ကျနော်နဲ့ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့တဲ့ လူတချို့က ကျနော့်ကို ကြိုဆိုနေကြလေရဲ့။ ဒီမှာတင် ရုပ်ရှင်နောက်ကြောင်းစကားပြောသံလိုလို ကြားရပြီး ဒီရွာက လူတွေဟာ ဗြဟ္မာ့ဘုံက ဆင်းလာကြတဲ့အကြောင်း စားရေးသောက်ရေး မပူပင်ရပဲ ထောပတ်နဲ့၊ ဆီအိုးတွေဟာ မြေကြီးထဲက အလိုလိုထွက်လာတဲ့ အရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ လောဘဒေါသ နည်းသူတွေဖြစ်ကြတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီရွာမှာ နေထိုင်သူတွေအားလုံး အသက်ရှည်ကြကြောင်း၊ စကားသံတွေ ကြားနေပါတယ်။ ကျနော်ကတော့ ကျနော် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီလို့ ထင်မိတာပါပဲ။ (အပြည့်အစုံကို၊ မင်းခင်၏ ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော်ခရီးသည်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။)

ကျနော်ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ဇနီးသည်ရဲ့အစီအစဉ်နဲ့ အရက်စွဲနေတဲ့ရောဂါကို ကုဖို့ ဒေါက်တာသိန်းဌေးဖေရဲ့ဆေးခန်းမှာ လေးရက်ကြာ ဆေးကုသမှု ခံယူခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဘယ်လို ခေတ်မီဆေးဝါးမျိုးစုံနဲ့ ကုသပေမယ့် စိတ်ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်ခံစားနေရတဲ့ ကျနော်ဟာ ထူးထူးထွေထွေ မသက်သာခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးရုံကဆင်းအပြီး နောက်တရက်မှာတော့ ကျနော်ဟာ လှိုင်မြို့နယ်တရားရုံးကို သတင်းပို့ပြီး ထောင်ထဲဝင်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးတင့်ဝေဟာ ကျနော့်မိတ်ဆွေအရင်းကြီး ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ ကျနော် ထောင်ထဲဝင်တော့မဲ့ အချိန်မှာ အထူးအဆန်းအဖြစ် ရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်ကလည်း မနည်းလှပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျနော်ဟာ ကျနော့်ဇနီးသက်ဝေစီစဉ်ပေးတဲ့ ထောင်အသုံးအဆောင် အဝတ်အစား၊ အစားအသောက် အိတ်ကြီးနဲ့အတူ အင်းစိန်ထောင်ထဲကို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျနော်ဟာ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ ဆယ့်လေးရက်သာ နေခဲ့ရပေမဲ့ အဲဒီရက်တွေဟာ ငရဲကျတဲ့ ရက်တွေလိုပါပဲ။ အရက်စွဲတဲ့ဒဏ်ကြောင့် ညညဆို လုံးလုံးအိပ်မပျော်တော့ပါဘူး။ သက်ဝေကတော့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေကတဆင့် အိပ်ဆေးတွေ မရရအောင်သွင်းပေးရှာပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျနော့်ပုံစံဟာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်လှတာကြောင့် ထောင်ဝန်ထမ်းတချို့က ဒီပုံအတိုင်းဆို ထောင်ထဲမှာ အသက်ပျောက်မယ့်ပုံပဲလို့ ကောက်ချက်ချကြတဲ့ အထိပါပဲ။ အကျဉ်းသားတချို့ဆို ကျနော့်ကို ရူးနေတယ်လို့တောင် ထင်ကြဟန်တူပါရဲ့။ နောက်တော့ ကျနော့်ဆန္ဒအတိုင်း ရဲဘက်ကိုထွက်နိုင်ဖို့ သက်ဝေဖန်တီးနိုင်တာကြောင့် ကျနော်ဟာ အင်းစိန်ထောင်ကနေ ဒီရဲဘက်စခန်းကို ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။

တိုတိုပြောရရင် ကျနော်ဟာ ရဲဘက်စခန်းကိုရောက်ပြီး တလကျော်လောက်အကြာမှာ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့အရာကို ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်၊ အထိုက်အလျောက် သိမြင်သိအပ်တဲ့ အရာတချို့ကို သိမြင်ခဲ့တယ်။ ဘာသာတရားနဲ့ပတ်သက်လို့ အခြေခံအဆင့်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိမြင်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး လူ့လောကကြီးရဲ့ သဘာဝတရားကို နားလည်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံး ပြောချင်တာကတော့ ကျနော်ဟာ ဒီရဲဘက်စခန်းမှာကြာကြာ ရှိမနေနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကျနော့်နားထဲမှာ ကျနော့်ကို အနှောင်အဖွဲ့ကနေ လွှတ်ပေးလိုက်ကြ၊ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ကြ ဆိုတဲ့အသံတွေ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ခပ်စိပ်စိပ် ကြားနေရတယ်ဗျာ။ ဒီအသံတွေဟာ ကျနော့်စိတ်မှာ စွဲမိစွဲရာ ကြားနေတာလား။ ကျနော့်ရဲ့ သမထ၊ ဝိပဿနာအစွမ်းတွေကြောင့်လား သေချာမပြောနိုင်ပေမယ့် ကျနော့်အတွေ့အကြုံအရ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံပြီးရင် ကျနော့်ဘဝဟာ တဆစ်ချိုး ပြောင်းသွားတတ်တာတော့ သေချာတဲ့ အချက်ပါပဲ။

တဆက်တည်း ကျနော်ပြောရရင် ခင်ဗျားနဲ့အတူ အကျဉ်းသားတော်တော်များများဟာ လည်း ဒီစခန်းမှာ ကျနော်မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း မကြာခင်၊ ပြစ်ဒဏ်ကာလမဆုံးခင်၊ လွတ်မြောက်ကြပါလိမ့်

မယ်။ အခု ကျနော်ပြောတာတွေကို ချက်ချင်း မယုံလိုက်ပါနဲ့အုံး။ မကြာခင်အချိန် ကိုယ်တွေ့ကြုံမှသာ ယုံကြည်ပါတော့ဗျာ။ ကဲ၊ နောက်အချိန်၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် ကျနော့်ကိုတွေ့ခဲ့ရင် မိတ်ရင်းဆွေရင်းတယောက်လို ဆက်ဆံဖို့ ကျနော်နောက်ဆုံး မှာခဲ့ချင်ပါတယ်။ ကဲ၊ စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ ဟိုမှာ ကိုအောင်ကြည်ရဲ့ ရိက္ခာလှေ လာနေပြီ။ သွားကြစို့ဗျာ။

■

အခန်း (၁၀၁)

ဖဆုံးသောနိဂုံး

ထိုနေ့က စခန်းခွဲ (၁) သို့ ကျနော်နှင့်ကိုသက်ခိုင် ရောက်သွားချိန်ကား ညနေလေးနာရီခန့်ဖြစ်သည်။ ကိုသက်ခိုင်တယောက် စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူးဦးအေးနိုင်နှင့် ခဏမျှသွားတွေ့အပြီး အဆောင်ပေါ် သို့ ရောက်လာသည်။ ထူးခြားသည်ကား ကိုသက်ခိုင်သည် သူတပည့်ဟောင်း မြင့်လွင်တို့ညီအကို အပါအဝင် ရဲဘက်အကျဉ်းသားအတော်များများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ဟန်ပန်အမူအရာမှာ ခရီးရှည်တခုကို ထွက်ခွာတော့မည်။ ကျန်နေရစ်မည့် မိတ်ဆွေများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေပုံနှင့် တူနေလေသည်။

ညနေငါးနာရီသာသာ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ကိုသက်ခိုင်တယောက် လွယ်အိတ်တစင်းကို ကိုယ်တိုင်လွယ်ကာ စခန်းခွဲ (၁)မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်ကို ခပ်ဝေးဝေး ရောက်သည်အထိ ကျနော် ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကား ကိုသက်ခိုင်နှင့်ကျနော်၊ လောကငရဲ၊ ရဲဘက်အကျဉ်းစခန်းတွင် နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ်၊ တွေ့ဆုံခဲ့ရသောနေ့ဖြစ်ကြောင်း ကျနော်ထိုစဉ်က သတိမထားမိခဲ့ချေ။

ဤမျှ လျင်လျင်မြန်မြန် ကျနော်တို့ကွဲကွာသွားကြမည်ဟု ကျနော် မထင်မှတ်ခဲ့လင့်ကစား နောက်ရက်များတွင် ကိုသက်ခိုင်၏သတင်းမှာ ထိုနေ့ကစ၍ ပင်မစခန်းတွင် အစအနပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။ အကျဉ်းသားအချို့၏ တီးတိုးဆိုစကားများအရ ကိုသက်ခိုင်တယောက် ရဲဘက်စခန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အယူခံမှုအနိုင်ရသွားသောကြောင့် လွတ်မြောက်သွားသည် ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကြသော်လည်း တိကျရေရာသော အဖြေကိုမူ မည်သူမျှ မပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ ဤသည်မှာလည်း ရဲဘက်စခန်း၏ထုံးစံ ဖြစ်ဟန်ရှိလေ၏။

တိုက်ဆိုင်မှုပေလောဟု မဆိုနိုင် ရဲဘက်စခန်းမှ ကိုသက်ခိုင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီးနောက် လေးလခန့်အကြာတွင် ကျနော်နှင့်အတူ ရဲဘက်အကျဉ်းသားတချို့ ကိုသက်ခိုင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ဖြင့် လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကျနော်ကား ဇာတိဟင်္သာတမြို့တွင် တလခန့်သာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး ထောင်ထွက် အလုပ်လက်မဲ့တယောက်အပေါ် ပတ်ဝန်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျင်၏ ဘကြည့်စိမ်းစိမ်းကို မခံနိုင်သည့်အလျောက် ရေကြည်ရာမြက်နုရာရှာရင်း ဟသ်ာတမှ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်မှ ဘန်ကောက်၊ ဘန်ကောက်မှသည် ဖူးခက်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဖူးခက်မြို့တွင် မြန်မာ ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများအတွက် မြန်မာဈေးဆိုင်တခု ဖွင့်ခဲ့ပြီး အားလပ်ချိန်များတွင် ကွန်ပျူတာတလုံးဖြင့် ရဲဘက်စခန်းအကြောင်းကို အခြေခံပြီး ကိုသက်ခိုင့်ဘဝအကြောင်းကို ရေးနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်မျှရှိခဲ့ချေပြီ။

ကျနော်သည် ကိုသက်ခိုင်၏ဘဝအကြောင်းကို ရေးနေသူဖြစ်၍ ကိုသက်ခိုင်ကို ရုံခါသတိရလင့် ကစား ကိုသက်ခိုင်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန်မှု အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့ဘူးချေ။ သို့သော် ဆန်းကျယ်လှသော ကံတရားကြောင့် ကျနော်နှင့်ကိုသက်ခိုင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့ပါသည်။

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

ဖူးခက်မှာနေသောကျနော်သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် သက်တမ်းတိုးရေး၊ သံရုံးအခွန်ဆောင်ရေး ကိစ္စတို့အတွက် ဘန်ကောက်သို့ တနှစ်လျှင် တကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ရောက်လေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့က ကျနော် ဘန်ကောက်ရှိ မြန်မာသံရုံးတွင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် သက်တမ်းတိုးပြီးအပြန် စီးလုံဖက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့မိသည်။ အကြောင်းမှာ ကျနော်ဘန်ကောက်သို့ရောက်တိုင်း စီးလုံ၊ ပန်လမ်း (Pan Road)ရှိ 'ရပ်' ဟုခေါ်သော မြန်မာဂေါ် ရခါးလူမျိုးပိုင် ချစ်တီးထမင်းဆိုင်တွင် နေ့လည်စာစားရန် ဖြစ်၏။ ကျနော် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားချိန်တွင် ဆိုင်ထောင့်တနေရာ ဆိုင်အဝင်ဝကို နောက်ကျောပေး လျက် ထမင်းစားနေသည့် လူတယောက်ကိုတွေ့မိရာ၊ ကျနော့်စိတ်ထဲတွင် ထိုသို့သော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်ကို တရင်းတနှီး တွေ့ဖူးနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသောကြောင့် သူ့ကိုမြင်သာအောင် ဘေးတိုက်ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ထိုခဏ၌ ပင် ကျနော်သည် ဟာကနဲပါးစပ်မှ အသံထွက်သွားကာ မယုံကြည်နိုင်စိတ်ဖြင့် အသေအချာ ထပ်မံကြည့် လိုက်သည့်အခါ ထိုသူကား ကိုသက်ခိုင်ဖြစ်ကြောင်း သေချာလေသတည်း။ ကျနော်လည်း ဝမ်းသာအားရနှင့်

'ဟိတ်၊ ကိုသက်ခိုင်၊ ဆုံမှ ဆုံတတ်ပလေဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပျောက်သွားတာတုန်းဗျ။ ခင်ဗျား ဘန်ကောက်မှာနေတာလား၊ အခု ဘာတွေလုပ်နေသတုန်း၊ အဆင်ကောပြေရဲ့လား'

ကျနော့်နှုတ်မှ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထွက်ပေါ်သွားခဲ့ပါသည်။ ကိုသက်ခိုင်သည်လည်း ကျနော့်ကို မမျှော်လင့်ပဲ မျှော်မှန်းမထားသည့်နေရာတွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာဖြင့်

'ဟား၊ တွေ့မှ တွေ့တတ်ပလေဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း တခါတလေ၊ လောကကြီးဟာ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာတွေနဲ့ ပြည့်နေတတ်တာကိုး၊ ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာ။ ခင်ဗျား ကျနော့်အကြောင်းတွေကို ဘလော့စာမျက်နှာတွေမှာ ရေးနေတာလဲ တွေ့မိသဗျာ။ တချို့အခန်းတွေမှာ ကျနော့်ကို လူစွမ်းကောင်းကြီးတယောက်လို ရေးနေတာကိုတော့ ကျနော် သဘောမတွေ့လှဘူးဗျာ။ ကဲ၊ လာ၊ ဒီမှာအတူထိုင်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။ ခင်ဗျား နေ့လည်စာအတွက် ကျနော်ဒကာခံပါ့မယ်ဗျာ'

ထိုသို့လျှင် ကျနော်နှင့်ကိုသက်ခိုင် ဘန်ကောက်မြို့ရှိ ချစ်တီးထမင်းဆိုင်တွင် နေ့လည်စာစားရင်း ကိုသက်ခိုင် ပြန်ပြောပြသည့် ဇာတ်ကြောင်း၏ နိဂုံးပိုင်းကို ကျနော် သိရှိနားထောင်ခွင့် ရခဲ့ပြန်ပါသည်။

ခင်ဗျားသိပ်သိချင်နေတဲ့၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရဲဘက်စခန်းကနေ ထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျနော်ပြော

မြန်မာ စာအုပ်များ

ပြပါ့မယ်။ တကယ်တော့ ကျနော်ဟာ အယူခံနိုင်ပြီး ရဲဘက်က ပြန်လွတ်လာတာ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျနော့်သဘောနဲ့ကျနော် ရဲဘက်စခန်းကနေ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ထွက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို သုံးရတာကလည်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာတာမဟုတ်ပဲ ကျနော်ဟာ အိန္ဒြေရရ၊ အေးအေးဆေးဆေး၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရဲဘက်စခန်းကနေ ထွက်လာခဲ့လို့ပါပဲ။ အကြောင်းစုံကတော့ ဒီလိုပါဗျာ။ ခင်ဗျား ပင်မစခန်းကို နောက်ဆုံးအခေါက် ရောက်မလာခင် တပတ်လောက်မှာ ကျနော်ဟာ ရဲဘက်စခန်းကနေ ရန်ကုန်ကို နေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျနော့်ကို ရဲဘက်စခန်းကနေ လာခေါ်တဲ့သူကတော့ ဗိုလ်မှူးနေဝင်းပါပဲ။ သူဟာ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဗိုလ်မှူးညီစိုးနဲ့ ညီအကိုလို ခင်မင်နေကြတာကြောင့် ကျနော့်ကို ခေါ်ထုတ်နိုင်တာပေါ့။

ကျနော် ရန်ကုန်ကို နေ့တိုင်းနီးပါး သွားနေခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ ခြံမြေအမွေကို အဆုံးသတ်နိုင်ဖို့ပါပဲ၊ နောက်ဆုံး တရားရုံးရဲ့ အတည်ပြုမိန့်အတွက် အချိန်ထပ်စောင့်ရအုံးမှာဖြစ်ပေမဲ့ ကျနော့်ဘဝ အခြေအနေအရ စောင့်နိုင်တဲ့ အနေအထား မရှိတော့ပါဘူး။ ကျနော် ထောင်ထဲရောက်နေစဉ်မှာ တသက်လုံး ယောကျ်ားအားကိုးနဲ့ နေလာခဲ့တဲ့ ဇနီးသည်ကလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်မို့ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ခြေစောင့်လက်စောင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှန်သမျှ ကုန်သလောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါ့အပြင် ကျနော့်သမီးလည်း နည်းပညာ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကို ရောက်နေပြီမို့ သူ့အနာဂတ်အတွက်ပါ ပူပင်စရာဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျနော်ဟာ ဦးကြီးစိန်နဲ့ ကိုလှမောင်ရွှေတို့ကို တွေ့ပြီး လက်ရှိအခြေအနေမှာပဲ လုပ်ငန်းစာချုပ်အရ ကျနော့်အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ ဝေစုကိုပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ သူတို့လည်း အမှုတန်းလန်းကြီးနဲ့မို့ ကျနော့်တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောဖို့အခက်အခဲရှိနေတာကြောင့် ကျနော်ဟာ နောက်ဆုံးလမ်းတခုကို ရွေးလိုက်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီလမ်းကတော့ မော်ကွန်းရုပ်ရှင်ရဲ့ ခြံမြေကို လက်ရှိအနေအထားအတိုင်း လက်လွှဲဝယ်ယူနိုင်မဲ့သူကို ရှာဖွေခဲ့ခြင်းပါပဲ။ (မှတ်ချက် ။ ။ နောက်ဆုံးသိရှိရသော သတင်းအရ အမှတ် ၃၅ (အေ) သာသနာ့ရိပ်သာလမ်းရှိ မြေကွက်ကို နိုင်ငံကျော်သူဌေးကြီးတဦးက အပြီးအပိုင်ဝယ်ယူပြီး ခေတ်မီ ဟိုတယ်တခု တည်ဆောက်ထားသည်ဟု ဆိုပါသည်။)

ကျနော်ဟာ ဗိုလ်မှူးနေဝင်းအဆက်အသွယ်နဲ့ သမဝါယမဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခင်မောင်အေးနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပြီး အဲဒီမြေကွက် အရောင်းအဝယ်အတွက် ညှိနှိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျနော့်ရည် ရွယ်ချက်ကတော့ အဲဒီအရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ငွေပမာဏထဲကနေ ဦးကြီးစိန်နဲ့ ဦးလှမောင်ရွှေတို့ရဲ့ဝေစုကို ပြန်အမ်းလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော့်ခြေလှမ်းတွေဟာ သိပ်ကျဲသွားခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျနော် ရန်ကုန်ကို နေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာ ကျနော့်မိတ်ဆွေတွေကော၊ ရန်သူတွေဆီကိုပါ ရောက်သွားခဲ့တာကြောင့် ကျနော့်သတင်းဟာ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ရုံးအထိ ပေါက်ကြားသွားတယ်လို့ နောက်ပိုင်းမှာသိရပါတယ်။

ခင်ဗျားကို ပင်မစခန်းကနေ စခန်းခွဲ (၁) ကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပြီး နောက်တနေ့မှာပေါ့။ ကျနော်ဟာ ပုံမှန်အတိုင်း မနက်စောစောစားပြီး ကျနော့်အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေတုန်း၊ ဖြူးဆို ရဲဘက် မောင်ဝင်းရောက်လာပါတယ်။ သူက အလန့်တကြားနဲ့ ဆရာသက်၊ ပြဿနာတော့တက်ပြီ ထင်တယ်။ ညွှန်ချုပ်ရုံးကနေ ထောင်ပိုင်ကြီးဆီကို ကိုသက်ခိုင်နာမည်နဲ့ ဖုန်းဝင်လာတယ်ဗျ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ထောင်ပိုင်ကြီးအတွက် ထမင်းပွဲသွားပို့ရင်း ကြားလာခဲ့တာ။ အဲဒါ ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်မှူး ကိုစံမောင်ကိုခေါ်ပြီး ကိုသက်ခိုင်ရဲ့ အိပ်ယာလိပ်ကို သိမ်းခိုင်း၊ ကိုသက်ခိုင်ကို အဆောင်ထဲ ပြန်ထည့်ထားဖို့ ပြောသံကြားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ကျနော့်ကို ဘယ်ထောင်မှူးမှ အကြောင်း တစုံတရာ လာပြောတာ မရှိသေးဘူးဗျ။ ကြည့်ရတာ အထက်အမိန့်ဆိုပေမဲ့ ထောင်မှူး ကိုစံမောင်နဲ့

မြန်မာ စာအုပ်များ

ကျနော်ဟာ အဆမတန် ခင်မင်နေသူမို့ ကျနော်လိုလူမျိုးကို ရှုတ်တရက်အရေးယူရမှာကို လက်တွန့်နေပုံရတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ကျနော်လည်း ဒါမျိုးကိစ္စကို ချက်ချင်းရှင်းလိုက်တာ ပိုကောင်းပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သတင်းအတိအကျသိနိုင်ဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီး အိမ်ပေါ် ကိုတက်သွားပါတော့တယ်။

ကျနော်ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ပေါ် ရောက်သွားတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးဟာ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မနက်စာ စားနေပါတယ်။ ကျနော်က ရောက်မဆိုက်ပဲ ထောင်ပိုင်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျနော်အတွက် ကိစ္စတခုခု၊ ပြဿနာတခုခုများ ပေါ်နေသလားလို့ လာမေးတာပါဆိုတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးဟာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ တစုံတခုရှိနေတဲ့လေသံနဲ့ အေးဗျာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ ကိုသက်ခိုင်၊ ကိုသက်ခိုင် ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတဲ့အကြောင်း ညွှန်ချုပ်ဦးဇော်ဝင်းကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်တယ်ဗျ။ ကျနော်ထမင်းစားလိုက်အုံးမယ်ဗျာ။ ပြီးမှ တခုခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားတာပေါ့လို့ လေသံခပ်အေးအေးနဲ့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီခဏမှာပဲ ကျနော်ဟာ ကျနော့်အခြေအနေကို ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ အဲဒီရိပ်မိခြင်း ရဲ့နောက်ဆက်တွဲကတော့ အဲဒီတခဏဟာ ကျနော့်ဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တာပါပဲ။ ကျနော်ရဲ့ဦးနှောက်ဟာ အလိုအလျောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချပြီး ဖြစ်သွားတာကြောင့် ကျနော်ဟာ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်ပေါ် ကနေ အဆင်းမှာ ပင်မရဲဘက်စခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ပုံမှန်ခြေလှမ်းအတိုင်း လျှောက်ရင်း ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ပင်မစခန်းရဲ့ လုံခြုံရေးဂိတ်ကို ဖြတ်ကျော်တော့လည်း အမြဲတမ်းလိုလို အစစ်အဆေးမရှိ ဝင်ထွက်နေတဲ့ ကျနော့်ကို၊ အဲဒီနေ့က တာဝန်ကျနေတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ဌေးဟာ ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းငြိမ့်နှုတ်ဆက်နေလေရဲ့။ စခန်းအပြင်ကိုရောက်တော့ ကိုသိန်းငွေရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ရှိရာကို လျှောက်သွားပြီး ဗျို့ ကိုသိန်းငွေ၊ ကွမ်းယာ လေးငါးရာလောက် လုပ်ပါအုံးလို့ အော်လိုက်တော့ သူတို့ မိသားစုဝိုင်းဖွဲ့ထမင်းစားနေကြတာကြောင့် ကျနော်ဟာ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေရပါတယ်။ အဲသလို ရပ်စောင့်နေတုန်း ရုတ်တရက် စက်ဘီးကယ်ရီတစီး ကိုသိန်းငွေဆိုင်အရှေ့က ဖြတ်သွားတာကို တွေ့လိုက်တာကြောင့် ချက်ချင်းဆိုသလို လှမ်းတားပြီး ရန်ကုန်ကားဂိတ်ရှိရာကို နင်းခိုင်းလိုက်ပါတော့တယ်။ ပင်မစခန်းရှေ့နဲ့ ရန်ကုန်ကားဂိတ်ဟာ ငါးမိနစ်သာသာ စက်ဘီးနင်းရတဲ့ ခရီးတိုလေးပါ။ ရန်ကုန်ကားဂိတ်ကို ကျနော်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ရန်ကုန်ဘက်ကိုဦးတည်နေတဲ့ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကားတစီး ဆိုက်လာတာကြောင့် ဣန္ဒြေမပျက် ကျနော်တက်လိုက်သွားလိုက်တာ နောက်ထပ် နှစ်နာရီသာသာမှာ လှိုင်သာယာ အဝေးပြေးကားဂိတ်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ ကျနော်ရဲဘက် စခန်းကနေ အပြီးတိုင် ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။

ထူးခြားတာက အဲဒီအချိန်က ကျနော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားချက်မရှိခဲ့တာပါပဲ။ ကားပေါ် မှာ လိုက်ပါလာစဉ်တလျှောက်လုံး ကျနော်အဖော်ပြုလာတာကတော့ အာနပါနပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျနော်ဟာ ဝင်လေထွက်လေကို သတိနဲ့မှတ်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။ လှိုင်သာယာ ကားဂိတ်ကနေ ကျနော့်အိမ်ကိုဖုန်းဆက်တော့ ကျနော့်ဇနီးသက်ဝေ အိမ်မှာမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျနော် သက်တင်ကို အရေးတကြီးတွေ့ချင်တဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြီး လိုင်းကားတစီးနဲ့ ကျနော့်အိမ်ရှိရာ အေးရိပ်မွန်အိမ်ယာကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

မကြာခင် ကိုသက်တင်ရောက်လာပြီး အကိုအပြီးထွက်လာတာလားလို့ စိုးရိမ်တကြီးမေးတဲ့ အခါ ကျနော်က ခပ်အေးအေးအမူအယာနဲ့ ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်ပါတယ်။ ရဲဘက်စခန်းကထွက်လာတဲ့ ကျနော့်အနေနဲ့ ဘာမှခံစားမှုမရှိတဲ့အတွက် ခင်ဗျား မအံ့ဩပါနဲ့။

ကျနော်ဟာ ထောင်နဲ့ရဲဘက်ကို ရောက်လာတာဟာ လောကကြီးရဲ့လှည့်ဖျား၊ မှားယွင်းမှုလို့ ခံယူထားတာမို့ ပြစ်ဒဏ်ရက်မပြည့်ခင်မှာ ကျနော် လွတ်မြောက်ရမယ်ဆိုတာ ယတိပြတ် သန္နိဋ္ဌာန်ချ

ထားတာကြောင့်ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ဟာ ကျနော့်ကိုချမှတ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကို ဘယ်တုန်းကမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး ဆိုတာ သေချာတဲ့အချက်ပါ။ ကုမ္ပဏီတခုရဲ့ ရှယ်ယာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို ပိုင်ထားသူတဦးကို ကျနော်၊ ဘယ်ရှယ်ယာဝင်ကမှ တရားမစွဲနိုင်ပါဘူး။ ကျနော်ဟာ ရန်ကုန် သာကေတဘက်မှာ တပတ် လောက်နေပြီး ရန်ကုန်ကနေ ထားဝယ်မြို့ကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ထားဝယ်မြို့ကနေ ကော့သောင်းကို ရှပ်ပြေးယာဉ်မော်တော်တစီးနဲ့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီး ကော့သောင်းကနေ ရနောင်းကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကော့သောင်းဖက်ကနေ ရနောင်းဖက်ကိုကူးလာတဲ့ စက်လှေငယ်တစီးပေါ်ကနေ ရနောင်းမြို့ကို လှမ်း မြင်ရချိန်မှာ ဆိပ်ကမ်းဘောတံတားကကြိုနေတဲ့ ကိုသက်တင်ကို တွေ့ရပါတယ်။ သူကတော့ ရန်ကုန် ကနေ လေယာဉ်နဲ့လာပြီး ကျနော့်ကို ကြိုနေခဲ့တာပါပဲ။

မြန်မာပြည်ထဲမှာ ထင်တိုင်းကြဲနေနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျနော်ဟာ ကြီးကောင့်ကြီးမားအရွယ်ကျမှ ကျနော် ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတခုဆီကို ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါပြီ။ ကျနော့်အတွက် အခိုင်အမာ ထောက်ကန်စရာ နေရာတခု ရှိကောင်းပါရဲ့ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ပေါ့။

ကျနော်ခံယူထားတာက ကျနော့်ဘဝကို ကျနော်ပိုင်ပါတယ်။ ကျနော် မကျူးလွန်တဲ့ပြစ်မှု အတွက် ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်မျိုးမှ ကျနော်ကျခံစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ထောင်တွေ၊ ရဲဘက်အကျဉ်းစခန်းတွေထဲမှာ အပြစ်မဲ့ အကျဉ်းသားတွေ ထောင်ချီပြီး ရှိပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ မတတ်သာမလွန်သာလို့ ထောင်ထဲရောက်နေကြပေမယ့် လွတ်မြောက်ချင်စိတ်ကတော့ ကျနော်နဲ့ ထပ်တူ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။

ကျနော် အမြဲတမ်းဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ရှိတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကတော့ ပြင်သစ်စာရေး ဆရာ Henri Charriere ရဲ့ Papilon & Vanco ဆိုတဲ့စာအုပ်ပဲ။ မြန်မာပြည်မှာတော့ အဲဒီစာအုပ်ကို လေသူရဲတဦးက ပါပီလွန်နဲ့ဗင်ကိုဆိုပြီး ဘာသာပြန်ထားတယ်။ ကျနော်ဟာ အဲဒီစာအုပ် ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့တယ်။ ထောင်မကျခင်ကလည်း ဖတ်ခဲ့တယ်။ ထောင်ထဲကထွက်လာပြီး တော့လည်း ဖတ်တယ်။ ဘယ်တော့ဖတ်ဖတ် ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဖတ်ဖတ် ကျနော့်အတွက် မငြီးငွေ့နိုင်တဲ့ တအုပ်တအုပ်ပါပဲ။ အဲသလို အချိန်ရတိုင်း အဲဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ရတာကတော့ အဲဒီဝတ္ထုရဲ့ဇာတ်ကောင် ပါပီလွန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားအားကျလွန်းလို့ပါပဲ။

ပါပီလွန်ဟာ ပြင်းထန်တဲ့ လောတစ်ခုရဲ့ရိုက်ချက်ကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ သူ့ဘဝကို သူ့ခြေ၊ သူ့လက်ပေါ်မှာ ပြန်လည်ရပ်တည်ဖို့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လုံးလုံး ပြန်ပြီးကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ပြင်သစ်မြေအောက်လောက က ရဲသတင်းပေးတယောက်ကို သတ်မှုနဲ့ ထောင်ဒဏ်တသက်တကျွန်း ချခံခဲ့ရပေမဲ့ မတရားမှုကို ခေါင်းငုံ့မခံတတ်တဲ့ ပါပီလွန်ဟာ ထောင်ထဲကို ရောက်နေစဉ်ကာလ တလျှောက်လုံး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရေးအတွက်သာ အစဉ်တစိုက် ရုန်းကုန်ကြိုးစားနေခဲ့တယ်။ သာမန်လူတွေအဖို့ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ ထောင်မျိုးစုံကို အပို့ခံရပေမဲ့ ဘယ်ထောင်ရောက်ရောက်၊ ဘယ်ကျွန်းရောက်ရောက် လွတ်မြောက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပါပီလွန်ဟာ သူ့ကိုပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ပြီး အနှစ်သုံးဆယ်အကြာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့ရဲ့ တခုသောတရားရုံးမှာ အမှုကို ပြန်လည် စစ်ဆေးစေနိုင်ခဲ့ပြီး လွတ်လပ်တဲ့ လူသားတယောက်ရဲ့ဘဝကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့တယ်။

ခင်ဗျားရဲ့အမြင်အရ ကျနော်ဟာ ရဲဘက်စခန်းကိုရောက်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထွက်ပြေးနိုင် ပါလျက်နဲ့ တနှစ်နီးပါးကြာအောင် ဘာကြောင့် ဒုက္ခခံနေခဲ့သလဲလို့ မေးစရာရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီအတွက် အဖြေကတော့ တကယ့်ကို ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကျနော့်ဘဝမှာ မခံစားနိုင်လွန်းတာကြောင့် စိုက်ပျိုးမားဆိုတဲ့ ကျနော့်မဟာရန်သူတော်ကို တမင်အကွက်ဆင်ပြီး ထောင်ထဲကို ခြောက်လကြာ ထည့်မိ

တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်ခဲ့ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီအတွက် ကျနော်ရခဲ့တဲ့ အကျိုးအမြတ်ကတော့ လူသာမန်တွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲလှတဲ့ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့အရာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းပါပဲ။

ခေတ်တွေ စနစ်တွေပြောင်းပြီး ကျနော့်ကို စွဲချက်တင်၊ ထောင်ချခဲ့တဲ့ အမှုအတွက် တရားမျှတစွာ စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့ ဥပဒေတရပ် ရှိလာတဲ့တချိန်၊ တရားရုံးတရုံးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ကျနော့်အမှုကို ပြန်ပြီးရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကျနော့်ဇာတိနိုင်ငံကို ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်အုံးမှာပါ။

မြန်မာပြည်ကြီးမှာ မှန်ကန်တဲ့တရားရေးစနစ် ကွယ်ပျောက်နေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ မြန်မာပြည်ရဲ့ တရားရုံး ဥပဒေရုံးအဆင့်ဆင့်ဟာ မျက်ကန်းလမ်းလျှောက်သလို၊ စားရိတ်မျှဖေ တရားရေး ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ပါ၊ နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ငွေများ တရားနိုင်နေချိန်မို့ ကျနော်ဟာ ဝရမ်းပြေးဘဝနဲ့ ရှိနေပါဦးမယ်။ မကြာခင်အချိန်မှာ ကျနော်ဟာ ပုံမှန်ဘဝတခုကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြန်လည် ရပ်တည်နိုင်အောင် မဆုတ်မနစ် အချိန်ပြည့် အားထုတ်နေမှာပါပဲ။ ကျနော့်အမှုကို တရားရုံးတခုမှာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ပြီး ကွင်းလုံးကျွတ် အနိုင်ရပြီးတဲ့တနေ့မှာ ခင်ဗျားစာရေးတာကို အားကျပြီး ကျနော့် ဝရမ်းပြေးဘဝ ပြည်ပအတွေ့အကြုံတွေကို သက်ခိုင်ရဲ့သက်ခိုင်ဆိုတဲ့ စာတအုပ် ရေးပြချင်ပါသေးရဲ့ဗျာ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။
လေးစားမှုများဖြင့်

မင်းဒင်။

မင်းဒင်

ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော်ခရီးသည်

မကြာမီထွက်ရှိလာပါတော့မည်

မင်းဒင်

ရဲ့

သက်ခိုင်

အပိုင်း(၄) ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

မြန်မာ စာအုပ်များ

မြန်မာ စာအုပ်များ

၀၇၁.၅၆၀

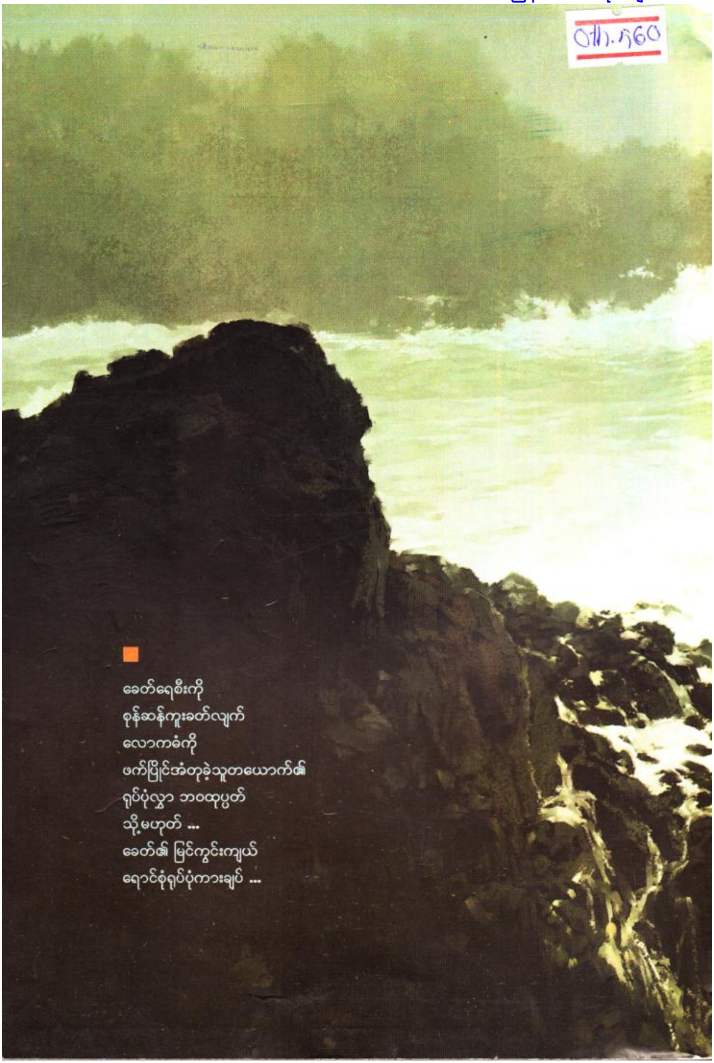

ခေတ်ရေစီးကို
စုန်ဆန်ကူးခတ်လျက်
လောကခံကို
ဖက်ပြိုင်အံတုခဲ့သူတယောက်၏
ရုပ်ပုံလွှာ ဘဝထုပ္ပတ်
သို့မဟုတ် ...
ခေတ်၏ မြင်ကွင်းကျယ်
ရောင်စုံရုပ်ပုံကားချပ် ...